

ДЖЕЙМС ГРЕЙДИ БЕСНИ КУЧЕТА

Превод от английски: Петко Петков, 2006

chitanka.info

*Може да е импулсивно,
може да е неустойимо,
но когато съм приклещен,
просто не мога да спра*

Стив
Пейдж
„Беърнейкид
Лейдис“
„(В
легло като)
Брайън
Уилсън“

Най-добрите неща в Америка полудяват...

Уилям Карлос
Уилямс
„На Елиз“

*Улицата вгн гори
в мъртвешки валс
между плът и фантазия.
А поетите тук
не пишат нищо,
просто си седят и се гледат.
Бързи като нож
посягат към мига
и се опитват да оправят
всичко.*

Брус
Спрингстийн

„Джунгл
а“

1.

Трябваше да се сетим, че има нещо много гнило, още на груповата терапия във вторник сутринта, когато Ръсел излъга за убийството на сръбския полковник.

— Чуйте сега — започна Ръсел. Слънцето нахлуваше между решетките на прозореца и сенките им чертаеха успоредни линии по паркета от лимоново дърво на стаята за групова терапия. — Цялата случка наподобява хвърлена във въздуха монета — едната ѝ страна се вижда ясно, а другата е като насън.

И ние бяхме така — петима мъже и една жена, наредени в кръг, седнали на сгъваеми метални столове.

— Въртя си значи поредния патрул из балканската касапница — продължи Ръсел. — Къщите по главната са омазани със сажди. Избити прозорци. Задръстени от боклук улици. Минахме покрай една взривена тойота. На всяка крачка нещо скърца под ботушите. Лаптоп. Дамска чанта. От един уличен стълб се полюшват три прерязани въжета, така че слуховете за чистка най-вероятно бяха верни.

— А кое не беше вярно? — прекъсна го доктор Фридман.

Доктор Леон Фридман е с кестенява коса. Изумруденозелени очи зад златни телени рамки. Облечен със спортно сако от туид, също както през всеки от четирнадесетте дни, прекарани с нас. Последната ни сутрин заедно е сложил синя риза без вратовръзка.

— На подобно място — отвърна Ръсел — всичко е вярно, но не можеш да вярваш на нищо.

— Разбирам — каза доктор Фридман.

— Не, не разбираш — намесих се. — И можеш само да се радваш, че не разбираш.

— Точно — обади се Зейн, който прилича на Исус, ако приемем, че Исус е бил албинос.

— Сега слушаме Ръсел — въдвори ред доктор Фридман.

Ръсел прилича на рок звезда и се перчи с това — авиаторски очила, черно кожено яке, тениска с някакъв надпис, дънки и черно-

бели гуменки в ретро стил.

— Значи някъде в края на май 1992-ра — продължи Ръсел. — Търсехме къде да се скатаем.

Хейли — чоплеше невидими ранички по абаносовата кожа на ръката си — измърмори, без да вдига очи:

— Няма начин.

Ръсел пропусна репликата покрай ушите си.

— Съсипаният град миришеше на барут и горяло дърво. Навсякъде боклуци и плъхове. Божичко, още ги виждам тези гадни плъхове с червени очи. Прозорците на ресторанта бяха заковани с шперплат, но на вратата пишеше „Отворено“. Полковникът отвори и издрънча камбанка. Обърна се към нас деветимата и каза: „Ще се редуваме“. После викна мен и двете си любими горили — убийци, Милошевич изкарваше такива от затвора и им даваше оръжие. Влязохме. Вътре имаше няколко клиенти, истински сърби като нас — а всички други да го духат.

Ръсел вдигна пластмасовата чашка към устните си, пръстите му трепереха.

— Та къде бях?

— Тъкмо каза „всички други да го духат“ — подсказа му доктор Фридман.

Ръсел отпи от кафето.

— Имам предвид, къде бях аз в цялата тая работа?

— Ааа — сети се лекарят. — В твоя разказ. В разказа за шпионската ти мисия.

Точно така — отвърна Ръсел. — Келнерът значи се носи из кръчмата, сякаш се пързала по лед. Абсолютно кубе. Блед като мъртвец. Мътен поглед. Студени очи. Изтърсват му се четирима главорези с маскировъчни облекла и калашници, а на него и окото му не мига. Пременил се с бяла риза, тънка черна вратовръзка, сини дънки и навлякъл смокинг като някакъв Дракула. Келнер до мозъка на костите — дори крепи празна табла на едната си ръка.

— Много ЛСД история — отбеляза доктор Фридман.

— Глей го ти доктора! — Ръсел се ухили. — Ти ще излезеш от наш'те бе!

— Баща ми беше от ваш'те. А твоят?

— Е, няма да се оправдавам с баща си — отвърна Ръсел. — Старият бягаше от неприятностите като дявол от тамян. Пък и не му се налагаше чак толкова да бяга. Обаче това няма нищо общо с историята. В ресторанта бях само аз. Аз и никой друг.

— Как така никой друг? — попита доктор Фридман.

— Е, нали ви казах, беше и полковник Херцел, свинята му със свиня. Вонеше на водка и чесън. Разправят, че водката не мирише, но си е чиста лъжа. Смърди, повярвайте ми, и аз... аз...

— Ти си в ресторанта с полковник Херцел и хората му — напомни му доктор Фридман.

— И с келнера. Плъзга се между масите към нас с празната си табла. И си забол някаква значка със свастика на ревера на смокинга. Човек просто може да затъне в мътния му поглед. Полковник Херцел го гледа и му вика: „Какъв е тоя боклук, дето си го надул по уредбата!“ Онзи курдисал един касетофон на бара и пуснал някаква сръбска чалга с акордеони и пищялки. А пък полковник Херцел е луд фен на Елвис. Превъзнася го до небесата и дори има някаква негова тениска, която купил в един... ъъ... клозет...

Доктор Фридман премигна объркано. Забелязах го.

— Купил я в някакъв градски клозет, докато бил още комунистическо величие в Белград. Разкарва се с една касета на Елвис, музиката от „Вива Лас Вегас!“ Не казвам, че филмът е чак толкова лош, музиката също я бива, обаче след първите сто пъти, през които се налага да превеждаш всяка думичка и да учиш полковник Херцел как се произнася, за да може той да припява на Елвис... Та значи дава той касетата на келнера, а онзи ни води до масата, на която е изтипосана бутилка от тяхната сливова гадост — ракия ѝ казват. Няма чаши. Сядаме и почваме да си подаваме бутилката.

— Само не ми казвай, че сте пили направо от бутилката! — обади се Хейли.

— А ти какво си мислиш? Че ще си проваля прикритието само защото съм гнуслив? — отвърна Ръсел. — И значи келнерът вика: „Има картофена супа“. В шибаната им кръчма няма нищо друго, освен картофена супа. И ракия, разбира се. Фръцва се и изчезва. След няколко секунди чалгата спира и Елвис забива от касетофона „Вива Лас Вегас!“.

Летящата врата на отделението се отвори под напора на количка с излъскан метален плот и още по-излъскана метална кутия върху него.

Количката с лекарствата се затъркаля по обляния в слънчева светлина под. Метнах поглед към медицинската сестра. Сменяха ги, също както лекарите, за да дадат възможност на основния персонал да си ползва отпуските.

Точно тази сестра бе красива, но и навъртяла доста километри по болничните коридори. Носеше задължителните бели панталони и престилка с черен пуловер в добавка. Кестенявата ѝ коса бе стегната на кок, закрепен с фуркет. Сестрата отвори металната кутия, заизважда отвътре хартиените чашки и погледна списъка с пациенти.

— А на какво миришеше? — попита доктор Фридман.

— Защо? — зачуди се Ръсел.

— Ами, вече разбрахме за миризмите извън ресторанта — барут, горяло дърво, пушек, боклуци. Сега кажи на какво миришеше вътре, на масата.

— Какво значение има... Нали ви казах, че си подавахме бутилката с оная сливова гадост — ракията. Прибавете и миризмата на четирима некъпани мъже в маскировъчни униформи. Освен това миришеше и на нещо солено. Трябва да е била картофената супа от кухнята или...

— Какво точно имаш предвид под „солена миризма“? — прекъсна го отново доктор Фридман. — Нещо като... сълзи ли?

— „Като сълзи“. Какво значение има, по дяволите! Сега говорим за мен, за онова, което съм направил. И така, докато Елвис се дереше от касетофона с „Вива Лас Вегас!“, най-сетне настъпи и моят час.

Сестрата пускаше хапчетата в хартиените чашки.

— Какво имаш предвид? — попита доктор Фридман.

— Дойде време да убия полковник Херцел.

— Но твоята задача е била друга. Ти не си убиец.

— Не ми казвай какъв не съм! — изкреця Ръсел. — Аз съм такъв, какъвто съм, и го направих!

Доктор Фридман се втренчи в него.

— Кажи ни за основната си задача.

— Основната ми задача беше свършила, приятел! Никоя от страните — нито мюсюлмани, нито хървати, нито пък проклетите сърби — не успя да се добере до съкровищата на Чичо Сам, вкарани в

Югославия по време на Студената война. Никой не успя да докопа изчезналите ядрени куфарчета. Не мислиш ли, че иначе нямаше да ги използват? Всеки искаше да избие останалите до крак, а за това по-добро от ядреното оръжие няма.

— В такъв случай защо си бил още там? — попита доктор Фридман.

— И как да си тръгна? — Изръмжа Ръсел. — Схватките прерастваха в кланета за частица от секундата. Всичко, което се случваше извън ресторанта, онова, което трябваше да гледам и понасям в ролята си на сръбско-американско копеле, върнало се в родината, за да помогне на героичния си народ... Там да си луд бе правило, а не изключение. Ако не си бил луд в началото... Защо, по дяволите, си мислиш, че съм тук сега?

— Ти ни кажи.

— Защото убих полковника.

— И защо го направи?

— Защото ми се удаде възможност. Нямах възможност да предотвратя големите ужаси, но ако можех да видя сметката на това тлъсто копеле, към което се присламчих още докато имах някаква нормална задача... Преди да си плюя на петите, можех да му светя маслото, заради... заради всичките му зверства. Заради зверствата, които щеше да направи, ако не го спра. Когато Елвис гръмна от касетофона с „Вива Лас Вегас!“, Херцел вика: „Аз не чака?“ После се обръща към мен: „Ти следващ“ и тръгва към кенефа.

— Сам ли отиде?

— Как така „сам ли отиде“? Разбира се, че отиде сам! Да не сме някакви ученички на екскурзия?

Ръсел поклати глава.

— Не искаха да ме чуят. Не ми вярваха. В крайна сметка телефоните работеха. Вярно, не навсякъде, но... Свързах се с наблюдаващия офицер в Прага. Мамка му, дори звъннах директно в Лангли! Настоявах, че мисията ми е приключила. Бил съм „изчерпан“. Трябвало да се измъкна. Браво. Задачата е изпълнена. Идвай си у дома и... Не ми вярваха.

— Така е било само в началото — отбеляза доктор Фридман. — После са дошли сателитните снимки, сведенията от други източници...

— „В началото“ е там, откъдето започваш. Трябва да стигнеш и „в края“.

— И ти реши да останеш.

— Отидох в кенефа. — Ръсел примигна. — Това беше шансът ми. Казах на главорезите: „Да го духа полковникът, няма да се напикая я!“ Те се изхилиха. Минах през ресторанта, никой не ми обърна внимание. Кенефът беше в дъното на коридора, зад една летяща врата. Крушката бе изгоряла, така че се налагаше да вървиш в полумрак. Смърди. Пикня, плъхове, ракия... Знаем, че държиш на миризмите, докторе. Няма нужда да ми благодариш.

Фридман обаче остана безмълвен. Усещаше напрежението. Знаеше, че развързката е близо.

— Бръкнах в десния джоб — продължи Ръсел. — Ножът и калашникът останаха на масата, но преди два дни, когато изгориха едно училище, пълно с деца, си намерих една жица, метър дълга, и си я прибрах. Мислех си, че мога да нанижа няколко гранати на нея и да вдигна полковника и цялата му сган във въздуха. Но това бе по-скоро оптимистичен, а не практичен план. Докато вървях към кенефа обаче, бях практичен до мозъка на костите си. Още преди да стигна до летящата врата, увих единия край на жицата около дясната си длан. Десетте крачки по сумрачния коридор под съпровода на „Вива Лас Вегас!“ до затворената врата на мъжкия клозет ми бяха достатъчни, за да увия другия край около лявата китка... Имаше два начина да го направя светкавично или хитро. Хитро като нинджа или хитро и дръзко като Скорцени — без спотайване, с духовна музика. Аз лично винаги съм бил почитател на Скорцени^[1]. Втурнах се в тоалетната, като пригласях на Елвис. Херцел се гледаше в огледалото. Беше застанал в едно от отделенията с... Онова отделение с... въъ... Поклащаше задник в такт с песента и аз... хоп!

Ръсел се заизвива в стола, докато ни показваше как е увил жицата около врата на полковника изотзад, как го е удушил и го е свалил на земята.

— Яко копеле беше и не се даде лесно. За твоє сведение, докторе, миришеше на чесън и пот. Кожата на врата му пареше на ръцете ми като киселина.

„Леле-мале! — помислих си. — «Кожата на врата му... пареше на ръцете ми като киселина». Това е нещо ново. Отключване на

гълбините на паметта. Браво, докторе! За две седмици успя да накараш Ръсел да прибави нов момент в историята, която повтаря като латерна“.

— Оставих жицата в кенефа — продължи Ръсел. — Излязох и видях, че съм се прецакал.

— Защо? — попита доктор Фридман.

— Задната врата беше заключена! Трябваше да се върна при двамата сръбски дебили, които за мой късмет решили да се пошегуват и да изядат супата ми.

Сестрата се прокашля.

— Време е за лекарствата, докторе.

„Майната ти — помислих си. — Точно сега Ръсел може би ще изплюе камъчето“.

Доктор Фридман й махна с ръка — явно мислеше като мен.

Реших да се намеся:

— Някой каза ли нещо, когато излезе от клозета?

Опитах се да дам на Ръсел шанс да се спаси от лъжата. Да види слабото място.

— Ами да де. Подиграха ми се, че съм бил останал без ядене.

Белокосият Зейн също се опита да помогне:

— А не казаха ли нещо за теб?

Ръсел обаче просто повдигна рамена.

— Казаха: „Губиш, пич!“ Това беше чудесно извинение да се направя на разсърден, да си грабна нещата и да се разкарам. Излязох от кръчмата, минах покрай останалите шестима, завих зад ъгъла, хукнах и не спрях цели три дни. Качих се на един военен хеликоптер и напуснах страната с него. Разказах на Управлението какво съм направил и те ме тикнаха тук.

Зейн ме изгледа. Можехме да разобличим Ръсел. Но в крайна сметка това бе работа на Фридман. Освен това не е хубаво да разобличаваш лъжите на другарчето си, защото нали то на свой ред може да те пожали.

— Най-странното е — обади се отново Ръсел, — че нямам никакви угризения за това убийство. Просто... не чувствам нищо. Е, вече не слушам Елвис. Предполагам затова ме пратиха тук.

— Не мисля — обади се доктор Фридман.

Ръсел изви вежди над тъмните стъкла на очилата. Ухили се.

— Май няма голямо значение какво си мислиш, докторе. Ти си тръгваш, нали?

— Доктор Фридман? — обади се сестрата. — Лекарствата?

Докторът кимна. Тя ни раздаде чашките с вода и лекарства, сякаш са бонбони: стимуланти, успокоителни, антидепресанти, оцветени таблетки захар в чашата на Хейли, хапчета с всички цветове на дъгата, предназначени да успокояват синдром на посттравматичен стрес с леки пристъпи на шизофрения.

— Имаме още едно събиране днес следобед — каза доктор Фридман. — Преди това ще се видя насаме с някои от вас, но няма да остана за вечеря.

Ерик вдигна ръка, за да каже, че тази вечер ще дават кюфтета, но не получи думата.

— Има нещо, за което трябва да си поговорим днес следобед — продължи докторът, — и мисля, че всички го чакат с нетърпение.

Той се изправи, усмихна ни се и тръгна към вратата на отделението. След миг го нямаше. Сестрата събра празните ни чашки. Загледах се в закръгления ѝ ханш, обут в бели болнични панталони, докато тикаше количката към вратата. Ръсел и Зейн, дори Хейли и Ерик, също я гледаха. Сестрата бе нова и интересна, въпреки че пазеше дистанция. Вратата на отделението се затвори. Ключалката изщрака. Повлякохме крака към стайте си, без да подозираме, че имаме на разположение само още пет безгрижни часа.

Трябваше да се сетим.

Всички признаци бяха налице.

Бяхме обучени. Опитни. Въпреки това никой от нас не се сети.

Какво пък толкова. Нали бяхме луди.

[1] Скорцени, Ото (1908–1975) — нацистки офицер от СС, който се прочува с дръзкото спасяване на Бенито Мусолини от Кампо Императоре в планината Аbruци, където Мусолини е държан в плен от маршал Пиетро Бадолио. — Б.пр. ↑

2.

И заради лудостта си седяхме заключени в Замъка ИПЕМС.

За да се разбере цялата истина обаче, трябва да се вземе предвид специалното ни положение.

„Ни“ ще рече „на нас“: на Ръсел, Зейн, Ерик, Хейли и на мен.

„Специално положение“ означава, че върху досиетата на всички ни има гриф „Строго секретно“.

Абревиатурата ИПЕМС не се среща в нито един списък от федерални програми и означава „Изследване и проверка на епидемиологични мрежови системи“.

Звучи като „Изнервящо противни епидемии и мръсна смърт“. Точно така и трябва да звучи. Никой не обича да се навърта около врати с подобен надпис. Самата врата, разбира се, е ужасно трудна за откриване, защото става въпрос за измислена институция, забутана в десета глуха, а именно в градчето Уотърбърг, Мейн.

Уотърбърг е селски кръстопът. Бензиностанция, мотел, няколко къщи и голямо четвъртито здание от червени тухли, дръпнато встрани от пътя, с надпис ИПЕМС на здраво заключената входна врата. Всички си мислят, че ИПЕМС е свързано с медицината, заради докторите и сестрите, които пристигат на работа тук от градчетата из Мейн. Паркират колите си зад четвъртитата тухлена сграда и се качват на син автобус, който поема през гората към Замъка.

Замъкът е внушителен комплекс, построен от магнат в дърводобива, който впоследствие фалирал. Нашата къщичка е скрита в гората, където трепетликите и брезите се сгъстяват, и е оградена с бодлива тел. Замъкът е болница. Заведение, предназначено да пази света от нас и нас от света.

Във времето, когато „американската империя“ бе в апогей, нашето отделение приютяваше само нас петимата. Всеки разполагаше с отделна спалня и баня, както и с хол с телевизор и рафтове за книги. Картини можеш да имаш само след предварително одобрение. Дребни пластики и произведения на изкуството, които можеш да превърнеш в

оръжие, са забранени, но като се замислиш, изкуството само по себе си е оръжие.

В Замъка се влиза също толкова трудно, колкото и в Харвард.

Като за начало, трябва да си част от разузнавателната или отбранителната система на Чичо Сам — охранител, началник, анализатор, администратор или просто агент.

Шпионин.

После трябва да си луд.

Къде другаде може да ни сложи Чичо Сам? В някой евтин хамбар с летящи врати, където всеки може да влезе и да измъкне Световните тайни от запенените ни усти и после да ги отнесе на врага? В някоя „нормална“ лудница, където, ако кажем *истината*, ще ни обявят за луди, но ако се придържаме към *измислената самоличност*, ще ни пуснат да се скитаме на воля по улиците?

Америка има нужда от Замъка ИПЕМС.

Та в онзи априлски вторник, след сутрешната ни сесия, на която Ръсел излъга за убийството на сръбския полковник, доктор Леон Фридман дойде в стаята ми за последната ни среща, преди онова „ох-ох“ да промени всичко.

3.

Първо почука на отворената ми врата и каза: — Може ли да вляза, Вик?

От дъното на коридора се чу крясъкът на Ръсел: „Откъде да знам?“

Доктор Фридман обаче дори не трепна.

— Изчакай го малко — казах.

Ръсел пак изкрещя: „Също и с руснаците!“

— Уорън Зевън^[1] — казах. — „Адвокати, оръжие и пари“.

— Според теб важно ли е, че Ръсел изпусна „тя“ от текста? „Тя бе също и с руснаците“.

— Може би просто не му е стигнал въздух да го каже.

— Мислиш ли?

Доктор Фридман седна на стола, а аз се настаних на дивана.

— Като стана дума за Ръсел — каза доктор Фридман, — какво мислиш за разказа му тази сутрин на груповата сесия?

— Хубав разказ. Само дето излъга.

— Откъде знаеш?

— Стига, докторе, всички знаем. Знаем го още от първия път, когато чухме историята, преди години.

— Добре де, как разбрахте?

— Заради жицата. Знаем, че лъже — заради жицата.

— По-точно?

— Номерът е, че ако използваш жица, за да удушиш такова дебело прасе като полковник Херцел, най-малкото, което ще ти се случи, е да си нарежеш ръцете. Когато започнеш душенето, жицата се впива в гърлото му, прерязва кръвоносните съдове и кръвта шурва като фонтан: по стените, по огледалото, по него, по теб. На излизане от тоалетната Ръсел трябва да е бил ходещо кърваво петно. Той обаче казва, че се е върнал на масата при главорезите на полковника и никой от тях не му казал и копче. Може да са били тъпи, може да са били пияни, може да са мразели полковника, но със сигурност са щели да

забележат опръскания с кръв американец, който уж само отишъл до тоалетната. Най-малкото от инстинкт за самосъхранение е трябвало да попитат какво става. Според Ръсел обаче не попитали. Значи лъже.

— За всичко ли?

— Със сигурност знаем, че не понася Елвис. Знаем също, че фалшивата му самоличност е била на китарист и вокал в някаква група от Орегон, която тръгнала на турне из треторазредни европейски кръчми. В Белград е започнал активно да работи с фалшивата си самоличност, а именно да търси „изгубените си сръбски корени“. Така се е вмъкнал в бандата на главорезите.

— И къде е зрънцето истина в цялата история? — попита психоаналитикът.

Замислих се и казах:

— В клозета.

— Защо?

— Защото в разказа му това е мястото на убийството, горещата точка, епицентърът на събитията.

— Също както Малайзия за теб?

Трябваше да се сетя какво ми готви.

— Ако ти се говори за Азия, отбий се при Зейн — казах. — Той има таен почетен медал от Конгреса за службата си там. Войната му е приключила много преди да се появя аз. Сега са му останали само парче тенекия в чекмеджето на нощното шкафче и споменът, от който му е побеляла косата и който го стряска посред нощ.

— А теб какво те стряска посред нощ, Вик?

— Виж, последната ни среща е. Няма смисъл да се занимаваме с това.

— Напротив, има. Точно поради факта че това е последната ни среща, тайната ти ще е на по-сигурно място при мен, отколкото при доктор Джейкъбсън, който се връща от отпуска.

— Да бе, все едно няма да му оставиш записките си. Да не би за предаване на записки да ви задържат?

— Ти си задържаният, Вик.

— Трябва да ти кажа, че Замъкът е доста хубаво място за задържане.

— Може би, Вик. Но смисълът на живота е в свободата. Във възможността за избор.

Не отвърнах нищо, а той изчака, докато стрелката на секундарника обиколи циферблата.

— Как намираш останалите в отделението?

— Лесно. Не ги пускат много да излизат.

— Виж, Вик, не съм тук, за да ти се подигравам. Но ако ти смяташ да ми се подиграваш... — Докторът повдигна рамене. — Хайде пак: как намираш останалите четирима?

— Изпушили са — всички до един. В добрите дни се чувстват като парцал, в лошите — като бити с тояги. Могат да ме вбесят или да ме разсмеят до сълзи. Във всеки случай обаче се разбираме по-добре, отколкото ни разбирате всички вие. Може би защото сме преживели едно и също и сме стояли на ръба. Вие не сте го правили. Ние сме затворници. Вие не сте. От едната страна сме ние, от другата всички вие — доктори и сестри. Ние петимата, те четиримата... Само те са ми останали.

— Тоест станали сте нещо като семейство.

Изчака ме кажа нещо и запълни мълчанието ми с нов въпрос:

— Какво е мястото ти в това семейство? Баща?

— Не ме товари с такова бреме. Чичо Сам ни е баща.

— Значи всички вие сте му деца. — Доктор Фридман пак повдигна рамене. — Някой от вас смята ли да порасне?

— И повече да не е луд? Това трябва да го кажеш ти. Ти си докторът.

— Мислиш ли още за самоубийство?

— Че кой не мисли? Кой не е мислил?

— Да, но ти си го опитвал. При това два пъти.

— Какво искаш да кажеш? Според теб не го искам истински, или по-скоро, не съм го искал?

— Не. Според мен ти беше откровен до болка за самоубийството.

— В такъв случай излиза, че ЦРУ може би са прави и вече съм абсолютно неспособен да върша работа.

— Глупости. Ти си най-способният луд, когото познавам.

— И защо тогава не успях да се убия?

— Труден си за убиване. Дори и ти срещаш проблеми с това. По-важното е защо си спрял с опитите за самоубийство.

— Може би изчаквам подходящ момент.

— Или по-скоро си търсиш причина да не го направиш.

Очите ни се вкопчиха през стъклената преграда на тишината.

Най-сетне доктор Фридман погледна часовника си.

— Време е да ида при Хейли, за да чуя измислените ѝ симптоми.

— Чопли си ранички, за да докаже, че е болна — казах.

— Ако си разбрал това...

— Другите са лесни.

— Разбира се. Защо според теб толкова много смахнати стават психоаналитици?

— Ей, докторе, да не би и ти да си смахнат?

— Вече не.

Излезе и затвори вратата.

Отделението ни се намира на третия етаж в Замъка. След като доктор Фридман си тръгна, се загледах през бронираното стъкло на прозореца към голите дървета и белите облаци в синьото пролетно небе и усетих, че по бузата ми се търкулва сълза.

[1] Уорън Зевън (1947–2003) — американски певец и композитор, ценен от критиката и колегите си композитори, въпреки че само една от песните му става голям хит — „Лондонски върколаци“ от албума „Раздразнително момче“ (1978). — Б.пр. ↑

4.

— Ето ни пак. Последна сесия. Последен шанс.

Наречете го „пророк“. Наречете го човек с правилни въпроси, на които получава грешни отговори. Наречете доктор Фридман, както го наричахме ние още от първата сутрин, в която наредихме сгъваемите си столове в кръг в средата на окъпаната в слънце стая за групова терапия. Също както направихме и в онзи вторнишки следобед, когато се събрахме за последен път.

— Този следобед — каза доктор Фридман — искам да поговорим за всички вас. Болничната практика никога не е била силната ми страна — продължи той. — Прилагам познанията си по психиатрия за овладяване на кризисни ситуации и в работата си като международен анализатор към ЦРУ. Веднага след като се върна във Вашингтон, се захващам с психологически портрети за Съвета по национална сигурност. Дори няма да ми остане време да прескоча до вкъщи в Ню Йорк. Имах две свободни седмици, преди да започна новата работа, но когато ми казаха, че тук има нужда от хора, заради отпуските и обучението на персонала, веднага се отзовах и вместо да се изтягам по хавайските плажове...

— Щеше да изгориш, докторе.

— Точно така, Ръсел. Винаги търсиш слънчевата страна в безнадеждните ситуации.

Ръсел повдигна слънчевите си очила с пръст.

— Толкова ми е слънчево, че се налага постоянно да нося очила.

— Жалко, че в този живот не е достатъчно да си остроумен — отвърна доктор Фридман. — Както и да е. Възможността да подобря уменията си в болнична среда, да опозная...

— Да опознаеш счупените върхове на стрелите, осигуряващи националната сигурност — прекъснах го аз.

— Винаги се изразяваш поетично, Вик. Сега обаче искам да поговорим за всички вас през призмата на организационния ми анализ, а не на...

— А не на психоанализата — каза Зейн. — Където ние сме психясалите, а ти — анализаторът.

— Не се подценявайте — отвърна лекарят в доктор Фридман. — Вие сте много повече от психясали. В момента сте затворници, които са превзели затвора.

Заместващата сестра с уморения поглед отключи вратата на отделението и влезе. Носеше цял наръч досиета. Измъкна един стол от нашия кръг. Надзърнах и успях да забележа отражението ѝ в тъмния екран на изгасения телевизор в стаята за групова терапия.

— От доста време не сме ръководили нищо — каза Зейн. — Да не говорим пък за това място тук.

— Ключовете са у теб, докторе — добави Ръсел.

— И на всички вас това ви харесва. Не, не ме прекъсвайте.

Петима затворници, седнали на сгъваеми метални столове, се отразиха в очилата на доктор Фридман.

— Моята специалност е функциониране на групите, с фокус върху нетипичните прояви на индивида в стресови ситуации. Но — усмихна се доктор Фридман — длъжностната ми характеристика в досието на ЦРУ е доста по-сполучлива. В нашия потаен свят ме наричат „откривател“.

— Нещо като снайперист? — попита бившият войник Зейн.

— По-скоро като овчар, но в случая не говорим за мен, така че да свършваме по-бързо, за да имаме време двамата със сестрата да отскочим до мотела и да си съберем багажа, преди да тръгнем... — Доктор Фридман пак се усмихна. — Да се върнем към реалността.

— Божичко, ти си открил реалността? — възкликна Ръсел.

— Ей — обадих се, — предлагам да викаме на доктор Фридман „ненадминатия откривател“.

— Ненадминатият откривател! — подчини се Ерик.

— Викайте ми такси и се махам оттук — обади се Ръсел.

— Ти си такси! — извикаха в хор Зейн и Ерик.

— Дано да... — обади се Хейли.

Пляс! Доктор Фридман плесна с ръце и изкрещя:

— Стига!

Лицето му бе почервеняло от гняв.

— Подкачам ви за това, че сте затворници, превзели лудницата, а вие се опитвате да избягате от темата и да пропилиете останалото ни

време за терапия!

Психоаналитикът поклати невярващо глава.

— Невероятно е колко ясно виждат нещата лудите. Вярно, изображението е изкривено, но е кристалночисто. Вие пък сте най-наблюдателните и въпреки всичко най-слепите пациенти, които съм имал. Вижте се само, погледнете се и петимата.

Ерик покорно извърна глава.

Ръсел пък вдигна слънчевите си очила още по-нагоре.

— Мен вече ме гледахте днес.

— Така ли? — каза психоаналитикът. — И кого видяхме? Теб или разказа ти?

— Само разкази ни останаха — обадох се аз.

— Това, което е останало на всички ви — отвърна доктор Фридман, — е живот, превърнат в разказ, вместо живот, пълен с разкази. Добре, Ръсел. Теб днес те изслушахме и сега ще те пропуснем, Хейли?

Чернокожата жена тутакси си надяна безизразна маска и я обърна към доктора.

— Знаеш ли защо непрекъснато мърмориш: „дано да си струва“? — попита той.

— Защото е вярно.

— Истината тук е без значение, ако използваш фразата, за да разводниш смисъла на думите или за да измие... — Доктор Фридман затърси по-мека дума. — Ако си служиш с драматизъм, за да избегнеш нещата, от които се боиш. Знам за целия ужас, който си преживяла в Нигерия, както и за ужаса, който си причинила, но в крайна сметка трябва да погледнеш нещата в очите. Да ги погледнеш без... без да се криеш зад щита на преценката.

— Няма значение какво си мислиш, че трябва да направя. Аз умирам.

— Колко удобно. Но всъщност изглеждаш чудесно.

— Външният вид лъже — сопна му се тя.

— И кого по-точно се опитваш да излъжеш ти? — попита психоаналитикът.

Абаносовата ѝ кожа пламна от гняв.

— В страната на слепците едноокият е луд — обадох се.

— На всички нас очите ни са наред, Вик — отвърна доктор Фридман. — Но отклоняването на разговора беше добро. Както и да е. Приключих с Хейли, освен ако тя няма нещо ново за споделяне.

Хейли го изгледа кръвнишки.

Доктор Фридман насочи вниманието си към Ерик.

Закръгленият очилат инженер замръзна на стола си. В очакване. В готовност. Психоаналитикът отвори уста, но явно не намери подходящите думи и пак я затвори. Знаеше, че трябва да каже по нещо за всички, защото в противен случай никой няма да му обръща внимание.

— Ерик, преди два дни Виктор изрази съгласие с Марк Твен, че историята се повтаря единствено в римите. После отбеляза, че „Ерик“ се римува с „Ирак“.

Доктор Леон Фридман поклати глава и клатенето сякаш освободи усмивката му.

— Ако бях поет, като Виктор — продължи той, — може би щях да имам повече от бегла представа за смисъла на всичко това. В твоя случай обаче именно идеите са ключът. Ти си победил Ирак на Саддам Хюсеин още преди първата ни война там, но са те превърнали в робот. Въпреки това трябва да вярвам, че някъде вътре в теб се крие идеята за Ерик като свободно човешко същество. Това не е заповед, но се опитай да си представиш, че има поне ей тонинко разстояние между нарежданията „прави“ и „не прави“ — каза доктор Леон Фридман на шишкавия герой с дебелите очила.

— Това к'во точно означава, по дяволите? — обади се беловласият Зейн.

— „Точно“ е всичко, което ти е останало, нали така, войнико? — отвърна лекарят.

Ерик се намръщи. Все пак прие думите на доктор Фридман като заповед и очерта с ръце четириъгълник, досущ като мим, който се опитва да изгради идеята за пространство.

И докато Ерик играеше пантомима със задачата си, докторът се обърна към Зейн и продължи мисълта си:

— Всичко, през което си минал — бомби, хероин, плетеници от окървавени трупове, горещината на тропическите джунгли, която и досега те разтапя. След Виетнам не си спрял да се биеш, за да можеш

да носиш бремето си, без да се разплачеш дори веднъж. Ти си точно това.

— Накъде биеш? — озъби се Зейн.

— Поздравления. Ти победи. Виж какво получаваш за награда. Точно.

Зейн кимна към Ерик.

— Аз не съм него. Не можеш да ми казваш какво да правя.

— Ще ми се да можех — отвърна доктор Фридман. — Щяхме да си тръгнем оттук заедно.

— Сега обаче е време да се върнеш към реалността — обадих се.

— Преди да съм се занимавал с теб, така ли, Вик?

Вледених се. Той бе само образ в очите ми. Кожена торба с кокали, лимфа и кръв.

— Зейн, вие с Виктор се римувате — продължи докторът.

— Той не е от моето поколение — възрази Зейн. — Освен това аз никога не съм опитвал безсмислено самоубийство. И не се изключвам.

— Но и двамата сте се побъркали от товара на отговорността — отбеляза лекарят. — Въпреки че ти си се вкопчил здраво в твоя товар, а Виктор използва своя, за да си изкопае гроба.

— Направил съм, каквото съм направил — казах.

— А ако беше направил нещо по-различно в Малайзия, щеше ли да има някаква разлика сега? — попита доктор Фридман.

— Да. Може би в имената на мъртвите.

— Може би. А може би не. Във всеки случай обаче си направил онова, което си могъл.

— И това не е достатъчно, за да оправдае лудостта ми?

— Повече от достатъчно е. Но е крайно време да спреш да плащаш данък на онова, което е можело да се случи *тогава*, и да започнеш да се занимаваш, с това, което може да се случи сега. Съсредоточи се върху него.

— Или пък да се опитам да го постигна чрез шокова терапия? Също както нашата днешна блиц терапия, нали, докторе? Шоковата терапия обаче, извинявай, Ерик, или както и там да я наричате, не даде резултат. За никой от нас.

Втренчихме се в лекаря — бе прекарал две седмици в усърдна работа.

— Още сме тук — каза Ръсел.

— И ще си останем тук, след като си тръгнеш — добави Хейли.

— Точно.

Слънчевите лъчи проникваха през невидимата идея на Ерик за пространство.

— Това ли искате? — попита психоаналитикът — Нима не го виждате? Настанили сте се удобно, всеки в своето положение, и отказвате да се борите с проблемите си. Отказвате да се борите за място извън тази сграда.

— Аз не мога да си тръгна — каза Хейли. — Умирам.

— Всички умираме — отбеляза докторът. — Никой не знае кога и как. Никой от вас не е дори близо до излекуване. Нямам представа дали въобще някога ще го постигнете. Искам обаче да прогледнете. Един Господ знае какво ще видите. С терапевтична помощ, разбира се.

— И с надрусване — добави Ръсел. — Всички трябва да сме надрусани.

— Лекарствата са средство за подобряване на здравето — отвърна доктор Фридман. — Работата обаче трябва да я свършите сами.

— Кажете ни присъдата, докторе — обадох се за кой ли път.

— Не. Това е ваша работа. Така е било, така и ще бъде. Без значение колко неконтролируем е станал светът, вие винаги ще сте в състояние да произнесете собствената си присъда.

— Мислех, че са ни пратили психоаналитик, а не философ — заяде се Ръсел.

— В някои случаи единствената разлика между двете професии е, че лекарите пишат рецепти.

— И нареждания да заключват хората в лудница — обадох се отново.

— Искате ли да ви напиша заповед за изписване?

Никой от нас не отвори уста.

— Това, което ще напиша, е, че според мен е силно препоръчително лечението ви да премине от фаза поддържане на настоящото положение към мерки за изписването ви.

— Значи ще получиш похвала, задето си намалил бюджета — изкоментира Хейли.

— Да не мислиш, че ми пука за някакъв си бюджет? Работата ми е да гледам дали царят е гол и да извикам, ако е така. Да поемам

рискове. В случая ми се струва, че рискът е уместен.

— И какво ще стане с нас? — попита Ръсел.

— Нищо лошо, нищо опасно, нищо в близко бъдеще — излъга доктор Фридман. — Също така нищо, което няма да следя редовно с помощта на персонала на болницата. Дори и при новите ми задължения в Съвета по национална сигурност искам всеки от вас да се чувства напълно свободен да протегне ръка и да се свърже с мен, когато...

Ерик се наведе напред в стола си и протегна ръка към лекаря.

— Нямах предвид веднага, Ерик — спря го психоаналитикът. — По-късно, да речем, чрез имейл.

— Да бе — обади се Ръсел. — Между израелско-палестинските сблъсъци, войната в Ирак, ядрената бомба на Северна Корея и Бог знае още къде, нарковойните в Южна Америка и Бирма, преследването на талибаните из афганистанските планини, терористични атаки в Де Мойн, геноцида в Судан, повяхващите имперски стремежи на Русия, неонацизма в Европа, изсичането на горите в Амазонка, което предизвиква снежни бури в Лос Анджелис, бюджетните битки в Пентагона, разследванията в Конгреса, журналистически скандали и служебни вечери в Белия дом в компанията на загорели холивудски блондинки със сигурност ще се сетиш да провериш какви ги вършат хаховците в Мейн.

Доктор Фридман повдигна рамене.

— Кой иска да си поговорим за новата програма?

В малката ни групичка имаше два лагера — ние и доктор Фридман. Той също го усещаше. Знаеше, че има риск, и въпреки това го бе поел, вместо да се измъкне по терлици. Трябва да му се признае поне това.

— Е — обади се отново след около три минути мълчание, — при положение че единствено аз имам какво да кажа, може би няма смисъл повече да губим времето на групата.

Когато и петимата се изправихме, доктор Фридман каза:

— Сестрата ми донесе доста документи за оформяне и ще остана тук да поработя, така че, ако някой поиска да си поговорим още, може да заповяда.

Ние се ометохме, без да кажем и думичка. Измъкването и забравянето ни се удаваше. Имахме както нужното обучение, така и

опит.

И все пак хвърлих поглед зад гърба си. Видях го да седи самичък в стаята за групова терапия, а сестрата да се изнася към вратата на отделението. Забелязах куп папки на стола до него. Проследих как вади писалка от вътрешния джоб на туиденото си сако, как намества очилата със златни рамки върху носа си и обръща изумруденозелените си очи към разтворената в скута му папка.

Прибрах се в стаята си и затворих вратата. След миг чух Ръсел да надува акустичната версия на „(В леглото като) Брайън Уилсън^[1]“ на „Беърнейкид Лейдис“. Усилваше уредбата до дупка, за да не би някой да си помисли, че като слуша балади за душевни терзания, проявява *пасивна* агресия.

Изключих се. Доктор Джейкъбсън нарича това състояние „дисасоциация“. Лаиците могат да го сбъркат с дрямка. Изтягам се на стола, отпускам клепачи и забравям всичко.

Докато внезапно не се върнах в действителността.

Все още седях на стола. Моят стол. Моята стая. Моите книги. Моят...

Ерик. Стоеше пред мен и пристъпваше смутено от крак на крак като третокласник, който се стиска пред тоалетната.

Вратата на стаята ми зееше. Ерик е отворил вратата! Влязъл е при мен, без никой да му каже! Случваше се за пръв път. Преди беше немислимо, а сега...

Сега стоеше пред мен. Пристъпваше от крак на крак. Лицето му бе бледо, изкривено в мъчителна гримаса.

— Ох-ох — каза Ерик. — Ох-ох!

[1] Брайън Уилсън (р. 1942) — един от основателите на „Бийч бойс“ през 1961 г. В един период от живота си се затваря в себе си под влияние на стрес и наркотици. — Б.пр. ↑

5.

Доктор Фридман седеше на металния стол в обляната в слънце стая за групова терапия. Мъртъв.

Нещо ми подсказваше, че е така, още в мига, в който Ерик ме въведе в стаята за групова терапия, въпреки че не бях съвсем сигурен, докато не притиснах пръсти към гумената плът на врата на доктора и те не успяха да напишат пулс.

В бърлогата си Ръсел бе минал на „Бийтълс“ — „Белия албум“. Мелодията на „Всеки крие нещо, освен мен и маймуната ми“ се чуваше чак в стаята за групова терапия, в която двамата с Ерик стояхме до седящия мъртвец.

Тогава забелязах размазаната кръв в дясното ухо на доктор Фридман.

— Ерик, бягай да доведеш останалите! Веднага! И само тях, чу ли!

След две минути и петимата гледахме втренчено отпуснатото тяло на лекаря.

— Тръгнал си е по-рано от планираното — отбеляза Ръсел. — Виж тук — казах и посочих размазаната кръв в дясното ухо на доктор Фридман.

Зейн прихвана дългата си бяла коса с ръка, наведе се над трупа, огледа го и каза:

— Аха.

— Някой е ходил на училище — обади се пак Ръсел. — Съжалявам, докторе.

— Какво има? — включи се и Хейли.

— ОСПА — осведоми я Ръсел.

ОСПА — Отбрана срещу прикрита атака. Засекретена програма за обучение, разработена и провеждана съвместно от Пентагона и Управлението. Непослушни момчета като Ръсел, Зейн и мен минават през нея. Подобно на военната програма ОСМП — Отбрана срещу механично проникване — ОСПА прикрива онова, на което учи. ОСМП

може да те научи как да се предпазиш от механично проникване или, както е по-известно, „взлом“ и със сигурност ще те защити от шперцове и касоразбивачи. ОСПА пък учи на „отбрана“ срещу „прикрита атака“. Като например какви трикове може да използва противникът, за да те очисти в Банкок. Ако ги знаеш, имаш много по-голям шанс да напуснеш града жив и здрав. Разбира се, истинските знания ги придобиваш от реалните ситуации... На американските шпиони им е забранено да убиват.

— Не си е изпитал работата докрай — отбеляза Ръсел. — Вкарали са му нещо през ухото и са прободили мозъка, но каквото и да е било, се е задържало прекалено дълго и кръвта е потекла навън. В банановите републики това може и да мине за удар, но тук съдебният лекар веднага ще се усети.

— Точно — измърмори Зейн.

— Не той трябваше да умре — изкоментира Хейли.

— Логиката подсказва, че го е убил някой от нас — казах.

— Оръжие, мотив, възможност — включи се Ръсел.

— Искаше да промени всичко — отбеляза Зейн. — Нали така ни каза.

— Седеше си тук в залата — продължих. — Сам-самичък. Всички сме имали възможност.

— Никой от нас не е искал това — каза Хейли.

— Е, доктор Фридман, изглежда, ти победи — изкоментира Ръсел. — Всичко се промени.

И го потупа по рамото, явно с намерението да му честити победата. Докторът обаче се свлече от стола и се просна на пода.

— Без да искам! — Ръсел повдигна рамене, сякаш искаше да каже „стават грешки“.

— Какво брилянтно изпълнение обаче — казах. — Седим си тук заключени като жертвени агнеци. Идеалните убийци. Доказано опасни и доказано изперкали. Никой няма да повярва, че сме невинни. Е, какво, ние ли сме го убили?

Огледах физиономииите на останалите — Ръсел, Зейн, Хейли, Ерик. Те огледаха моята.

— Не! — възкликнахме в един глас.

— Ако не сме ние, тогава кой? — попита Хейли.

— Има по-важен въпрос — обади се Зейн. — Ние ли сме на мушката?

— Абсолютно — отвърнах. — Ако ЦРУ състави психологически портрет на убиеца и обвини някой от нас — живи ще ни одерат. Ако пък по някакво чудо успеем да убедим Управлението, че сме невинни, тогава виновният е друг, а ние се превръщаме в свидетели и в огромен риск за убиеца или за човека, който го прикрива.

— О, Боже — намеси се и Ерик — О, Боже.

Извърнахме се вкупом към вратата на отделението. Беше заключена.

— Още час до вечеря — каза Зейн.

— Кюфтета — допълни Ерик.

От стаята на Ръсел се разнесоха акордите на „Докато китарата ми плаче нежно“.

— Здравата я загазихме — констатира Зейн.

— Застанали сме като на гюме, а на всичко отгоре сме и в опасност — допълни Хейли.

— Има и още нещо — намесих се. — Аз лично съм бесен. Забравете за това, че някакъв наемник е върлувал из отделението и е нагласил нещата така, че чиновниците има да се блъскат в стените като стадо побеснели слонове. Ще ни заключат. Ще ни преместят. Ще продължат да ни тъпчат с наркотици. Кой знае какво още ще им хрумне да направят с нас. Но аз казвам: майната му на това. Някой е видял сметката на доктора. А той не го заслужаваше. Ей това ме вбесява.

— Да не би да сме казали нещо, което не трябва? — зачуди се Хейли.

— Още по-зле — отвърна Зейн. — В такъв случай значи наистина са ни погнали.

— Призраци. — Поклатих глава. — Рано или късно те настигат. Винаги.

— Затворниците вече няма да управляват тази лудница — обади се отново Ръсел.

— Каквото и да се случи, ще е ужасно — отсъди Хейли. — Въобще няма да се замислят кои сме. Какво сме преживели. Какво ни се случва в момента. Как се е отнесла съдбата с нас.

— Голямото зло е по петите ни, каквото и да е то — отсече Зейн.

— Обещаха, че тук сме в безопасност — каза Ерик.

— Излъгали са те — присмя му се Ръсел.

Във физиката критична маса се постига, когато минимален брой индивидуални елементи, необходими за протичане на трансформационен процес, се съединят в общ времеви и пространствен континуум.

Да вземем нас. Петима манияци. Шпиони. Добре обучени, опитни професионални параноици, програмирани „да правят нещо“. Неизлечимо жигосани, но все пак величия, пък било то и бивши. Сила, с която трябва да се съобразяваш. Понастоящем заключени в някаква сграда. И то с труп, който е успял да спечели уважението им. Труп, за който, най-вероятно, ще бъдат натопени. Наоколо бродят пазачи, които ще разберат за издънката след по-малко от час. Нямахме какво да спечелим, но всичко, което все още притежавахме, бе заложено на карта.

Физиците, психиатрите и снайперистите обичат да говорят за спусъка. За събитията, които отключват верижната реакция. Сетя ли се за спусъка, си спомням внезапната вълна от тишина, която ни заля в стаята за групова терапия онзи вторнишки следобед на април, когато дискът в уредбата на Ръсел свърши.

Не помръднахме.

Петима манияци, втренчили се в труп на пода.

Без музика за фон.

— Имаме две възможности — обобщих. — Или оставаме тук и понасяме всичко, което ни е подготвила съдбата...

— Или? — попита Ръсел.

— Или си плюем на петите.

6.

— Супер — каза Ръсел. — Но ще трябва да вземем доктора с нас.

— Та той е мъртъв! — изкрещях.

— Никога не изоставяме другарите си — отвърна Зейн.

— Ти луд ли си?

— Ами — включи се Хейли, — строго погледнато — да.

— Приеми го като проява на поетическо изкуство — аргументира се Ръсел. — Не виждаш ли колко поезия има в цялата работа. Не можеш да се откажеш от нещо просто защото ти е неудобно.

— Или пък като стратегически план — подкрепи го Зейн. — Ако го вземем с нас, ще объркаме сметките на лошите. Хрумва ли ти нещо по-хитро?

— Или пък просто като забавление — допълни Ръсел.

Хейли въздъхна.

— Вик, постави се на мястото на доктора. Ако ти лежеше на пода, какво щеше да искаш да направим за теб?

В един миг ми просветна и казах:

— Няма значение. Прави сте. Вземаме доктор Фридман с нас. Трябва да минем покрай охраната.

Казах им как ще го направим. После завърших:

— Вземайте си аптекките и след петнайсет минути се чакаме тук.

— Задръж — обади се Ръсел.

— Сега пък какво има?

— Забравяш нещо. — Зейн посочи тавана с очи. Ерик кимна, а Хейли обясни:

— Учтивите хора винаги казват довиждане.

7.

Замъкът е на пет етажа.

На първия се намира администрацията — врати с електронни ключалки, помещението на охраната, компютърната система за контролиране на достъпа и движението, монтирана още преди голяма част от тайния бюджет на Замъка да бъде пренасочена към финансиране на войната в Ирак.

На втория се помещава медицинската част с операционна зала, в която могат да ти сменят физиономията и отпечатъците или да ти извадят куршум от тялото. Можеш да си живееш на втория етаж цял живот и да не разбереш нищо за съседите отгоре.

Третият етаж е предназначен за отделения „Ейбъл“, „Браво“ и „Крейзивил“^[1].

В „Ейбъл“ се отсяда за кратко. Временна истерия. Ако например си бил в шпионски самолет, разбил се над джунглата, и си се отървал с леки наранявания, но не можеш да кажеш откъде ги имаш, те пращат тук. Или пък си бачкал в Пентагона, но напоследък те тормозят кошмари за световния апокалипсис — ядрени гъби, биологични оръжия, такива неща. „Ейбъл“ дава подслон на пациенти с леки оплаквания, онези, които докторите могат да върнат в редиците.

„Браво“ е за пречупените, на които обаче все пак трябва да помогнеш. Да речем, безразсъдно смелите глави от бейрутските улици, имали лошия късмет да ги направят на кайма. Те обикновено са в състояние да се доберат до дома след половин година терапия в Замъка. Ветеранът от отделение „Браво“ откарва бинтованата си глава вкъщи и води „пълноценен живот“ пред телевизора в хола, завит добре с лъжите си. Прекарва остатъка от дните си в очакване изперкалата му жена най-сетне да го напусне и да го остави да се звери в телевизионния екран или да човърка в компютъра, който Агенцията за национална сигурност следи двадесет и четири часа в денонощието, в очакване пощальонът да донесе чека с пенсията, която на теория не получава.

Нашето място е „Крейзивил“. Всички отделения се заключват, но за да излезеш от нашето, ти трябва допълнителен набор кодове. Петимата прекарахме дни наред, докато успеем да се доберем до тях. Професионалисти от нашия ранг би следвало да се справят доста по-бързо. Да не забравяме обаче, че сме луди. Макар и не съвсем извън строя, но все пак напълно отписани. Никой не очакваше, че някога отново ще се появим на бял свят.

Четвъртият етаж е Главната улица. Там е столовата с автоматизираната линия за сервиране. Главната разполага с „интернет клуб“, от който можеш да ровиш из световното киберпространство. Е, разбира се, пазачите следят всяко натискане на клавиш. През 2003 Ръсел имаше „преживяване“ с една от служителките от охраната, която останала толкова заинтригувана от списъка с песни, свалени от него от интернет, че си направи труда да го види на живо и се изгуби в бездните на слънчевите му очила. Администрацията все пак я залови и тя се разплака горчиво. Кълнеше се, че сексът бил по взаимно съгласие, че никой друг, освен Ръсел не я е просвал по очи на бюрото, но въпреки това я откомандироваха в Аляска и я заточиха в някакъв задръстен подслушвателен пост на Агенцията за национална сигурност. До интернет клубът е залата за фитнес с тежести и пътечката за ходене на Ерик, както и облицованото с огледала балетно студио на Хейли, което Ръсел, Зейн и аз използваме за тренировки по кунгфу.

Петият етаж на Замъка представлява дълъг коридор със заключени врати.

Щом стъпиха на облените в слънце теракотени плочки на петия етаж, черните ми обувки проскърцаха издайнически. Притиснах се до вратата на стая номер шест и от нея ме лъхна на амоняк и сълзи. Потропах едва чуто сигнала ни и отместих капака на шпионката. Вътре бе един от онези хора, към които дори любовниците им се обръщат на фамилия, така че прошепнах:

— Малкълм!

Изчакай го. **Няма време, трябва да се омитаме, иначе...** Чакай.

Най-сетне се чу гласът му:

— Ти си Виктор, нали?

— Да.

— За последно идва жената. Хейли. Преди две закуски. Донесе ми лимонова кифла с маково семе. Беше станала тъмновиолетова.

— Опитваме се да идваме по-често.

— Животът, е сложен. Не е лесно да се идва.

— Това не е извинение.

— Но е истина. Ти беше пръв. Промъкна се тук. Отне ми доста време, докато проумея, че си истински... *Не го изядох!* Прекарах цели векове в самота, преди да се появиш. Благодаря.

— Е, ние също се радваме, че те открийме. — Малкълм не можеше да види усмивката ми през заключената врата. — Промъкването тук ни поддържа във форма. Помогна ни да запазим идентичността си. Освен това можеше да сме на твое място. Никога не го забравяме. Можеше да сме на твое място.

— А дали е възможно да стане обратното и аз да ида там, където сте вие?

— Разбира се — излъгах, но бързо възвърнах откровеността си. — Пък и те харесваме.

— Такъв съм си аз, очарователен от малък.

— Малкълм, ще си ходим.

Тишина. Поне дванадесет удара на сърцето. Опрях се на стоманената врата.

— Кой? — попита най-сетне той.

— И петимата. Хейли, Зейн... Ръсел вече няма да може да носи уокмена си тук и да ти пуска музика. Щеше ми се да можем да пускаме Ерик да идва тук сам, за да се опознаете по-добре, но не посмяхме, защото...

— Защото имаше шанс в пристъп на лудост да го шашна и съвсем да откачи.

— Да. Слушай, набъркаха ни в едно поръчково убийство. Или по-скоро ни го тропосаха.

— Колко убити?

— Засега само един.

— На мен ми натресоха седем трупа. И то още първия път. Помниш ли 74-та? Никсън?

— Тогава съм бил още пеленаче. Съжалявам, но трябва да бягаме.

— Искаш да кажеш, че тръгвате на мисия. Не е обикновено бягство. *На мен говори сега! Разкарай тези цици!* Кога?

— Ми вече сме кажи-речи тръгнали.

— Аз съм се пробвал седем пъти. Всъщност шест, защото първият не би трябвало да се е случвал, но... *И това беше моя грешка, така ли? А също и тоалетната на летището!* Виктор?

— Аха?

— Бягайте бързо!

— Дръж се, Кондор!

— Махнали са всички дръжки, дори на вратата няма.

— Знаеш какво имам предвид.

— *Да, носим вар, носим тухли, носим на бой!* Мога ли да помогна с нещо?

След четиридесет минути охраната, която принципно не бе с достатъчна численост, за да опази Замъка, щеше да тръгне към отделение С, за да ни качи на асансьора и да ни отведе в столовата на четвъртия етаж.

— Можеш ли да отброиш три хиляди удара на сърцето и да се разкрешиш? Да накараш всички наоколо да крещят?

— Дадено.

Хукнах по коридора към стълбището. Броенето му ме догонваше:

— Три хиляди. Шестдесет и четири. Две хиляди деветстотин деветдесет и девет. Две хиляди деветстотин деветдесет и три. Четиридесет и седем...

[1] „Възможност“, „Бабаити“, „Лудницата“ (англ.). На английски имената на трите отделения започват съответно с първите три букви от азбуката — А, В, С. — Б.пр. ↑

8.

Върнах се на третия етаж. Всички вече се бяха събрали в дневната с аптечките си.

„Аптечка“ е онова, което вземаш, когато се налага да бягаш. Неща от първа необходимост. Лични документи, пари. Кредитни карти, невидими за компютрите на преследвачите. Дрехи за осигуряване на фалшива самоличност, за камуфлаж, за всеки ден. Протеинови хапчета и витамини. С оръжието е малко по-сложно. Ти си шпионин, не ченге или войник. Фалшивата ти самоличност трябва да е правдоподобна, а оръжието лесно се забелязва. Освен това от оръжието се оглупява. Когато запашеш пистолет или забучиш нож в чорапа си, си мислиш, че си два пъти по-силен от всички други. Зареждаш мозъка си в оръжието и първата ти мисъл е: „Натисни спусъка“.

Събрах си аптечката за две-три минути. Параноята е съюзник на бързото стягане на багажа. Държахме всички необходими неща на видно място, без да се опитваме да ги крием от охраната. Дори да си помислеха, че поддържаме постоянна бойна готовност в лудницата, то какво по-сигурно доказателство от това, че наистина сме изперкали и са ни прибрали точно там, където ни е мястото.

Ето какво натъпках в черната непромокаема торба, в която носех компютъра си:

Бельо и чорапи, както и полипропиленова тениска за ски.

Комплект тоалетни принадлежности — сапун, паста и четка за зъби, дезодорант. Досуц като охраната по летищата, пазачите ни прибираха бръснари, нокторезачки и ножици.

Бележник и две от разрешените химикалки с мек връх.

Едно кожено пилотско яке, в което си държа портфейла с осемдесет и четири долара и изтеклата ми калифорнийска шофьорска книжка.

Първо издание на „Избрано“ от Уилям Карлос Уилямс^[1], в което държа снимка на срамежливата Деря на един покрив — с развяна от влажния въздух на Куала Лумпур коса с цвят на канела.

Сувенир от Ню Йорк, голям колкото длан, който не бях взел оттам.

Онова, което не сложих в черната непромокаема торба:

Оръжие — нямахме.

Бележник с адреси на близки, които могат да помогнат.

Карти на местата, в които мога да съм в безопасност (няма такива).

И така, петимата, оборудвани с всичко необходимо, се събрахме в стаята за групово терапия до трупа на доктор Фридман.

Зейн изкърти две дъски от канапетото, Ръсел ми помогна с влаченето на трупа.

Хейли видя сметката на ключалките и излязохме от отделението в коридора на третия етаж.

— Чисто е!

Хейли се втурна към вратите на двата асансьора и ги извика. Очите ѝ не преставаха да се щурат от единия край на коридора до другия, от една заключена врата на друга. Двамата с Ръсел изтеглихме трупа на доктор Фридман до асансьора. Ерик ни последва, натоварен с „аптечките“, както и с всички истински аптечки за първа помощ, до които успяхме да се доберем. Зейн излезе последен, помъкнал сгъваем метален стол и двете дъски от канапетото.

Двамата с Ръсел подпряхме трупа на доктора с лице към задната стена на асансьора, а другите нахълтаха след нас.

Двигателят на съседния асансьор избръмча, въжетата му заскърцаха.

Хейли натисна копчето на първия етаж.

Съседният асансьор спря на горния етаж. Невидимите му за нас врати се отвориха.

— Натисни пак бутона! — изсъска Зейн.

Чухме как вратата на съседния асансьор се затваря и той поема надолу. Към нас.

Пръстът на Хейли заблъска копчето на първия етаж като изгладнял кълвач.

— Мога да имитирам гласа на доктора — обади се Ръсел. — Вик, изправи го. Ще кажа, че отиваме...

— Никъде не отиваме — пресякох го. — Шибан асансьор...

Щрак. Съседният асансьор спря. На нашия етаж. Вратата му се отвори.

Нашата се затвори.

Политнахме като камък надолу в шахтата към сърцето на Замъка.

Спряхме на първия етаж и Хейли излезе от асансьора. Огледа се.

Видя единствено празен коридор, както всъщност се надявахме.

С помощта на някои неща от медицинските аптечки залепихме клепачите на доктор Фридман, така че очите му да стоят отворени. После го нагласихме да седне на сгъваемия метален стол. Успяхме да наместим главата му изправена. Натрупахме багажа си в скута му и го облепихме с лейкопласт. Ръсел и Зейн застанаха на четири крака един зад друг. Хейли и Ерик прикрепиха дъските на гърбовете им.

Хейли застопори трона на доктор Фридман върху дъските, а ние с Ерик побързахме да застанем на четири крака зад другите двама.

Страхотна гледка — четирима мъже, на четири крака, понесли стол с мъртвец на гърбовете си. Хейли зае същото положение начело на процесията. На двайсет метра пред нея бе ъгълът на коридора. Зад него бе вратата към свободата или залавянето ни.

— Жалък и рискован план — измърмори Ръсел.

— Пристъпвайте в такт — изкомандва Зейн и се сети за убийственото упражнение в тренировъчния лагер, където заедно с другарите си бе бягал в такт с телеграфен стълб на раменете.

— Чакайте! — спря ни Ръсел. — Някой взе ли лекарствата ни?

— Ох-ох — обади се Ерик. — Ох-ох.

Лекарствата в Замъка се държат в охранявана стая. Медицинската количка, предназначена за нас, ни доставяше хапчета с всички цветове на дъгата четири пъти дневно.

— Това сигурно трябва да означава „не“ — прошепна Зейн.

— Време е да тръгваме! — казах. — Веднага! На нула!

— Няма как да чуем кога Малкълм ще каже „нула“! — възрази Зейн.

— Не Малкълм! Аз ще кажа! Слушайте ме! Три, две, едно...

Пълзи. На третата „стъпка“ вече пълзахме в крак. От челото ми потече пот. Капките тупкаха по зелените теракотени плочки с мирис на амоняк, точно между потните ми длани.

— Ааааааааа!

Нещо като писък раздра тишината в Замъка, само дето този писък бе какофония от крясъци.

Малкълм.

Процесията ни зави зад ъгъла.

Тук бюджетните икономии ни спасиха — зад рецепцията нямаше никого.

Синята линия, дръпната върху зелените плочки, показваше границата на охраняваната територия от Замъка. Трупата ни придвижи стола с мъртвия доктор Фридман през линията и чухме жуженето от активираните електронни фотоклетки. Син лъч освети безжизненото лице на доктора. Откри отворените му очи. Сравни ирисите с данните от компютъра и ги разпозна.

Малко метално капаче до дръжката на вратата избръмча, изщрака и се отдръпна, а под него се показва екран със сензор за пръстови отпечатьци. Екранчето светна, сякаш бе живо.

Преместихме товара на гърбовете си възможно най-близо до вратата. Хейли пое риск петдесет на петдесет и притисна безжизнената лява ръка на доктор Фридман към пръстовия сензорен екран.

Вратата изжужа.

Излязохме.

[1] Уилям Карлос Уилямс (1883–1963) — американски поет. Печели „Пулицър“ през 1963 г. — Б.пр. ↑

9.

Един син микробус работеше на празен ход в мъгливата нощ. От дълбините на Замъка зад паркинга долетя вой. Стойката на шофьора зад волана с нищо не подсказа, че е чул воя. Но със сигурност чу думкането по вратата за пътници и отвори вратата.

Пред нея, в нощния мрак, стоеше жена с манто по-тъмно от какаовата ѝ кожа.

— Готов ли си за тръгване?

В автобуса нахълта албинос — поразително приличаше на Исус — и тежката му ръка стисна рамото на шофьора като клещи.

— Знаеш ли как се излиза оттук?

— Ами... трябва да минете покрай пазачите надолу по пътя... На десетина минути оттук. Ама кои сте...

— Хайде сега да си свършиш работата — изкомандва го белокосият Зейн.

Ерик се подчини на Хейли и се качи в автобуса. Ние двамата с Ръсел се затътрихме към стъпалата, помъкнали тежкия си товар.

— В крайна сметка защо сме на този свят? — продължи да си бърбри Зейн с шофьора. — За да си свършим работата, нали?

— Ами онзи, дето го носят тези двамата... Ей... Да не мислите да го качите тук?

— Рано или късно на всички ни идва времето — увери го Ръсел.

Двамата с него изтърихме доктор Фридман на седалката **точно** зад гърба на шофьора.

— Какво му е? — попита той.

— Подгони го карък — обясни Ръсел и се настани в седалката зад безжизнения пътник.

— Ти как си с късмета тези дни? — попита Зейн.

— Амиии... д-д-д-обре — заекна шофьорът. Вече бе разбрал, че нещата не отиват на добре.

Аз се свих на пода току до обувките на доктор Фридман и се обадох:

— Знаеш ли кой си ти?

— Ами... шофьор на автобус.

— Точно! — окуражи го Зейн и смъкна едно черно фенерче, дълго петдесетина сантиметра, от стойката над таблото. Повъртя го малко в ръце, после направи рязко движение, сякаш удря някого по главата с него. — А ние пък сме пътници.

— Карай. — Зейн включи фенерчето, насочи лъча към пода пред първите седалки на десния ред и добави: — Аз ще съм ей там.

Синият бус изпъшка и ни изкара от паркинга. Поехме по дългия криволичещ път през дърветата към охранителния пост, където ни чакаха двама пазачи, въоръжени е девет милиметра „Глок“ Огледаха микробуса отвън и забелязаха един-единствен пътник, отпуснат в седалката точно зад шофьора — психиатъра.

Единият от пазачите вдигна ръка и пристъпи пред фаровете.

— Отвори си прозореца — изсъсках от пода.

Чакълът отвън изскърца под тежките войнишки обувки.

— Днес май си тръгваш по-рано — долетяха отвън думите на пазача.

— Правя каквото ми наредят — отвърна шофьорът.

— Да де — съгласи се пазачът. — А вие как я карате, докторе?

Сграбчих лакътя на доктор Фридман, вдигнах безжизнената му ръка и... се опитах да помахам вяло.

— Добре. Значи ще се видим утре.

Порталът се плъзна настрани.

Оставих ръката на мъртвеца да тупне окуражително шофьора по рамото.

Синият бус потегли, а порталът се плъзна и отново препречи пътя зад нас.

Подрусвахме се в нощния мрак. От двете страни на пътя дърветата танцуваха като на карнавал. Миришеше на изгорели газове, метал, моторно масло и нещо кисело.

След десетина минути бусът мина покрай червената тухлена сграда с надпис ИПЕМС. В сенките на паркинга отзад дремеха двайсетина коли.

— Спри — наредих на шофьора.

Двигателят на буса млъкна.

— Чисто е! — прошепна Зейн.

Взехме портфейла на шофьора с четиридесет и един долара. Залепихме му устата и му вързахме ръцете за волана.

— Ето — каза Хейли. — Това ще те топли.

Метнахме отгоре му вълнено одеяло като палатка.

Сега всичко, което можеше да вижда, бе мрак. Чу как се отваря вратата на буса. Усети студения полъх на нощния вятър. Извлякоха нещо по металния под на буса. Няколко чифта обувки заскърцаха по чакъла на паркинга.

После вратата на буса се затвори и шофьорът не можеше нито да види, нито да чуе, нито да изкрещи нищо под одеялото в синия бус на безлюдния паркинг някъде в Мейн.

10.

Извадих връзката ключове на доктор Фридман, насочих дистанционното към паркираните коли и натиснах бутона за отключване.

„Бибип!“

Стоповете на един сребрист форд с четири врати премигнаха окуражително.

— Лудница! — възкликна Ръсел.

— Видях го в една реклама — признах си.

Озари ме прозрение. Бе толкова силно, че просто останах без дъх.

Доктор Фридман висеше на врата на Зейн като пиян второкурсник, увесил се на гаджето си след бурен купон.

— Вече са разбрали — обади се Зейн. — Пазачите вече със сигурност знаят.

— Какво точно? — попита Хейли.

— Най-малкото, че ни няма — отвърнах. — Навярно смятат, че се крием някъде из Замъка. Това е логично. Вероятно ни търсят някъде там.

— Няма да е задълго — отбеляза Хейли.

— Пък и докторът става все по-тежък — измърмори Зейн. — Но ако не знаят със сигурност, че е мъртъв, ще трябва да се опанят на предположения.

— Да теглим чоп кой ще кара! — каза Ръсел.

— Аз! — изригна Зейн толкова поривисто, че трупът се разтресе. — Не съм хващал волан цели трийсет години!

Това притесни Ерик и на лицето му се изписа паника.

— Няма страшно, Ерик. — Хейли го потупа по ръката. — Не се притеснявай. Аз ще карам.

И изгледа заплашително Зейн.

Той се намръщи и посочи с поглед Ръсел.

Ръсел отвърна на погледите с упоритостта на футболен защитник, решен на всичко, за да опази зоната си.

Зейн премигна.

Хейли се втурна към сребристия форд, полите на мантото се развяха след нея.

Ръсел хукна след нея, рокерското му яке се изду като балон.

Зейн тласна трупа на доктор Фридман към Ерик.

— Дръж го!

Ерик подхвана мъртвия психиатър с дясното си рамо и се олюля като вагон на товарна гара, към който прикачват влакова композиция. Отстъпи малко, пое тежестта и замръзна, сякаш трупът бе навит килим, който заплашва да се развие и всяко движение е фатално.

Зейн подгони Ръсел и Хейли, бялата му грива се развя над раменете. Ръсел и Хейли бягаха глава до глава, а Зейн бе трети, на три метра зад тях. Ръцете им се протегнаха едновременно към дръжката на вратата.

„Бибип!“

Стоповете на колата премигнаха и състезателите чуха как злокобният звук на централното заключване обезсмисля надпреварата им. „Щрак!“

Приблжих се бавно към сребристия форд, като подрънках ключовете. Не обърнах внимание на зловните им погледи, също както те пренебрегнаха Ерик, който куцукаше след мен, помъкнал трупа на доктор Фридман.

— Освен това — осведомих ги — знам кой уби доктор Фридман.

11.

Сестрата.

Която носеше косата си на кок, пристегнат с фуркет.

Фуркет. Това е нещо, което прилича на кука за плетене, на шило. Никой медицински работник, дори и по заместване, въобще никой, който има поне малко мозък в главата, няма да внесе нищо остро в психиатрично заведение. Доктор Фридман не слагаше дори вратовръзка, за да не предизвика някой хахо да я сграбчи и стегне. Това бе едновременно умно и въпрос на правилник.

Така че, ако сестрата бе влязла с фуркет в отделението ни, не го беше направила случайно.

Бе носила в косата си подходящия инструмент, тоест бе разполагала с всичко необходимо, за да си поиграе на „убий доктора“.

Значи доктор Фридман си седи в стаята за групова терапия и вероятно чака някой от нас да се върне, сестрата, която е в Замъка по заместване, също като него, му подава наръч папки. Застава зад него. Докато той преглежда папките, тя разпуска коса. Може би и други сестри преди нея са го правили. Той изглеждаше добре и бе умен. Ако въобще е усетил нещо, то не е било повече от усещане: „Разпуска косата си... сами сме... излезе ми късметът!“ Тя слага лявата си длан на лявото му ухо, прицелва се с фуркета вдясно, мушка рязко и силно, докдето влиза и докато докторът не се отпусне безжизнено с пронизан мозък. Изважда фуркета. Оправя си кока. Остава доктора отпуснат на стола, за да го намерим ние, а после да намерят и нас.

Трябваше да се сетим, че има нещо много гнило, още на груповата терапия сутринта, когато Ръсел излъга за убийството на сръбския полковник, а сестрата влезе при нас с лекарствата и с фуркет в кока.

Доктор Фридман имаше право. Бяхме останали в Замъка прекалено дълго. Бяхме станали прекалено разумни и можехме да предвидим какво ще се случи.

Сега вече сме вън. Гледаме как нощната магистрала, осветена от фаровете на крадената кола, се стрелка насреща ни. Аз карам, а на седалката до мен Зейн играе навигатор с помощта на карта и разказите на доктор Фридман. В огледалото за обратно виждане Ръсел се е настанил до едната врата. Хейли се е тръшнала в скута му. Не в скута на Ерик — той е видял прекалено много мъчения, за да се подложи и на това. Доктор Фридман е сместен между Ерик и Ръсел. Единствен той е с колан.

— Ще го видим всеки миг — обади се Зейн. — Трябва да е... тук!

От мрака изникна разнебитен крайпътен мотел с червен неонов надпис. Пълният кръг на луната осветяваше оградата, опасала празния басейн на мотела. Сребристият ни форд спря на асфалтирания паркинг. Вратите се отвориха. Със Зейн и Ръсел изскочихме от колата и тръгнахме към единственото светещо бунгало. Бяхме в единствения градски мотел, уединено място, което дава подслон на краткотрайно пребиваващите в Замъка, като доктор Фридман. Хейли изтича до бунгалото с надпис „офис“, а Ерик и докторът останаха в колата.

— Умната — подвикна Зейн на Ръсел, който изтича пред нас. — Действай внимателно!

Ръсел отвори вратата с ритник.

Тя бе по бял сутиен и бикини. Изглеждаше прекрасна и отчаяна. Стоеше на вратата на банята, мъждивата светлина на крушката зад нея се процеждаше покрай тялото ѝ. Кестенявата коса падаше по бледата кожа на раменете ѝ.

Ръсел — само на три крачки от нея — замръзна.

Зейн и аз го следвахме по петите и видяхме как се вцепенява. Гледаше втренчено — нея, през нея, покрай нея. Преимуществото на изненадата се изпари. Тя премигна, хвърли се към чантата си на леглото и се изтъркаля от другата му страна.

След миг изникна иззад прикритието на леглото и стреля с черен пистолет.

Зейн се хвърли на пода.

Аз се метнах към вратата на банята и по пътя изблъсках Ръсел от пътя на куршума.

Пистолетът изтрещя. От затръшнатата врата на банята зад гърба ми се разхвърчаха трески.

Зейн прекатури леглото върху нея и се свлече до краката ѝ, докато тя се бореше с тежестта му. Сграбчи я за глезените и я дръпна.

Сестра Смърт се появи изпод преобърнатото легло, протегнатите ѝ ръце се влачеха след нея. Приличаше на посетител в увеселителен парк, който се спуска отвисоко с влачке на ужасите и е вдигнал ръце от удоволствие и страх. Влаченето покрай леглото смъкна белия ѝ сутиен. Проснат по гръб, Зейн успя да издърпа глезените ѝ до ушите си, така че белите ѝ бикини се намираха някъде около слабините му. След миг сестрата се надигна седнала и забучи пистолета си в него.

Метнах се към тях от вратата на банята.

Видях как главата на Зейн се надига от пода между глезените ѝ.

Видях как черният автоматичен пистолет се насочва към лицето му.

Видях как пръстът ѝ се свива около спусъка и как Зейн успява да изрита китката ѝ нагоре. Дулото на пистолета се изметна към челото ѝ, оръжието избумтя и кръвта изпръска преобърнатото легло и смотаните на куп завивки.

Паднах върху тях.

— Леле! — чух възклицанието на Ръсел, докато зяпах евтиния килим. — Боже, какво преживяване! За пръв път ми се случва.

— По дяволите! — изруга Зейн. — Сега нищо не можем да изкопчим от нея!

— Ей, аз така си влизам, с ритник. Рокендрол, копеле! — каза Ръсел. — Ама това сега...

— Разкарай се от мен, Вик.

Надигнах се от мъртвата жена. И от Зейн. Извърнах се и видях Хейли в рамката на разбитата врата.

— На офиса пише „На вечеря сме“ — каза тя. — И е вярно.

— Ужасно съжалявам, момчета — въздъхна Ръсел. — Особено за теб, Вик.

— Вик — каза Зейн. — Виж.

Седеше на пода, бедрата на мъртвата жена бяха праметнати през краката му и разперени като в поза от „Кама сутра“, която така и не съм опитвал. Насочих поглед към онова, което показваше, към белите бикини на жената. Примигнах и разбрах какво точно ми показва — поне десетина белези от игли бяха покрили вътрешната страна на лявото ѝ бедро подобно на обрив.

— Отговор — каза Зейн. — ЕКИП.

— Съжалявам, Вик — каза Ръсел. — Съжалявам, че се изключих.

— Тя е с буквата „К“ — каза Зейн.

— *Изключването* е твой патент, Вик — продължи Ръсел. — Хейли си мърмори...

ЕКИП: Его, компромис, идеология, пари. Четиримата конници на шпионажа. Четирите основни мотива, които превръщат хората в шпиони или предатели.

— Зейн се размекна...

— Тя най-вероятно е истинска медицинска сестра — каза Зейн. — Напрежението ѝ е дошло в повече и се е зарбила с хапчета от амбулаторията и с мостри от фармацевтичните компании. В един момент най-вероятно е свършила запасите. Някой е разбрал, намерил ѝ е слабото място. Някой я е снабдявал, обучавал и ѝ е поставил задача. Пратил я е при нас. При доктор Фридман.

— Вече си имаме един робот — Ерик...

Поклатих глава и казах:

— Тя го е убила, но е била само марионетка.

Сестра Смърт лежеше просната до купчината завивки. Зейн се изправи и вдигна пистолета ѝ — Валтер РРК-380, същия като на Джеймс Бонд. Сестрата ме гледаше с пет очи.

Изхлуженият сутиен откриваше гърдите ѝ и кафявите зърна ме зяпаха втренчено.

Почернените със спирала мигли бяха надвиснали над изцъклените зелени ириси — те също ме гледаха.

Окървавената червена дупка в центъра на челото ѝ също се бе вторачила в мен.

— Аз обаче — продължи Ръсел — влизам навсякъде с гръм и трясък. И въпреки това замръзнах. Отворих вратата с ритник, като пич, имах на разположение цял куп време и... замръзнах. Още щом я видях. На вратата на банята. Какво ми стана? Какво според вас означава всичко това?

— Стават грешки — отвърнах.

Издърпах едно чекмедже — беше натъпкано с дрехи — и го изсипах на пода. Проверих от двете му страни — нямаше нищо скрито.

— Точно — съгласи се Зейн. — Но гледай да не се дъниш пак. Не ми се умира от някаква глупост.

— Нямаме много време — отбелязах и изсипах следващото чекмедже.

Хейли натъпка в един плик мобилния телефон, дамската чанта и всички документи на убитата сестра. Метнах към Ръсел ключа от стаята на друг труп.

— Виж стаята на доктора. Имаш четири минути. Вземай каквото трябва и да тръгваме.

Срещнахме се на паркинга.

Хейли метна плика с нещата на сестра Смърт в колата.

Ръсел метна към Зейн едно палто от стаята на доктор Фридман.

— Ръкавите сигурно ще са ти къси, но ако продължаваш да се мотаеш през април само по риза и панталон, все едно че се разхождаш с надпис: „Викнете ченгетата!“.

Зейн сложи един куфар в багажника на форда.

— Тук са компютърът му, бележникът, дискове. Открих и стотачка в една книга на Джеймс Далтън за Уотъргейт.

— Мерси за палтото — каза Зейн. — Умно.

— Все още имам угризения заради това, че се вдървих — обясни Ръсел и се приближи до двойника на Исус с бялата коса. — Нещо ми подсказва, че pistolетът трябва да остане у мен.

— Не аз, а ти се вцепени.

— Да де, ама това беше там, сега вече е друго.

— Не.

— Защо не? Не е честно, Вик. Не ми дадохте да карам — добре, в крайна сметка ключовете бях у теб, пък и ти най-скоро си карал. Няма проблем. Но всички знаете, че аз съм най-добър с pistolетите. И сега Зейн не ми го дава...

— Трябва да тръгваме — прекъсна го Хейли.

Ерик кимна, очите му бяха пълни единствено с образа на Хейли и с пътя.

— Чакайте малко — казах.

След десет минути червеният неонов надпис „Мотел“ вече потрепваше в огледалото за обратно виждане. Воланът вибрираше в ръцете ми. Гледах как светещият надпис изчезва зад един завой на

потъналата в мрак магистрала. Огледалото за обратно виждане почерня. Засега.

Пазачите вече трябва да бяха разбрали, че отделението е празно. И че синият бус липсва. Шофьорът му бе завит с одеяло на паркинга. Доктор Фридман също липсваше и може би беше мъртъв. Щяха да открият и паркинга пред мотела с червения неонов надпис. Вероятно щяха да стигнат там едва след сирените и червените буркани на местната полиция, повикана от истеричен пенсионер, който си е мислил, че да въртиш мотел, изгубен някъде в пустошта на Мейн, е най-приятното прекарване на последните години от живота. Щяха да открият разбитата с ритник врата. И сестрата с петте очи.

И доктор Фридман. Но не проснат на пода. Що за идиотщина. Оставихме го прав, на светлините на червения неонов надпис. С помощта на колана му го завързахме за един от стълбовете на оградата около басейна. Залепихме китките му с лейкопласт за оградата. Аранжирахме го с широко разперени ръце, сякаш е готов да прегърне преследвачите ни. Идеята беше моя и всички се съгласихме, че това е идеалният начин да поразклатим нервите на преследвачите ни, преди да зафучат след нас по потъналата в мрак магистрала.

12.

— Имате късмет, че дойдохте навреме — каза усмихнатата прошарена жена. Стоеше до масата ни с каничка димящо кафе в ръка.

— Напоследък късметът ни не работи много — отвърнах.

Влязохме в закусвалнята „Хайдаут“ точно когато повечето хора бяха приключили с вечерята. Скрихме откраднатата сребриста кола зад самотната постройка, кацнала край магистралата. Дървенията по стените и приглушената светлина придаваха на заведението задушевна атмосфера. Бяхме единствените посетители. На витрината се виждаха няколко черешови пая. Миришеше на кафе и телешко задушено.

Сервитьорката ни раздаде менюта.

— Не че ви припирам, но след малко почваме да чистим.

— Ние също бързаме — уверих я.

— Толкова много различни неща за ядене — прошепна Зейн. Ламинираните страници на менюто отразяваха разширените му очи. — Не е като да стоиш на опашката с табла в ръка и да се чудиш какво ще ти дадат тази вечер.

— Трябва повечко да ги извеждаш тези момчета, скъпа — усмихна се келнерката на Хейли.

— Аз ли не знам — отвърна Хейли.

Поръчахме си пет различни неща и пай за десерт.

— Няма проблеми — каза Ръсел. — Имаме достатъчно пари.

— Никой няма достатъчно пари — възразих. — Особено пък когато бягаш.

— Парите не са единственото, което ни липсва — забеляза Хейли.

— Имаме един „Валтер РРК“ с патрон в цевта и два в пълнителя — осведомих ги. — Имаме още осемстотин четиридесет и седем долара, от които ще трябва да платим пая. Откраднатата кола под наем с половин резервоар. „Аптечките“ ни. Необработена информация, която взехме от сестрата и доктора.

— И цяла сюррия копои по петите — допълни Ръсел.

— В едно нещо обаче съм сигурен — включи се Зейн. — Няма да се върна там.

— Аз пък си мисля, че въобще няма такава възможност — изкоментира Хейли.

— Ама е готино, нали? — каза Ръсел. — Най-накрая просто се разкарахме.

Дори Ерик се усмихна.

— Да — каза Хейли. — Но къде да идем сега?

— И как? — допълни Ръсел.

— Не сам. — Ерик потръпна. — Не сам.

— Точно. Никого няма да оставяме. Не го направихме в Замъка, няма да го направим и сега.

— Аз съм с вас, докато болестта не ме довърши — каза Хейли.

Ерик отново потръпна. Хейли бързо възвърна достойнството и нежността си и го докосна по ръката. Той се просълзи.

— Няма да се плашиш — успокои го Ръсел. — Всички ще ни хванат — или ще сме мъртви много преди това. Тези, дето ни гонят, си знаят работата.

— И кои са те по-точно? — попита Хейли. — С кого се борим?

— Пазачите, които са откачили от липсата ни — започнах аз. — Хората, поръчали убийството на доктор Фридман. Същите, които се опитаха да го лепнат на нас. Местната полиция, която търси виновниците за двата трупа. Управлението, което се плаши от скандали като дявол от тамян. Това са.

— Добре, че вече ги знаем — каза Ръсел. — За да си добър параноик, трябва на първо място да си практичен.

— И кой в крайна сметка е истинският убиец на доктор Фридман? — попита Хейли.

— Според всички останали сме ние — отвърнах. — От тактическа гледна точка, за нас няма значение. Ние бягаме. Това е достатъчно, за да ни нарочат.

— И какво ще правим? — попита Хейли.

— Ще им го начукаме — каза Ръсел.

— Вече го направихме — отбелязах. — Но не е достатъчно. Не е достатъчно и просто да оцелеем. Трябва да си върнем всичко изгубено. Трябва да си върнем за онова, което направиха с нас. И не само.

— И какво ще получим? — попита Хейли.

— Шанс.

— Шанс за какво? — включи се Зейн.

— Да пукна, ако знам. Но проклет да съм, ако се оставя да ме натопят само защото така са реши ли. Освен това още съм бесен заради доктор Фридман.

— Ми да им го върнем тогава — предложи Зейн.

— Ако си изиграем картите правилно — казах, — можем да пипнем истинския убиец на доктора. Така първо ще оневиним себе си. Ще изчистим и името на сестрата. И най-сетне — ще си купим индулгенция.

— Лудница — каза Ръсел. — Обречени сме на успех.

Всички се разхилиха.

— Нима имаме алтернатива? — попитах.

Зейн кимна и каза.

— За да останеш свободен на този свят, трябва да направиш нещо повече от това да спасиш собствения си задник.

— Правилно — съгласих се. — Ако продължим да се мотаем без цел и посока, няма да постигнем нищо.

— Добре де, така да бъде — каза Ръсел. — И без това съм гладен.

И протегна десния си юмрук над масата.

Зейн и аз тутакси доближихме своите до неговия. Хейли допря стиснатата си ръка до нашите и кимна към Ерик, който я последва.

— Единственият ни сигурен враг е времето. Не си вземем лекарствата. Нямаме представа колко дълго ще издържим, преди да изперкаме.

Хейли вдигна рамене.

— Петима пациенти, пет различни лечения, трудно е да се каже. Със сигурност няма да полудеем вкупом, пък и всеки има различен организъм.

— Но погледнато в общ план, какво означава това? — попитах. — Означава, че рано или късно всички ще изпуснем парата и ще станем не по-различни от разлигавените бездомници, които живеят по пейките в парка. Колко време ни остава дотогава?

— Вече си изпуснах хапчетата — прошепна Ерик. — Времето за лягане също.

— Виждал съм хора като нас, които не вземат лекарствата си и изперкват — каза Зейн, които бе прекарал в Замъка по-дълго от всички. — Според мен имаме около седмица, преди и с нас да се случи същото.

— Седем дни. — Ръсел направи физиономия на рок звезда и запя: „Вече дойде време!“

Яденето ни даде първите зальци свобода. Истинско картофено пюре, истински сос, истинско телешко, пуйка и пресни броколи, горещо кафе в порцеланови чаши. Чиста вода без примеси. Зейн си поръча студено мляко. Беше бяло като косата и брадата му.

Между основното ястие и десерта настроението ни определено се подобри. Хейли отиде до колата, а Зейн я прикриваше. Донесе мобилен телефон.

— Сигурна ли си, че е нейният, а не на доктора? — попита Ръсел и мигом вдигна ръце, за да се предпази от изпепеляващия поглед на Хейли. Оправда се с: — Искам да кажа, че имаш само един живот, така че си струва да провериш два пъти.

Хейли извади химикалка, размести чиниите пред себе си, за да направи място за бележника, и натисна бутона за повторно избиране на мобилния телефон. Изгледа внимателно дисплея и записа номера, който очевидно бе на друг мобилен телефон: 772-555-4554.

Микрофончето на телефона изпраця.

— Аз съм — каза Хейли.

— Защо звъниш пак? — попита мъжки глас. — Нали се обади, че всичко е минало както трябва?

— Има пробив — отвърна Хейли. — Трябва да се видим.

— Не се паникьосвай! Не идвай във Вашингтон. Недей...

Хейли облиза устни. Изчака.

Беше успяла да блъфира и когато мъжът насреща най-сетне се усети, че гласът ѝ му е непознат, и се опита на свой ред да блъфира, не изкопчи нищо...

Връзката прекъсна.

— Давай! — подкани я Зейн.

Хейли натисна бутона „0“.

— С какво мога да ви помогна? — попита дежурната операторка.

— Помните ли юношеските си години? — изстреля Хейли.

— Извинете, госпожо, но говорите с дежурната операторка.

— Обажда се майка, която позволи на петнадесетгодишната си дъщеря да използва мобилния ѝ телефон и сега не може да я открие, но знам, че когато отидох да я взема от купона в петък вечер, онзи мухльо изглеждаше по-скоро на двадесет и три, отколкото на седемнадесет. Сега, вместо да си пише домашното по биология, Джени е един Бог знае къде, а аз съм изплашена до смърт, че ѝ се е случило нещо лошо, защото единственото, с което разполагам, е номерът, на който звъня от мобилния ми телефон, а той отговаря: „Телефонът на абоната не е включен!“

— Ще се опитам да го набера...

— Не си правете труда. Опитах само преди пет секунди. Моля ви, кажете ми името на този мръсник, както и всичко, което знаете за него, за да мога...

— Съжалявам, госпожо, но това е в разрез с фирмената ни политика.

— А фирмена политика ли е да съсипете целия живот на малката ми Джени?

— Заради такова нещо може да ме уволнят.

— Точно затова ви попитах дали сте били на петнайсет и колко сте знаели тогава за живота...

Изчакахме. Изчакахме. Вилицата на Ръсел висеше във въздуха, набучила парче пай.

Хейли набръчка чело от усилие да долови правилно шепота отсреща:

— Кайл Русо.

— Ох, дано сте права — каза Хейли. — Джени спомена, че приятелят ѝ живеел на улица...

— Благодаря ви, че използвате услугите на „Тауър Сел“ — отвърна служебният глас на операторката.

За втори път тази вечер Хейли прекъсна разговора не по свое желание.

— Кайл Русо не съществува — предположи Зейн, докато Хейли оставяше телефона на масата.

— Да — съгласих се. — Но Вашингтон съществува, нали?

— Колко време ни трябва, за да стигнем дотам? — попита Хейли.

— На хартия за дванайсет-четиринайсет часа.

— Да де, ама нас на тази хартия ни няма — възрази Ръсел.

— Разполагаме със седем дни, за да идем някъде и да свършим онова, което трябва — уточни Зейн.

— Има и още добри новини — продължи Ръсел. — Който и да ни преследва, знае, че имаме достатъчно мозък, за да не се насочим на север и да не се опитаме да минаваме канадската граница, където тяхната гранична полиция сигурно е предупредена.

— Можем да се справим с нея — каза Зейн.

— Дааа — съгласи се Ръсел. — Но сме достатъчно умни, за да си даваме толкова много труд, при положение че трябва да бягаме. А от положението ни в момента най-добрият маршрут за бягство е на юг, към Вашингтон. Дори и да не знаят къде точно отиваме, знаят накъде ще се насочим.

— Ами да тръгваме тогава — подканих ги и взех ключовете от колата.

След двадесет минути крадената ни кола мина по нисък дървен мост над заскрежените води на някаква река, зави и...

На километър и половина пред нас въртящи се червени светлини разкъсваха нощния мрак.

Ченгета.

13.

— Блокирали са пътя — извиках и изгасих фаровете.

Продължих да карам само на лунна светлина, завих към аварийната лента и дръпнах ръчната, за да не се включат аварийните светлини. Гумите изсвистяха. Стояхме си без светлини край магистралата. Купето на сребристата кола замириса на гума и страх.

Въртящият се буркан на полицейската кола осветяваше безмилостно хоризонта пред нас.

— Може да е катастрофа — обади се Зейн, без сам да си вярва.

— Не може да е за нас! — присъедини се към него Хейли. — Без значение колко много иска да ни залови. Управлението си има желязно правило, което не нарушава никога: „Не казвай думичка на никого“. Няма начин да са предупредили ченгетата!

— Права си, че нашите хора няма да кажат на ченгетата истината — съгласих се. — Не и цялата истина. Надали обаче са имали време да ни обвият в пълно информационно затъмнение. Що се отнася до полицейската кола отпред... Хейли е права. Надали търсят нас. Най-вероятно търсят крадената ни кола, свързана с две убийства.

— Управителят на мотела вероятно е записал номерата — обади се отново Хейли. — Трябваше да...

— Не можем да се върнем — прошепна Ерик.

— Но можем да пробваме да ги преметнем — предложи Ръсел.

— Возим се в крадена кола, без дори да сме ѝ сменили номерата, и нямаме шофьорска книжка — възразих. — Това са първите неща, които ще проверят ченгетата. Никакви лъжи няма да ни измъкнат.

— Да зарежем колата и да заобиколим блокадата — каза Зейн.

— Нищо няма да излезе — обади се отново Ерик. — Наоколо е само гора, блата, студ.

— Лично аз нямам нищо против студа — отвърна Зейн.

— Защо ни трябваше да вземаме кола на мъртвец? — затюхка се Ръсел. — Сега нямаше да имаме проблеми.

— Каквото сме взели, взели сме — отрязах го.

— Някой има ли смислено предложение? — попита Зейн.

Продължихме да седим в тъмната кола край пътя с пълното съзнание, че всяка следваща секунда бездействие увеличава шансовете ни да профукаме всичко.

Тогава казах:

— Джеймс Дийн^[1].

— Майната ти! — наруга ме Ръсел. — Не ни забърквай в самоубийството си.

— Ще стане.

— Да, но само на теория! — ядоса се Ръсел. — Не знаеш ли, че вече не дават на аматьори да играят Джеймс Дийн! Прекалено рисковано е да изпробваш на практика онова, което дават по филмите.

— Вече съм го пробвал.

— И? — попита Ръсел.

— Този път ще се справя по-добре.

— Джеймс Дийн е...

— Всичко, с което разполагаме.

[1] Джеймс Дийн (1931–1955) — американски актьор, превърнал се в символ на обърканото, неспокойно и идеалистично младо поколение на 50-те години. Загива в автомобилна катастрофа. — Б.пр.

↑

14.

Краденият сребрист форд чакаше с работещ двигател и изгасени светлини на пътя към моста. Ръцете ми стискаха волана. Бях сам. През отворените прозорци нахлуваше студен въздух. Нощта миришеше на борови иглички, заледена вода и магистрала.

От мига, в който забелязахме червените светлини на полицейските буркани пред нас, бе изминал половин час.

„Сега или никога“.

Светнах фаровете. Включих на скорост. Подкарах колата по жълтата маркировка на пътя. Гумите затропаха по дървения мост. Дъските на парапета летяха край мен. Някакви други сенки встрани от пътя също се изнизваха бързо, а аз се стараех да запомням, да пресмятам, да измервам. Колата се плъзна в завоя, след който бяхме видели полицейската блокада.

Натиснах педала на газта. Излязох от завоя на скорост. Червените светлини на полицейските буркани литнаха насреща ми. Пуснах дългите с надеждата, че заслепявам всички, и само след секунда полицаите отвърнаха с лъч на фенер, насочен срещу мен. Скочих на спирачките. Гумите изсвистяха. Металът изскърца. Въртящите се червени светлини тръгнаха насреща ми, лъчът на фенерчето също се приближи.

Завърти волана! Дръпни ръчната! Сребристият форд поднесе...

Все пак остана на пътя, обърна се на 180 градуса и се плъзна назад. Аз пък отпуснах ръчната и скочих на педала на газта, за да поема право натам, откъдето бях дошъл преди секунди. Надявах се във възбудата си полицаите да не забележат, че съм сам-самичък в отдалечаващата се сребриста кола.

Вой на сирени преряза нощната тишина. Вятърът нахлуваше на талази в купето, асфалтът под гумите бягаше като обезумял. Погледът ми се стрелна към огледалото за обратно виждане — въртящите се червени буркани ме следваха.

Забрави за тях! Съсредоточи се. Пресмятай. Чакай... Чакай...

Пътят зави. Кракът ми пусна педала на газта. Дръпнах ръчната спирачка така, че ченгетата да не забележат забавянето. Спирачките изръмжаха. Ченгетата надали щяха да ги чуят от сирените си. Мостът с дървения парапет се втурна насреща ми. Колата продължи да забавя ход — 115, 110, 100... 90...

„Прекалено бързо! Движиш се прекалено бързо!“

Дъските на моста затракаха под гумите. „Не мога да чакам!“

Лявата ми ръка се опита да отвори вратата на шофьора. Вятърът я натискаше навътре. Предупредителните пищялки за отворена врата в колата се сляха с воя на сирените, свистенето на нощния вятър, тракането на дъските.

Извих волана надясно. Предното стъкло се изпълни с гледката на приближаващите дървени перила на моста.

Лявото ми рамо блъсна отворената врата.

Не ми достигна сила, за да отворя вратата добре и да се изтъркалям навън, както прави Джеймс Дийн, докато играеше на „пиле“^[1] в „Бунтовник без причина“^[2].

Сребристият форд строши дървения парапет и полетя във въздуха над скованата в лед река. Дъските се разхвърчаха на трески. Въздушната възглавница на „взетия под наем“ форд изхвъркна от волана и се изду като балон. Вече натисках с все сила вратата и ударът на въздушната възглавница ме избута навън.

Времето спря. Шумовете изчезнаха. Животът ми заприлича на филм, който гледам, удобно седнал в киното. „А, ето ме и мен. Летя във въздуха и в мрака към тънката ледена кора на реката. Ръцете и краката ми се веят като безполезни криле. На няколко метра от мен се носи очуканата от удара сребриста кола. Парчета дъски от парапета също летят наоколо. Ето там пък е мостът с разбит парапет — отдалечава се все повече и повече. Червени отблясъци озаряват нощното небе“.

Цял тон метал разби с грохот леденото спокойствие на реката. Нагълтах въздух като за последно, преди да се ударя в ледена водна стена и да потъна в обятията ѝ.

Всеки милиметър от кожата ми изпищя ужасено от изгарящия допир на леденостудената вода. С мъка отворих очи. Видях единствено мрак. Заборичках се с черната вода и усетих как напоява дрехите ми в опит да ме дръпне надолу и да ме задържи.

„Лесно е, толкова е лесно — просто изпусни въздуха и вдишай смъртта“.

Но нещо в дълбините ме изкара на повърхността. Изплувах под моста. Един беловлас и белобрад гигант ме повлече през леденостудената вода и ме измъкна на брега. Сирените пищяха съвсем близо. Полицейските коли спряха със свистящи гуми на моста, фаровете им осветиха дупката в леда, където бе изчезнала колата, опитала безуспешно да им се измъкне. Зейн ме извлече през храсталците до дърветата, където ни чакаше един джип. Бяхме го задигнали преди минути от една къща в пустошта, в която всички явно спяха, така че щяха да минат часове, преди да уведомят полицията, че колата им я няма и вероятно е открадната.

Съблякоха ме. Избърсаха ме по най-бързия начин с останалите дрехи, с които разполагахме. Зейн също се съблече и се избърса. Сложиха ме да легна в задната част на джипа — бяхме сгънали седалките. Голият Зейн се натовари при мен. Ерик и Хейли ни притиснаха с топлите си тела и дръпнаха покривалото над главите ни. Миризмата на стара боя ми подсказа, че още съм жив.

Ръсел изкара колата на моста — ченгетата оглеждаха реката, осветяваха я с фенерчета — и забави ход. Един бърз поглед през рамо показва на ченгетата, че Ръсел е сам в колата, а той на свой ред се наведе през прозореца и викна:

— Ей, старши! Какво става? Нещо да помогна?

— Продължавай си по пътя! — отвърна полицаят, който заедно с колегите си бе вдигнал блокадата, за да преследва подозрителната сребриста кола, поднесла на моста и свършила пътя си в леденостудената вода. Напълно според плана ни, цялото внимание на ченгетата бе посветено на дупката в леда. — Изчезвай!

Ръсел се подчини. Подкара колата и изчезна в мрака.

Не можех да спра да треперя.

— Ще се оправяш — успокои ме Хейли и ме прегърна. — Нямах видими рани.

— Добре ли си, Зейн? — попита Ерик.

— Няма проблеми — отвърна той. — Обичам студа.

[1] Популярно „забавление“ сред американските младежи, при което две коли тръгват една срещу друга и карат, докато единият от

шофьорите не се изплаши и не свърне от пътя. Този, който се изплаши, е „пиле“, т.е. страхливец. — Б.пр. ↑

[2] Американски филм от 1955 г. на режисьора Николас Рей, с Джеймс Дийн в главната роля. Филмът става изключително популярен и е поглед към конформисткото общество от средата на 50-те през очите на непокорен младеж, на когото предстои смяна на училищата. Въпреки че получава три номинации за „Оскар“, не печели нито една награда. — Б.пр. ↑

15.

Зейн изпаднал от света на нормалните през звездната нощ на Хелоуин, 1968.

„Сладкиш или пакост“^[1], помислил си, преди да скочи от бомбардировача В-52, преквалифициран от ролята си на разрушител на света в доктор Стрейнджлав^[2]. Бил избягал от сиропиталището, за да гледа филма. Сега самолетът бил зает с по-скромни задачи и под крилата му висели само обикновени бомби. Зейн пък седял на ръба и чакал да направи скока си над Северен Виетнам.

Извърнал глава, за да огледа петимата мъже от екипа си, всички оборудвани с парашути.

Слушалките на шлема му изпукали и чул гласа на Джодри:

— Ти и ненормалните ти идеи!

— По-добре ненормални, отколкото никакви — изпукал гласът на Зейн в отговор.

Джодри пък, както винаги, отвърнал с дежурното:

— Точно.

Зейн израсъл като сирак в Уайоминг под опеката на монахини, които го възпитавали в страх от Геената огнена, учили го, че трябва да плаща за греховете си и никога, ама никога да не плаче. Навършил двадесет и една под артилерийската канонада в Да Нанг. Вдъхновението го връхлетяло изневиделица, докато висял пред палатката на Група за наблюдение и изучаване, известна повече като шпионски отряд „Куонсет“ в Да Нанг. Офицерите с леден поглед и хавайски ризи обаче не му обърнали внимание, защото: „Та той е още дете“.

Тогава старши сержант Джодри казал:

— Да чуем какво казват младенците.

— Идеята е страхотна! — твърдял Зейн пред офицерите, които носели зелени барети като него, и пред мъжете с хавайски ризи. — От Вашингтон ни пратиха тук, за да водим справедлива война. Нали така?

Никой не отвърнал на думите на младежа.

Зейн решил, че мълчат в знак на съгласие. Ентусиазмът му надделял над логиката.

— В такъв случай трябва да сме умни. Северновиетнамците имат километри телефонни кабели, прокарани в джунглите в Лаос. Защо тогава, вместо да ги бомбардираме или да ги прерязваме, не ги подслушваме?

Шпионската идея на Зейн заразила палатката на „Куонсет“. Набрала сили, когато техническият магьосник от Агенцията за национална сигурност ги светнал за най-новите играчки в тази област. Разперила криле, след като старши сержант Джодри казал на шефовете си, че ако има зелена светлина за плана, той е навит.

„Ако“.

— Това е най-важната дума в живота — казал старши сержант Джодри на Зейн, докато се мотаели в опасания с бодлива тел, противотанкови заграждения и минни полета район на Да Нанг, далеч от ушите на хората, които одобрявали или отхвърляли планове.

— Но в крайна сметка вие имате последната дума, нали, сержант? — попитал младият войник.

— Точно — отвърнал Джодри. — Това е моята дума: точно. Каква е същността на нещата, редник? Това искам да знам за теб.

Над главите им хеликоптери порели мъждивия залез и перките им сякаш режели небето до кръв.

— Нравя онова, което трябва да се направи — отвърнал Зейн, — и съм достатъчно корав, за да го направя.

Край тях притичали няколко морски пехотинци. Зейн усетил, че потъва в очите на старши сержант Джодри.

— Точно — съгласил се Джодри. — Само дето не е съвсем вярно.

— Никога не бих ви излъгал, сержант.

— Не съм казал, че ме лъжеш, малкият. Просто не знаеш цялата истина.

— Цялата истина ли?

— Цялата истина е всичко, което нариваш в тази дупка, наречена живот. И нещо, което е добре да натъпчеш в дупката, е, че човек трябва да бъде повече от онова, което му се налага да прави.

Джодри се отдалечил.

Зейн побягнал след него. Не попитал, пък и не му пукало къде.

След четири седмици, прекарани в подготовка в Окинава, Зейн, Джодри и четирима хмонги^[3] очаквали момента на скока, сгушени между огромните бомби в корпуса на един В-52.

— Последното нещо, което трябва да знам — обърна се Джодри към Зейн, — е защо все още си девствен.

— К... какво?

— Чу ме. Защо си девствен?

— Възпитан съм в католическата вяра.

— Да де, ама вече си го преживял. Сега си говорим, нали? Кажете, как така още не си спал с жена?

Един изстребител се издигнал, за да осигури прикритие на някакви пехотинци, забъркали се в престрелка в джунглата.

Когато шумът от изстребителя утихнал, Зейн отвърнал:

— Ако сме нещо повече от животни, сексът трябва да е специално преживяване. За мен поне е така. Искам да е така.

Преди да нахлузи на главата си двете термокачулки, които приличат на маски за Хелюин, и да сложи шлема за нощно виждане, оборудван с апарат за дишане, Джодри поклатил глава и казал:

— Специално ще стане, ако го направиш специално. Като се върнем, трябва да си поговориш с една медицинска сестра — напомня ми на втората ми бивша жена. Тук и сега обаче девствеността ти е твоето „моджо“^[4]. А моджото ти е точно това, което ще те върне у дома жив и здрав.

„Седя си тук — помислил си Зейн, през трещенето на самолетните двигатели — с човек, който знае точно какъв съм. И с четирима хмонги, които са готови да ни последват и в ада“.

С всичките тези дрехи и екипировка на земята със сигурност щели да усетят какво е адска жегга. Два ката термобельо и чорапи, руски парашутистки ботуши. Три чифта ръкавици. Две качулки и маскировъчна униформа, покрити със зимен парашутистки костюм, закопчан догоре. Всичкото това увенчано с шлем. Брезентовите торби на рамото на всеки съдържали устройства за подслушване и предаване, разработени от Агенцията за национална сигурност. Били екипирани и с чисто ново изобретение, наречено „Глобален скенер за позициониране“, което щяло да ги насочва към местата, където според ЦРУ минавали телефонните кабели. В брезентовите торби имало още храна за пет дни, манерка, таблетки за дезинфекциране на вода, две

гранати, сигнална ракета, руски автомат „Калашников“ със сгъваем приклад и три пълнителя.

Само Джодри и Зейн носели 9-милиметрови автоматични пистолети със заглушител, с по четиринадесет патрона в пълнителя.

Само те разполагали с машинария с размерите на книга, наречена „Светкавичен кодов предавател“ — най-новата гордост на ЦРУ. Натискаш клавишите на СКП, пишеш съобщение, а машинката го запомня с помощта на нещо, наречено „чип“. Когато натиснеш бутона „изпращане“, съобщението ти полита към спътник, а оттам към централата на ЦРУ и Да Нанг.

Стоманата скърцала и виела. Вятърът свистял през отворените бомбени шлюзове под провесените крака на Зейн.

Стомахът на Зейн се качил в гърлото от наклона на самолета, който се получил след изсипването на бомбите. Когато самолетът се стабилизирал и Зейн погледнал чернотата под краката си, бомбите били на половината път от целта, на около петнадесет километра зад самолета.

„Няма да видим жълтите пламъци на детонациите им. Няма да чуем грохота на взрива. Сладкиш или пакост“.

Бомбените шлюзове се затворили.

Микрофончетата в шлема на Зейн изпукали:

— Говори пилотът. Имайте предвид, че турбуленцията и скоростта на вятъра изискват промяна в курса. Предвиждаме двадесет минути закъснение.

„Карай да върви. Все нещо се обърква. Имаме късмет, че е само закъснението. Моджо“.

Светнали сините лампи.

Зейн и колегите му надянали кислородните маски.

Светнали жълти лампи.

Шестимата откопчали коланите, които ги прикрепвали към корпуса на самолета. Скупчили се възможно най-плътно върху бомбените шлюзове.

Червените лампи проблеснали светкавично като сърце на спринтьор.

Зейн, Джодри и хмонгите вкупом затворили очи.

Бомбените шлюзове под краката им се отворили. Шестимата изпаднали от корема на бомбардировача, за да изпълнят вдъхновената

идея на Зейн — първата в историята комбинирана мисия: бомбардиране и разузнаване в едно.

Полетели от дванадесет километра височина и се зареяли в небето като орли. Забелязали отблясъците на шлемовете си и успели да се съберат в групичка. С помощта на джипис системата се насочили към мястото на приземяване. Реели се в облаците и по време на продължителното си нощно спускане изминали около тридесет километра. Поради половинчасовото закъснение на самолета, предизвикано от турбуленцията и вятъра, отворили парашутите си на зазоряване.

Под притиснатите към корема ботуши на Зейн се ширнало изумруденозеленото море на джунглата. Листа, клони, лиани, всичко го шибало безмилостно, докато пропадал през плетеницата им. Птиците пищели. Клоните на дърветата се вкопчили в парашута му. Заподскачал като йо-йо и ботушите му увиснали на петнадесет метра над земята, която съзирал през листата.

Обесен! Увиснал на дърво!

Надникнал пак през листата и видял, че на едно разчистено място долу парашутист сгъва черния си парашут.

Свалил шлема и раздрал двете термокачулки, които му помогнали да не умре от студ по време на свободното падане при температура от минус четиридесет градуса в нощното небе. Със зъби и пръсти разкъсал най-горната от десните си ръкавици, тъй като жегата по върховете на дърветата в джунглата се оказала по-милостива от жегата в собствените му дрехи. „Горещо като в ада“.

Облизал устни, за да извика хмонга, който сгъвал парашута си на земята.

Картечен огън разкъсал черната униформа на другаря му и я обагрил в червени петна и парашутистът се свлякъл мъртъв.

Втори откос раздрал джунглата някъде далеч от него. Чули се крясъци.

Зейн продължил да се поклаща на петнадесет метра над земята. Направил усилие да не мърда. Притихнал като мишка. Въпреки това люлеенето продължило. Подметките на ботушите му се триели в някакви листа.

Една дребничка фигурка, облечена в нещо като черна пижама и нахлупила широка островърха селска шапка, се промъкнала през

джунглата под краката му и ръгнала трупа на парашутиста с дулото на автомата си.

„Кротувай! — наредил си Зейн. — Да не си шукнал“. Подметките на ботушите му отново докоснали листата. Потните вадички по бузите му се подчинявали на гравитацията. Падали надолу досущ като летци камикадзе. Удряли северновиетнамеца с автомата и черната пижама.

Изпищяла маймуна.

Черната пижама се извърнал и дулото на автомата му обходило джунглата наоколо.

Орхидеите отваряли цветове за лъчите на сутрешното слънце.

След малко към Черната пижама се присъединил капитан от северновиетнамските сили. Изляял нещо и Черната пижама му подал екипировката, свалена от убития парашутист.

Зейн продължавал да се полюшва на дървото над сцената на екзекуцията.

Останалите трима хмонги влезли в полезрението на Зейн с ръце на тила, подбутвани от враговете. Петима войници от северновиетнамската армия и двама селяни доброволци ги водели, насочили оръжие в гърба им. Когато стигнали до капитана, захвърлили снаряжението на пленниците в краката му.

Черната пижама свалил островърхата си сламена шапка.

„Този е от лаоското опълчение — помислил си Зейн. — Под командването на северновиетнамски офицери“.

„Но това е жена“, осъзнал той след миг, когато забелязал черната коса, изляла се на вълни изпод шапката.

„При това хубава“, което си било самата истина.

„Горещо е, толкова е горещо в този проклет костюм и увиснал тук на дървото...“

„Не мога да рискувам да разкопчея ципа на комбинезона. Не само заради шума. Ами ако нещо се е разсипало вътре и изпадне, преди да успея да измъкна калашника и да натисна спусъка? Ще вдигнат глави и *ще стрелят*, дори да не ме виждат добре през плетеницата от листа и клони. Но...“

Една змия се плъзнала през плетеницата от лиани и тупнала точно на главата на Зейн.

„Недей да пищиш“

„Не мърдай“.

„Не мигай“.

Не дишай — но потта се стичала с литри от тялото му. Ужасна жега. Едно въже се развива по главата му, свлича се по лицето на Зейн и почти метър дългата змия подава глава пред немигащите очи на парашутиста и впива своя собствен изцъклен поглед в неговия.

„Недей. Не мърдай“.

Змия. Може би „Десет стъпки“, заради броя на крачките, които можеш да направиш, след като те ухапе. А може би е „Мигла“, защото обича да виси от клоните на дърветата на височината на главата и те клъвва до смърт точно там, точно където сега виси и плези черното си раздвоено езиче.

Змията се заизвивала надолу по странната маймуна, увиснала на дървото. Увила опашка около левия ботуш на Зейн и изпънала глава надолу, за да огледа хоризонта...

Зейн ритнал здраво с крак и се отървал от натрапницата.

„Моджо. Не позволявай на моджото си да спре“.

В разчистеното място в джунглата под краката му северновиетнамците връзвали ръцете на пленниците си.

„Време! Няма време! Не мога да стигна до калашника, но в кобура под мишницата ми има пистолет с четиринадесет куршума и заглушител. При първия убит северновиетнамец хмонгите ще...“

Домъкнали Джодри и го блъснали по очи, чисто гол, в краката на капитана.

Дузината северновиетнамски войници, който го довели и го повалили на земята, се разхилили.

Капитанът изритал Джодри, после на английски изляял въпроса, който променил цялата вселена:

— Защо закъснял?

— Защото трябваше да измушкам майка ти — отвърнал Джодри.

Капитанът зашлевил голия си пленник и изкрещял:

— Къде е друг? Друг американец?

— Имаш ли сестра? — отвърнал на въпроса с въпрос старши сержантът.

Зейн видял как северновиетнамецът вдига ботуш и замахва към лицето на Джодри — и замръзнал.

„Промяна в плана. Бягството вече не е приоритет“.

Плъзнал ръка към увесената през врата му торба и напипал СКП-то.

Джодри уловил ботуша на капитана във въздуха, извъртял го, свалил северновиетнамеца на земята и се метнал отгоре му. Докопал камък и го вдигнал заплашително.

Госпожица Черна пижама застреляла тъпия американец.

Зейн гледал смъртта на Джодри, увиснал от дървото.

„Сега вече от нищо не ми пука — помислил си. — Останах си само аз на проклетото дърво. Хмонгите няма да излязат живи оттук. Северновиетнамците не дават и пет пари за живота им“.

Измъкнал СКП-то и бавно, с голям труд натискал различните клавиши, за да изпише осембуквената дума, която да влезе в чудото, наречено „чип“.

Капитанът отново излял някакви заповеди и хората му, около четиридесет души, се разпръснали в търсене на липсващия американски шпионин, паднал от небето.

Зейн тъкмо написал седмата буква от думата, когато парашутът му се разпрал.

Звукът не бил много силен. Нито пък продължителен. „Горещо е, ужасна жегга. Жив ще се сваря в тези дрехи“. Зейн знаел, че е въпрос на време, преди парашутът му напълно да се съдере и той да падне на земята. Написал и осмата буква, след което натиснал клавиша „изпращане“.

Крръъъъцц.

Спокойно. Не мърдай. Още девет букви. Две думи.

До ноздрите му достигнал цигарен дим. Зейн стрелнал поглед надолу, пръстите му търсели буквите по клавиатурата. Капитанът бил запалил цигара. Госпожица Черна пижама явно си умираше от скука.

Осма буква — готово. Девета буква...

Крръъъъцц.

... готово. Натискаме клавиша „изпращане“...

Парашутът се раздрал шумно точно в момента, в който Зейн натиснал бутона. Зейн пропаднал право надолу, но въжетата се изпънали и спрели падането. Залюлял се като махало и се натресъл в едно дърво. Внезапният удар избил СКП-то от потните му длани.

Страшно го заболяло.

„Майната му. Време. Трябва ти време. Дали съобщението е тръгнало?“

Госпожица Черна пижама пуснала един откос и прерязала въжетата на парашута. Зейн се запремятал през листата и клоните и така изминал последните шест-седем метра до земята.

Все още му било останало малко моджо. Раздрали му дрехите и го избавили от задушаващата жегга. Полели го с вода. Дали му да пие. Очертанията на джунглата наоколо започнали да се избистрят. Тримата хмонги, с вързани зад гърба ръце. Най-възрастният му се усмихнал.

Капитанът се навел към него и казал на английски:

— Какво търси в наша джунгла?

— Излязох да се поразходя — отвърнал Зейн.

Войниците го изправили на крака. Забили лопата пред босите му крака.

— Изкопай дълбока дупка за приятели — наредил капитанът.

„Вече го направих“, помислил си Зейн.

— Трябва отговори и на още един въпрос — казал капитанът, докато голият Зейн изгребвал мокра пръст от дупката, която вече била дълбока до коленете му и по-дълга от него самия. — Ще легне и ти в тази дупка?

Зейн знаел, че отговорът е „да“, но не казал нищо.

Госпожица Черна пижама имала кръгло лице с нацупени устни. Точно тя го била свалила от дървото, където щял да умре от адска жегга, в хладината на гроба. Протегнала дулото на автомата и побутнала увисналия му пенис първо наляво, после надясно. Зейн замръзнал. Тя се прозяла.

— Копай — наредил капитанът.

Когато дупката му стигнала до кръста, дотъррили трупа на Джодри.

— Иска легне с него? — попитал виетнамският офицер.

После допрял пистолета до слепоочието на най-близкия хмонг и опръскал близките листа с кръвта му.

Зейн не успял да се сдържи и урината потекла неудържимо от девствения му пенис.

— Толкова струва им живот. Никаква полза от тях — обяснил капитанът.

— Мога ли да се спазаря за живота на останалите? — попитал Зейн.

„Печели време!“

Знаел, че утвърдителният отговор на капитана е чиста лъжа. Попитал го за радиочестотите на лагерите на специалните части. В интерес на истината, Зейн не ги знаел. Можел да излъже, ако се налага. Все пак казал истината. Капитанът застрелял още един хмонг.

— Сега трябва копае още по-дълбоко.

Зейн се подчинил.

— Остана още един. Кого подозира ваше контраразузнаване в Хуа^[5]?

„Знам го това, не мога, не трябва да кажа нищо... Печели време...“

Бум.

— Сега остана само ти — казал капитанът с мъртвите хмонги в краката.

„Сега всичко е само нерви и напрежение — мислел си Зейн, докато продължавал да копае. — Честно казано, прекалено ценен съм, за да ме застрелят“.

Внезапно птиците от съседните дървета се разхвърчали.

Зейн знаел за какво става въпрос и имал още миг, за да се хвърли в дупката. Направил го.

Сякаш Божият гняв се стоварил върху джунглата. Детонацията понаместила Зейн в дупката. Взривната вълна прекършила дървета, избила птици, разкъсала на парчета маймуни, змии и хора и вдигнала цял облак зелено-червена пихтия. Затрупала дупката с дървета и по този начин предпазила Зейн от убийствените шрапнели. Пуснали само шест бомби — една редица от смъртоносния товар на бомбардировач, тръгнал на друга мисия, но отклонен от второто съобщение на Зейн. Всяка от бомбите тежала 500 килограма, така че една редица се оказала напълно достатъчна, за да удовлетвори молбата му:

Скрийте ме.

„Скривам“ е военен жаргон от виетнамско време за удар с бомбардировачи. Изпратен от войник с молба за удар върху него и мястото на предавателя му. Последен отчаян ход, с който да бъдат избити вражеските части, в този случай да се унищожи и високотехнологично шпионско оборудване, попаднало в лоши ръце.

По време на войната във Виетнам, ако войник закриел с тялото си дулото на картечница, за да предпази другарите си, или повикал бомбардировка върху главата си със същата цел, получавал Почетен медал от Конгреса.

В този случай медалът бил връчен на тайна церемония заради първото съобщение на Зейн:

Предаден.

Откъде иначе е щял да знае капитанът, че парашутистите са закъснели от планираното време за скок?

Четири дни след повика на Зейн за „скриване“ тридесет шански^[6] наемници си проправили път през развалините на футболен стадион, погълнат от лаоската джунгла. През пречупените върхари на дърветата се процеждали изпарения. Видели една орхидея, израсла през някакъв парцал, служил преди за дреха. У дома, в бирманските планини, си вадели хляба с отглеждане на макове. Американските им приятели обаче цъфнали с куфарче пари, които били склонни да разменят срещу метална кутия, която все още излъчвала сигнали към спътника им. Така че наемниците взели устройството за откриване на металната кутия от американците с хавайски ризи и се шумгунали в джунглата. Намерили упоритата метална кутия заклещена между две скали. Били я налазили мравки. Поздравили се за хубавата работа и тръгнали да се прибират.

Едва не го застреляли, когато изникнал внезапно изпод земята, като онези стряскащи човечета — играчки от кутийките си.

Изкрещял: „Моджо!“

Бил покрит с пиявици, изгорял от слънцето, целият в мехури и рани. Устните му били попукани дотолкова, че едва успявал да изсърба течността от калните локвички наоколо, която минавала за вода и била пълна с паразити. Но най-странното нещо в привидението, изскочило от гроба, били абсолютно бялата му коса и наболата бяла брада.

Извлекли зомбито от гроба. Излели вода върху лицето и устата му. Бомбардировката явно била прецакала някакви жички в него. Говорел несвързано. Когато направил крачка с десния си крак, лявата му ръка се поклатила несигурно като счупено крило.

Провесили го на един кол за по-лесно транспортиране. Наемниците носели мостри от стоката, с която си изкарвали прехраната. Посипали раните му с белия прах, за да спрат болката и

брътвежите му. И така зомбито прекарало следващите пет дни преход през джунглата увиснало на кола. Мъжът с хавайската риза им дал за него бонус от петдесет хиляди долара.

Осем години по-късно, в психиатричното отделение на Военноморска болница „Бетезда“, Мериленд, травмите на Зейн, причинени от бомбардировката, криенето в джунглата и хероина, били възстановени дотолкова, че докато гледал зарята по случай двеста годишнината от Декларацията за независимост над купола на Белия дом от инвалидната количка, една сестра го чула да избълва първата си смислена дума: „Красота“.

След две години бил в състояние да се движи, да говори, да се храни и да се къпе самостоятелно. Въпреки това продължавал да се буди от кошмари всяка нощ. На тридесет и втория си рожден ден събрал достатъчно воля, за да откаже да подстригва снежнобелите си коса и брада. „Заслужил съм си го“, било единственото му обяснение.

Когато навършил тридесет и три и президентът Джими Картър спрял американските зърнени доставки за Съветския съюз, защото руснаците нахлули в Афганистан, а бившият бийтълс Джон Ленън паднал прострелян от ненормалник, вманиачил се в „Спасителя в ръжта“, военните лекари обявили Зейн за здрав, но прецакан — в отлично физическо състояние, но-о-о-о, напълно изперкал. Освен това белите му коса и брада плашели персонала и останалите пациенти. Персоналът го завързал за носилка, метнал отгоре й куфарче с медицинския му картон и историята на заболяването, прибавил Почетния медал от Конгреса и тикнал носилката в една армейска катафалка, която го откарала в чисто новичко и строго секретно лечебно заведение в Мейн.

Зейн бил първият обитател на отделение С. Кошмарите не го оставяли да спи. Превъртал напълно, когато му станело горещо и температурата му напомняла за висенето от дървото в джунглата. Но носел товара на всичко преживяно и никога, ама никога не проронил и сълза.

А, да, освен това не можел да прави секс.

На четиридесет не успял да се възползва от авансите на медицинска сестра с мъчителен развод, която си слагала силен парфюм и *невинно*, но настойчиво го попипвала.

Не могъл да материализира чувствата, които първоначално изпитал към Хейли при появата ѝ в отделението. Не че тя щяла да се съгласи с... материализирането, но ако била в състояние да прояви състраданието си към него, щяла да го направи.

Не можел дори да мастурбира.

Всички усилия на Зейн и докторите останали... напразни.

Ръсел твърдеше, че всичко е заради неговото „моджо“.

Зейн отвърщаше:

— Точно.

[1] На празника на Все светии, наричан още Хелюин (31 октомври), децата обикалят маскирани от врата на врата и събират сладкиши с думите „сладкиш или пакост“, в смисъл че ако домакините не им дадат сладки, ще напакоствят на дома им. — Б.пр. ↑

[2] Филм на Стенли Кубрик от 1964 с три номинации за „Оскар“ и Питър Селърс в главната роля. Филмът е мрачна комедия на абсурда, вдъхновена от Студената война и заплахата от ядрено оръжие. Пълното му заглавие е „Доктор Стрейнджлав или как спрях да се тревожа и заобичах бомбата“. — Б.пр. ↑

[3] Хмонг — народност, обитаваща планините на Югоизточен Китай, както и северните райони на Виетнам, Лаос и Тайланд. — Б.пр. ↑

[4] Дума, вероятно от африкански произход. Превежда се като магия, магическо заклинание, в по-широк смисъл — магическа сила. — Б.пр. ↑

[5] Пристанищен град в Северен Виетнам. — Б.пр. ↑

[6] Шан — народност, населяваща източната и северозападната част на Мианмар (Бирма), както и провинция Юнан в Китай. В края на XX век народността шан наброява около 4 млн. души. — Б.пр. ↑

16.

Катастрофата на пътя ни настигна тридесет и девет минути след като използвахме номера на Джеймс Дийн, за да се отървем от ченгетата на моста на река Рейс.

Ръсел караше крадения джип. Хейли седеше до него, а Ерик и Зейн дележа задната седалка. Аз се гуших в отделението за багаж, увит с вмирисаното на боя покривало. Носех скиорската си тениска от „аптечката“, боксерки и чорапи. Въпреки че се бях настанил на пътя на топлата струя от парното, не спирах да треперя.

— Приличаш на стара циганка, увита с шал — изкоментира Ръсел, когато погледите ни се срещнаха в огледалото за обратно виждане.

После погледна замръзналия като Буда Зейн, облечен единствено с избеляла военна тениска и сухи боксерки. Виж, Зейн нямаше проблем със студа. Водата бе накъдрила побелелите му брада и коса.

— Ти пък приличаш на перверзник — прецени го Ръсел.

— Гледай си пътя — отвърна Зейн.

— Спокойно — каза Ръсел. — Движим се по график.

Махнахме се от междущатските магистрали с пунктовете им за такси и поехме на юг по по-закътани маршрути като този първокласен и безлюден щатски път с две платна, извил се през хълмове и рехави гори.

Ръсел си погледна часовника.

— Куките на моста са тридесет и седем минути зад гърба ни. Сигурно все още се чудят какво точно стана.

Жълта светлина обля задното стъкло.

— Наведете се! — извика Ръсел и аз тутакси го послушах, а вероятно и Зейн и Ерик със сигурност направиха същото.

Жълтата светлина се приближаваше, все по-близо и по-близо, и изпълни цялото купе на джипа със сюрреалистично напрежение.

— Мамка му! — изкрещя Ръсел към бръмченето на двигателя, което приближаваше задната ни броня. — Карай си в пътя, смотаняк!

Ще ни пребиеш...

Мощна турбулентна струя удари джипа и той поднесе вдясно, но после се върна на пътя, засмукан от течението, направено от профучалия край нас камион. Коремът ме стегна. Ръсел напрегна сили, за да удържи джипа на пътя. Видях как камионът се люшка като побеснял дракон, докато шофьорът го връщаше в дясната лента, която очевидно смяташе за своя собственост. Стоповете изчезнаха зад хълма пред нас.

— Май и други не са си взели лекарствата — обади се Зейн.

Ръсел натисна газта.

— Ей сега ще му разкажа играта! Никой не може да се измъкне ей така, при положение че едва не ни претрепа.

— Майната му! — казах. — Стигат ни толкова премеждия за една нощ!

Превалихме хълма...

— Внимавай! — извика Хейли и се вкопчи в таблото.

Ръсел скочи на спирачките.

Джипът отново поднесе, задницата избяга встрани, но Ръсел успя да ни задържи на пътя и...

Спряхме насред шосето.

Лъчите на фаровете ни прорязваха две светли пътеки към сцената пред нас. Един преобърнат миниван бе блокирал пътя. Лежеше на лявата си страна. Изпод предния капак излизаше пара, едно от колелетата продължаваше бавно да се върти.

— Божичко! — прошепна Хейли.

Двамата със Зейн надянахме обувки. Не си направихме труда да нахлузваме мокрите си панталони. Всички изскочихме от колата. Под краката ни изхрущя счупено стъкло.

— Помел ги е от пътя — прошепна Ръсел.

„Не можем да спираме!“, помислих си, но казах:

— Трябва да помогнем.

Изтичахме до преобърнатата кола.

— Бензин! — извика Хейли. — Мирише ми на бензин!

Предното стъкло на минивана бе станало на паяжина.

— Пробив в резервоара! — извика Ерик.

Двамата с Ръсел се изкатерихме на горната страна на колата. От таблото пред дясната седалка висеше спукана въздушна възглавница.

Зад волана, притисната към вратата, лежеше жена. Въздушната възглавница от волана бе в скута ѝ. От носа ѝ течеше кръв. Стенеше. Дясната ѝ ръка потрепваше по начин, който изключва увреждане на гръбначния стълб, но лявата бе извита в неестествено положение.

Опитах да отворя дясната врата. Беше заключена. Двамата с Ръсел пробвахме да плъзнем задната врата, но тя не поддаде.

— Изкривена е! — каза Ръсел. — Изпуснала е волана и се е преобърнала!

— Влизам!

Ръсел ми помогна да се промуша през избитото стъкло от дясната страна.

— Ерик! — извика Зейн. — Вземи ей онова парче от бронята и се опитай да източиш бензина! Хейли, помагай му!

Ръсел ме спусна внимателно в тясното преобърнато купе. Обувките ми докоснаха главата на жената зад волана. Напипах място за стъпване. Сгънах се и наведох глава, за да успея да се промуша през прозореца. Наведох се възможно най-ниско, за да мога да достигна стенещата жена, и тогава, на синкавата светлина от фаровете на нашата кола, ги видях:

Момченцето, още бебе, свило се в бебешката седалка зад майка си. Биберонът му някак си още седеше в устата му, а очичките му бяха толкова широко отворени, че съперничеха по големина на юмручетата му.

И малкото момиченце, на не повече от шест години, гордо, че са му позволили да се вози на задната седалка и да сложи колан. Сега кротуваше пристегнато от него и единствено неведомата милост на случайността и подложката на колана, стегнала врата му, го бяха спасили от смърт.

— Нож! — извиках.

Лицето на момичето се бе издуло като балон в тъмното, обърнато наопаки купе и разбрах, че дори някой от нас да има нож, просто няма да ми стигне времето да го използвам.

Подръпнах колана да го разхлабя. Беше стегнат от държача, който не ти позволява при рязко движение да излетиш от седалката. В случая обаче държачът си вършеше работата така добре, че момичето умираше от задушаване.

Освен ако...

Ако бърках, момичето поне щеше да умре бързо.

Като някакъв убиец стегнах колана още по-здроо около гърлото на детето.

То се сгърчи, задави се, ръчичките му...

Държачите поддадоха, отпуснаха хватката си и коланът се отпусна свободно в ръката ми, точно както се надявах.

Момиченцето пое задъхано въздух и изхриптя. Падна в ръцете ми като тежка парцалена кукла. Подадох го през прозореца на Ръсел.

Внезапно в купето на колата се разнесе металически глас:

— Обажда се Джанет от Бордовата система за дистанционно обслужване. Уредите ни показват, че въздушните възглавници в колата са се отворили. Наред ли е всичко?

Завъртях глава надолу и надясно и успях да забележа червената лампичка на тавана до огледалото.

— Има ли някой в колата?

— Хайде де! — измърморих, докато се борех с бебешката седалка.

Бебето през цялото време махаше с ръчички и дори и за миг не изпусна биберона.

— Чувате ли ме? Наред ли е всичко?

Закопчалката на детската седалка най-сетне се отвори.

— Според стандартната процедура сме длъжни да предположим, че сте претърпели катастрофа. Моля ви, ако сте в състояние, натиснете бутона за връзка с нас. Моля ви!

— Не мога да спра теча на бензин към двигателя! — извика Хейли.

Подадох бебето на Ръсел заедно с биберона и седалката.

— Моля запазете спокойствие. Джипис системата установи точното ви местоположение. Щатската полиция вече се движи към вас.

— Трябва да се разкараме оттук! — извика Ръсел.

— Бензинът ще стигне до двигателя! — изкрещя Хейли.

— Трябва да измъкнем жената! — креснах и аз.

Колкото и да се опитвах обаче, въпреки цялото извиване и въртене в тясното купе между седалката и таблото, не успях да освободя жената от колана и да я издърпам.

— Щатската полиция е на три минути от вас. Почти сте в безопасност.

— Побързай! — извика Хейли.

Издишах всичкия въздух от гърдите си и по някакъв начин успях да се извърна, така че да подпра ръце на седалката, а обувия си само с боксерки задник — в напуканото предно стъкло. Напънах веднъж, два, три пъти и на четвъртия успях да го избия от рамката. Това ми даде достатъчно място да се наведе, да освободя майката, да я издърпам от колата и да я извлека на безопасно разстояние близо до децата.

Момиченцето ме изгледа и попита пресипнало:

— Вие ангели ли сте?

— Не.

Побягнах.

Оставихме цялото семейство край пътя. Благодарение на двойното предаване на джипа заобиколихме обърнатата кола и изчезнахме в мрака.

След секунди задното ни стъкло се освети от оранжевите пламъци на взрив.

Почти веднага ги последваха отблясъците от буркани на полицейски коли.

Ръсел изгаси фаровете и сви от пътя. От карането в полето заподскачахме като зарове в чаша, но все пак успяхме да се доберем до няколко дървета и да спрем в сенките им.

Малко след това две полицейски коли минаха по пътя с пуснати светлини.

Ръсел изчака, докато светлините се превърнат в едва забележими червени точки на хоризонта, и после, без да пуска фаровете, подкара през полето към пътя. Качихме се на шосето и се отдалечихме на лунна светлина — не посмяхме да пуснем фаровете, докато не изгубихме от поглед всякакви светлини и отблясъци както отпред, така и зад нас.

— Сега поне знаем, че напред надали са останали много ченгета — каза Ерик.

— Ами оня шибаняк с камиона? — обади се Ръсел.

— На някои хора убийството им се разминава. — Поклатих глава.

— Не го казвай — възрази Хейли. — Не точно сега.

Подминахме няколко крайпътни къщи, прекалено малко на брой, за да са град или дори село. По тъмните им прозорци не се виждаха

лица, така че и нас никой не ни видя.

— Онова момиченце — каза Зейн — те помисли за ангел. Реши, че вече си мъртъв.

— От твоите уста в Божиите уши — бе единственото, което успях да кажа.

17.

Може да се каже, че първият ми опит за самоубийство бе в памет на Джеймс Винсънт Форестал^[1].

Незабравимият Форестал.

Дартмут. Принстън. Магьосник от Уолстрийт. Един от мозъците на Западното крило на Белия дом по времето на Ф. Д. Рузвелт. Помощник-секретар на флота. Влиза в историята, когато след Втората световна война е назначен за първия секретар по отбраната на САЩ. Президентът Труман забожда на елегантния костюм на Форестал най-високото отличие, давано на граждан — Медал за изключителни заслуги.

Форестал бил отчаян работохолик. Станал параноичен на тема какво планират „те“. Руснаците, откраднали тайните за производство на атомната бомба и вгорчили живота на редовия американец. Важните клечки в Пентагона, които постоянно саботирали плановете му да се справи с Червената заплаха. „Високопоставените източници в Конгреса“, които не преставали да съскат, че: „Форестал го е грижа повече за петрола и арабите, отколкото за съдбата на евреите и Израел“.

През 1949 постъпил във Военноморската болница „Бетезда“ — медицинската работилница, приютила и Зейн десетилетия по-късно. В два след полунощ в неделя, през месец май, Форестал, облечен с пижама, прекъснал преписването на една поема на Софокъл във възхвала на смъртта. Спрял, като написал „слав“ от думата „славей“. Напуснал стаята си с обезопасен прозорец и се промъкнал на пръсти до кухнята. Отворил необезопасения прозорец там и... се метнал през него от тринадесетия етаж на път към големия мрак.

Америка кръстила на негово име правителствена сграда и самолетносач.

Съвсем не всички важни клечки, които губят баланс обаче са известни. Малцина могат да назоват името на човека от администрацията на Форд, който превъртял от паника. Президентът

Джери Форд, влюбен в прясно сирене с кетчуп, поел президентския пост, след като безобразно нормалният Дик Никсън се опитал да избегне закона, като напуснал Вашингтон с военен хеликоптер. Високопоставен служител от кабинета на Форд изгубил ума и дума един петък, след като журналистите го погнали, задето прикрил участието на едно приятелче в аферата „Уотъргейт“. Докато Зейн си седял във Военноморска болница „Бетезда“, а Брус Спрингстийн веселял всички радиослушатели с „Роден да бяга“, високопоставеният служител се приближил до високата желязна ограда на Белия дом и поискал от изпадналата в недоумение охрана да го пусне вътре, за да си плюе на петите. Оставката му била приета.

Не кръстили нито правителствена сграда, нито самолетоносач на негово име.

После, години преди първия ми опит за самоубийство, се появи Винсънт У. Фостър.

Двадесети юли 1993. Винсънт Фостър обядвал на работното си място в Белия дом. Поръчал си чийзбургер, пържени картопки, кока-кола и бонбонки „М & М“. После казал на колегите си: „Ще се върна“. Откарал колата си в парка „Форт Марси“ в съседния щат Вирджиния, изключил пейджъра, приседнал до едно оръдие, експонат от Гражданската война, и си пръснал мозъка.

Според официалната версия (оповестена естествено след щателно разследване, глътнало 30 милиона долара) Фостър се самоубил вследствие депресия, предизвикана от провала му да предпази приятеля си президент Уилям Клинтън и бъдещия сенатор госпожа Хилари Клинтън от акулите във Вашингтон, където според него: „хората се съсипват един друг от любов към спорта“.

Не кръстиха нито правителствена сграда, нито самолетоносач на негово име.

Конспиративните теории му приписват главна роля в тайната борба за власт за управлението на Америка.

Джеймс Винсънт Форестал.

Винсънт Фостър.

Аз се казвам Виктор.

Само не ми казвайте, че трите „В“ са случайно съвпадение. Аз също обичам чийзбургери и кока-кола, а не „Пепси“. Ям бонбонки „М

& М“. Пиша поезия. Участвал съм в тайната борба за власт. Тревожил съм се какво кроят „те“, за да ни тероризират.

Свързването на нещата предполага нормален мозък.

Първият ми опит за самоубийство се състоя в един слънчев ден в централата на ЦРУ. Носех черен лenen костюм, шит по поръчка в Хонконг. Вратовръзката в мек сребрист цвят на дискретно черно райе ми бе подарък от бивша любовница. Не Деря. Бях сложил риза в оксфордско синьо.

Директорът на централното разузнаване, шеф на ЦРУ, който на хартия отговаря за непокорната държава, разпокъсана на множество феодални владения, известна като обществото на американските шпиони, тъкмо ми бе показал медала, с който ме награждават. За разлика от Труман и Форестал, директорът не закачи медала ми на костюма. За разлика от Зейн, не ми го дадох да си го отнеса у дома, макар че както и при него, медалът си остана държавна тайна. Десетината присъстващи на церемонията се поздравихме с усмивка. Нямаше фотографии. Всички бяхме повече или по-малко шпиони.

Шефът на шефа ми ме изгледа и каза:

— Мислим си, че не е лошо да си починеш известно време.

— Добре — съгласих се.

— Не се тревожи — успокой ме прекият ми началник. — Ще се върнеш при нас.

— Ще се върна — повторих думите на Винс Фостър.

Секретарката на директора ни изведе от кабинета му на седмия етаж.

В преддверието на кабинета усетих хладния повей на чист въздух. Зад мен шефът ми, неговият шеф и другите важни клечки от Управлението се бяха скупчили около Директора на централното разузнаване с надеждата да откраднат някой ценен миг от вниманието на човека, който контролира кариерите им. Метнах поглед вляво.

Празните бюра на секретарките в преддверието бяха завити с платнени покривала.

Приличаха на надгробни савани.

Свежият полъх на вятъра идваше откъм огромните прозорци на външната стена, чиито стъкла бяха свалени. Завесите бяха дръпнати встрани. Небето синееше приветливо.

Без да отроня и думичка, се спуснах към синьото небе. Сkochих на едно завито с платно бюро и се метнах от седмия етаж.

Паднах от четири метра. Ударих се в открития външен асансьор, който качваше резервно бронирано стъкло за прозореца на седмия етаж. Стоварих се върху дървената платформа с такава сила, че работниците, които прикрепяха резервното стъкло, го изпуснаха. Стъклото издрънча в бетона шест етажа по-долу. Стоварването ми изневиделица бутна един от работниците през перилата на открития асансьор.

Макар и замаян, видях прекатурването му и инстинктивно го сграбчих за ризата.

Той обаче вече бе набрал скорост, дръпна ме рязко от нестабилната платформа и продължихме по пътя надолу заедно.

Работникът ме сграбчи.

Разбира се, че бе обезопасен. Въжето се изпъна, а той обви крака около моите и здраво ме прегърна. Залюскахме се покрай стъклената стена на сградата на ЦРУ.

Единствената мисъл, която размътеният ми мозък успя да роди, бе: „Хванаха ме“.

[1] Дж. В. Форестал — американски банкер (1892–1949), влязъл в историята като първия секретар по отбраната на САЩ в периода 1947–49. — Б.пр. ↑

18.

Действието на лекарствата ни отслабна на зазоряване, когато наближихме Бат.

Караше Зейн. По радиото вървеше шоуто „Добро утро, Мейн“. Аз се гуших на предната седалка под топлата струя на парното, свит в палтото, отмъкнато от Ръсел. От мокрото ми кожено яке в багажника се вдигаха изпарения. Панталоните ми съхнеха проснати на таблото. Зейн бе само по боксерки и с военната си памучна тениска, която можеше да му е връстница. Стори ми се, че е опасно парното да работи на пълни обороти заради мен: „Зейн не бива да се сторещява!“

Пътят премина в мост, дълъг около километър — простираше се точно на мястото, където река Кенебек се влива в залива. Когато татко се върна след Корейската война, Бат бе един от процъфтяващите индустриални градове. Следващите години не се оказаха толкова благосклонни към него, макар че и в тази априлска сутрин на двадесет и първи век в залива се забелязваха доста кораби. Край доковете се извисяваше злоещото тяло на петдесетметров стоманен кран.

От огромната му стрела висяха пет тела — нашите.

С примки на шиите. Ръцете се полюляваха безжизнено. Висяхме над водата в хладното утро. Внезапно моят труп отвори очи. Измъчените лица на Зейн, Ерик, Хейли и Ръсел последваха примера му. Изгледаха ни как минаваме.

— Ей, чуйте! — възкликна Зейн и усили радиото.

„... всички запътили се на север трябва да внимават в пътя! Първо, продължава работата по разчистване останките от катастрофирал автомобил, управляван от жена с две невръстни деца, измъкнати от колата от самарянин, който впоследствие изчезнал, без дори да каже името си. Освен това щатската полиция е блокирала шосе 703. Там снощи краден автомобил е излетял от моста над река Рейс и е паднал във водата. Нямаме сведения за жертви. В света на спорта...“

Зейн намали звука.

— Официалната версия — казах и си помислих: „Не им казвай за трупите, увиснали от крана. И без това скоро ще съзрат собствените си привидения“. — Нашите хора явно са пуснали информационно затъмнение.

— Вярно, че ни прикриват — съгласи се Ръсел. — Но засега Управлението трябва да се придържа към тази версия. С нея замазват очите на всички редови ченгета. Не могат да сервират на пресата различна история, отколкото на местната полиция, защото ченгетата дрънкат.

— Да, но няма да дрънкат на нас — отбеляза Зейн. — Трябва ни повече информация. Или поне кафе.

Колата ни се понесе по някакъв околоръстен път. Хванахме един зелен светофар и минахме през квартал със складове и фабрики. От една указателна табела разбрахме, че центърът е направо, така че Зейн благоразумно завъртя волана вляво.

На една пресечка пред нас изникна полицай. Върху харлитото му бе закрепена синя лампа. Ченгето носеше бяла каска, лъскаво черно яке и тъмни очила, които отразяваха приближаващия се към него джип.

— Засада! — извика Ръсел.

— Не! — възрази Зейн и намали скоростта. — Не тук, не сега и не по този начин. Вървим напосоки, така че не може да е засада.

Ченгето вдигна дясната си ръка с черна ръкавица и ни махна да спрем.

— Обуй си панталона — обърна се Зейн към мен, но аз вече нахлузвах мокрите лепкави панталони върху изподраните си крака.

Зейн ми подаде единствения ни пистолет.

Хейли метна тъмния си шал към Зейн, за да покрие коленете си.

Междувременно моторизираният полицай ни махна да се приближим още повече.

„Не го прави! — опитах се да внуша на ченгето и стиснах здраво пистолета. — Не ме карай да го правя!“

Колата ни пропълъзя последния метър и спря. Зейн измърмори:

— Не му показвай, че ти има нещо.

После дръпна ръчната и отвори прозореца.

Ченгето пристъпи наперено към нас. От предавателя на колана му току изпращяваше някаква реплика.

— Как е, старши? — усмихна му се Зейн.

Отраженията на Ерик, Хейли и Ръсел се плъзнаха по огледалните стъкла на тъмните очила. След секунда изражението ми на мокра мишка също пробяга през тях. Това, на което се спряха обаче, бе беловласата и белобрада глава на шофьора ни и избелялата му тениска.

Полицаят посочи оградено с червени линии място за автобусна спирка и каза:

— Паркирайте колата там, господине.

— Ей сега.

Ченгето изгледа как паркираме и махна на някаква друга кола да продължи.

— Господине! — повтори Хейли.

— Вижте минувачите по тротоарите — обади се Ръсел. — Изглеждат съвсем нормално като за сряда сутрин — бизнесмени, търговци, всеки се щура насам-нататък. Обърнете внимание обаче на другите хора, които идват в нашата посока. Мъже, жени — ето една майка повела двете си деца, които по това време трябва да са на училище. Този пък току-що си е лъснал обувките.

— Изглежда, всички са тръгнали в една посока — забеляза Ерик.

Зейн се напъха в мокрите си панталони. Той поне нямаше проблем със студа.

Ченгето упъти една камионетка от някаква общинска служба, натоварила улични заграждения, надолу по улицата, накъдето отивахме и ние, после обърна огледалните лещи на очилата си към нас.

— Слизайте от колата — казах. — Трябва да отидем, където се очаква.

— Не е добре работата — изкоментира Ръсел, след като стъпихме на тротоара. — Посред бял ден. Насред града сме. На улицата. Няма прикритие. Няма откъде да се измъкнем. Нямаме представа какво се случва.

— Но пък никой не ни гони — казах и кимнах към ченгето. — Този поне със сигурност.

Понесохме се с потока хора към близката пресечка, вече преградена от общинските работници, и застанахме между мирните граждани, които със сигурност не бяха тайни агенти. Поне не всички.

— Има някакъв парад — предположи Ръсел.

— Не — възрази някаква възрастна жена с износено палто.

И двамата се оказаха прави.

Първо се появи почетният патрул. Мъже на годините на баща ми. Имаше дори и по-стари, а двама побутваха свой връстник в инвалидна количка. Носеха сини куртки и правоъгълни шапки със златен пискюл. Един бе забол празния си ляв ръкав с безопасна. Някак си все не успяваха да вървят в крак с тримата младежи от Националната гвардия, понесли знамената на Мейн и Съединените щати. След почетния патрул вървяха десетина млади мъже и три жени, облекли разнородна сбирка от военни символи — куртки, тениски като тази на Зейн, барети, различни части от униформи, в които бяха успели да се напъхат. След тях пристъпваше Таткото. Синият му костюм бе измачкан. Черната рокля на майката висеше като на закачалка. И двамата се бяха вкопчили в поводите на черен кон, който дърпаше каручка, понесла ковчег, покрит с американското знаме.

Това, което ме порази в задръстената от хора улица, бе тишината. Тишина, нарушавана единствено от случаен шепот или повей на вятъра. От тропането на конските копита. От скърцането на дървените колелета.

Въпреки че вероятно говореше не само за шпиони, Зейн прошепна:

- Никога не забравяйте, че онова, което правим, има значение.
- Дано си струва — промърмори Хейли.
- Трябва да тръгваме — изтраках със зъби.

Спряхме в един краен квартал с пригодени за живеене каравани. Малко семейно магазинче се перчеше с изписана на ръка реклама, лепната на витрината: „КАФЕ!“ Взехме си вестници, кафе в пластмасови чаши, понички за из път. Паркирахме до мръсен двор, в който стари брички бяха натрупани една върху друга като палачинки, и проведохме нещо средно между пикник и военна оперативна.

— Нищо — каза Зейн, след като прелисти вестниците. — Местната преса в Бангор, Портланд и Бат не казва нищо, „Бостън Глоуб“ също мълчи. Нито думичка за нас. Няма „Психиатър умира от сърдечен удар“, няма „Загадъчни наркоубийства в крайпътен мотел в Мейн“. След блокадата на магистралата Управлението е взело нещата в свои ръце.

— Ченгето, което ни спря, явно нямаше представа да е обявено издирване на петима ненормалници.

— Може да стане и по-късно — предположи Зейн. — Дори и Управлението да е въртнало местната полиция, все пак ще уведомят Вътрешна сигурност^[1] или ФБР, или на който там му пука за някои подобни на нас.

— Подобни на нас няма — казах.

— Е — повдигна рамене Ръсел, — след като конгресната комисия за единадесети септември разкри, че ЦРУ и ФБР не си говорят, те вероятно съвсем са престанали да обменят информация, но...

Млъкна. Всички почервеняха от срам.

Пропуснах думите му покрай ушите си и продължих:

— Ние сме тайна, която Управлението иска да запази.

— И кой, по дяволите, знае, че сме толкова важни? — Зейн поклати глава.

— Не става въпрос за нас — отвърна Ръсел. — Може би искат да запазят в тайна Замъка.

— Не — намеси се Хейли. — Искат да запазят в строга тайна факта, че са се издънили и двама души са мъртви заради тях. За това става въпрос.

— Пък и изпуснаха петима маниаци да вилнеят из Америка — допълни Ръсел. — Шефовете сигурно смятат, че да ни обвинят за кашата и да ни хванат е по-лошо, отколкото самата каша. Което означава — продължи той, — че е по-важно да ни хванат или да изчезнем, отколкото да оправят кашата.

— Но това е добре за нас — отбелязах. — Изглежда, Управлението е вързало ръцете на ФБР и Вътрешна сигурност със заповеди да си гледат работата, а очите на честните полицаи са замазани с лъжи, които няма да се обърнат срещу ЦРУ, ако ченгетата се раздрънкат. Ако все още сме такава тайна, значи истинските ни преследвачи също се крият. Което пък означава, че имат ограничен периметър за действие.

— Сигурно са окачили карти по стените — каза Зейн — и са надраскали по тях предполагаемото време на измъкването ни.

— В такъв случай трябва да им объркаме плановете — предложих. — Знаят, че сме се насочили на юг. Нека се скрием за

малко. Аз лично съм пребит като куче, все още треперя от ледената вода, а краката ми са нарязани от стъклата при катастрофата. Всички трябва да поспим. Освен това... Какво ще кажете, ако направим леко отклонение за стратегическо разузнаване?

— Шест дни — напомни Хейли. — Разполагаме само с шест дни.

— Ако не използваме времето си разумно, и една година няма да ни стигне — отвърнах.

— Какво означава „леко отклонение“? — попита Ръсел.

— А „стратегическо разузнаване“? — допълни Зейн.

Казах им *къде*. И *защо*.

Открихме болница, в която нямаше начин да ограбим аптеката, но която разполагаше с многоетажен паркинг. Взехме си билетче от автомата, бариерата се вдигна и подкарахме към един от неохраняваните етажи. Ерик и Ръсел разбиха една златиста тойота с четири врати и Зейн подмени номерата ѝ с номерата от един мерцедес. На излизане отегченият служител от охраната обърна внимание единствено на таксата от два долара на екрана на компютъра си.

Хейли изглеждаше притеснена, застанала до Ръсел на рецепцията на мотела, отдалечен на около петнадесет километра от Бат. Ръсел се облегна *небрежно* на рецепцията и *небрежно* поиска две съседни стаи, свързани:

— Но да не са на етажа, на който са настанени останалите участници в симпозиума.

Човекът за пръв път чуваше за някакъв симпозиум. Погледна Ръсел. Погледна Хейли. Взе кредитната карта на доктор Фридман и *небрежно* се съгласи да удовлетвори молбата, при положение че Ръсел плаща в брой („счетоводни истории, нали знаете“). Взе кредитната карта като депозит, без да тегли пари от нея.

Хейли и Ръсел прибраха ключовете от стаите си и се качиха до четвъртия етаж с асансьора. Ръсел се върна долу, паркира тойотата в задния двор и се прибра в стаята си.

Ние със Зейн и Ерик се вмъкнахме през страничната врата и се качихме до четвъртия етаж по стълбите. Изчакахме, докато чистачката си свърши работата и опразни коридора. Хоп — и се озовахме в две съседни стаи в крайпътен мотел, четири истински легла и осем часа до залез-слънце.

— Ти си най-зле от всички — каза Зейн, след което разпредели кой кога ще дежури и ме прати в леглото.

Зяпах върховете на запролетилите се дървета зад прозореца. Чувствах се така, сякаш съм в стаята си в Замъка и чакам самотната сълза да се търкулне по бузата ми.

Само дето бях тук, при това не сам.

Зад стъклото на прозореца ме дебнеше огромен петдесет метров кран.

Трупове ни висяха на стрелата му.

[1] Департамент по вътрешна сигурност — правителствена агенция на САЩ, създадена на 25.11.2002 след терористичните атаки на 11 септември с три основни задачи — да предпазва САЩ от терористични атаки; да намали уязвимостта на САЩ от терористични атаки и да ограничи пораженията, предизвикани от евентуални терористични атаки и природни бедствия. — Б.пр. ↑

19.

Тракането на ножици ме събуди, преди кошмарите да успеят да ме застигнат.

Стаята на мотела тънеше в мрак. Единствената светлина се процеждаше изпод вратата на банята. Съседното легло бе празно. Хейли стоеше на пост до прозореца с изглед към паркинга и шосето. Усети, че съм се събудил, обърна глава и каза:

— Нищо.

Върна поглед към тъмнината зад стъклото. Надзърнах в съседната стая и установих, че и там едно от леглата е празно. От другото стърчаха мъжки крака: Ръсел.

„Щрак!“

Зейн бе приседнал върху пуснатия капак на тоалетната, застлал скута си с бяла хавлиена кърпа. Макар отдавна да бе прехвърлил петдесетте, бе слаб като кука. Бръчките му бяха изгладени благодарение на ежедневните занимания с кунгфу и вдигането на тежести — държеше се като затворник, осъден „до живот“.

Вместо татуировки обаче имаше белези.

Когато отворих вратата на банята, вече нямаше дълга бяла коса и Исусова брада.

Ерик стоеше зад него с ножици в ръка.

— Взехме ги от един несесер в джипа — осведоми ме Зейн. — Как изглеждат?

— Истински — изтърсих. — Като орел с няколко бели пера на главата.

— Мога да я обръсна съвсем.

— Не — казах. — Ореолът ти е също толкова впечатляващ, колкото и Исусовата брада.

— Ще пуснем космите в тоалетната. Хейли и Ерик са готови. Можеш да се изкъпеш след мен.

Ръсел се появи в рамката на вратата зад гърба ми. Погледите ни се срещнаха в огледалото над мивката. Държеше пистолета.

— Време е — каза Ръсел.

20.

Силуетите на Ню Йорк се появиха пред очите ни след седем часа каране по нощната магистрала. Черните стълбове на небостъргачите, осеяни със светлите точки на прозорците, се издигаха величествено в мастиленочерното небе. Когато влязохме в града обаче, онова, което ни направи най-голямо впечатление, бяха двата огромни стълба празно пространство.

Стратегическото ни отклонение през Ню Йорк изискваше да направим разузнаването си, преди да слезем от колата и преди сутрешният трафик да задръсти улиците, но в този миг всички имахме нужда се поразтърчем и да глътнем чист въздух.

Паркирахме крадената тойота на една уличка над Сентръл Парк. Зората бе обагрила Манхатън в магическо розово. По тротоарите все още нямаше никакви хора. Тръгнахме на разстояние един от друг, за да не би някой случаен минувач да заподозре, че сме заедно. Двамата с Ръсел вървахме от едната страна на булеварда. Зейн и Ерик идваха на половин пресечка зад нас. Метнах поглед към Хейли на отсрещния тротоар.

Тя сякаш се носеше по слънчевата светлина покрай редица витрини, задръстени с манекени, които ни учеха как трябва да живеем. Поспря се пред една витрина, аранжирана с манекен — майка и двете ѝ прекрасни дечица — манекенчета. Деликатната ѝ черна длан се протегна към витрината, но докосна единствено стъклото.

Допирът явно я стресна. Ръката ѝ отскочи назад. Тя забързано пресече платното, приближи се и ни се усмихна широко. После каза:

— Имам план.

21.

Планът на ЦРУ през юли 1998 определено не предвиждал Хейли да седи в първа класа на нощния полет от Париж до похъркващ оплешивял чернокож с костюм на Армани. Името му било Кристоф, а длъжността — заместник-министър на енергетиката в правителството на Нигерия.

Хейли пък работела като оперативен агент в ЦРУ, част от група, базирана в Париж със задачата да издирва изчезнало или крадено ядрено оръжие, като всички се представят за черноборсаджии. Групата влязла в играта, като зарбила Кристоф с подкуп да им издаде разрешителни за търговия с оръжие, с помощта, на които снабдили ЦРУ с оръжие за друга операция. Следващият ход, с който напълно спечелили доверието на заместник-министъра, бил да му дадат комисионна от контрабандата на сто хиляди барела петрол, който конвой камиони ежедневно прекарвал през ембарговата граница между Ирак и Турция. С помощта на тази схема петролът изниквал в Нигерия, откъдето, съвсем легално, поемал към бензиностанциите по американските магистрала. За да задвижи колелетата на тази машина, ЦРУ работело с турските си колеги от Мили Истибара Тескилатъ^[1], които по мое време помагала на Управлението с разработването на Деря.

С дейността си като трафиканти на оръжие и петрол Хейли и колегите ѝ спечелили достатъчно доверие, за да се вмъкнат в сделка по замяна на хероин с плутоний, уговаряна от Кристоф и група руснаци. Руснаците, разбира се, били доста по-предпазливи от нигериеца по отношение на сигурността и подслушването. На Кристоф му трябвали пари и връзки в Европа, за да контрабандира обемистия и опасен товар. Новите му приятели се оставили да ги убеди, че трябва да вземат участие в опасното начинание.

За нещастие апандиситът на шефа на парижката група се спукал два дни преди полета за Лагос с Кристоф — шефът трябвало да лети с него, за да е сигурен, че нигериецът няма да офейка с парите на

Управлението. Останалите двама мъже от групата пък били заети с подготовката на прикритие за операцията в Прага. Американците знаели, че Кристоф няма да приеме да работи с непознат точно преди финала на цялата сделка. Хейли се оказала единствената, която заместник-министърът познавал.

„Нали затова постъпи в Управлението — давала си кураж тя, докато самолетът набирал височина в нощното небе. — За да победят добрите. Всичко е наред. Проведи операцията. Спри хероина и плутония. Струва си и сега всичко зависи от теб“.

Самолетът кацнал в Лагос. Главата ѝ била замаяна от полета. Кристоф я повел през какофонията на летището. Дори и дипломатическият паспорт и постът му на заместник-министър не го спасили от даването на подкуп на митничаря.

Пред летището ги чакал доста неприятен на вид нигериец.

— Коя е тази? — попитал той Кристоф.

— Не ти е работа да задаваш въпроси — отвърнал заместник-министърът. — Хейли, това е Кен.

Кен натоварил куфарите им в един син форд. Кристоф седнал на предната седалка, а Кен — зад волана. След миг колебание Хейли се настанила отзад.

Лагос приличал на огромен мравуняк, колите буквално пъплели като мравки.

В Лагос са наблъскани единадесет милиона души. Влажният въздух миришел на изгорели газове и боклук. Децата висели край пътя, махали с ръце и викали „Бог да ви благослови“. Уличните търговци продавали капачки за радиатори, минерална вода, домати, видеокасети с филми, които току-що излизали в Ню Йорк, тоалетна хартия, тениски с ликовите на Елвис и на звезди от НБА. Младежи размахвали умрели плъхове за опашките като доказателство, че продават най-добрата отрова. Групичка хора на тротоара изгледали пълзящия форд с омраза.

— Викаме им „улични момчета“ — обърнал се Кристоф към Хейли.

— Ян даба — промърморил Кен. — Деца на злото. Нямаат работа, нямаат планове, нямаат връзки.

— Но понякога са полезни — допълнил шефът му.

Спрели на червено. Колите около тях изгасили двигателите си.

— Пестят бензин — обяснил Кристоф.

— Но Нигерия е една от най-големите производителки на петрол в света! — възкликнала Хейли.

— Не и за тях — казал Кристоф и кимнал към хората по тротоарите.

Един мъж с бяла тениска от другата страна на улицата леко подскочил и привлякъл вниманието на Хейли. „Защо и другите пешеходци подражават на походката му точно на същото място“, зачудила се тя. След миг осъзнала, че тълпата прескача някакъв човек, легнал на тротоара. Около отворената му уста бръмчали мухи.

— Вижте! — извикала Хейли. — Ей там, онзи човек. Мъртъв е! Кристоф погледнал. Прозял се.

След двадесет минути, през които изминали един километър, Кристоф погледнал през прозореца и казал на Хейли:

— Извади си американския паспорт и го дръж така, че да се вижда. Каквото и да стане, не си отваряй устата. Движи се много, много бавно и дръж ръцете си така, че да се виждат.

Три джипа били блокирали пътя пред тях. Видели мъже с огледални очила, калашници и с различни части от униформи — обикаляли между колите.

— Моторизирана полиция — обяснил Кристоф.

— Убийци. — Кен се изплюл на пода.

Трима от „убийците“ с огледални очила заврели дулата на калашниците във форда. Вместо да им предложи подкуп, Кен извадил някаква служебна карта и им казал:

— Национална служба за сигурност.

Когато барикадата останала в огледалото за обратно виждане, Кристоф се усмихнал на американката.

— Добре дошла в страната на бъдещето.

Кен паркирал срещу модерна офис сграда с надписа на международна петролна компания, пред която нигериец с бяла риза направлявал петдесетина демонстранти. Ръководителят на демонстрацията носел мегафон, през който крещял лозунги на неразбираем за Хейли английски. Хората размахвали плакати с надписи: „Справедливи заплати!“ „Не тровеете децата ни!“ „Справедливост за всички!“

— Гледай го Бобо с глупавата му тромба — изкоментирал Кристоф. — Мисли се за рокзвезда.

— Каква е тази музика? — попитала Хейли.

— Тъпа! — сопнал се Кристоф. — Тъпа музика от тъпия Фела Кути^[2]. Ако беше толкова умен, защо умря от болестта на белите? Шибана курва. Генерал Абача с основание забрани глупостите му.

— Фела е мъртъв — обадил се Кен, — но Бобо... Много от приятелите ни продължават да се чудят за него. Какво например ще направи Министерството на енергетиката за оплакванията му пред ООН.

— На кой му пука за ООН? — отвърнал Кристоф и продължили.

Къщата на Кристоф разполагала с най-големия лукс в Нигерия — пространство. Три етажа, градина и алея към къщата. Кристоф въвел Хейли вътре, където под вентилатора на тавана ги очаквала нигерийка с национална носия в червено и оранжево.

— Това е Джана — представил я Кристоф, без да ѝ обръща кой знае какво внимание. — Тя ще се грижи за теб.

Джана изгледала Хейли.

— Дръж. — Кристоф ѝ подал бутилка вода.

Хейли отпила от водата и последвала Кристоф в хола, където той избягнал да отговори на въпросите ѝ за доставката на стоката и за резервни планове, в случай че нещо се обърка...

Стоп.

Хейли примигнала. „Главата ме боли, пълно е с пушек...“

Лежала и гледала вентилатора на тавана. Примигнала отново и осъзнала, че лежи на някакво легло, плувнала в пот.

„Спомни си... Не мога да си спомня...“

„Гола съм. ЦРУ, Кристоф, Лагос, гола съм...“

Усетила болка в слабините. Разбрала всичко.

Кристоф влязъл в слънчевата стая. Носел традиционна африканска риза, панталони, италиански обувки. Взел пачка банкноти от нощното шкафче, забелязал отворените ѝ очи.

— Време беше да се събудиш.

— Какво... Ти...

— Виж какво, твоите хора те пратиха с мен. Не беше само спуканият апандисит на приятеля ти. Знаем какво искаш, а те те добавиха към сделката, за да укрепят доверието помежду ни. Ти обаче продължи да упорстваш, постоянно сменяше темата и така

преговорите само щяха да се проточат. Нямаме време за това. Трябва да си благодарна, че нещата вървят.

Хейли скочила от леглото и стигнала до тоалетната точно навреме, за да повърне.

Повръщала, докато не изпразнила стомаха си, свита на пода, прегърнала тоалетната чиния.

— Пий повече вода — подвикнал Кристоф от вратата.

— Какво... какво си...

— В Америка им викат „Руфис“. По-евтино е от хероина.

Метнал ѝ кърпа и тя я уловила, без да мисли.

— Не се прави на срамежлива и не върши глупости. Сделката е сключена. Не можеш да откажеш да ядеш или да пиеш, или каквото и да е друго... ти си просто една слаба жена. Спокойно. На теб също ти хареса.

— Предпазни средства — прошепнала тя. — Сложи ли...

— Имам ти доверие — успокоил я Кристоф и погалил голия ѝ гръб с длан. Хейли едва не повърнала отново. — Нямаме притеснения за болести.

Оставил я сама цял ден.

Имала мобилен телефон. Можела да се обади. Само едно позвъняване и веднага щели да ѝ се притекат на помощ.

Цялата операция обаче щяла да отиде по дяволите.

На Кристоф нищо нямало да му се случи, само дето щяло да е по-трудно да го хванат отново на въдицата.

Хероинът щял да залее американските улици.

Плутоният...

„Струва си. Направи така, че да си струва“.

Останала под студената вода на душа, докато се вкочанила. Пуснала имейли на колегите от групата с текст, който да не разтревожи Кристоф, в случай че ровичка из лаптопа ѝ. Открила храна, насилила се да яде, насилила се да пие минерална вода.

После намерила Джана да пуши трева в градината и да слуша музика.

От погледа ѝ разбрала, че Джана знае и пет пари не дава.

„Накарай я да ѝ пука — помислила си Хейли. — Спечели съчувствието ѝ“.

— Това е Фела Кути, нали? — попитала Хейли. — Какво пее?

— „Не ме учи на глупости, учителю“ — отвърнала Джана.

— От кога работиш за Кристоф?

— Ожени се за мен преди десет години. — Джана повдигнала рамене. — Семейството ми имаше малко спестявания и познаваше някакви хора в международна петролна компания.

Африканката изгледала настойчиво новата чернокожа жена и добавила:

— А ти какво имаш?

След около два часа горещината започнала да намалява. Хейли забелязала от прозореца на стаята си, че Кен е на алеята и говори с един „убиец“ и две „улични момчета“.

Кристоф се прибрал късно вечерта, вмирисан на уиски.

„Струва си“, повтаряла си тя отново и отново и превърнала думата в заклинание, което се въртяло в главата ѝ с ритмичността на вентилатора от тавана. „Струва си. Струва си“.

Сутринта дошла с вестник, публикувал снимка на накълцания труп на Бобо на първа страница. Моторизираната полиция обявила, че убийството е с цел грабеж.

Вечерта дошла с четирима мъже, които влезли в къщата и дори за миг не свалили огледалните си слънчеви очила. Посетителите оставили пет найлонови торби с хероин, пакетирани като кафе на зърна.

Когато си тръгнали, Кристоф ѝ казал:

— Пусни имейл на хората си. Вдругиден сме в Прага. Кажим им, че трябва да са готови да превозят плутония. Аз ще имам грижата за нашите руснаци.

Усмихнал се и добавил:

— Освен това имаме още две нощи.

„Струва си — повторила си Хейли. — Струва си“.

Вентилаторът на тавана продължавал да се върти.

Телефонът иззвънял в мрака точно преди зазоряване.

Кристоф скочил в леглото, а Хейли не била сигурна дали въобще е заспивала. Голият заместник-министър се измъкнал изпод завивките и вдигнал слушалката. В тъмния прозорец проблясвали светлинни от огньовете по барикадите на шосето.

— Не! — изкрещял Кристоф в слушалката. — Това променя всичко! Отрова ли е било? — продължил той. — Ами момичето?...

Две! Нищо чудно, че е мъртъв!... Разбира се! Ще ми кажеш всичко, аз също ще ти разкажа! Веднага.

Хейли включила нощната лампа.

— Ще запомниш тази нощ завинаги — казал ѝ Кристоф, след като затворил.

— Осми юни 1998 — отвърнала Хейли.

На този ден Унабомбър и терористите, взривили сградата в Оклахома, се явили пред съда.

— Точно така — отвърнал Кристоф. — Тази нощ. Днес. Светът се променя.

„Не! — понечила да изкрещи Хейли. — Светът трябва да се промени утре!“

Обаче всичко, което казала, било:

— Защо?

— Ръководителят на Нигерия генерал Сани Абача снощи се забавлявал както винаги, този път с две индийски проститутки. Абача е мъртъв! Сърдечен удар. Всички обаче знаят, че е от лекарствата.

— Какви лекарства?

— Виагра! Ако разберат, че ги е взел от мен... Дадох му десет хапчета в сребърна кутийка. Какъв идиот! А и той е стар глупак! Вероятно е взел по едно хапче за всяка проститутка, а след това и трето, за да е сигурен. Лошо! Аз му бях протеже! Хиените сигурно вече обикалят наоколо. Ще го изядат с парцалите и ако ме свържат с него или ме обвинят за смъртта му...

— Смъртта на Абача няма значение. Трябва само да вземем самолета за Прага, да пренесем хероина в дипломатическия ти багаж и да се намерим с руснаците и моите хора.

Щом кацнали в Прага, специална оперативна група на ЦРУ щяла да ги открие чрез джипиес устройствата, монтирани в лаптопа и телефона ѝ. Освен това нейните хора трябвало да я чакат на мястото на замяната. Специалната оперативна група щяла да се появи изневиделица. Щели да грабнат хероина и плутония. Управлението щяло да сключи сделка с чехите да превърнат Кристоф и руснаците в трупове, затворници или двойни агенти, завинаги свързани с добрите. И тогава всичко щяло да си струва.

Зората светнала на хоризонта и тя казала на Кристоф:

— Трябва да се придържаме към плана.

— Аз трябва да остана жив — отвърнал той, облякъл се и излязъл.

Утринната жега обвила къщата.

Дошъл обяд.

Отишъл си.

Златните лъчи на следобедното слънце облели хола на втория етаж. Хейли била обува с платненки и носела паспорта и парите в себе си. Седяла на дивана с лаптопа, телефона си и кухненски нож, затъкнат в шортите.

Отвън се затръшвала врата на кола. Хейли скочила. По стълбите отекнали стъпки.

Кристоф се втурнал в стаята с мокра от пот риза. Запреплитал крака към един заключен шкаф. Треперещите му пръсти с мъка се преборили с ключалката.

Извърнал се към Хейли с бутилка уиски и две чаши в ръце.

— Спасен съм! — възкликнал, пъхнал чаша в ръката ѝ и я напълнил с уиски. Намигнал палаво. — Смъртта си направи шегичка с плановете ти. Наложил се да склуча друга сделка. С англичаните. Сега вече съм безценен шпионин на Нейно Величество.

— С англичаните? Ти си... Аз...

— Вие американците винаги си мислите, че сте единствените хора на тази земя — казал Кристоф. — Бях на една крачка да отида при американците, но хората на Абача ги контролират още от времето, когато дали четиристотин хиляди долара на една организация на президента Клинтън в Маями — „Избори '96“. Така че сега, ако някой се опита да ме обвини за смъртта на Абача или да ме изгони от властта — англичаните ще го спрат. Стигнах до тях навреме благодарение на връзките си в една петролна компания. Оттам се обадиха в британското посолство и те ми позволиха да ги направя герои в очите на шефовете им.

— Ти...

— Дадох им руснаците... макар че англичаните няма да се докопат до всичкия плутоний. Междувременно уредих нещичко, но пропуснах да им го кажа. Точно в полунощ англичаните ще ударят в Прага. И всичко това благодарение на мен. Оказах се безценен за хора, които могат да кажат дори на американците да си гледат работата.

Вентилаторът продължавал да бръмчи над главата на Хейли.

— Не се тревожи — продължил Кристоф. — Ние с теб бездруго няма да пътуваме за Прага днес, така че твоите хора няма да попаднат на мерника на англичаните.

— А хероинът? — прошепнала Хейли.

— Вече го няма. Продадох го в Ню Йорк. Твоите хора все пак ще намажат. — Кристоф напълнил отново чашите. — Би трябвало да пием английски джин. Представяш ли си само как станах колега с хората, управлявали страната ми! Е, какво да се прави. Вие колониалистите сте като рак, но никой разумен човек не трябва да се оставя да го убият.

Той вдигнал чашата си.

— Да пием за успеха. Всичко е добре, когато свършва добре.

Чукнал чашата си в нейната.

Хейли се разпаднала.

Метнала уискито си в лицето му. Той изревал, закрил очи с ръце и се опитал да я сграбчи. Кухненският нож се озовал в ръката ѝ. Забила го в слабините на заместник-министъра. Измежду краката на Кристоф рукнала кръв. Оплискала я. Той се строполил на пода. Хейли го възседнала и надупчила лицето, тялото, слабините му. Кръвта продължавала да я къпе като някакъв червен фонтан.

Джана ги открила два часа по-късно, по залез-слънце.

Кристоф лежал на пода на хола, превърнат в кърваво парче месо под перките на вентилатора.

Оплесканата с кръв Хейли седяла в един ъгъл. Гледала с разширени очи.

Кен се отзовал на телефонното обаждане на Джана. Влезли в стаята с двете останки от човешки същества, а от прозорците нахлувал мрак.

Джана казала на Кен:

— Мъртъв е, така че семейството му ще дойде и ще вземе всичко.

Усмивнала се на мъжа, който очевидно добре познавал усмивката ѝ, и добавила:

— Веднага щом разберат за смъртта му.

— Затвори прозореца — казал нежно той. — Иначе ще се напълни с мухи.

— А какво ще правим с нея? — попитала Джана, след като затворила прозореца.

— Хората ѝ знаят, че е тук. Ако я захвърлим пред някоя американска петролна компания, ще я намерят. Не може да направи нищо, без самата тя да пострада. Освен това виж я на какво прилича. Напълно е сдала багажа. Кой ще ѝ повярва?

— Дано си струва — измърморила Хейли. — Дано си струпа.

В Управлението повярвали на голяма част от историята на Хейли.

Тя обаче не могла да повярва на онова, което ѝ разправяли в Лангли или в Замъка. Онова, което продължавала да чува, въпреки всичките приказки на докторите, било тракането на вентилаторните перки, които ѝ връщали логическото мислене. Била сигурна в едно нещо — „Дано си струва“. Онова, което направила, онова, което ѝ направили, не можело да си струва, ако в крайна сметка всички си отивали по живо по здраво. Дори и тя. Особено тя. Тя — неудачницата. Тя — курвата. Тя — убийцата. Онова, което направила, онова, което ѝ направили, било на най-високата цена. Хейли знаела, че за разлика от Фела Кути, тя си е заслужила смъртното наказание, полагашо се на провалили се шпиони — и че е болна от СПИН.

[1] Известна още с абривиатурата MIT, Националната разузнавателна организация на Турция е създадена през 1913 г. от Енвер Паша, но съществува с настоящото си име от 22.07.1965 г. — Б.пр. ↑

[2] Фела Кути — нигерийски музикант и политически активист (1938–1997), основател на музикално течение, известно като „афро-бийт“, съчетало американски блус, джаз и фънк с традиционния за Нигерия стил йоруба. В края на 60-те Кути започва да използва музиката си за протест срещу военния режим в Нигерия и се превръща в една от най-големите африкански звезди. — Б.пр. ↑

22.

Първият етап от разузнавателната ни мисия протече в Манхатън, когато напредналото утро ни даде достатъчно светлина, за да се ориентираме добре, и достатъчно трафик, за да останем незабелязани.

Задействахме плана на Хейли.

Кафето „Старбъкс“, избрано от Хейли, си бе истински капан. Разположено на равно разстояние от двете най-близки пресечки, с вход само откъм улицата, без заден изход и изцяло остъклено.

Поверихме единствения ни пистолет на Зейн. Той пробута десет долара на продавача на цветя от отсрещния тротоар и получи разрешение да се скрие в будката му. Близко до „Старбъкс“ бе частното училище „Марат“, с десетки ученици, стълпени пред входа. Зейн изпързала цветаря, че има ужасно ненормална дъщеря и иска да я държи под око.

Ерик обикаляше по ъглите на другата пресечка. Наредихме му да не се подчинява на случайни хора. Единственото ни притеснение бе, че ако от небето случайно се изсипе пиано и минувачите му подвикнат: „Внимавай!“, той няма да ги послуша. Натоварихме го с четири задачи: първо — да наблюдава „Старбъкс“; второ — да наглежда тойотата, трето — да внимава за преследвачи: хората на Чичо Сам, нюйоркската полиция, пазачите от Замъка или обикновени неприятници и четвърто — да ни пази гърба, особено този на Хейли.

Двамата с Ръсел инсценирахме едновременното ни влизане в кафенето да изглежда като съвпадение. Проявих съвсем нормална любезност и му отворих вратата.

Той кимна в знак на благодарност и докато се разминавахме, прошепна:

— Дали Хейли ще се справи?

— Имаш ли по-добра идея? — прошепнах в отговор.

В заведението се вдигаше пара, горещото мляко за капучино съскаше, миришеше на кафе.

Ръсел се нареди на опашката, а аз отидох в тоалетните, за да проверя дали някой не ни е поставил клопка. Не открих нищо подозрително. Видях се в огледалата и на двете тоалетни. Приличах на привидение.

Излязох от тоалетната и забелязах, че Ръсел вече взема поръчката си. Барманката — вероятно колежанка, препасана със зелена престилка — му подаде чаша димяща мока и вдигна окуражително палец.

„Ръсел! Какво направи, по дяволите?“, прииска ми се да изкрещя, а той спокойно се настани на една маса до витрината, откъдето се откриваше гледка към цялото кафене, улицата и входа.

Внезапно лежерната музика от тонколониите секна и след миг оттам зазвучаха енергичните ритми на „Джунгла“ на Брус Спрингстийн. Разбрах, че Ръсел е успял да очарова барманката и да я убеди да пусне един от любимите му дискове. Брус пееше за „вълшебния плъх“, а аз получих кафе с мляко и се настаних на чудесно място с гръб към задната стена и тоалетните, без изход за бягство.

Часовникът ми показваше 7:37.

На улицата Хейли пристъпи към действие.

Огледа скупчилите се на стълбите на училище „Марат“ младежи от ъгъла близо до павилиона за цветя. Светофарът светна зелено. Тя пресече улицата.

На стълбите висяха шестдесетина младежи в очакване на звънеца за първия час. Белият младеж, избран от Хейли, имаше следи от акне и рошава кестенява коса, която обаче стоеше естествено. Сините му очи не я гледаха нахално, макар и да не сведе поглед пред нейния. Книгата под мишницата му предреша избора ѝ — „Стъкленият ключ“ от Дашиъл Хамет.

Хейли спря пред училището. Изглежда настойчиво почитателя на Хамет... и му кимна да се приближи.

След десетина секунди той бе на тротоара при нея. Преди подсвиркванията на скупчените му съученици да са осуетили плановете ѝ, Хейли успя да каже:

— Ще почерпиш ли с капучино една бивша възпитаничка на гимназията?

И веднага след тези думи се насочи към „Старбъкс“, където момчето щеше да се чувства спокойно. Остави го да размишлява над

дилемата — дали да увисне на тротоара като глупак, или да я последва и да разбере какво е да си с екзотична *по-възрастна жена*. Когато я догони, Хейли му каза:

— Имаш ли мобилен?

— Да, но...

— Обзалагам се, че и приятелчетата, които ни гледат и се кикотят, също имат. Обади се на най-добрия си приятел. — Диамантените ѝ очи не приемаха откази. — Веднага.

Момчето заровичка из якето си.

— Сецаш ли се за плочата на стената, като се качваш по централното стълбище? С носителите на литературната награда. Кажу на приятелчето си да провери кой е я спечелил през 1998.

Докато момчето даваше указания по телефона, стигнаха до кафенето. Хейли спря. Изчака. Младежът сграбчи вратата.

Тя го дари с ослепителна усмивка и влезе в „Старбъкс“ през отворената специално за нея врата.

Двама мъже с костюми огледаха многозначително елегантната чернокожа дама, влязла в „Старбъкс“. Не представляваха опасност, така че Ръсел не скочи от стола си. Насочиха вниманието си към придружителя ѝ и с презрение установиха, че е някакъв бял хлапак. Момчето усети прилив на адреналин от първобитното чувство за превъзходство над двамата големи мъже, които можеха само да го гледат и да завиждат.

Следваше Хейли плътно, докато приятелят му продължаваше да дудне от другата страна на линията. Хейли забеляза по изражението му, че е получил исканата информация, изпревари го и каза:

— Клер Маркъс, нали?

Момчето кимна. Хейли току-що бе казала името на най-добрата си приятелка от гимназията.

— Кажу му да си трае и че ще му звъннеш пак — нареди му, поръча две чаши капучино и се обърна към него. — Е, как се казваш?

— Нейт... Нейтън.

— Е, Нейт Нейтън, нали имаш пари за обяд? Плати сметката.

Заряза го да ровичка из джобовете си пред касата. Момчето вече бе привикнало да я слуша, да се подчинява, да вярва. Хейли седна на масата, която *случайно* опразвах.

— Донеси капучиното, Нейтън — чух гласа ѝ, докато се отдалечавах. Двата седнаха на масата и Хейли продължи:

— Нямаме много време. Каж ми за приятеля си.

— Ами, казва се Брандън.

— Ясно, че се казва Брандън. Може ли да му се има вяра?

Нейтън кимна.

— Виж сега, Нейтън, ако си пич и не прецакаш работата, най-малкото ще си върнеш парите за капучиното. Харесва ли ти кафето?

— Нямах възможност да...

— Аз съм твоята възможност, Нейтън. Сега е твоята възможност. А ти ми говориш за кафе.

— Не, аз...

— Стегни се. Внимавай в играта. Пич ли си? Можеш ли да бъдеш пич?

— Да!

— Е, какво, няма ли да ме питаш? — продължи Хейли.

— Ка-какво?

— Викай ми на малко име. В крайна сметка не сме непознати. Седнали сме на кафе.

Той примигна.

— Клер — помогна му Хейли. — Питай ме: — Какво искаш, Клер?

Изчака. Не откъсна очи от неговите, докато той не прошепна въпроса.

— Браво, Нейтън. Може пък в крайна сметка да свършиш работа. Да видим сега дали ще успееш да ми помогнеш.

— Ще направя...

— Недей да обещаваши. Искреността не струва и пет пари, ако не е подкрепена с действия. Не си хвърляй думите напразно.

— Разбира се!

— Трябва да свършим една работа, Нейтън. Двата с теб.

Нейтън примигна.

— Дрога.

— Какво... Върнала си се в гимназията, за да търсиш...

— Теб, Нейтън. Върнах се да намеря теб.

— Но ти не ме познаваш! Освен това... искам да кажа да, добре, разбира се, друсал съм се и познавам хора, които имат трева и други с

екстази, и дори...

Хейли се дръпна от него. Накара го да последва движението на тялото ѝ и да се приближи.

— Мислех си, че знаеш, че това са боклуци. Приличаш на човек, който е наясно, че да си мътиш мозъка още преди да се е развил напълно е също толкова тъпо, колкото да пушиш цигари. Единственото, което получаваш в замяна, е рак.

— Но нали каза „дрога“... Помислих, че...

— Трябва ми онова, което е в джоба ти.

Нейтън пак примигна глупаво.

— Ако не е в твоя джоб, тогава е у Брандън. Освен това и двамата сигурно познавате сума ти деца в училище, които носят такива работи. За Бога, по мое време надрусаните бяха повече от останалите. Золофт, валиум, риталин, риспердал, ксанакс, прозак, литий... вие сигурно носите цели аптеки на училище.

— Но това са лекарства!

— Друсането си е друсане. Хубавото е, че не правиш нищо незаконно. Двамата с Брандън ще изкарате по два долара на хапче. До първия звънец има още половин час.

— Защо...

— Защото нямам време да го направя другояче. Защото ти искаш да го направиш. Или предпочиташ цял живот да си останеш с книжките и всички да ти се смеят? Пич ли си? Не искаш ли истински приключения, а не само видеоигри? Удари по масата и живей сега. Не се връзвай на глупави обещания от сорта на: „може би друг път“.

Погледът му се зарея в току-що откритата се нова вселена.

Хейли протегна ръка и докосна пръстите му.

— Е, Нейтън, какво избираш? Човекът, който си седи из кафенетата и гледа света през витрината, или пичовете, които се разхождат отвън?

— Как...

— Всички искат да са пичове, Нейтън. За това става въпрос. Не за дрога. Не за пари. Накарай ги да искат да са пичове като теб. Обещай им по един долар на хапче и запази един за себе си. Имаме още двадесет и пет минути, така че ги използвай разумно. Те могат да са предимство, а не недостатък. Действай бързо и всички ще те последват. Сега си плюй на петите и ми донеси онова, което искам.

Момчето я изгледа толкова продължително, че Хейли се уплаши за изхода от играта.

После Нейтън натисна бутона за повторно избиране и се втурна към вратата.

Не забеляза, че го следя. На излизане метнах поглед към масата до прозореца, където Ръсел се кефеше на поредното поръчано от него парче — концертно изпълнение на „Спомени“ на „Нирвана“. Клатеше глава в ритъма на дивашкото китарно соло, но шпионският му поглед работеше без прекъсване.

Тръгнах по тротоара към училището зад един възпълен мъж, който разговаряше нежно с пудела си. Нейтън крачеше, без да се обръща. Приблужи се до приятеля си и двамата тръгнаха да обикалят от човек на човек по стъпалата на училището. Младежите пуснаха разни неща в картонената чаша от „Старбъкс“. Часовникът ми показваше 8:17. Хейли каза, че първият звънец удря в 8:30. Учениците тръгнаха да влизат. Нейтън се втурна към кафенето.

Влязох в „Старбъкс“ точно когато Нейтън се стовари на стола срещу Хейли и побутна към нея картонената чаша. Минах покрай тях навреме, за да чуя:

— Седемдесет и девет. Събрах седемдесет и девет хапчета. Антидепресанти, успокоителни, стимуланти, разни други, които дори не знам какви са! Миранда изсипа цяла тубичка. Каза, че ще вземе други от майка си. Джени и без това не пие своите. Алекс имаше два различни вида, плюс някакви антибиотици. Казах му да ги пази, защото не знам дали утре... *Направих го!*

— Направо си супер! — отвърна Хейли и извади няколко банкноти. — До първия звънец остават само няколко минути. Задължена съм ти...

— Не ти искам парите.

— Те не са мои, а твои. Освен това трябва да платиш на съучениците си. Сделката си е сделка.

Накара го да вземе достатъчно пари и се изправи.

— Благодаря. Наистина ми помогна.

— Не, не съм.

Думите му я спряха.

„Хайде! — опитах телепатичните си способности. — Трябва да се махаме от този капан!“

— Това не ти помага — каза Нейтън. — Но аз ще ти помогна. Всякак. Всякак, но... не с тези глупости.

Хейли заби поглед в пода. Раздвижи беззвучно устни.

„Измъкни я“. Бях на пет крачки от тях. Две крачки...

Хейли вдигна поглед от пода и го впери в Нейтън.

— Просто ми кажи какво искаш — прошепна той, без да забележи, че изоставям спасителната си мисия и с престорен интерес се насочвам към лавицата на стената с чаши за продан.

— Това, което искам — каза тя, — е да се върнеш на училище, но да не забравяш, че няма значение дали ще стигнеш навреме за звънеца. Важното е как ще го направиш. *Бъди щастлив, прави добро, остани верен на себе си.*

— Ще те видя ли пак?

— Разбира се. — Хейли се усмихна.

После го отведе до вратата и го пусна.

Докато вървахме към тойотата — Хейли и Ерик напред, а Зейн след нас — Ръсел се ухили и каза:

— Време е да се надрусаме.

23.

Нюйоркският ни хотел представляваше грозна девет етажна никелова постройка, забита между богаташки кооперации на 23-та улица, далеч от мястото, на което зарязахме тойотата.

С влизането в хотелското фоайе попаднахме в облак от прахоляк и цигарен дим. Нещо ми подсказваше, че не сме първите, които в отчаянието си са открили тук място да се надрусат.

Докато се качвахме по стълбите, Зейн прошепна:

— Рисковано е да се качим горе всички заедно.

— Прав си — отвърнах. — Сами обаче не се справяме толкова добре.

Превърнахме една от стаите в щаб. Сутрешното слънце се опитваше да си пробие път през щорите, закрили мръсния прозорец.

Преброихме хапчетата, оправихме „аптечките“ си и разработихме матрици.

Първо се заехме с *подялбата на хапчетата*. Нямахме избор.

Работехме по спомени. Зейн и Хейли разпределиха седемдесетте и девет хапчета на четири купчинки — антидепресанти, стимуланти, успокоителни, неизвестни.

— Какво ще кажете за тези трите, беличките? — попита Ръсел. — Почти съм сигурен, че са нещо подобно на риталин. Някакъв нов боклук, предназначен да успокоява детските мозъци.

— Тийнейджъри — изкоментира Зейн. — Светлото бъдеше на нацията.

— Тъмното бъдеше на нацията — поправих го.

— Няма от моите хапчета за ХИВ — забеляза Хейли.

Не посмяхме да разбием илюзиите й. Лъжите, с които всеки живее, са си негова работа. Или най-малкото на психиатъра му.

Направихме различни предположения и си раздадохме дози, подобни на онези, които вземахме в Замъка.

— Според вас какво влияние ще окаже това върху шансовете да изпълним замисъла си? — попита Хейли.

— Тази хапчета могат само да позагладят ръбовете. — Зейн повдигна рамене. — Да ни спечелят малко време, през което може вече да сме превъртели, но да не го разбираме. По дяволите, може дори и да прикрият на какво всъщност сме заприличали. Или да ни подтикнат към някакви щуротии, които въобще не сме правили досега.

— С една дума, може би ни остават само още три дни нормална лудост — заключих аз. — Затова нека се хващаме на работа и да видим докъде ще я докараме.

Ръсел погълна хапчетата, чийто ефект познавахме, с бутилка минерална вода. Взе едно и от непознатите бели хапченца и го подхвърли в шепа.

— Хайде!

Оправянето на „аптечките“ ни отне пет минути.

— Останали са ни четиристотин тридесет и четири долара — каза Хейли. — Абсолютно нищо за Ню Йорк.

— Имаме и пистолет, нали? — Погледнах Зейн.

— Не с цял пълнител обаче — отвърна той. — Липсват ни повечето патрони.

— Стига бе — отвърнах.

Разработване на матрици — същността на всяка шпионска операция.

Матриците всъщност представляват банки с информация, които осмислят провеждането на шпионско разследване или операция. Анализаторите в съвременните шпионски централи създават нещо като карти, базирани на известните им факти и основателни предположения, с помощта на компютри. Карти, които запълват мониторите или се прожектират на стени, за да разкрият връзки, възможни причини и следствия, хора, които трябва да се нещо повече, отколкото изглеждат, тъй като са прекалено заплетени в мрежата от всевъзможна информация в матрицата.

Ние обаче не се намирахме в съвременна шпионска централа, като например тази на ЦРУ. Бяхме сврени в някакъв нюйоркски хотел. Единственият компютър, с който разполагахме, бе лаптопът на доктор Фридман, а той нямаше нужните програми, с които да изработим матрици. Налагаше се да свършим работата „по бабешки“.

Ръсел раздаде на всички химикалки и цветна хартия, купена от една книжарница. Нарязахме я на правоъгълници, големи колкото

карти за игра. Всяка карта щеше да носи името на определен човек, място или предмет.

Върху виолетовите карти Ръсел написа: Босна, Сърбия, полковник Херцел, рокендрол бандата, служила му за прикритие, с имената на всичките ѝ членове, дори името на командващия си офицер.

Зейн избра червена хартия. Написа: старши сержант Джодри. Направи карти и за Виетнам, Лаос, специалните части, Патет Лао^[1], Виетконг^[2].

Хейли бе с жълто. На нейните листчета се появиха имената на Клер, Кристоф, Кен, Джана, руснаците, Нигерия, Париж и Прага. От нея излязоха и картите, „хероин“, „петрол“ и „плутоний“.

На Ерик се падна зелена хартия. Той даде своя принос с: Ирак, Саддам Хюсеин, майор Аман, имената на свързките си, оръжия за масово унищожение. Оказа се с най-тънкото тесте карти.

— Хайде, Вик — подкани ме Зейн. — Напиши ѝ името.

Сребристо. Цветът ми бе сребристо. Ръсел ми подаде химикалка. Всички ме гледаха. Чакаха.

Химикалът в ръката ми потрепваше, но все пак успя да изпише буквите, които образуваха името на Деря.

— Браво, Вик — поздрави ме Хейли.

— Доктор Фридман ще се гордее — обади се Ерик.

Останалите думи бързо запълниха сребристите ми карти: Малайзия, Ал Кайда, единадесети септември, Център за борба с тероризма. Две карти — за всеки от опитите ми за самоубийство.

Розовите карти на доктор Леон Фридман попълнихме заедно. ЦРУ, университетите, в които е учил, Съветът по национална сигурност, Белият дом. Ерик се зае с лаптопа на доктора и извади от него всяко съществително, всяко име, всеки адрес.

— Трябва да разберем колкото може повече за него — каза Хейли.

— Нали затова дойдохме на разузнаване точно тук — каза Ръсел.

— Първата фаза приключи — обади се Зейн. — Ред е на втората.

Сестра Смърт получи кафяви карти. На шофьорската ѝ книжка, издадена в Мериленд, се мъдреше името Нан Портър. Голяма част от информацията в портативния ѝ компютър, с размерите на длан, се състоеше от инициали и телефонни номера без кодове за избиране или

адреси. В портмонето открихме и служебна карта със снимката ѝ от военната болница „Уолтър Рийд“ във Вашингтон.

Кайл Русо, нарочен от нас за мозъка на операцията, наградихме с бяла карта.

— В Китай бялото е цветът на скръбта — казах.

— А тук го асоциираме с непорочност — отбеляза Хейли. — Иди, че разбери.

— Когато разберем Кайл Русо, всичко ще ни се изясни — обеща Зейн. — Само да го пипнем.

— Чакайте! — викнах. — Забравихме един човек. Един, който можем да пишем на всички карти!

Останалите ме изгледаха.

— Малкълм — казах. — Ако не друго, поне ни помогна да избягаме, така че заслужава карта.

Определихме му сива карта и написахме на нея псевдонима му — „Кондор“.

Зейн и Ерик накачиха с тиксо повече от двеста разноцветни карти на мръснобялата хотелска стена. Течението, предизвикано от лошата изолация, помръдваше щорите на прозореца и по картите ни играеха слънчеви зайчета.

— Леле! — възкликна Хейли.

Ръсел поклати глава.

— Сега си изправен до стената, копеле.

— Ето това сме ние — отбеляза Зейн. — Ето докъде сме стигнали.

— Не — възразих. — Оттук почнахме. Сега вече сме доста подалеч.

— Кои са пресечните точки на стената? — попита Зейн.

— Всички сме писали Замъка — отвърна Ръсел. — Също и ЦРУ, макар че Хейли, Ерик и аз сме били в оперативното управление, Зейн е служил в армията, а Виктор на две места — в оперативното управление и в центъра за борба с тероризма.

— Доктор Фридман също е работил за Управлението — казах аз. — Освен това наскоро са го повишили и е трябвало да започне работа в Съвета по национална сигурност. Помните ли историята за това как се изгубил в Белия дом?

— Основните пресечни точки са доктор Фридман, сестрата и Кайл Русо — обади се Хейли.

— Хайде да използваме истинското ѝ име, иначе ще го забравим — предложи Зейн. — Портър. Нан Портър.

— Извън Мейн пресечната точка е Вашингтон — допълних аз.

— Значи сме се насочили в правилната посока — каза Ръсел.

— Това, че познаваш географията, не означава, че знаеш къде си — отбелязах.

— В момента сме се надрусали в някаква хотелска стая в Ню Йорк и копоите са по петите ни — контрира Ръсел.

— Но защо? — попита Хейли.

— Защото избягахме от лудницата — отговорих ѝ.

— Добре де, съгласна съм, че след като сме бегълци, е нормално добрите да ни гонят — съгласи се Хейли. — Но защо ни гонят и лошите? Това „защо“ е същото „защо“, което уби доктор Фридман.

— Убийството не е само „кой“ и „как“ — подкрепи я Зейн. — Тук на стената — той кимна към цветните картончета — ни липсва „защо“.

— Там сме само ние — обади се Ръсел.

— Реално погледнато... — продължи Зейн.

— Реално погледнато ли? — прекъснах го.

— Убийството на доктор Фридман — продължи невъзмутимо той — е или вътрешна, или външна работа. Като имаме предвид, че сестрата е била само марионетка, значи е замесен повече от един човек, тоест става въпрос за конспирация.

— Значи е или удар на ЦРУ, или работа на външни хора, насочена срещу Управлението — обобщи Ръсел.

— А може ли да е нещо друго? — попитах.

— Може да ме сметнете за луд... — почна Зейн.

— Ти си си луд! — изстреля Ерик.

— ... но трета възможност просто не виждам — завърши Зейн.

— Така е — съгласих се. — Въпреки това имам чувството, че на стената или нещо е в повече, или пък липсва.

— Главата ме заболя от толкова приказки — оплака се Хейли.

— Вече има достатъчно болка — обади се Ерик.

— Ясно. Някой да усеща промяна от хапчетата, които изгълтахме? — попита Ръсел.

— Не — отвърнах аз. — Но пък поне състоянието ми спря да се влошава.

Вперихме очи в стената. Не открихме никакви нови въпроси или отговори, които да ни помогнат. Зейн и Ерик свалиха картончетата, в случай че някой реши да влезе в стаята ни, докато ни няма. Изчакахме слънцето да се спусне ниско и следобедните тълпи да наводнят улиците.

Когато часовникът ми показва 4:37, казах:

— Време е.

[1] Буквално — „страната на Лао“ — националистическа комунистическа групировка в Лаос, основана през 1950 г., която се бори срещу френската окупация. Взема властта през 1975 г. и провъзгласява страната за Народнодемократична република Лаос. — Б.пр. ↑

[2] Комунистическа партизанска организация, действаща в Южен Виетнам в периода 1960–1975 г. — Б.пр. ↑

24.

Стояхме в осветения център на тунел с бели стени. Двата му края тънеха в мрак. Под обувките ни скърцаха камъчета и песъчинки, а на метър пред нас се простираха стоманени релси. Застоялият въздух миришеше на метал и бетон. Приличахме на камъни в подземната река от хора. Опитвахме се бъдем незабележими. Трябваше да останем невидими. Ако никой не разбере, че сме натрапили лудостта си в този разумен свят, значи бяхме в безопасност.

Разнесе се дрънчене, рев, свистене и огромна метална комета се стрелна към нас от единия край на тунела. Спирачките изпищяха и мотрисата на метрото застопори композицията. Вратите на вагоните отскочиха и следобедната тълпа ни засмука вътре.

Хейли и Ерик се добраха до една седалка. Ние с Ръсел и Зейн се сборичкахме с останалите пътници, за да останем прави.

Нюйоркчани напиреха от всички страни. Строителни работници. Компютърни специалисти. Продавачки с изкуствени къдрици и уморен грим. Две монахини. Бизнесмени с разхлабени вратовръзки. Бруклинска красавица с похотливи токчета и нахакана физиономия. Някой ме настъпи здраво.

— Прощавайте — извини ми се една пуерториканка.

Един бял хлапак с качулка на главата и слушалки в ушите се правеше на уличен бандит и тактуваше в ритъма на рап музиката от плейъра си. В дъното на купето пътуваше ченге, но погледът му се рееше над тълпата — може би не беше на работа.

Автоматичните врати се затръшваха. Мотрисата се хвърли към тъмния тунел.

— Наглеждай Зейн — прошепна в ухото ми Ръсел.

Войникът, оцелял в жестоката джунгла, бе стиснал дръжката над главата си до прималяване. Ниско подстриганата бяла коса лепнеше по главата му. Хапчетата, които бе изгълтал, или не му действаха, или имаха ефекта на пожар. И в двата случая...

— Дръж се, братче! — прошепнах му. — Трябва да останем невидими.

— Горещо! Горещо ми е, Вик! Ад!

— Не, не, не, това е просто метрото.

Следващата спирка люшна здравата пътниците. Вратите се отвориха. В купето ни нахълтаха още около осем милиона пътници. Никой не слезе. Вратите се затвориха. Лашнахме се пак. Задухът от наблъсканите едно в друго тела ни обви.

Последният път, когато Зейн бе изпитал подобна жега, бе в Замъка. Бойлерът в банята не искаше да изключи. Той моментално се пренесе обратно в джунглата и изпотроши стаята за групова терапия, преди пазачите да успеят да го усмирят.

— Нищо ти няма — прошепнах му.

Очите му горяха като въглени.

— Вече сме близо — излъгах го.

— Близо. Вече сме там. Не мога да издържа. Няма да издържа.

— Зейн — прошепнах. — У теб ли е пистолетът?

Друсането на вагона го накара да опули очи и да отвори уста.

— Точно.

— Добре — продължих с лъжите. — Това е добре. Дръж го на сигурно място. Никой не трябва да го вижда.

Спряхме на поредната станция. Спирачките изпищяха. Слязоха доста хора, качиха се по-малко. Натискът на околните отслабна. За минута. Вратите се затръшваха и запечатаха задуха наоколо, мотрисата отново се хвърли в тунела.

— Виктор — прошепна Зейн от ада.

— Всичко е наред.

— Няма да издържа. Не мога да издържа. Не мога. Трябва да направя нещо.

Във вагона ни се возеха невинни пътници, които дори не подозираха, че може да са в опасност. Пътуваше и едно ченге.

Вагонът потракваше. Бучеше. Поклащаше се и препускаше в мрака. Задушавашата жега протягаше пипала... Стягаше гърлата на хората...

Един хладен и спокоен глас разряза нажежения въздух:

— Трррааам-пам-пам. Трррааам-пам-пам...

Ръсел, добрият стар рокаджия Ръсел, се наклони към нещастния Зейн, който стискаше дръжката над главата си като последната опора на света.

— Трррааам-пам-пам, пам-парам, пам-пам.

Едно конте на пет-шест метра от нас побутна приятелчето си.

— Ей, к'во става бе, пич?

Пуерториканката не видя нищо. Слепотата е един от стотиците начини, по които хората в претъпкания вагон на метрото не забелязват другите — в случая увисналия от дръжката над главата му Зейн и Ръсел — рокаджията, огласил спарения въздух с песента си:

— Вой-ни-ци ско-чи-ли от не-бе-сааа-тааа...

На няколко седалки от мен седеше побелял мъж с кожено яке и лице, озарено от приятелство и добронамереност. Та тъкмо той реши да подкрепи усилията на Ръсел и даде своя принос с хубав бас:

— Та-дааа-дааа.

— Без-страш-ниии мъ-жееее...

Подземният влак продължи да пори мрака с потракване и боботене, понесъл хиляди потенциални мъртъвци и една песен. От отсрещните краища на вагона и от отсрещните краища на две десетилетия двама непознати надигнаха гласове и ги сляха с гласа на Ръсел:

— ... кои-то па-дат от не-бе-саа-таа, за да умрааат...

Побелелият им пригласяше:

— Та-даа-даа.

Тялото на Зейн се сгърчи от потиснат вик. Вместо да виси от дърво в джунглата, бе увиснал от дръжката във вагона на метрото. Не можеше обаче да отприщи лудостта си, без да изгори всички нас в пламъците ѝ. Отказа да стане такъв предател. Стоеше, вкопчен в дръжката на спарения шумен вагон, със същото отчаяние, с което се бе вкопчил и в пълния си с болка живот. Продължи да стиска и да трепери, докато подхванатата от подземния хор „Балада за зелените барети“ не го обгърна с чувствата, познати още от младостта му. Мотрисата продължаваше да тегли вагоните през тъмния тунел. Зейн продължаваше да стиска дръжката. Стиска я, докато влакът най-сетне не изскочи от тъмнината и не се окъпа в светлините на следващата спирка. Ангелите от тунела пееха за сребърните криле на най-

достойните мъже, а Зейн, *най-сетне*, реши да освободи болката си и избухна в сълзи, които никога, никога досега не бе проливал.

Точно.

25.

Небето бе кървавочервено. Такситата се боричкаха за всяка педя от платното. Тълпи изпълваха тротоарите. Като че ли никой не ни преследваше.

Като че ли.

Като че ли от първия етап на разузнавателната ни мисия никакви преследвачи не наблюдаваха жилищната сграда в Горен Уест Сайд, заради която бяхме предприели пътуването от Мейн дотук и която щеше да е в центъра на втория етап от разузнаването. Сградата се издигаше на двадесет етажа, а светлината на прозорците ѝ разпръскваше падащия мрак. Целта ни бе апартамент на шестия етаж. Портиерът се хвана на наглата лъжа на Хейли, че сме тук за приема, така че ни извика асансьор, с който се понесохме нагоре.

След като решихме, че сградата не е под наблюдение, се надявахме апартаментът да е празен и едва ли не да чака само нас. Когато излязохме от асансьора обаче, открихме, че вратата на апартамента, към който се бяхме насочили, е отворена и в рамката ѝ стои възрастен мъж с черен костюм. Приличаше на Алберт Айнщайн, но без мустаци.

— Идвате тъкмо навреме — посрещна ни той и махна с ръка.

Ерик побърза безпрекословно да се подчини на жеста.

Възрастният мъж разпери ръце да го прегърне.

Ръсел тръгна да измъкне нашия човек. Зейн пъкна дясната си ръка под палтото. Хейли се извърна, за да подсигури тила. Аз леко се приведох, така че да мога да виждам всички затворени врати на етажа.

Възрастният мъж обви ръце около Ерик и Ерик също го прегърна.

— Благодаря, че дойдохте! — Възрастният мъж пусна Ерик и отново ни помахаше да се приближим. — Аз съм бащата на Леон, Джулс Фридман. Много ви благодаря.

— За нищо на света нямаше да пропуснем — уверих го и надникнах в апартамента, свързан с мъртвия ни психиатър. Във

фоайето се виждаха лавици с книги. Холът бе пълен с хора.

— Извинете ме, но не ви познавам — продължи бащата на доктор Фридман.

— Хейли, Ръсел, Зейн и Виктор. Аз съм Ерик — изстреля Ерик.

„Късно е вече да лъжа“, помислих си.

— Иии... откъде се познавахте със сина ми? — продължи Джулс Фридман.

— От работа — каза Ръсел в опит да прекрати комуникацията между послушния Ерик и любопитния баща. Хейли на свой ред отведе Ерик навътре в апартамента.

— А, да — каза замислено Джулс.

— Да — потвърди Ръсел.

— Двама от колегите ви дойдоха в гимназията, в която преподавам, за да... да ми кажат за Леон. — Джулс обърна насълзените си очи към мен. — Можете ли да си представите колко е ужасно да съобщиш на непознат, че детето му е мъртво!

— Моите съболезнования — отвърнах.

Той ме прегърна, като дете, което припада от световъртеж. Но бързо се овладя и ме пусна.

— След тях си помислих, че никой друг от... от работата му няма да се появи.

— Ние много го ценяхме — каза Зейн.

— Всички го ценяха — отвърна скърбящият баща. — Влизайте.

Поведе Ръсел навътре в апартамента, записан в лаптопа на доктора под името „вкъщи“. Почти мигновено разбрах, че тук не е мястото, където психиатърът е живял, а където се е чувствал сигурен и защитен. Оттук е излизал и без съмнение си е мислил, че винаги ще може да се върне.

Двамата със Зейн останахме във вестибюла.

— Добре ли си? — попитах го.

— Да — отвърна Зейн. — Или пък не. Сега просто е... по-различно. Чувствам се... свободен.

— Трябва да се държим нормално. Да не се набиваме на очи. Да сме нащрек. И хладнокръвни.

Той се усмихна.

— Не мисля, че точно температурата ме тревожи особено.

— Смяташ ли, че трябва да се разкараме? Дали не е глупост, че сме тук? В безопасност ли сме?

— Да пукна, ако знам — отвърна той и тръгна към хола.

Отвътре се чу жизнерадостният вик на Ръсел:

— Майчице, колко храна!

Последвах Зейн и влязох в препълнения с хора хол. Едната стена бе украсена с репродукция на абстрактна картина. Срещу нея някой бе загърнал полицата на камината с бяла покривка. Прошарена дама с тъмносин костюм на Армани аранжираше стъклена ваза с рози върху покривката. Масата бе отрупана със сандвичи, броколи и нарязани на лентички моркови. От студеното телешко и нарязаната пуйка се носеше апетитна миризма.

Опечаленият баща на убития ни психиатър се усмихна любезно.

Сложих ръка на рамото му.

— Господин Фридман...

— Просто Джулс.

— Джулс, дали... Какво ви разказаха колегите за смъртта на Леон?

— Че се е случило през нощта, на магистралата. Работил до късно, както винаги. Бил изморен. Връщал се от преглед на пациенти в армейската база близо до границата. Попаднал на заледен участък. Изгубил контрол. Останала само купчина изкорубена ламарина. Увериха ме, че е станало бързо. Че е бил... че е починал... преди взрива. — Повтарянето на натрапчивата лъжа му придаде отнесено изражение. — Какво повече да кажат? — завърши той шепнешком.

— Нищо — излъгах на свой ред аз. — Освен че беше страхотен човек.

Ръсел се примъкна до нас с пластмасова чаша червено вино в едната ръка и пуешка кълка в другата.

— Страшно ядене!

— Благодаря — отвърна Джулс. — От магазинчето на ъгъла е. Познавах Леон от ей такъв. А сандвичите са от готварската паралелка в гимназията, където преподавам...

И се сви, и се превърна в призрак, облечен в лъскав черен костюм. В стаята, в която сигурно бе преживял над десет хиляди щастливи вечери, сега стоеше малък и свит и не смееше да затвори очи.

Жената с прошарена коса и костюм на Армани се приближи, извади бял плик и го пусна в кошницата на масата с други такива пликове.

Ръсел протегна пуешката кълка и посочи бялата покривка, с която бе завита полицата на камината.

— Какво е това?

— Покрих всички огледала в къщата — обясни Джулс.

— Лудница — отбеляза Ръсел и се насочи към бутилките вино.

Дамата с прошарената коса побърза да заеме освободеното от Ръсел място и прегърна Джулс.

— Толкова съжалявам!

— Благодаря — отвърна Джулс и ме посочи. — Вие бяхте Виктор, нали? След четиридесет години преподаване на история по училищата човек свиква да запомня имена. Това е доктор Кларк. Тя бе наставник на Леон в Харвард. Не, не отричай, моля те! Видях плика, който пусна в кошницата.

— Опитвам се да помогна с каквото мога — отвърна възрастната дама с мъркащ глас.

— Сега можеш да помогнеш, като ме извиниш — каза Джулс и излезе.

Дамата обърна ясните си сини очи към мен.

— Вие сте приятел на Леон, нали?

— Не толкова добър, колкото ми се искаше. Значи преподавате в Харвард, доктор Кларк?

— Казвайте ми Яроу. След две десетилетия в Харвард сантименталността ме върна отново тук. Наскоро започнах частна практика. Мисля си, че мога да съчетавам преподаването с изследователска дейност.

— Частна практика, казвате? Вие сте...

— Психиатър. — Тя ме потупа по ръката.

Стори ми се, че ноктите ѝ се впиват хищно в мен.

— Кажете ми — прошепна доктор Яроу Кларк — как се справя той?

— Джулс ли? — Облизах устни. — Доста по-добре от много други. Имам предвид доста по-добре от други в неговото положение. Ако те въобще се справят. Както и да е. Не че се предполага хората да се справят...

— Да, знам. Човек никога не знае как точно да реагира в подобни ситуации.

„Накарай я да говори! А ти си затваряй устата!“

— Значи познавате Леон от Харвард?

— Познавам семейството от доста време. Учихме заедно. Имам предвид с Джулс. Признавам, че ми се стори абсурдно да завършиш Харвард само за да преподаваш в държавно училище в Харлем! Но той си е такъв. Достатъчно му е да вярва в това, което прави. Осъзнах колко много всъщност ценя това качество едва след като той срещна Марис. По онова време специализирах в психиатричното отделение в Белвю. Трябва да ви кажа, че най-добрият начин да прогледнеш за нещата от живота е да прекараш известно време в психиатрична клиника!

— Наистина ли?

— Сякаш беше вчера... — Яроу наведе глава към мен. — Та тази лудница ме сближи с Леон.

Съвсем близо до нас Ерик стоеше зад двама мъже, така дълбоко увлечени в разговора си, че не го забелязаха дори когато единият се обърна към камината и размести няколко неща по полицата, за да остави чашата си с вино до вазата с червени рози.

— Помня как Джулс за пръв път ме доведе в този апартамент — продължи Яроу. — На вечеря. Да ме запознае с Марис. Все пак се знаехме още от училище... И тогава я видях. Бременна с Леон. И внезапно разбрах... какъв прекрасен човек бе Джулс... искам да кажа още е. Ох, тези коварни фройдистки подхлъзвания.

— Коварни.

— Марис бе изключително честно и чаровно създание. Нямахме как да не се влюбиш в нея. Няма я вече две години. Сега бедният Джулс остана сам-самичък. Колкото до мен... разводих се преди година. Бившият ми съпруг бе добър човек, но... Както и да е, достатъчно говорихме за мен. С какво казахте, че се занимавате?

— Моля?

— Какво правите? — измърка доктор Яроу и притисна ръката ми. — Кой сте всъщност?

Часовете по бойни изкуства са ме научили как да се освобождавам от захвати за ръката. Удряш нападателя с другата ръка — с ръба на дланта по слепоочието, с кокалчетата в гръкляна и

смазваш предмишницата с железен юмрук. Изскубваш се през слабото звено на хватката — там, където се срещат палецът и показалецът. Хващаш кутрето и го извиваш рязко назад. Дръпваш напред, за да извадиш противника от равновесие, после със стъпки от тай чи, го отблъскваш. Прикlescваш ръката му до своята с другата си ръка, обръщаш я, така че лакътят ти да сочи сгъвката на неговата ръка, и го сваляш на колене.

— Извинете — казах на Яроу, — но приятелите ми... трябва да отида при тях.

Промуших се между непознати хора в претъпканата стая и се добрах до Зейн.

— Моля за вниманието ви — извика Джулс. — Искам да ви поканя във всекидневната!

— Трябва да се махаме оттук! — прошепнах на Зейн, когато хората около нас се размърдаха.

— Единственото, което успяхме да измъкнем оттук, е храна — отвърна той. Държеше сандвич.

— Говори за себе си. Освен това внимавай какви ги дрънкаш. Онази побелялата е психиатърка!

— Ти пък си луд. Значи има за какво да си говорите.

— Ако разбере какви сме...

— Прекалено много се притесняваш. Какво чак толкова може да ни се случи? Освен това — продължи той и кимна към обекта на притеснението си — нито тя, нито ти си основната ни грижа.

Ръсел продължаваше да стои до масата и да изпразва чаша подир чаша мерло.

Джулс пък все още напътстваше присъстващите:

— Моля за внимание всички! Насам!

Ръсел тръгна натам. Спуснах се след него.

Нощният мрак изпълваше прозорците на стаята. Маси, столове и канапета бяха разбутани встрани, за да остане място за един килим и наредени в полукръг около него сгъваеми метални столове.

Ръсел застана между масата с храна и наредените в полукръг столове, а Джулс каза:

— По принцип трябваше да пусна пердетата, но той толкова много обичаше гледката оттук. Безкрайното градско море. Усещането, че зад това тънко стъкло се простира цяла вселена.

Ръсел пристъпи към столовете и почти викна:

— Ей! Знам как става това!

— Така ли?

— Разбира се, правя го непрекъснато.

— Ръсел! — казах предупредително.

— Непрекъснато? — Джулс се намръщи.

— Поне два-три пъти седмично — увери го Ръсел. — Зависи как вървят нещата.

— Боже! — възкликна Джулс. — Два или три... Седмично! Горкичкият!

Ръсел пристъпи в полукръга от столове, а Джулс продължи:

— Всичката тази... смърт! А ти си още толкова млад.

— О — отвърна Ръсел. — Само не ме подкокоросвай. Като се обърна, виждам само трупове.

Нощният мрак превръщаше прозорците в огледала, които отразяваха подредените в полукръг метални столове. Побелялата дама си избра стол с професионална вещица, потърси ме с поглед в тълпата, срещна очите ми и потупа многозначително стола до себе си.

По някакъв начин събрах сили да вдигна ръка и да ѝ махна да изчака.

Дръпнах Ръсел и изсъсках:

— Дъртата е психиатърка!

— Естествено, че ще е психиатърка. — Той се отскубна от мен.

Гравитацията ме придърпа на стола до доктор Яроу Кларк.

— Толкова е по-лесно, когато не си сам — измърка тя. — Или поне когато не седиш до непознат.

— Всички са непознати.

„Млъквай! Не говори с нея!“

Тя примигна.

— Колко... интересна перспектива.

Двама учители приседнаха до Зейн. Ерик бе на два стола от него. Джулс любезно изчакваше в средата на полукръга. До него стърчеше новото му приятелче Ръсел.

— Ключът е точно в перспективата — довери ми Яроу, докато колегите и приятелите на Джулс заемаха останалите столове. — В момента наблюдавам една клиника за лечение на Имигранти, които нямат връзка помежду си от американска медицинска гледна точка. За

испаноезичните например е обичайно при нервна криза да се хвърлят на пода, да крещат, да плачат и да се удрят в гърдите. Малайците...

— Не искат да говорят за това.

— Моля?

Стиснах устни. Поклатих отрицателно глава.

Тя повдигна рамене.

— Както и да е, малайците развиват психоза, наречена „лата“, която ги кара да подражават на околните чрез мимики. Китайските пациенти се боят от вятъра. Наричат страха си „па-фей“.

— Па-фенг — поправиха я инстинктивно устните ми.

Доктор Яроу Кларк примигна.

— Знаете ли китайски?

— Да. Не. Малко.

— Моля за внимание! — обади се Джулс, разпери ръце и огледа присъстващите.

Ръсел наподоби позата му, разперените ръце, строгия поглед.

„Недей да правиш «лата»“, опитах се да му внуша чрез телепатия.

Той обаче се обърна към групата и каза:

— Време е да започваме, нали, Джулс?

После насочи домакина ни към един стол с гръб към прозореца. Самият той се настани срещу облените в мрак прозорци и замръзналите по тях отражения.

— Благодаря на всички, че дойдохте — започна Джулс. — По принцип не се прави съвсем така...

Ръсел го прекъсна с широк жест:

— Разбира се, че се прави. Всички сме се събрали, наредени сме в полукръг, имаме си психиатър, който седи там до моя човек, Вик... Как сте, докторе? Значи сме готови да почваме.

— Леон... — започна Джулс и преглътна сухо. Думите заседнаха в гърлото му.

— Доктор Фридман беше пич — заяви Ръсел. — При него групата вървеше.

Зейн се прокашля. Високо.

На Ръсел дори окото му не мигна.

Бащата на психоаналитика ни въздъхна.

— Смъртта на Леон... Не трябваше да стане така.

— Човече — въздъхна и Ръсел. — Че кое, мамка му, става, както очакваш?

Фразата „мамка му“ вкамени по-голямата част от присъстващите.

— Така — продължи Ръсел. — Докъде стигнах?

— Докъде стигна? — обадох се.

Сложих ръка на сърцето си, скрих палец под нея и с останалите четири пръста се опитах да му предам най-ценното съобщение на света: „Веднага си затваряй човката!“

— Тук съм, братле — каза Ръсел. — Ти също. Всички сме тук.

— Освен горкия доктор Фридман — опита да го спре и Хейли.

— Да — съгласи се Ръсел. — Биваше си го. Макар че все не слушаше какво му казвам. Ето например случката в клозета. Докторът въобще не се усети.

— Млади човече — обади се лекарката до мен. — Добре ли сте?

— Вие да не би да си мислите, че някъде на света има човек, който да е добре? Що за психиатър сте въобще?

— Съжалявам, ако...

Ръсел обаче прекъсна доктор Яроу Кларк с широк жест.

— Не, аз съжалявам. — И продължи: — О, Вик, приятелю! Толкова съжалявам за тоя клозет. Просто замръзнах. Видях я там по сутиен и бикини... изправена пред огледалото... и не можах да я очистя.

Доктор Яроу се намръщи, но каза:

— Браво на вас.

— А, не! Вие на коя планета живеете? Риташ вратата, виждаш я там полугола и — **Бум!** Гръмваш я или умираш като глупак.

— Какво става тук? — попита една от присъстващите учителки.

— Ръс, ела в кухнята? — опитах отново. — Трябва да се видим на четири очи.

— Можеш да ме видиш навсякъде. Виж! — Той посочи прозорците, превърнали се в огледала.

Всички в стаята се подчиниха на жеста му. Видяха прозорците, отраженията ни, светлините на небостъргачите, мрака на нощта.

— Можете да видите, както вън, така и вътре по едно и също време, защото всичко е запечатано в стъклото — каза Ръсел. — Все едно че времето не съществува. Нито пък пространството. Там навън,

където отиваме или където сме били, или пък тук, където сме сега, така че онова, което виждаме, е...

— Красиво — обади се Ерик. Взираше се в отражението си в стъклото.

— Точно така, мой човек! Правилно. Ти знаеш. Красиво е. Нали? Ерик, разбира се, кимна, че е съгласен.

— Червено вино и бели хапчета — прошепва Зейн. Имаше предвид Ръсел.

Аз обаче поклатих глава.

— Той знае какво е да си дрогиран.

Най-възрастният от колегите на Джулс се обади:

— Това е...

— Вие не сте господар на Е! — кресна Ръсел. — Аз говоря сега!

Не се чу нито гък. Никой не шукна. Седяхме като омагьосани от подредените в полукръг столове.

— Когато някой от групата говори, другите седят и слушат, без да го прекъсват! В кой свят живеете? Нищо ли не са ви учили? Опитвам се... опитвам се да се извиня, така че да не сте посмели да ме прекъсвате. Съжалявам и... съжалявам, Вик, трябваше да я очистя.

— Няма проблем, Ръс — отвърнах. — Всичко е наред.

Любезната доктор Яроу почерпи кураж от опита си като лекар и каза:

— Добре е, че не сте... хубаво е, че тя... не е била очистена.

— А, Зейн ѝ видя сметката — уведоми я Ръсел. — Ако трябва да сме съвсем точни, тя сама си я видя. В крайна сметка обаче няма значение кой я е убил. Тя е просто поредният труп. Такива като нея с лопата да ги ринеш.

Новината въобще не успокои присъстващите.

— Работата е там — продължи Ръсел, — че не можеш да оставиш другите да вършат онова, което трябва да се свърши. За което съжалявам. Нещата просто си стават, но ако си там, носиш отговорност. Ти си част от нещо. Трябва да си свършиш работата, а не го правиш. Съжалявам.

— Ръс — опитах отново. — Всичко е наред. Ти си...

— Клозетът. — Той огледа отраженията в стъклото и провери кой е там и кой го няма. — Все този клозет. Стана в клозета и аз не я спрях. Не можах.

Шепотът му се понесе към стъклото на прозореца.

— Не можах да убия и онзи полковник...

Видях изписаната на лицето му изненада и страхопочитание от откритието.

Видях движение с периферното си зрение.

Видях как ръката на доктор Яроу Кларк се плъзва покрай бедрото ѝ и посяга към дамската чантичка на земята, в която, без съмнение, имаше мобилен телефон с бутон за бързо избиране на номера на полицията.

Онова, което усети доктор Яроу Кларк, бяха железните пръсти — стягането на палеца и показалеца ми около китката ѝ.

Един от учителите, дошли на помена, прошепна:

— Какъв полковник?

— Полковник Херцел, шибаният му дебелак. Аз... не го убих. Трябваше да му светя маслото, преди да подпали училището. Чували ли сте някога писъците на деца, които горят? Стояли ли сте на слънчице в училищния двор, докато поливат стените на училището с бензин? Повдига ти се от пушека. После от вонята, от горящата плът, но писъците... Пред очите те си вият огнени езици, а ти се молиш единствено да спрат да пицят. Стоиш и не можеш да направиш нищо, но продължаваш да се подхилкваш, за да не те разкрият. Да не те убият. Така че не го убих. А клозетът...

От гърдите на Ръсел се изтръгна мъчителен стон. Тялото му потръпна. Ръцете му се сгърчиха и той ги протегна, но не хвана нищо, освен въздух.

— С теб сме — прошепна Хейли.

— Тук сме — обади се Зейн.

Ерик само вдигна палец в знак на подкрепа.

Лицето на бащата на психиатъра ни стана мораво.

Ръсел забеляза кимването ми. Нямахше спиране. Не ни пукаше дали сме незабележими, или не. Настъпи моментът на истината, а истината е безценна. Настъпи моментът на Ръсел, който чакахме от години. Доктор Фридман би го нарекъл „пробив“.

Ръсел се свлече на стола си. Думите потекоха от устата му като река:

— Херцел я измъкна от училището. Беше учителка. С кестенява коса. Сграбчи я. Би я. Дечицата пицяха, скупчиха се на тумба. Завърза

й ръцете. Върза я като куче за колана си. Излязохме, а те започнаха да заливат стените с бензин... Държа я при себе си два дни. Две нощи. Сякаш е играчка. Сякаш не е човешко същество. Стигнахме в онзи град. Боклуците скърцаха под ботушите ни. Прерязаните жици се развяваха от електрическите стълбове. Кръчмата... Вик, вече не знам какво се случи в кръчмата! Бях там, бях там, но...

— Всичко е наред — успокоих го. Любезната доктор Яроу извиваше китка в хватката ми.

Лицето на двойника на Алберт Айнщайн от мораво стана бледо.

— Клозетът — продължи Ръсел. — Херцел я замъкна там. Преди да тръгне, се обръща към мен и вика: „Ти си следващият“. И помъкна момичето за каишката му натам. Към клозета. И остави Елвис да пее онова проклето „Вива Лас Вегас!“

— Изпълзя след половин час — продължи Ръсел. — Аз седя и чакам там с онези двамата садисти. Херцел се връща. Сочи ме и вика: „Америка, ти си следващият. Твой ред е“.

Домакинът ни, Джулс, вече се беше задъхал.

— Какво можех да направя? — попита Ръсел. — Трябваше да пазя алибито си и да съм един от тях. Тръгнах натам и чувах как Херцел зад гърба ми се разпорежда кой да е след мен. Каза, че сме на два часа път от някаква база. Щял да я остави там на войниците... Завинаги.

— Ооох! — изстена Джулс.

— Беше я провесил от една греда на тавана. Точно срещу огледалото. Та да се вижда. Рязал я с ножа. Издълбал си инициалите. Тя е... гола. Поглежда ме. Кафяви очи и... Сам съм. Господ се е заврял в някаква миша дупка! Сам съм, нося отговорност и съм там, а тя е... Те... За нея не е свършило, ще ѝ се случат още по-ужасни неща и ще...

— Но аз съм там сега! — викна той. — Тогава. Виждам как по бузата ѝ се плъзва сълза. Една сълза — това е всичко, което има. А копелетата са се наредили на опашка, за да ѝ изтръгнат и това. Мога да им позволя да го направят и не мога... не мога да я спася. Не мога да ги спра. А тя казва само... само... „Помогни ми“.

— Той изхлипа.

— Удуших я.

— О, божичко! — прошепна една учителка.

— Косата ѝ бе като бодлива тел по дланите ми. Кожата ѝ ме гореше като киселина, а тялото ѝ се гърчеше. Бореше се да умре, а не да живее, и аз... аз не можех да я измъкна оттам, така че я удуших, за да я спася от още гаври. Там, в клозета, бях аз.

Тишината надвисна над всекидневната, превърната в зала за възпоминание. По лицата на обикновените хора, хванати в капана на кръга ни, се изписа объркване и шок. Седяхме като заварени за столовете.

Докато не се изправи Хейли. Тръгна към сломения Ръсел и тя, изнасилената убийца, нежно погали по бузите убиеца на изнасилената.

— Направил си каквото си могъл — каза му. — Дал си ѝ най-доброто. Направил си зло, но за добро.

— Не ми помага.

— Но е истина.

— Избягал си — обади се Зейн. — Сега това е важното. Измъкнал си се.

— Не — прошепна Ръсел. — Никога няма да се измъкна.

— Така е — съгласих се аз. — Прав си. Никога няма да се измъкнем.

— Но сега онова е навън. — Зейн посочи тъмния прозорец. — А ти си тук.

— Оооххх! — простена жаловито Джулс Фридман, учителят, бащата.

От очите му потекоха сълзи и се затъркаляха по бузите му.

— Оооххх! — изплака той и очите му, подобно на океан от сълзи, ни погълнаха. — Разбрах кои сте!

26.

— Лелее! Как лети времето! — възкликнах към изумените лица наоколо.

Пуснах китката на доктор Яроу. Усетих, че знае достатъчно, за да се държи разумно. Скочих като изпълнен със светла вяра проповедник по време на неделната служба.

Никой не откъсна очи от мен, за да провери дали прозрачният ми намек за времето е верен.

Освен Ерик, който моментално погледна часовника си и видя, че показва „тъмно“.

Джулс ни изгледа. Устата му се усмихваше, а по бузите му се стичаха сълзи.

— Изглежда, дойде време да се сбогуваме! — продължих аз.

— Аз оставам! — сопна се доктор Яроу зад гърба ми.

— Точно! — обади се Зейн. — Ние също. Трябва да свършим едно друго. Разбира се, ако всички си тръгнат, кой знае кого могат да видят на улицата. Или пък с кого ще говорят.

— Освен ако — продължи той и сложи ръка на пистолета под ризата си като знак към мен — не организираме друго... събитие тук...

Ако насочехме пистолет към всички тези непознати и ги накарахме да кротуват, за да не се обадят на ченгетата, можеше на някой да му хрумнат глупави идеи или пък всички да разберат повече, отколкото трябва. Ако пък ги вържехме, без съмнение щяха да се раздрънкат за случилото се. Ние пък със *сигурност* не бяхме от хората, които запущват устата на свидетелите.

— Не! — отсякох и дарих присъстващите с широка усмивка. Не получих взаимност. — Време е да си ходите. Благодаря, че ни удостоихте с вниманието си, но тиквата скоро ще се разпука.

— За какво говори този човек? — прошепна една от учителките.

— За Пепеляшка — осветли я колегата ѝ от съседния стол. — Джулс? — обърна се той към домакина.

— Всичко е наред, нали, Джулс? — извика Зейн.

— Страхотно е — отвърна домакинът ни, сълзите продължаваха да се стичат покрай усмихнатата му уста. — Страхотно.

— Ето, виждате ли? — казах и ги упътих с жест към вратата. — Можете спокойно да си ходите.

Никой от гостите не помръдна. За да стигнат до вратата, трябваше да минат покрай отпуснатия на стола си Ръсел.

— Ерик — казах аз, — защо не покажеш на Ръсел гледката през прозореца, докато гостите си вземат палтата?

Всички се размърдаха. Учителите се скупчиха около Джулс. Той закима в отговор на угрижения им шепот. Плачеше и се усмихваше. Напрежението е ключът към развързката: тази вечер развързката отне около три минути — време достатъчно, преди спасителите на Джулс да разберат, че той не се нуждае от помощта им. Пет минути по-късно те вече се тълпяха около вратата. Ерик и Хейли стояха от двете страни на Ръсел, който бе опрял чело на хладния прозорец. Гостите бяха или прекалено умни, или прекалено уплашени, за да се оплакват, че Зейн ги води към изхода, като пастир стадото си. Вратата на апартамента се затвори зад гърба на последния.

— Няма да оставя Джулс сам — заяви доктор Яроу Кларк.

— Искате да кажете с нас — поправих я и се обърнах към мястото, където стоеше, стиснала дамската си чанта.

— Казах каквото искам да кажа — отвърна тя и сложи ръка на рамото на Джулс.

— Кротувайте сега малко.

Отидох при приятелите си до прозореца.

— Ръсел — казах на човека, опрял чело на хладното стъкло. Само то го делеше от голямото пропадане. — Добре ли си?

— Виждам отражението си — измърмори той.

— И как е?

— За нищо не става.

— Сега нямаме време за това. Стегни се.

— Добре — отвърна той, но не отлепи чело от прозореца.

— Кой сте вие? — попита гневно доктор Яроу Кларк.

Джулс я потупа по ръката:

— Не се безпокой, Яроу. Аз знам кои са.

— Разбира се — потвърдих аз, готов да поддържам всякакви заблуждения, които могат да ни предпазят.

— Вие сте пациенти на сина ми.

— Ами, *строго погледнато...*

Доктор Кларк се притисна към усмихнатия ни домакин.

— Ако някой от тези хора е пациент на Леон...

— Всички му бяхме пациенти — обади се Ръсел и моментално застана до мен.

— Страхотно. — Обърнах се към него. — Мислех, че вече сме свършили с изповедите.

— Ужасно съм ви благодарен, че дойдохте! — каза Джулс и стисна ръката ми. Пусна я и раздруса ръката на Ръсел. Повтори същото с ръцете на Хейли и Ерик. — Не можете да си представите какво означава това за мен!

— Означава, че трябва да се обадим на някого — намеси се Яроу.

— Не! — извикахме в един глас с Ръсел.

— Не — каза Джулс. — Не искам да споделям това с никого.

Дори той усети потръпването ѝ. Беше заключена в един апартамент с петима луди, но потръпна чак когато думите на Джулс я отблъснаха.

— Освен с теб — продължи той и хвана ръката ѝ. — Ти си тук. Трябва да останеш. Нима не разбираш? — продължи Джулс — Тези хора са истински подарък.

Изражението ѝ казваше, че ще разбере всичко, стига да продължи да държи ръката ѝ.

— Когато някой си иде от този свят, осъзнаваш колко малко си имал от него. Леон не бе в състояние да ми разказва за работата си, а работата заема огромна част от живота ни. Разказите на хората разкриват какви са всъщност. Що се отнася до нас... наложи се да изградим повече стени от обичайните между баща и син.

Джулс ни се усмихна, сълзите отново потекоха от очите му.

— Вие сте частици от живота на сина ми. Ужасно ви благодаря, че дойдохте. Донесохте ми части от него, които никога не съм имал.

— Виж сега — каза Ръсел, — щяхме да ти донесем и още, но го оставихме разпънат на една ограда.

Вратата на апартамента се отвори широко, а очите на Джулс последваха примера ѝ. Челюстта на Яроу увисна.

Зейн се приближи към нас с думите:

— Никой не се обади по телефона, докато ги гледах, обаче, след като си потеглиха за вкъщи... някой сигурно скоро ще звъне на ченгетата.

— Какво казахте? — прошепна Джулс.

— Че трябва да си ходим — отвърна Зейн.

— Разпънали сте сина ми на ограда?!

— Хайде да се омитаме — настоя и Хейли.

— Не — възразих аз. — Трябва да говорим.

— *Всички ли?* — попита Зейн.

Той се втренчи, Ръсел се втренчи, Джулс се втренчи, всички се втренчихме в доктор Яроу Кларк.

Тя се вкопчи в Джулс. Прободе ме с диамантените си очи.

— Помните ли, че попитахте кои сме ние? — казах с възможно най-мек тон.

— Повярвайте ми, тридесетте години психиатрична практика, както и онова, което са ме учили в детската градина, ми помогна да разбера точно кои сте и какви сте. Вие сте напълно откачени.

— Най-сетне! — възкликна Ръсел. — Един психоаналитик да ме разбере.

— Знанието не е само сила — казах ѝ. — Знанието е и отговорност. И опасност. Придобиването на знание е действие. Всички действия си имат последици. Ако изследователите на хаоса са ни научили на нещо, то е, че за всяко действие има нежелано и непредвидимо противодействие. В мраморните стени на ЦРУ са издълбали нещо от сорта на „Истината ще те освободи“. Грешка. След като научиш истината, няма бягане от нея.

— ЦРУ? — отвърна тя. — Интересно докъде се простират бълнуванията ви?

— Очевидно доста по-далеч от стените на тази стая — отвърнах.

— И мястото ви определено не е тук с нас. Но по една или друга причина сте тук и ще останете тук, докато ние идем да си поговорим на друго място. Дали после Джулс ще ви каже нещо зависи от него. И от вас, ако пожелаете да го слушате.

— Всички вие имате нужда от сериозно медикаментозно лечение — отсъди психиатърката.

— Страшна си, скъпа! — извика Ръсел — Намират ли ти се хапчета?

Джулс ме сграбчи за ръката.

— Вие... Синът ми вързан за ограда! Моят Леон! Вързан!

Бойните изкуства са ме научили как да се освобождавам от захват за ръката. Животът ме е научил кога да не го правя. Невинаги съм бил добър ученик. Съсредоточих се върху внимателното отмахване на ръката на Джулс, така че същевременно да контролирам неговата и да се насоча към Яроу и Ерик.

— Ерик, остани с доктор Кларк. Не й се подчинявай. Не казвай нищо. Не отговаряй на никакви въпроси. Тя не бива да си тръгва и не бива да говори с никого. Бъди учтив. Остани с нея във всекидневната, така че едновременно да я наблюдаваш и да гледаш какво става през прозореца, за да ни предупредиш, ако се случи нещо обезпокоително.

Ерик, разбира се, кимна — заповедта си е заповед.

— Синът ми...

— Време е да си поговорим — казах и нежно изведох Джулс от стаята с полукръга от сгъваеми столове и тъмните прозорци.

Ръсел, Зейн и Хейли ни последваха в кабинета на Джулс. Затворихме вратата. Той застана разтреперан зад бюрото, отрупано с домашни за поправка, с речници, които тълкуват значението на думите, и с атласи, които ти показват къде се намиращ, с исторически текстове, пълни с факти, които ти дават храна за размисъл къде може да си бил и какво е можело да се случи.

Казахме му Цялата истина.

— Майната ви! — наруга ни учителят. — Защо трябва да вярвам и на думичка от това, което ми казвате?

— Че кой може да си измисли подобна история? — учуди се Зейн.

— Аз преподавам на тийнейджъри? Да не смятате, че историята с кучето, изяло домашното, е единственото, което им раждат главите?

— И какво ще спечелим от подобна измишльотина? — попитах аз.

— За глупак ли ме мислите? Повечето хора не правят това, което е добре за тях, въпреки че го знаят. И по-голямата част от тях не са смахнати!

— Луди — поправи го Ръсел.

— Майната ви!

— Заслужаваме си го — съгласи се Ръсел.

— Окачили сте сина ми на някаква ограда!

— Поне не го оставихме да лежи на земята — обади се Хейли.

— Оставихме го прав — каза Зейн. — Кажете „майната ви“ на онези, които го убиха.

— В края на краищата — заключих аз, — луди или не, историята ни звучи смислено.

— Човек има право да знае как са си отишли любимите му хора — добави Зейн.

— Какво значение има правото, при положение че целият свят е надолу с главата. Каква полза от разума, когато всички около теб са луди.

Джулс крачеше зад бюрото си, като пантера в невидима клетка. Напред-назад, напред-назад, докато най-сетне не се строполи на стола си.

— Казаха, че единственото, което могат да направят, е да ми изпратят праха му.

— От една страна, са били прави за себе си — казах. — Но все пак са те излъгали.

— Какво можем да направим? — Джулс ни огледа.

— Това е дежурният въпрос — отвърнах. — Половината отговор е, че можеш да ни помогнеш и след това да забравиш за случилото се.

— Тази половина не ми харесва.

— Другата половина е, че не можем да ти кажем какъв е планът ни.

— За всеки случай — допълни Ръсел.

— От съображения за сигурност — добави Зейн.

— За да ви предпазим — каза Хейли.

— Струва ми се, че изобщо нямате представа какво правите — реши Джулс.

— Може би ще ни помогнеш по този въпрос — обадох се отново. — Какъв точно е мотивът в цялата история?

Джулс зарея поглед през нас.

— Леон никога не е бил обикновено дете. Нямам нищо против работата на Яроу, но когато синът ми избра държавна служба, ме направи още по-горд. Знаех си, че ще блести, където и да отиде — на Парк Авеню или в Харвард, но той избра да работи за правителството... И, разбира се, блесна! Възможността да започне

работа в Съвета по национална сигурност ужасно го зарадва! Цяла година пътуваше непрекъснато и най-сетне си спечели постоянно назначение. Можеше да сподели с мен само това. Проклетите съкращения са превзели живота ни: ЦРУ, АНС. Превръщаме названията на нещата в абривиатури, за да ги изричаме по-лесно, но се оказва все по-трудно да разберем смисъла зад буквите.

— Видял ли си нещо? — попитах.

— Нещо, което ти се е сторило странно — допълни Ръсел. — Дори не точно нередно, а просто не както трябва.

— Нещо, което е казал — обясни Хейли. — Или е направил. Например шега, която не си разбрал, или пък промяна в поведението му. Нещо ново или...

— Телефонно обаждане — сети се Джулс.

Замръзнахме.

— Телефонно обаждане — повтори бащата на психиатъра ни. — Да. Тогава не му обърнах внимание. Беше в деня, в който Леон тръгна за онова място, при вас в Мейн. Сега вече го знам, но тогава... Тогава звънна телефонът. Беше през нощта. Обади се мъж. Каза, че е колега на Леон. Попита дали Леон възнамерява да се връща в Ню Йорк. Отвърнах, че синът ми няма да има време да мине отгук на път за Вашингтон. Мъжът каза, че щели да се видят в службата, и затвори.

— И това...

— Не се бе случвало преди — каза Джулс. — Защо ще се обаждат да проверяват дали Леон ще си идва?

— В Ню Йорк е лесно да убиеш човек — обади се Хейли.

— Искали са да са сигурни — казах аз. — Нямали са нищо против да убият доктора в Ню Йорк, но са искали да знаят дали да задействат сестрата в Мейн, или не.

— Да де, но все още не знаем дали е било работа на вътрешен човек, или наемник — отбеляза Ръсел. — Телефонното обаждане се вписва и в двата варианта.

Джулс ни изгледа:

— Но — казах — може би значението на телефонното обаждане е, че са искали да убият доктор Фридман, преди да отиде във Вашингтон. Може би не са го убили за нещо, което вече е направил, а за нещо, което е щял да направи.

— Контрамярка — обясни Зейн. — Популярен похват.

— Дали не съм... — Джулс не успя да изрече опасенията си докрай.

— Не — успокоих го. — Нищо от твоите действия не е оказало влияние върху хода на събитията.

Хейли го пробва със сестрата:

— Случайно да ви е споменавал за Нан Портър?

— Не.

Зейн пък опита с организатора на убийството на сина му:

— А за Кайл Русо?

— Не. А той...

— Телевизията! — извика Зейн. — Гледах една реклама по телевизията... Джулс, имаш ли функция да виждаш номера, от който ти звънят?

Имаше. Бяла пластмасова кутийка, вързана с кабел за апарата на бюрото му.

— Но той съхранява само двадесет входящи обаждания — каза Джулс, докато превърташе номерата на хората, които му се бяха обаждали. — След смъртта на Леон... Всички започнаха да звънят, за да изкажат съболезнования... Обаждаха се да кажат, че ще дойдат на помена... Така че последните записани номера са от вчера. Аз обаче помня, че този човек ми звънна от Вашингтон. Познах го по кода — 202.

Отпусна се в стола си и поклати глава.

— Един ден правителството се появява, за да те осведоми, че синът ти е загинал по случайност и от него е останал само прах, а на другия идват някакви непознати и ти казват, че е бил убит, а после те собственоръчно са го вързали на ограда.

— Да речем, че ви вярвам — продължи той. — Да речем, че ви имам доверие. Вие все пак си оставате...

— Луди — довърших вместо него.

— Най-малкото. — Джулс поклати глава. — И какво да направя?

— Не казвай на никого за нас — отвърна Зейн.

— Помогни ни — допълни Ръсел.

Хейли взе една дебела книга с меки корици от лавицата. И я показа на Джулс.

Беше справочник по медицина.

— Вземете каквото ви трябва — каза домакинът ни.

— Всичко ни трябва.

— За съжаление не съм магьосник.

— А пари?

Лицето му потъмня, така че побързах да добавя:

— Трябват ни за всекидневни нужди. За дрехи. За храна. Лекарства. Екипировка, колкото имаш. Трябва ни...

— Всичко — довърши Джулс. — Чух те и първия път.

Извади пачка банкноти от джоба си.

— Вече изтеглих дневния си лимит от банкомата за помена. Трябва да са останали около двеста долара. Утре...

— Утре си е за утре.

— Ами... Тази вечер мога да ви дам средствата, събрани на помена. Онези пликове в кошницата до камината. Имах намерение да учредя стипендия на негово име. Децата от училището организираха акция, за да съберат пари в класовете си. Те са...

— Спри! — долетя гласът на доктор Яроу Кларк от другата страна на затворената врата.

След миг в стаята се втурна Ерик, влачеше я за ръка.

— Пусни я! — извика Джулс и се хвърли към тях.

Зейн го спря внимателно, но непоколебимо.

— Няма да й направи нищо.

— Ерик! — извиках. — Какво правиш?

Лицето му бе разкривено от напрежение. Той изхвърча от кабинета, а ние хукнахме по петите му.

Отидохме в хола. Ерик даде Яроу на Зейн, който я прегърна през раменете, за да я увери, че няма страшно, и за да покаже на Ерик, че положението е под контрол.

Ерик стисна главата си с две ръце. Огледа отрупаната с храна маса. Извърна се към полицата на камината, покрита с бяла покривка. Погледът му падна върху ръжена и другите инструменти за почистване, както и върху телта, която Джулс бе използвал, за да закрепил покривката над огледалата. Огледа и вазата с червени рози.

— Какво му каза? — обърна се Хейли към мен.

Ерик пхна ръжена под колана си и свали бялата покривка от огледалото.

— Какво правиш, Ерик? — извиках.

— Не го стряскай — обади се Ръсел. — Не виждаш ли, че е във фаза?

Ерик грабна цилиндричната ваза от полицата и я извъртя така, че червените рози и водата се разлетяха из стаята.

— Лудница! — възкликна Ръсел.

После помогна на Ерик да изсушат вътрешността на вазата. Ерик, който знае защо, огледа дъното, после бутна вазата в ръцете ми и изхвърча от стаята.

Нямаше нужда да кимвам към Хейли, за да го последва.

— Този човек е като полудял робот — обади се доктор Яроу Кларк.

— Точно — увери я мъжът, който я бе прегърнал през раменете.

Чухме ровичкане в кабинета на Джулс. Тропот от тичащи към нас крака.

Ерик се появи, Хейли бе по петите му.

— Взе ластици и ножици — осведоми ни.

Ерик се наведе над масата с таблите броколи, пилешките рулца, студеното телешко и пуйката, декорирана с червена роза. Лицето му внезапно се озари и той хукна към летящата врата, свързваща хола с кухнята.

Хейли се втурна след него, но се наложи да отскочи, та летящата врата да не я удари. Ерик влетя обратно при нас, грабнал ролка алуминиево фолио.

Отне му около минута, за да увие вазата с фолиото и да го прикрепи към нея с ластици. После пак ми я подаде.

Никой не откъсваше очи от него.

Подобно самурай, хванат на забавен кадър в очите ни и в огледалото над камината, Ерик издърпа ръжена от колана си, завъртя го и с беззвучен вик „киа!“ го заби в центъра на беззащитното огледало.

Трясъкът отекна в целия апартамент. Огледалото се напука. От тавана се посипа мазилка — върху главите ни и върху масата с храна.

От мястото на удара към краищата на огледалото тръгнаха десетки криви линии — приличаха на паяжина. Онова, което допреди миг бе един-единствен гладък и равномерен образ, се превърна в десетки малки равнини с граници и ъгли. Образът ни стана на парчета.

Яроу Кларк — магистър, доктор, възпитаник на Харвард, преподавател в Харвард — прошепна:

— Мамка му!

— Съседите сигурно са чули или поне усетили това — обади се Зейн.

— Майната им — каза Ръсел. — Джулс си плаща наема, нали.

Ерик се намръщи към мозайката от мини огледалца, застинала на стената над камината.

После отново заби ръжена в средата на огледалото.

Този път парченца от него хвъркнаха встрани. От тавана пак се посипа мазилка. Парчетата се посипаха по пода.

— Добре де — съгласи се Ръсел, — някои съседи може би вече почват да нервничат.

— Ерик — каза Зейн, — никой не ни гледа иззад огледалото.

Ерик огледа внимателно парчетата, които все още висяха на стената. Измъкна едно все още здраво, голямо почти колкото него, и хукна към всекидневната. Ние се спуснахме по петите му.

Сгъваемите столове във всекидневната все още бяха подредени в полукръг, подобно на фургони на първите заселници, строени в очакване на индианска атака. Ерик постави парчето от огледалото върху един стол, а после надникна през прозорците към улицата, на шест етажа по-долу. Направи крачка встрани покрай прозорците, без да пуска ръжена.

— Ааа...

— Не се тревожи, Вик — каза Ръсел. — В цялата тази работа има нещо много красиво.

Каква тъпа грешка бях направил. Разделих вниманието си между Ерик и скърбящия баща, вместо да се съсредоточа върху разрешаването на проблемите един по един, без значение колко малко време имам за всеки от тях. Опитах се да разпределя усилието. В тайванския вариант на тай чи подобно разпределяне на усилията би ме пратило по гръб на земята. Тук, в апартамента на шестия етаж в Манхатън, глупавата ми постъпка ме остави да гледам Ерик, застанал до стъклената стена с ръжен в ръка.

Ерик спря. Втренчи се през прозореца. Вдигна ръжена...

А после го остави на пода до прозореца — *просто така*. Държеше ръката си с длан към пода. Вдигна я бавно покрай тялото си,

очевидно за да премери нещо.

— Не му пречете! — каза Хейли — Нали помните, че е инженер.

— Със сигурност не от традиционните — отбеляза Ръсел.

Ерик пусна тежките завеси на прозорците.

— Не разбирам какво точно правим! — обади се Джулс.

Ерик включи една настолна лампа. Изтика увитата в алуминиево фолио ваза, така че единият ѝ край да се изравни с оставения на пода ръжен. Притисна дъното на вазата към пуснатите пердета на височината, която бе определил с ръка, после изрисува кръг около вазата с флумастер и изрязва нарисувания кръг от пердето.

— Ей! — викна Джулс. — Все пак това е моето жилище.

— Няма страшно, не се тревожи — каза доктор Яроу Кларк и тутакси закри устата си с ръка.

Ерик вкара дъното на увитата с алуминиево фолио ваза в изрязаната дупка на пердето и ме накара да я държа. Погледна от другия ѝ край и леко го повдигна, така че да сочи под ъгъл към тавана. Накара ме да замръзна в това положение, като многозначително стисна ръката ми.

— Защо просто не ни кажеш какво искаш! — викна Хейли.

Ерик сграбчи главата си така, сякаш всеки миг ще експлодира. Втренчи се в мен.

— Добре де — казах аз. — Съжалявам, но явно по някакъв начин съм те накарал да мълчиш! Стига вече! Просто... ни кажи!

Той затвори вратата на хола, изгаси лампите, взе парчето огледало, промъкна се покрай столовете и изгаси настолната лампа.

Обгърна ни мрак, нарушаван единствено от снопчето светлина, проникващо от дупката в пердето със забучената в нея ваза.

Снопчето светлина се отрази в огледалото, поставено на пътя му, и скочи право към белия таван. На тавана светлината се разпръсна в неясно петно.

Ерик пристъпи първо напред, после назад в опит да фокусира петното светлина на тавана, докато най-сетне неясните му очертания не придобиха форма, съдържание и смисъл.

— Олеле! — прошепна Хейли.

Сякаш гледахме филм на ужасите. Улиците под нас се прожектираха на тавана. Прожектираха се с помощта на светлините от корейската бакалия на отсрещната страна, все още отворена, в девет и

половина вечерта, прожектираха се с помощта на лунната светлина, на уличната лампа, на зелено-жълто-червените мигащи светлини на светофара. Отвън филмът бе озвучен, а при нас — ням. Над главите ни танцуваха образите на нощната улица — една кола бе паркирана срещу входа на сградата на Джулс. Шофьорът ѝ бе спуснал стъклото и наблюдаваше същия този вход. След миг на тавана се появиха изображенията на двама мъже, които се приближиха към шофьора. Единият вдигна ръка към лицето си, все едно говореше по телефон.

— Това е за нас — прошепнах.

Онова, което казах на Ерик, бе: „Остани с доктор Кларк. Не казвай нищо. Не отговаряй на никакви въпроси... едновременно да я наблюдаваш и да гледаш какво става през прозореца, за да ни предупредиш, ако се случи нещо обезпокоително“.

Не казвай нищо. Не отговаряй на никакви въпроси. Гледай какво става през прозореца. Предупреди ни, ако се случи нещо обезпокоително.

Най-сетне заповедта бе изпълнена и Ерик можеше да говори:

— Ох-ох — каза той, когато двамата участници в немия филм на тавана се разделиха и изчезнаха в различни посоки в мрака. — Ох-ох.

27.

Покривите на Ню Йорк на лунна светлина са страхотна гледка дори когато бягаш, за да си спасиш кожата.

Грабнахме парите на Джулс, взехме банкнотите от портмонето на Яроу, пликовете от кошницата, казахме „майната му“ и отворихме вратата на апартамента. Коридорът бе празен. Качихме се на асансьора и отворихме вратата към покрива на сградата с ключа на Джулс...

— И сега какво? — попита той, докато се щурахме из апартамента и си събирахме нещата. — Не изглеждате толкова луди, че да си мислите, че можете да летите.

— Имаме достатъчно мозък, за да разберем, че можем да умрем — отвърнах.

Дадохме възглавници на Джулс и Яроу и ги накарахме да легнат на пода.

Може би агентите в колата имаха задача просто да ни наблюдават. Може би планираха да ни хванат *отвън*. Или пък щяха да използват някаква хитрина, също като нас, за да влязат *вътре* и да накарат Джулс да им отвори. Ако пък решаха да действат с изненада и разбиеха вратата с ритник, метнеха светлинно звукови гранати или вкараха хора от специалните части, тогава най-доброто място, на което можеш да си, е проснат по очи на пода като заложник, който има нужда от помощ, или престъпник, решил да се предаде.

— И колко дълго трябва да стоим така? — попита Джулс, легнал на пода и притиснат до Яроу.

— Докато се съмне! — каза Зейн и метна палтото на Хейли. — Но това е само предположение.

— Искате да кажете, че дори не сте сигурни, че отвън има някой! — извика Джулс.

— Отвън винаги има някой — уверих го.

— От другата страна на улицата спира кола — започна да обяснява Ерик. — Жената от предната седалка слиза. Отива първо до

единия, после до другия край на сградата. Връща се в колата. Сяда и чака. Гледа.

— Но това може да означава всичко! — възрази Яроу. — Не е задължително да търсят вас!

— Спират пред пожарен кран, а това е забранено — допълни Ерик.

— Ченгета. Преследвачи. Убийци — включи се Ръсел.

— Или арогантни глупаци — възрази Джулс. — Може и да бъркате.

— Бягате от въображаеми врагове — подкрепи го Яроу.

— Добре дошли в истинския свят — казах й.

На покрива побягнахме като пет мишки. Ако действяхме като гълъбите, които подплашихме и накарахме да отлетят с гукане към сигурността на мрака, можеше да се издадем със силуетите си на фона на луната, подобно на Питър Пан и Уенди.

— Вик — каза Хейли, докато се прехвърляхме през стената, отделяща сградата на Джулс от съседната. — Според теб колко време ще останат на пода Джулс и Яроу?

— Достатъчно.

— Това е хубаво. — Хейли се усмихна.

— Дано си прав, че Джулс ще я разубеди да се обади на ченгетата — каза Зейн.

Скрихме се в сянката на малък склад на покрива. Миришеше на катран.

— Ако хората в колата са просто портиери от нощната смяна... — предположи Ръсел.

— Тогава няма да има значение колко дълго ще лежат на пода Джулс и докторката.

Някъде долу на улицата под нас изпищя клаксон на такси.

— Непредвидени последици — казах. — Невинни жертви.

— Трябваше да идем там — възрази Зейн. — Нямахме как да не го направим. Действяхме умно.

— Да. И виж какви ги забъркахме.

Кацнали на покрива на сградата, се превръщяхме в част от очертанията на Ню Йорк. Виждахме светлините на небостъргача „Крайслер“. Емпайър Стейт Билдинг. Кинг Конг обаче го нямаше. Нямахме ги и кулите — близнаци на Световния търговски център.

— Не бери грижа за тях — успокой ме Ръсел. — Нищо няма да им се случи. Те искат нас.

— Които и да са „те“ — каза Зейн.

— Това няма значение — отбелязах. — Може да е ЦРУ, пазачите от Замъка, ченгета, които работят, независимо от ЦРУ или просто са се отзовали на повикване, външни агенти, вътрешни шпиони, които са обсебили официалното разследване, или комбинация от всичко това.

— Каквото и да стане — допълни Хейли, — хванатият си е хванат, а мъртвият — мъртъв.

Ерик отвори една врата на покрива. Взехме асансьора, слязохме на партера и излязохме от сградата, все едно цял живот сме живели в нея. Бяхме на една пресечка от сградата на Джулс и заложихме на това, че преследвачите ни все още не са събрали достатъчно хора, за да блокират целия периметър.

Първият паркинг бе с електронни ключалки, а освен това прекалено близо до Джулс. От втория се влизаше и излизаше лесно, но ни се стори, че има прекалено много хора. Зейн забеляза пазача в будката на третия паркинг.

— Този не е много в час. Унася се, клюма, може би е пиян.

Ръсел и Ерик се промъкнаха покрай будката, без пазачът да отвори очи. След двадесет минути се измъкнаха с един син джип „Додж“. Дори клепачите на пазача не потрепнаха.

— Всичко си има — похвали се Ръсел, докато се товарехме вътре. — Компактдиск, джипиес няма, така че не могат да ни намерят чрез него. Седалки за петима ни, прах по покрива, така че най-вероятно не го ползват всеки ден и няма да открият липсата му скоро. Ако имаме късмет, няма да е снабден с устройство за проследяване при кражба.

Паркирахме близо до хотела ни в Челен. Оставихме Хейли зад волана и Ерик да я пази, а останалите трима рискувахме да влезем да приберем „аптечките“ и матриците и да се измъкнем през аварийния изход, който Ръсел предварително обезопаси, за да не задействаме алармата. Успяхме да се върнем в джипа, без да ни убият или хванат. Може би дори без да ни видят.

Хейли слезе от колата и отвори широко шофьорската врата.

— Ти ще караш. Това нещо наистина е огромно, но задната седалка е тясна за трима мъже.

— Изкарай ни оттук, братче — обади се Ръсел от задната седалка. — Давай да си плюем на петите и да се махаме от Ню Йорк.

— Не! — възпротивих се. — Не можем да си тръгнем просто така.

— Няма начин да останем повече тук! — каза Зейн.

— Помислете добре! — настоях. — Успели са да ни проследят до апартамента. Без значение как — дали са изпратили полицейска кола да види кои точно опечалени ще присъстват на помена, или пък сме се издънили някъде, или просто са по-умни, отколкото си мислим. Ще накарат Джулс и Яроу да им кажат, че сме тръгнали за Вашингтон. Без значение *как*, но ще го направят.

— Така е — включи се Хейли. — Въпросът е *кога* ще го направят.

— Да приемем, че е сега — отвърнах. — Във всеки случай конвенционалният изход за бягство е отрязан. Те знаят, че отиваме на юг, към Вашингтон. Ще се наредят по будките за събиране на такси по магистралата, ще поставят постове, ще организират преследвачи. Вече сигурно работят по въпроса, което означава, че са една крачка пред нас.

— Трябва да се разкараме оттук — обади се Ръсел.

— Но не както възнамерявахме първоначално — казах и се включих в потока коли. — Или както те си мислят, че ще го направим.

Отдалечихме се по всички правила за измъкване от опасна зона. Ръсел наблюдаваше едната страна на улицата. Зейн се зае с другата. Хейли се изтърколи в багажното отделение и подсигури тила — гледаше фаровете на колите зад нас. На седалката до мен Ерик имаше задачата да гледа насрещното движение, в случай че са решили да ни проследят, като пращат коли срещу нас и реагират на смяната на посоката ни с помощта на радиостанция. Аз пък се заех с това да се превърнем в движеща се мишена.

Влязохме в горната част на Ню Йорк по един мост.

Поехме известен риск и минахме през тунел.

Профучахме през дългата ярко осветена тръба, в която светлината се разсейваше, сякаш е впримчена в импровизирания телескоп на Ерик, направен от ваза. Ако преследвачите ни бяха направили засада в тунела, щеше да се вдигне доста шум и да ни покажат по новините, което пък, от своя страна, щеше да направи

невъзможна дезинформацията от страна на ЦРУ. Платихме си таксата с пълното съзнание, че охранителните камери снимат отпавянето ни на юг, както очакват преследвачите ни.

Тридесет секунди след като излязохме от тунела, извих волана наляво и се насочих към един от изходите на магистралата.

— Но това е пътят към Лонг Айланд — възкликна Зейн.

— Позна — отвърнах и скрих джипа зад въздушната струя на един камион.

През предното стъкло се виждаше единствено рекламният надпис върху задницата на камиона. С малко късмет всички охранителни камери и евентуалните наблюдатели в насрещното движение щяха да видят единствено пуснатите фарове на камиона.

След десет минути Хейли ни уведоми, че зад нас не се забелязват никакви подозрителни фарове. Отпуснах газта и позволих на камиона да продължи необезпокояван по пътя си в нощта.

Пак сме на път. Дълга самотна магистрала. Единствено нощта е вечна. Нощта и свиренето на гумите. В купето мирише на непознати, на деца и на нашата пот.

— Какво става с нас? — прошепна Ръсел.

— Всичко — изстреля неволно устата ми.

— Не бе — каза Ръсел. — Имам предвид наистина. Сериозно. Зейн... най-сетне се размекна толкова много от жегата, че се охлади. Аз... го направих. Казах си всичко. След толкова години в болницата... за пръв път се чувствам...

— Празен — обади се Зейн. — И лек като перце.

— Да — съгласи се Ръсел. — Смяташ ли, че коктейлът от хапчета, който си забъркахме, върши работа?

— Доктор Фридман казваше, че хапчетата са само инструменти — отвърнах. — Истинското лечение зависи единствено от нас.

— Включително и когато позволяваме да ни го прилагат — забеляза Хейли.

— Няма как.

Знаци, които умовете ни в онзи момент не можеха да разчетат, прелетяха край прозорците.

— Мислите ли, че все още сме луди? — попита Ръсел.

— Разбира се — отвърнах аз. — Някои неща са вечни.

— Аз пък си мислех, че според теб промяната е единственото сигурно нещо на този свят — обади се Хейли.

— Що за дивотия е това — учудих се. — Ако съм прав, значи съм направил първата крачка в грешната посока.

— Но в каква посока се движим? — попита Ръсел.

— Към Вашингтон — отговори Ерик.

— В крайна сметка, да — съгласих се аз.

— Кайл Русо — продължи Хейли. — Гласът от телефона. Черните букви на бялата картичка.

— Как се чувствате? — попита я Ръсел. — Ти и Ерик?

— Скоро няма да има значение как се чувствам — въздъхна Хейли.

— Значи си както винаги — отбеляза Зейн. — А Ерик... Как се чувстваше в апартамента на Джулс... Май си си същият като преди. Виктор обаче започва да се държи шантаво.

— Аз винаги съм си бил шантав!

— Не — възрази Ръсел. — Само така си мислиш. Прекалено си изтормозен, прекалено много се притесняваш, но сега... Сега вече си на свобода.

— Това ли имаш предвид? — Пуснах волана.

Движехме се с деветдесет километра в час.

— Лудница! — извика Ръсел.

Зейн се хвърли от задната седалка към таблото.

Аз обаче бях по-бърз и върнах дланите си на волана.

— Мислиш ли, че това е шантаво? — попитах. — Шантаво като „смешно“, а не като „смахнато“.

Зейн се намръщи в огледалото за обратно виждане, после каза:

— Ерик?

Дори намекът за заповед си е заповед, изискваща подчинение. Ерик тутакси докладва от седалката до мен:

— Вик държеше кормилото с крака.

— Което ми напомня за нещо — каза Хейли и заровичка из „аптечката“ си. Запали електрическо фенерче. Запрелиства медицинския справочник, който бяхме взели от Джулс. — Да, така си и помислих. Ръсел, помниш ли онези бели хапчета?

— Да, взех едно.

— Те са противозачатъчни.

— Какво?!

— Е, вече няма защо да се притесняваш, когато някой ти каже „да ти го начукам“ — отбелязах.

— Ето за това говоря! — възкликна Зейн. — Вик става все по-шантав.

— Аз пък се чувствам преебан!

— Ами... — обадох се.

— Ако ти се чувстваш преебан, помисли си как се чувства онази тийнейджърка в училището до „Старбъкс“, която ни е пробутала противозачатъчните си за няколко долара.

— Грешки на растежа — въздъхнах.

— Ами ние? — попита Ръсел. — Бяхме професионалисти, а сега...

— Все още се държим — отвърна Зейн. — Доктор Фридман твърдеше, че независимо какво ни е накарало да изперкаме, нямало да сме толкова зле, ако не сме били предразположени към полудяване от лоши гени или преживявания в детството.

— Значи трябва да си си бил смахнат, за да полудееш, така ли? — попитах аз. — Това е абсурдно.

Гумите жужаха монотонно по асфалта, нощта летеше край нас.

Ръсел подаде един от дисковете си на Ерик и той го пъкна в плейъра на крадената кола.

„Господин полицай...“ — запя Брус Спрингстийн, като си акомпанираше на акустична китара. — „Моля те, не ме спирай...“

Ерик седеше мълчаливо на предната седалка, светлините от таблото осветяваха лицето му.

— Ей, Ерик — казах. — Там в града, при Джулс, се справи страхотно.

Той се изчерви толкова силно, че сякаш усетих топлината от лицето му.

— Това с телескопа...

— Леонардо да Винчи — отвърна той. — Камера обскура.

— Моля?

— И преди са го правили. Нещо такова. Той.

— Аха. Е, това вече съвсем променя нещата. Извинявай, но реших, че да се сетиш за нещо толкова хитро, при положение че имаш на разположение броени минути, е достойно за уважение! — Усетих го

как се усмихва на седалката до мен. — Карам си значи аз крадена кола, пълна с луди, кой знае кой ни преследва, а на седалката до мен си седи Леонардо да Винчи.

„Моля те не ме спирай...“

— А някои разчитат само на късмета си. — Засмях се.

28.

„Ох-ох“, помислил си Ерик в онзи далечен ден, когато животът му се обърнал нагоре с краката при щракването на металните белезници, приковали китките му към стола. Било достатъчно зле, когато полицаите се появили посреди пясъчната буря на строителната площадка и го отделили от другите чужденци, товарени в камион. Достатъчно зле, когато му надянали черна качулка. Вкарали го в кола. Возили го часове наред. Достатъчно зле, когато го подкарали през някакво укрепление, вмирисано на машинно масло, бетон, ръжда и урина, без да свалят качулката от главата му. Достатъчно зле, когато се спънал и почнали да му крещят. Чул писъци. Изстрели. Достатъчно зле, когато го бутнали надолу по стълбите. След това обаче го настанили в метален стол и го застопорили в него с помощта на предварително подготвени белезници. Това, *това* вече било много зле.

— Ти си в Белия лъв.

Мъжки глас. На английски. С иракски акцент.

Черната качулка се смъкнала от главата на Ерик. Острата светлина го накарала да присвие очи.

„Очилата! — помислил си Ерик. — Къде са ми очилата?“

Виждал размътено. Затворническа килия. Без прозорци. Белезниците го държали прикован за метален стол, обърнат към дървено бюро с настолна лампа върху плота. Зад бюрото седял огромен мъжага в маслинозелена униформа.

— Искам да се видя с немския консул! — извикал Ерик на английски с берлински акцент.

Тряс!

„О, боже, о, боже, о, боже!“, извикал мислено Ерик, а тялото му се разтресло от вибрациите, за които бил сигурен, че са електрически ток, пуснат по стола.

— Седемнадесети август 1990 — казал мъжът зад бюрото. — Вчера великият ни ръководител Саддам разпростря закрилата си и над чуждестранните работници, пристигнали тук от Кувейт и Англия,

Франция и Германия. Нареди задържането ви, за да предпази и нас, и вас от войната, започната от онези чудовища американците. Бяхте доведени тук. В Басра. В Белия лъв. При мен.

— Казвам се...

Тряс!

Потекли му лиги. Знаел, че му текат лиги. Не успял да им каже псевдонима си. Инженер, без жена, без деца — *това* било истина, а истината е същността на добрата лъжа.

Пазачите го извлекли по един коридор до черна метална врата. Отворили я. Сложили му очилата. Килерът, в който го вкарали, приличал на кораб в бурно море. От пода се надигали тухли, а самият под се люлеел като вълна. До едната стена стоял метален шкаф с човешки ръст. По останалите стени били размазани червени и сини петна, подобни на огромни сълзи.

— ЧК — казал човекът зад бюрото, облечен в униформа на тайните служби. Бил с мустаци. — Това е нашата ЧК. Така се е казвала съветската тайна полиция. Руснаците, които обучавали бунтовниците в Испания, били влюбени във вашето модерно изкуство. Кандински и Кле. Миро. Павлов. Нашият велик водач много уважава Сталин, така че имаме достъп до миналото на Запада.

— Казвам се Ханс Волф. Немски гражданин съм и имам работна виза.

Пазачите натикали Ерик в килията. Затръшнаха вратата и я залостили. Ерик чул изщракването на електронната ключалка.

Не можел да стои прав. Всичко му се струвало размътено. Нямащо хоризонт. Стените, таванът и подът се гънели като кашкавал. Спънал се и се стоварил върху металното легло, което било заварено за стената. Паднал и от него. Нагънатите равнини, неравният под, ярките цветове по стените, режещата светлина, всичко било като в сюрреалистична картина...

Пазачите го извлекли от килията, били го с пластмасови полицейски палки, останали вероятно от американски помощи. Хвърлили го обратно в килията. Изпуснал се в дрехите си. Извлекли го навън. Разрязали дрехите му с нож. Обливали го със студена вода. Замъкнали го гол на стола.

Мустакатият все така си седял зад бюрото.

— Какви са трите въпроса?

— Не знам!

Токът го ударил толкова силно, че очилата излетели от носа му.

Замъгленият образ на мъжа зад бюрото размахал ръка на мъждивата светлина на лампата.

— Паспорт. Виза. Компютърни кодове. Информацията не означава нищо. Има значение само онова, което работи. Машините трябва да се подчиняват. Иначе, инженерите, всичко е обречено на провал. А провалът е лоша работа.

— Три въпроса. Първо. Кой си ти?

Новата вълна електричество пратила Ерик в безсъзнание.

Събудил се с гърчове. В килията. Пазачите нахлузили очилата на носа му и натикали лицето му в две дървени купи. Първата съдържала каша, която Ерик натъпкал с пръсти в устата си. От втората пил мръсна вода.

Знаел, че мъченията не би трябвало да започнат веднага. Първо трябвало да го изчакат да каже легендата си, а после да го разнищят заедно с нея.

„Направи си сметките“ — казал си той. — Съюзниците струпват сили по кувейтско-иракската граница. От Лангли трябва да са разбрали, че съм отделен от групата западни инженери, работещи по строежа на завода за обогатен уран. Знаят, че ме няма. Ще разберат, че съм тук. Танковете ще преминат иракската граница, за да ме измъкнат.

Но не достатъчно бързо.

Белият лъв ще ме накъса на парчета.

Три избора:

Първо — да си кажа всичко и да ги убедя, че съм по-ценен жив.

Да умра, без да се пречупя.

Или да избягам.

„Няма да умирам. Няма да се пречупвам. Няма да ставам изменник“.

Единият пазач изкрещял нещо на арабски. Извъртял палката и я стоварил върху крака на Ерик. Колегата му цапардосал голия затворник с дървеното ведро.

Редували се да го бият и ритат. Той ги умолявал на немски и английски да спрат. Те пък внимавали да не му счупят очилата. „Искат да виждам — помислил си Ерик, но после разбрал — не, за тях е

необходимо да виждам тази какофония от цветове и сенки. Искат да остана заключен тук и да не мога да се изключа от проклетата килия“.

Не забелязали, че очите му опипват стените и тавана отвъд палките и ботушите им. От гредите на тавана висели жици, а по тях били окачени най-различни предмети — някои не по-големи от дланта му, а други — с размер на баскетболна топка. Между преплетените по тавана жици Ерик забелязал метална кутия.

Поставка за видеокамера. Но без видеокамера. Липсвало немигащото ѝ всевиждащо око.

Единият пазач махнал очилата му и размазаните очертания на юмрук бързо приближили носа на Ерик.

Свестил се. Бил настанен в онзи стол. Очилата висели на подпухналото му лице. В устата си имал вкус на засъхнала кръв и счупени зъби. Брадясал. Ребра, крака, вътрешности — всичко пулсирало от болка. Гол. Изтръпнал от студ. Закопчан за стола срещу празното бюро. Сам.

„Съсредоточи се — казал си Ерик. — Направи се на невинен. Ти си Ханс Волф, не Ерик Шмид. Завършил си университета в Хайделберг, а не в Йънгстаун. Инженер си. Не забравяй, че си инженер“.

Отворила се врата. Мустакатият влязъл и се настанил зад бюрото.

— Кой е първият въпрос? — започнал той.

— Кой... Кой си ти.

Мустакатият кимнал.

— Аз съм майор Аман.

По лицето на Ерик избила пот, капките затупкали по циментовия под.

Майор Аман казал:

— Кой е вторият въпрос?

„О, Божичко, не знам. Сега ще ме цапардоса, сега ще...“

— Не знаеш ли? — повдигнал рамене майор Аман. — Ха!

Човекът от тайните служби се навел над него.

— Точно заради втория въпрос си тук.

„Стегни се, не се паникьосвай, недей... когато...“

— Но ключът е в първия въпрос.

Майор Аман запрелиствал някаква папка.

— Ханс Волф. Инженер, нает от „Фолксготен кнстракшън“. Така ли се произнася? Не знам немски, така че е добре, че ти знаеш английски. — Майор Аман си позволил да пусне крива усмивка. — Един инженер във фирма, пълна с инженери. Без деца. Без жена. Без семейство. Без връзки. Кой си ти?!

Тряс!

„Ох, Боже, Боже, моля те, не, ох. Ох. Свърши. Това свърши“.

— Отговорът на въпроса „кой си“ е „сам“. Точно заради това си тук.

Ерик примигнал. „Легендата ми, лъжите ми и истинският ми живот... са ключът... към това?“

— Вторият въпрос е: с какво се занимаваш?

Всичко се превърнало в кърваво черен мрак.

Свестил се, докато го влачели гол по цимента. Престрашил се да отвори един клепах: дълъг коридор. Затворени врати. Без видеокамери. Без място за пазач. Без пазач.

Пазачите го пуснали на пода. Ерик забелязал, че един от тях набира код на клавиатура, поставена на стената до металната врата. Нещо изщракало и вратата се отворила. От килията сякаш избухнала цветна заря. Ерик затворил очи. Избутали го вътре, а той не помръднал. Не трепнал и когато вратата се *затръшна*, а електронната ключалка изщракала.

„Брой всеки дъх. Не губи представа за времето. Най-вероятно ще идат да пикаят или да пушат, или да забършат урината около онзи стол, или поне да хапнат. Аз съм тук. Сам“.

Боят, електрошоковата „терапия“ и сюрреалистичната цветна килия така замъглили разсъдъка му, че се наложило да пълзи до вратата. Пръстите му напипали очертанията на електронната ключалка. Открили главите на четири болта.

Издърпал се нагоре по хладната метална врата. Ключалката поддала на натиска му. Ето това е да си на война, особено пък в Ирак. Онова, което работи — работи. Кое то пък не — такъв е животът.

Когато пазачите отворили вратата, той все още бил облеган на нея. Тласъкът изблъскал голото му тяло и го метнал на студения бетон.

Не го били.

Не го завели при майор Аман и стола.

Вместо това го помъкнали към стаята с маркуча и дървеното ведро. Ерик си мислел за него като за „дъждовното ведро“. Натикали главата му в пълното ведро. Издърпали го, колкото да си поеме малко вмирисан затворнически въздух. После пак го потопили. И пак. Върнали го в килията.

От друга страна, това било просто *страхотно!*

Най-сетне, благодарение на песента, Ерик започнал да съзира светлинката на надеждата.

Взел я със себе си на стола при майор Аман.

— Има истини — казал мъчителят му. — Хората са си хора. Такива са, какво да ги правиш. Освен това американският поет Боб Дилън е прав: всеки трябва да служи на някого. Или на нещо. Нашият велик Садам служи на иракския народ. Всички ние пък служим на Аллах.

— Ти пък служиш на нас — продължил майор Аман с монолога си към човека на стола. — Затова си тук. Останалото идва от невежеството ти. И така, какъв е вторият въпрос!

Ерик потръпнал и изхъркал:

— С какво се занимаваш!

— И какво правиш *ти*?

Предугадил го, но въпреки това електрическият ток го нажежил до бяло.

— С какво се занимаваш? Изпълняваш заповеди. Работиш за нас. Сам си. Въпреки това, когато онази секретарка ти споменала, че тя и мъжът ѝ, който служи в републиканската гвардия, мразят живота в Ирак... Кой е заговорничил с нея? Ти, Ханс Волф.

„О, Божичко, не, моля те! Хванали са я! Хванали са ги! Сега ще ги затворят в някое място, като това или ще ги...“

— Това не си ти — продължил Аман. — Това не е самотният ни инженер.

„Това не е част от мисията ми! — повтарял си ежедневно Ерик на строителната площадка, докато гледал разтрепераната секретарка. — Не съм дошъл тук, за да я спасявам. Не съм тук, за да вербувам агенти. Тук съм, за да играя пълничкия задръстен инженер, когото хората виждат, като ме погледнат. Тук съм, за да шпионирам, да събирам сведения, да крада информация“.

— Познаваме човека, когото си им пратил. Всички вие, чужденците, които се мотае по пазарите, рано или късно влизате в контакт с подобна измет, която си изкарва хляба с прекарване на предателски кучета през границата.

„Сигурно са хванали и Саад. Или най-малкото, скоро ще го пипнат. Той винаги е знаел, че са по петите му. Горкото му семейство! Ако не бях нарушил разпорежданията на Управлението, ако се бях придържал към задачите си, вместо да се опитвам да спасявам...“

— Да се правиш на спасител не се връзва с образа ти. Което пък те прави интересен, не само за нас. Изпъкваш сред чужденците, от които трябваше да избираме. Това означава, че си податлив на промяна. За щастие, промяната, която си избрал, е да „спасиш“ хора от контраразузнаването ни.

— Ка... какво?

— Хората ни не търсеха теб. Задачата им бе да следят нашите учени, които имат навика да мислят прекалено много или да се увличат по глупави идеи като бягство в Америка или Марсилия. Това, че се хвана на въдицата им, е просто прищявка на съдбата, която те доведе тук, така че, кажи с *какво се занимаваш!*

— Значи мъжът и жената... — започнал Ерик — са от тайната полиция? Паднал съм в капана им... Защото... *съм се опитал да проявя милосърдие!* Само заради *това?* Затова ли съм тук?

Тряс!

Когато се събудил на пода в килията, си спомнил: „Не се подчиних. Наруших рамките на задачата си. Опитах се да бъда добър. Прецакаха ме. Сега съм тук“.

Напипал стената. Изправил се. Видял желязното легло.

Стъпил върху него с един крак и скочил с протегнати нагоре ръце. Хванал...

„**Хванах!**“ Металните жици на тавана изпорязали дланите му. Окървавените му ръце се плъзнали надолу по жиците, докато не сграбчили нещо по-голямо от жица, което се откъснало и Ерик се плъоснал на пода с него като някакъв очилат морж.

Прегънал тънкия ламаринен лист, голям колкото книга, на две и той се счупил. Голямото парче било с все още запоената за него жица. Малкото приличало на шпакла.

Използвал собствените си изпражнения вместо маджун и успял да закрепил малкото острие от долната страна на една плоча на пода. Останалата част от изпражненията размазал из килията с кървавите си ръце. Опитал се да скрие произхода на раните по дланите си, като направил и няколко прореза по китките.

Припаднал.

Свестил се с натопена във ведрото глава. Извадили го да си поеме дъх и размахали по-голямото парче ламарина пред очите му. После пак го потопили. Като бонус, му теглили як пердах с полицейските палки. При следващото свестяване вече се намирал на стола.

Майор Аман избърсал лицето му с топла кърпа.

— Искаш ли да ти кажа една тайна? — попитал той и долепил до устните на Ерик чаша кафе със захар и сметана. — Не можеш да убиеш всички — въздъхнал майор Аман. — Можеш да опиташ, но не дава желаните резултати. Сега светът не се нуждае от мъртъвци. Нужни са ни продуктивни хора. Които се подчиняват. Тогава всичко работи като по часовник, нали така, господин инженер?

Изчакал, докато Ерик изсърба кафето със сметана от тенекиеното канче, и прошепнал в другото му ухо:

— Самоубийството е избор, а изборът е несъвместим с подчинението. Не трябва да опитваш самоубийство отново, освен ако не изпълняваш заповед — *какъв е вторият въпрос?*

— С к'во се занимаваш — изфъфлил Ерик.

— И с какво се занимават всички?

— Изпълняват заповеди.

„Но аз не ги изпълних! — помислил си. — Наруших заповедите на ЦРУ и виж какво стана!“

— Следващия път ще направим нова крачка — обещал майор Аман.

„Нито веднъж не ми пусна ток“, помислил си Ерик, докато пазачите го влачели към килията. Нахранили го. Били го веднъж просто за идеята. Затръшнаха вратата и електронната ключалка изцракала.

Всяка фибра на тялото му жадувала за забвение. Ерик запълзял по пода към плочата, под която бил закрепил острието с

изпразненията си. Довлякъл се до вратата. Отнело му 232 вдишвания, докато развие четирите болта на ключалката.

Добре, че били залепили очилата на главата му с тиксо. Добре, че светлината в килията светела все така ослепително.

Вторачил се във вътрешността на електронната ключалка. Видял двете жички, но те се оказали прекалено дълбоко за него. Мамка му, нямало начин да свърши последната част от работата с острието, което си бил направил.

„Дано скоро ме замъкнат пак до ведрото — помислил си, докато завивал четирите болта. — В противен случай няма да имам живец да избягам“.

Следващия път го отвели направо на стола.

Майор Аман казал:

— Въпросите са три. Кой е първият?

— Кой си ти.

— Вторият?

— С какво се занимаваш.

— Ти си това, с което се занимаваш. Ето, виждаш ли? Вече се подчиняваш. Двамата с теб имаме шанса да...

Скръц — щрак!

„Какво става? Не усещам тока! Не...“

Настолната лампа на бюрото на майор Аман полудяла. Захвърчали сини искри, излязъл пушек, тя заподскачала и тръгнала да се движи по бюрото като побъркан робот. Майор Аман подскочил от стола си като ужилен. Един пазач се спуснал иззад гърба на Ерик и наложил полудялата лампа с полицейската си палка.

Лампата изхвърчала от бюрото и издрънчала в пода, а искрите продължили да хвърчат. Пазачът стоварил палката върху лампата. Тя вече не мърдала, но пазачът продължил да я налага. Най-сетне, задъхан и облян в пот, се отдалечил от бойното поле, като не се сдържал да метне триумфален поглед към голия затворник, прикован за стола.

— Извинявам се — казал майор Аман и отново заел мястото си зад бюрото. — Това е проклятието на воюващата страна. Уредите, особено пък електрическите, непрекъснато се... развалят. Трябва постоянно да сме нащрек и да предвиждаме подобни неприятности.

Тряс!

— А, слава Богу, това все още работи. Та докъде стигнахме? А, да. Третият въпрос. Преди това обаче — продължил майор Аман — помисли си върху това: кой си ти не предполага само една самоличност. Всички служат. Подчинението е същността на службата. Някои граждани на страната не осъзнават, че трябва да служат на великия ни ръководител. Учени. Инженери. Изобретатели. Директори. Адвокати. Учители. Писатели. Задачата ни е да премахнем невежеството, без да намаляваме продуктивността.

Майор Аман посочил с широк жест стаята, в която освен него и бюрото му имало още потрошена настолна лампа и гол затворник, окован в стола си.

— Това е един експеримент, който ни подготвя за голямото предизвикателство.

— Промиване на мозъци.

— На кого му е притрябвал напълно промит мозък? Трябва ни мозък, който осъзнава необходимостта от подчинение, без да губи творческия си потенциал. Не можем да рискуваме иракски мозъци с подобни експерименти. Разполагаме обаче с чуждестранни специалисти. Разполагаме с теб. Ти имаш подходяща умствена нагласа. Демонстрира способност за промяна. Освен това си сам. Наемен работник, нищо повече.

— Третият въпрос — продължил майор Аман и вдигнал пръст под носа на Ерик. — Третият въпрос е...

„Пригответи се... не... пригответи се... не... пригответи се...“

— Третият въпрос е: Как можеш да осмислиш пълния със страдание живот?

Тряс!

Разпитът се превърнал в непрекъсната серия от електрошокове, докато майор Аман обяснявал как „кой сме ние“ означава, че службата е неизбежна. Как подчинението е същността на службата. Как тази прекрасна формула дава полезни резултати. Полезните резултати слагат край на мъчителния живот и изолацията. Полезните резултати са отговор на третия въпрос, а именно как да осмислиш живота си. Първият въпрос „кой си“ пораждал втория: „какво да се направи“, а той от само себе си изисквал постигането на полезни резултати, които придавали смисъл на нещото, наречено „живот“.

Когато се свестил на пода на килията, Ерик се разплакал.

Но това не било достатъчно. Нужно му било цяло ведро със сълзи.

След още два разпита на стола, а може би след четири, пазачите го завлекли до ведрото.

Свестил се от липсата на въздух и борбата за оцеляване изтрила всички други мисли от главата му. Когато пазачите натопили главата му във ведрото за трети път обаче, се сетил. Започнал да гълта. Поемал водата с широко отворена уста. Пил колкото можел. Давили го до изтощение и после просто не им останали сили да го пребият, така че „майната му“. Просто го дотъррили обратно до сюрреалистичната килия и го хвърлили на пода.

„Бум!“, затръшна се металната врата зад гърба им.

„Щрак!“, изщракала електронната ключалка.

„Сега или никога“. Ерик се повлякъл на подутия си от вода корем. Открил плочата на пода, под която бил залепил с изпражнения импровизираната си отвертка. Напипал вратата. Развил болтовете.

„Изправи се. Ти си си ти. Ти си мъж. Ти стоиш изправен. Гол. С очила“.

„Ех, да имах галоши. По дяволите, дори и гуменки ще свършат работа за... това!“

„Имаш каквото имаш. Ти си това, което си. Трябва да... **Не!**“

„Какво пък толкова, само още веднъж“.

Ерик се прицелил като за последно и изпикал цяло ведро вода в електронната ключалка.

Тряс! Открил, че се е блъснал в отсрещната стена.

„Електронната ключалка пуши! Направих късо! Поех удара! **Направих го!**“

Заклатушкар се към пушещата врата като стар пияница. Пъхнал пръст в димящата решетка. „Измъкнах се! Избягах!“ Дръпнал към себе си с всичка сила.

От другата страна на вратата на килията, в тази „воюваща страна“, където „уредите, особено пък електрическите, постоянно се развалят“, където животът означава „постоянно да сме нащрек и да предвиждаме подобни неприятности“, в празния коридор, пазачите залостили вратата, като пъхнали полицейска палка в скобата, стърчаща от нея, и така предпочели сигурността на средновековното резе пред чупливата електроника на двадесети век.

Ерик дърпал. И дърпал. И дърпал. Строполил се със стонове на пода на сюрреалистичната си килия.

Пазачите и майор Аман не останали доволни. Но и не се разколебали.

Запретнали ръкави и заработили с още по-голямо усърдие.

Докато Ерик не си спомнил идиотската триумфална усмивка на пазача.

Свит на пода в килията, гол, със залепени за лицето очила, Ерик вдигнал дясната си ръка и забил юмрук в лицето си. Запушил уста, за да не изкрещи току-що научената тайна:

„Понякога е успех да пребиеш една лампа до смърт“.

Подчинявай се на заповедите. Това искали от него Аман, Саддам и Ирак.

Подчинявай се на заповедите. Това искало от него ЦРУ.

Двоуменето на чии точно заповеди да се подчинява му носело единствено болка. Добрите срещу лошите — става на чисто уравнение, ако силите са равни. Подчинението на всички е равнозначно на подчинение никому. Тогава няма болка. Кой съм аз — инженер, с какво се занимавам — подчинявам се на заповеди.

Килията отново се завъртяла. Когато въртенето спряло, кривите стени и налудничавите цветове се успокоили и се превърнали в стени с нормални ъгли и десени. Обърнал се към железното легло на стената. Всеки път, когато се опитвал да легне в него, се изтърколвал на пода.

Вкопчил лявата си ръка в леглото и се закрепил напук на прозаичните природни закони като този за гравитацията.

Нещата потръгнали, всичко се наредило, на устните му цъфнала налудничава усмивка от собствената му победа.

След три дни майор Аман изкрещял:

— Ти си абсолютно безполезен! Подчиняваш се на всички!

Ерик стоял насреща му, встрани от стола. Стоял гол, на един крак, с пръст в носа. Косата и брадата му миришели на опърлено.

— Трябваше да станеш наш! Ще ми навлечеш проблеми за провала на експеримента!

Ерик продължавал да стои гол, на един крак и с пръст в носа, както му бил наредил някакъв пазач. Майор Аман не попитал голия човек насреща си дали истинското му име е Ханс Волф, или дали не работи за ЦРУ. След просветлението, получено в килията, Ерик със

сигурност щял да даде всички отговори, за да се подчини на въпросите. Но мъчителят му така и не попитал. Дори и на един крак, с пръст в носа, Ерик успял да надуши победата.

— Стой на два крака — наредил му майор Аман при последната им среща. — Извади си пръста от носа. Отпусни ръце. Свърших с теб. Изкъпи се. Яж, наспи се, влез във форма за телевизионните камери. Скоро Саддам ще ви прати всички по домовете в знак на добра воля. Ще се качиш на самолета за Германия. Какво ще правиш, като кацнеш там, въобще не ме интересува. Ти си си чисто луд.

Ерик се подчинил и подчинението отново доказало тезата му — болката спряла. Екип на ЦРУ го прибрал от тротоара пред летището в Бон, докато чакал пешеходния светофар да светне зелено. Доставили го в Замъка.

Където се подчинявал на всяка заповед. Където възприел начин на поведение, който му позволил да си живее спокойно. След появата на Хейли в отделението Ерик отново започнал да мисли за себе си, да говори, да иска. Но дори за миг не посегнал на резултатите от победата си, донесла му абсолютно робство.

29.

Студ. Влага. Мрак.

Думите, обградили ме на плажа, докато слушах пляска на вълните в нощта.

Студ. Влага. Мрак.

Шпионски думи.

Студ. Като Студената война. Като „безмилостно“. Като света на невидимите битки, предхождащи куршумите и бомбите на истинската война. Като „студен гроб“.

Влага. Като в „мокра поръчка“. Като „кръв“. Като в онова, което тайните служби на бившия Съветски съюз наричат „неутрализиране“, „покушение“, „убийство“.

Мрак. Като „подмолен“. Като „черен“. Като „черна каса/ работа/ свят“.

Хейли се приближи към мен по мокрия пясък. Усмивката ѝ грееше, очите ѝ блестяха на лунната светлина. Взирахме се в мрака, а вълните се разбиваха близо до нас в опит да измокрят обувките ни и да напръскат със сол лицата ни. Над главите ни блещукаха милиарди жълти точки.

— Според теб колко от тези звезди вече са мъртви? — попита тя. — А ние просто си седим тук и чакаме светлинните им да изгаснат, за да потвърдят смъртта.

Нищо не казах.

— Питал ли си се някога защо казваме „там“? — попита отново Хейли. — Имам предвид — там, в океана?

Отново не отговорих.

След десетина вълни Хейли пак се обади:

— Защото ако океанът не беше „там“, тук щяхме да се удавим.

Вълните пляскаха току под краката ни.

— Хайде усмихни се — продължи тя.

— Студено ми е.

— Тогава се прибери в джипа. — Тя кимна към крадената кола, паркирана малко по-нагоре на плажа и осветена от луната. — Зейн ще дежури пръв. Взел е пистолета и е легнал ей там, зад камъните. Ръсел ще го смени след два часа. Като знам колко му се иска да държи пистолет, със сигурност няма да се успи. Ела с мен. Престори се, че обичаш да спиш свит в кола, паркирана на плажа.

Послушахме плясъка на вълните още малко.

— Какво те тревожи? — попита отново Хейли. — Вече направихме голямата поразия.

— Просто искам...

Думите заседнаха в гърлото ми.

— Хайде де. Виж колко е романтично тук, кажи ми онова, което искам да чуя.

— Иска ми се всичко да стане както трябва. Въпреки че онова, което направихме, си е чиста лудост. Ние сме си луди.

— И всички сме в един кюп.

— По *собствена воля* ли? — Забих думите в нея като кама.

— Няма значение — парира тя. — Проблемът не е в това.

— Разбира се, че е в това.

— Няма значение — повтори тя. — Кажи ми какъв е истинският ти проблем?

— Ами ако сме объркали всичко? Ако всичко това е просто една огромна грешка? Бягството. Идването тук, на този безлюден плаж в Лонг Бийч, за да избегнем засадите, които ни очакват на излизане от Ню Йорк? Ако хапчетата, които набави, не свършат работа, значи разполагаме с не повече от три дни, преди да изкрейзим съвсем. От три дни сме по пътищата, а не сме стигнали доникъде. Ами ако бъркам?

— Мъртъв ли е доктор Фридман? — попита Хейли. — Или всичко това е масова халюцинация?

— Мъртъв е. Бях на помена му.

— Голям купон, нали?

На лицето ми не изгря очакваната усмивка.

— Сам ли умря, или го убиха?

Мълчанието ми потвърди убийството.

— И вместо да се наикснем като извършители, както го е замислил някой, ние избягахме. В края на краищата можем пак да се

провалим, но поне не се предаваме. И в голяма степен го дължим точно на теб.

— Но какво ще стане, ако се издъня? Не ми пука за мен, а за вас...

— Нагърбил си се да спасиш света, нали? — попита Хейли. — Може и така да е. Но надали ще надскочиш себе си. Онова, което не можеш да свършиш...

— Си го плащаш — довърших аз.

— Всички си плащат.

Вълните продължаваха да пляскаат.

— Всички го знаем — продължи Хейли. — Всички се съгласихме с условията на играта.

— Може би трябва пак да си помислите.

Вълните стигнаха до обувките ни.

— Нали помниш как Ръсел взе онова противозачатъчно? — попита Хейли.

— Аха.

— Сега не иска да изхвърли другите две.

— Това е...

— Лудост? — попита тя.

Разхилихме се.

— Ръсел смята, че едното хапче се е жертвало за него, въпреки че е дошло на този свят точно, за да бъде хапче. Може би точно то е предизвикало пробива му. Колкото и абсурдно да звучи, човек е склонен да намери смисъл в подобен абсурд, след като години лечение с подходящи медикаменти не са дали никакъв резултат. Както и да е, Ръсел просто отказва да изхвърли другите две. Отказва да прекрати съществуването им. Струва му се погрешно.

— И какво смята да прави?

Обърнахме едновременно глави и погледите ни се срещнаха на лунната светлина.

— Ръсел няма да хвърли двете бели хапчета, защото другарчето им може би му е помогнало — отвърна Хейли. — Дори и да не е така, дори и да боли, Ръсел е лоялен. Така че, защо, по дяволите, си мислиш, че ще изостави онова, което започнахме заедно?

— Ръсел не е от хората, които се отказват.

— Никой от нас не е.

Вълните пляскаха неуморно.

— Така че не се тревожи дали си сбъркал, или не. Това е общо дело.

Останахме на брега дълго. Костите ми се превърнаха в парчета лед.

— За нея ли си мислиш? — попита Хейли.

— Не — казах истината: с празно сърце. — Редуцирах мисленето за нея до три пъти дневно. Първо — когато се събудя, после — като заспивам, ме нападат цяла камара спомени.

— А кога е третият път?

— Веднъж дневно. Когато се съмне и осъзная, че все още съм жив. То е като... сълза.

Тръгнахме към джипа.

— Я си представи, че всъщност няма да умреш скоро — казах аз.

— Да бе. Все едно е истина.

— Не — отвърнах. — Просто си представи, че онова, с близката ти смърт, е лудост.

— Добре — съгласи се Хейли. — Представих си. И какво?

— Ами получаваш онова, което смъртта ще ти отнеме.

— Аха — отвърна тя. — Страхотно.

Пясъкът скърцаше под обувките ни.

— Какво ми каза за Ръсел и белите хапчета? Или ми го каза само за да подкрепиш тезата си?

— А ти как мислиш? — попита Хейли.

30.

В утрото на четвъртия ден сива мъгла обгърна плажа. Приливът разбиваше стоманеносиви вълни в брега. Краденият джип си кротуваше на пясъка. Виждах на не повече от петнадесетина метра пред мен, но все пак различавах анемичната трева покрай магистралата. Потръпнах от студения вятър. Всяко вдишване носеше миризма на мокър пясък и студено море, всяко издишване раждаше облаче пара с кратък живот.

В мъглата, на магистралата близо до нас, се затръшна врата на кола.

Чу се отдалечаващо се ръмжене на двигател.

От мъглата изскочи човек с дълго палто.

Веднага забравих, че съм схванат, намръзнал, гладен и изморен.

Зейн и Ръсел изникнаха от двете ми страни.

— Непознат обект на банкета на магистралата — казах аз.

— Точно — потвърди Зейн.

— Значи е истина — обади се Ръсел.

— *Истина* е онова, което виждаме *всички*.

— Божичко, дано си прав — изстена Ръсел.

— Виктор, идваш с мен — изкомандва войникът Зейн. — Ръсел, вземи снаряжението.

Ръсел се спусна към джипа.

Двамата със Зейн се отдалечихме един от друг, така че да не могат да ни повалят с един откос. Закрачихме към магистралата.

— Ей, вие двамата! Какво правите там? — обади се привидението.

Жена. Възрастна жена. С дъждобран и гумена шапка, вързана върху боядисаната ѝ черна коса. Тебеширенобялото ѝ лице бе набраздено от бръчки и оцветено с руж. Бледите ѝ пръсти се бяха извили като птичи нокти. Стоеше на банкета на магистралата и ни гледаше.

— Дойдохме да погледаме океана — отвърна Зейн, когато стигнахме до нея.

— Защо? — На асфалта зад гърба ѝ се мъдреха три големи пазарски чанти, както и дамска чанта с размерите на раница. — Няма значение. За кой автобус сте?

— Моля?

— За кой автобус сте попитах.

Зейн се намръщи.

— Нашият автобус е... син.

— Какво значение има цветът? — отрязва тя. — Особено пък ако се мотаеш по плажа, когато дойде. Или си в автобуса, или в мъглата. Атлантик Сити ни взема отгук. — Мъглата се разсея за момент и успяхме да забележим, че малко по-нагоре по магистралата чакат още две жени. — Двойното М на Ен Джей спира точно тук.

— Ен Джей?...

Тя ме прекъсна с нетърпелив жест.

— Добре де, сложили са му някакво ново префърцунено име, ама ние си го знаем като „Норт Джърси Мега Мол“. Вие двамата какво, мислите ли да се възползвате от офертата за преспиване?

Късметът се състои в това да видиш шанса си и да го грабнеш.

— На какво разстояние... Колко време е с автобус до магазина? — попитах.

— Час и половина, макар че в тази проклета мъгла... И в носа да ти бръкнат, няма да видиш.

— Лоша работа — каза Зейн и забелязах, че се мръщи.

— И каква точно е далаверата? — попитах. — Останалите... а бе, паркирахме ей там, за да не ни удари някой, докато...

— Значи освен вас има и други, така ли? — Подобната на птица дама присви очи.

— Братле — казах на Зейн, — иди и... иди и накарай Чичо Сам да докара всички тук.

— Ако и чичо ви ще идва, ей там, по-нагоре, има отбивка, където да паркира. Пъхнете една десетачка под чистачките и ченгетата няма да ви бутнат поне два дни.

Зейн забърза надолу по плажа към колата и подвижна през рамо:

— Да не тръгнете без нас.

Дамата с птичето тяло ме потупа по рамото и каза:

— Дръж се за Бърнис и се не бой.

— Разчитам на това — уверих я. — За автобусната компания ли работиш?

— Глупости! — възмути се тя. — Да не съм луда да им играя по свирката?

Бърнис ни се присмя, че сме тръгнали така неподготвени, и ни снабди с пазарски чанти, достатъчно големи, за да поберат плячката от магазина, която очевидно нямаше да влезе в нашите „аптечки“. След малко към нас се присъединиха и други купувачи. Пенсионирани двойки. Майка и леля с приказлива бъдеща булка на около двадесет, ухаеха на лак за коса. Една корейка.

Ръсел отиде да паркира джипа и докато се връщаше, автобусът за Атлантик Сити изпълзя от мъглата. Целият бе покрит с реклами на казина. Десетина комарджии побързаха да се качат. Автобусът ги отнесе, а ние останахме да висим на банкетата.

След десетина минути се дотътри и нашият сребрист автобус.

— Не ми бутайте парите си — извика Бърнис и набързо подреди малобройната ни група в нестройна опашка. — Ще си вземеш билети в автобуса. Намери си място, миличък. Никой не иска да виси прав час и половина.

Ние петимата се настанихме на задната седалка.

— Дано да си струва — измърмори Ръсел.

— С билетче в ръка сме в по-голяма безопасност, отколкото в крадена кола — казах аз. — Ще се смесим с тълпата и ще заличим следите си. Ще станем толкова незабележими, че направо ще изчезнем.

Зейн подуши дрехите си и изсумтя:

— Не сме много за обществен транспорт.

— Имаме нужда да се опънем и да се наспим както трябва — каза Хейли.

Ерик кимна.

Сребристият автобус ръмжеше в мъглата, а Бърнис сновеше по пътеката между седалките.

— Една, взе ли си удобните обувки? Джанис, снаха ти не хареса ли онзи юрган? Каза ли й за докторите? Недей да мърмориш, Мелвин, винаги можеш да седнеш на някоя пейка в магазина и да зяпаш фустите. Агнес, искаш ли билетче, или си с карта?

— Оскар — викна Бърнис на шофьора на автобуса. — Искаш ли аз да ги проверя? Разбира се, че искаш — отговори си сама. — Щом има кой да ти върши работата.

Когато стигна до нас, вече бях разбрал достатъчно, за да кажа:

— Нямаме карти и искаме пълна програма, включително стаи в мотела.

Бърнис бе оставила гумената шапка и дъждобрана на седалката си. Носеше розов трикотажен анцуг. Между лъскавите ѝ черни къдрици надничаше затъкната зад ухото ѝ незапалена цигара.

— Имате закуска — каза тя и ни раздаде ваучерите. — Автобусът ще ви свали пред мотела, преди магазинът да отвори, така че нападнете шведската маса. Беконът свършва бързо.

Строгите ѝ зелени очи ни изгледаха изпитателно.

— Стаите ви са от 17-а до 21-ва, вие си решавате кой къде ще спи. Дайте ваучерите на рецепцията.

— Искат ли кредитна карта? — попита Зейн.

— За тях няма значение. Бездруго автобусът утре няма да тръгне, докато не са платени всички сметки в мотела.

Огледа бялата коса на Зейн и присви очи.

— Имаш ли внуци?

— Тъъ... не.

— Деца — тъкмо решиш, че окончателно са ти разбили сърцето, и те излизат на бис. Мога да си спестя някои проблеми, но от друга страна, ми е хубаво да ги виждам.

Огледа ни — петима непознати, настанили се на задната седалка на автобуса. Белокосият без внуци. Чернокожата, която не изглеждаше да е сестра на нито един от останалите. Пълничкият очилатко, кацнал на края на седалката. Чорлавият рокаджия, когото нито една баба не би желала да види в къщата си, прегърнат с безценната ѝ внучка. Поетът с размътен поглед и неуловима усмивка.

— Странно семейство сте вие.

— Кое семейство не е странно? — казах.

Птичите пръсти помачкаха незапалената цигара, която допреди миг бе зад ухото ѝ.

— Семейства — изсумтя Бърнис. — Майките постоянно ти натякват неизречени съвети. Бащите никога ги няма, дори когато киснат в проклетия фотьойл в хола. За братята и сестрите да не

говорим. Не стига, че те товарят с проблемите си, ами и ти губят времето. Децата не искат и да чуят как е било навремето и затова хабер си нямат какъв е животът.

Бялата пръчица се размърда между остарелите ѝ пръсти.

— Мислех, че пушенето в автобуса е забранено — обади се Зейн.
— Заради пожарите и рака.

— Не съм пушила от години — осведоми ни Бърнис и забучи цигарата зад ухото си.

Сребристият автобус се включи в по-голяма магистрала.

Бърнис се загледа през прозореца.

— Когато бях малка, ходехме от магазин на магазин по улицата. После построиха огромните хипермаркети, от които не се налага да излизаш, така че не виждаш нито слънце, нито дъжд. Сега вече има компютри, стига да знаеш как да ги ползваш и да си добре с парите. Няма нужда да излизаш от къщи или дори да говориш с доставчика. Свободен си да си стоиш заключен по цял ден. Истинските магазини пък примамват с безплатни автобуси хора като нас, които само си търсят причина и място за разходка.

— Или си в автобуса, или в мъглата — отвърнах ѝ с нейните думи.

— Да — съгласи се тя, но констатацията не ѝ хареса.

След два часа бяхме настанени в съседни стаи на мотела. Вече бяхме успели да опустошим шведската маса, а Ръсел пое достатъчно кафе, за да застъпи първото дежурство и да се съгласи да ни изпере дрехите. Ние пък се отпуснахме в истински легла. От коридора се чу гласът на Бърнис — подканваше някого да си размърда задника. Отпуснах се в прегръдките на безпаметния сън.

След седем часа взривихме полицейската кола.

31.

Шест часа и девет минути, след като Бърнис пресече улицата и хлътна в огромния магазин, групата ни се изправи пред вратите му от матирано стъкло. Носехме пазарските торби, подарени ни от Бърнис, матриците, „аптечките“. Отраженията ни изглеждаха сънливи, изкъпани, избръснати и сигурни, че знаят какво правят в този слънчев следобед.

— Ей, вижте ни само — изкоментира Ръсел. — Петима луди в сърцето на истинския свят.

Хейли се вгледа в отраженията ни и каза:

— Аз пък си мислех, че вече преживя просветлението си.

— Да, ама от другата страна е още по-шантаво.

— Точно.

— Хайде да почваме — подканих ги.

Електронното око на фотоклетката ни забеляза и отвори плъзгащите се врати.

Зениците ни поеха океана от изкуствена светлина, който ни заля с влизането. Напълнихме дробове с атмосферата на огромния магазин още с първото вдишване. Ароматизатор, предназначен да прикрие миризмата на милиони подмишници и изморени крака. Натрупани по щандовете ризи и поли излъчваха миризма на нов плат. Колкото по-навътре влизахме, толкова по-силна ставаше миризмата на ресторанта за бързо хранене със сладоледи във вафлени фунийки и препържена мазнина. Шахматно подредените теракотени плочки в бяло и черно поглъщаха шума и не задържаха следи. Чувахме изречения от различни разговори, бученето на прахосмукачки, пърпоренето на климатици и отзвучи от инструментал, в който музикантите весело изтезаваха слабо позната мелодия.

— Стига бе! — възкликна Ръсел. — Ами че това са Бийтълс! От „Сарджът Пепър“. Парчето е онова, дето пеят, че искат да ни зарият с дрога!

— Последният път, когато съм влизал в такова място, беше по времето на Никсън — обади се Зейн.

Две възрастни жени в стилни анцузи минаха покрай нас, без да спират да говорят и да ръкомахат. Снежнобелите им маратонки маршируваха в крак.

— Дошли са да се поразходят. Полезно е за сърцето — обясних на учудения Зейн.

— Аха.

— Ние пък сме тук, за да вземем каквото ни трябва и да се махаме.

Ерик се приближи до Хейли и изпъшка:

— Не ме оставяйте тук!

— Няма — увери го тя.

Приблжихме се до едно павилионче, в което имаше голяма карта на търговския център с обозначение на различните магазини по етажи.

— Тук има пет различни магазина за маратонки, така ли? — удиви се Ръсел.

— Ми всички бягат — казах за втори път от двацет и четири часа.

— Ние поне имаме причина — каза Ерик малко притеснено.

Вместо да бягаме обаче се заскитахме мързеливо и безразлично покрай витрините, отрупани с безглави манекени, облечени с панталони и пуловери, шити в комунистически Китай или някъде в пустошта южно от Тексас. Реномирани марки, гръмки имена, напълно непознати фирми и дрехи, шити на ишлеме, летяха пред очите ни като картечни откоси. Един магазин ни обещавахе витамини на билкова основа, които по *естествен път* ще се преборят с тайните болести на жизнерадостните модели от рекламите, очевидно страдащи от плешивост, наднормено тегло, остеопороза, рак на кожата, тромбоза, импотентност, невроза. Следващият магазин пък предлагаше километри златни ланци, пръстени, гривни и маркови часовници, които освен всичко друго измервали и времето. Продавачите в съседните магазини бяха заети да обясняват различните опции на шезлонг за масаж, както и да напътстват клиентите как най-правилно да свържат портативния телескоп за веранда с лаптопа си, така че едновременно да се изтягат блажено в хола и да гледат звездите.

— Кога се е случило всичко това? — учуди се Зейн.

— Станало е пред очите ти — отвърнах.

— Е, във всеки случай не и пред нашите очи — отбеляза Ръсел.

— Ние си бяхме заключени на топло.

— Което не ни оневинява — каза Хейли.

Продължихме да обикаляме.

Поредното павилионче, този път окичено с холивудски плакати на филми, прожектирани в киносалона на търговския център. *Красиви актьори*, способни да преобърнат света в търсене на истинската любов. Призрачен свят, в който само *чудото*, скрито в разбито младежко сърце, е в състояние да предотврати триумфа на злото. *Непокорни ченгета*, насочили пистолети към бляскавия лош герой, недосегаем за закона. Секси блондинка, облечена в черен латекс, заобиколена от още шест подобни на нея, готови да извършат *престъплението* на века. *Ужасно объркано* заможна бяла семейство, извадено от житейската безизходица благодарение на необикновените умения на черен гуру. Изключително динамична *анимация*, подходяща за цялото семейство, която със сигурност ще се превърне в класика и в която нищо не се случва от началото, та чак до края.

— Толкова ми се иска да гледам нещо, което обичам — каза Ръсел.

Погледите ни едновременно се насочиха към бляскавата витрина на една книжарница.

— Толкова ми се иска да се върна към по-доброто си аз — въздъхна Хейли.

— Толкова ми се иска да навестя старите си приятели. — Образи от Фокнър, Луис, Стайнбек, Камю, Хамет, Маркес и Уилямс затанцуваха пред очите ми. — И да завържа нови приятелства.

— Вътре може да има карти, които ще ни свършат работа — каза Ръсел. — Или пък готина музика.

— Там, където искаме да идем, сигурно вече ни търсят — изсумтя Зейн и поклати глава.

Ерик кимна.

Обърнахме се да тръгнем...

— Не мърдайте! — изсъска Ръсел, но побърза да се поправи: — Не! Дръжте се естествено!

Ерик се вдърви и потрепна.

— Спокойно! — Хейли го хвана за ръка.

— Какво има? — попита Зейн и пръстите му пробягаха по колана, в който бе затъкнат единственият ни пистолет.

— Камери. — Ръсел завъртя очи към тавана.

Белите метални кутии на камерите висяха от тавана и бавно се въртяха на всички страни, циклопските им очи методично опипваха всяко ъгълче на търговския център.

— Има една и до банкомата на онази стена — отбеляза Хейли.

— Както и зад касата в магазина за дамско бельо — добави Ръсел.

— Навсякъде са — констатира Ерик.

— Е и какво? — успокоих ги. — Тези камери бездруго ще пропуснат важната част. Те търсят крадци, а не бегълци от лудницата.

— Но ще заснемат присъствието ни тук — възрази Ерик.

— Само ако и когато някой реши да прегледа записите — казах аз. — Дотогава вече няма да сме тук. Освен това, ако няма някаква причина да се преглеждат записите, все едно че никога не сме били тук.

— И все пак не ми харесват — въздъхна Ръсел. — Не е на хубаво.

— Какво ще стане с Америка, когато Вътрешна сигурност най-сетне успее да монтира камери във всяко кътче? — попита Хейли.

— Психиатрите като доктор Фридман ще трябва да измислят ново определение за „параноя“ — отвърна Зейн.

— Късно е вече — казах и ги поведох към една гигантска саксия с жива палма. — Дори все още да има нормални хора, всички са параноици.

— Трябва да се махаме оттук — каза Ръсел. — Също както пет „Енимълс“.

— Все още не сме си набавили онова, за което дойдохме! — възрази Зейн.

— Тук и без това го няма — отвърнах. — За сметка на това си имат камери.

— Не сме стояли и половин час! — включи се и Хейли.

— Време е — отсякох и се насочих към една будка с надпис **ИНФОРМАЦИЯ**.

— С какво мога да ви помогна? — попита побелялата дама вътре.

— С всичко — отвърнах. — Да започнем с най-близкия голям паркинг.

— Най-близкият изход е през денонощната аптека — упъти ни дамата.

— И сами трябваше да се сетим — прошепна Ръсел.

Тръгнахме в указаната посока и след известно време забелязахме денонощната аптека — бе свита до магазин за футболни фланелки, топки, маратонки и други спортни стоки.

— До спортния магазин има тоалетна — казах. — Нека я използваме.

— Струва ми се, че идеята да крадем кола от търговски център е лоша — забеляза Ръсел. — Да оставим настрана, че охранителните камери могат да ни снимат. Човек никога не знае колко скоро ще се появи собственикът на колата, ще открие липсата ѝ и ще звънне в полицията. Оттам нататък... Пък и да я крадем посред бял ден...

— Нямаме кой знае колко други възможности — възразих аз. — Трябва да се махнем оттук.

— Така си е — обади се Ерик.

— Виж си разтрепераните ръце. — Зейн поклати глава. — Трябва първо да се надрусаме.

Купихме си минерална вода от автомат. Хейли изтръска няколко хапчета от бурканчето, заето от Джулс. Ръсел единствен взе повече от три хапчета и четвъртото избрано от него бе малко и бяло. Хейли запази сериозното си изражение, макар и да проследи внимателно избора му. Аз пък бях прекалено нервен, за да ѝ кимна или да се усмихна.

— Трябва да излезем — казах и влязох във вмирисаната на сиропи и хапчета аптека. Наоколо ми се заредиха рафтове с памперси за възрастни, тампони и препарати против комари, силното луминесцентно осветление от окачения таван ме блъсна в очите. — Вземайте каквото ви трябва, а аз ще се погрижа за транспорта.

— Краденето на коли не е силната ти страна — опита се да ме спре Ръсел.

— Човек се учи, докато е жив.

— Остави поне Ерик... — пробва и Зейн.

— Ей! Имам нужда да изляза оттук, и то сам!

И изхвърчах на паркинга.

Розови оттенъци смекчавах слънчевата светлина. Опитах се да се овладее. Да изглеждам безобиден. Все едно че от векове се разхождам тук.

„Тук сигурно има поне две хиляди коли“. Тръгнах по една пътека между тях, после свърнах по друга. Пробвах всички джипове и миниванове. Всички се оказаха заключени.

На паркинга нямаше много хора. Сякаш някаква гигантска прахосмукачка засмукваше човешките същества право от колите им и ги хвърляше в *царството на стоките и изкушенията* — търговския център. Може би бръмченето на същата тази прахосмукачка бе осакатило до неузнаваемост песента от младостта ни, която звучеше като фон.

„Бива си я прахосмукачката — помислих си. — Още чувам бръмченето. Хайде сега да се съсредоточим“.

„Коя кола да задигна? Надали и петимата ще се поберем в тази червена тойота. Онзи миниван пък с лепенката «Майка на футболисти» е с меки гуми, заключен и вероятно вмирисан на миналогодишни пеленки и с тазгодишни дъвки по седалките. Златистият джип също е заключен... но стъклото на шофьора е открехнато. Може би...“

Женският глас зад гърба ми ме накара да замръзна:

— Мога ли да ви помогна с нещо, господине?

Имаше светла коса, пристегната в кок. Тъмносиня блуза и панталон, черни обувки. На гърдите ѝ бе окачена сребриста значка, а на колана — 9-милиметров „Глок“. Патрулката работеше на празен ход зад гърба ѝ. Забелязах радиопредавателя, закачен на рамото ѝ, както и типичната торбичка от черна кожа, в която държат белезниците. Онова, което ме втрещи обаче, бяха тъмните огледални очила, които отразяваха кървавочервения диск на залязващото слънце. И мен.

— Мога ли да ви помогна с нещо, господине?

Второ предупреждение.

— Абсолютно! — Опитах да извадя най-невинната си усмивка.

Абсолютно сигурно знаех, че тя знае. Знаех, че тя знае, че знам, че знае. И двамата играехме ролята си в опит да допишем края на сценария. И двамата с пълното съзнание, че сцената всъщност е финал, а не начало на постановката. Това караше и двама ни да се държим

любезно и да не мърдаме с надеждата другият да направи погрешна стъпка.

— Какво има?

Униформата ѝ показваше, че е местно ченге.

— Какво има?

— Ами обикаляте паркинга, все едно избирате кола.

— Чиста случайност. Колата ми е в сервиз, така че дойдохме с колата на жена ми.

— Тази ли? — Тъмните очила кимнаха към златистия джип.

— Да. Обикновено вземаме моя форд, така че ползвам джипа само няколко пъти в месеца. Напоследък обаче всичко кара само джипове и си приличат като две капки вода.

Тъмните очила се помръднаха леко вляво и вдясно. Оглеждаше периметъра, без да сваля очи от мен.

— Къде е жена ви?

— Не е тук.

— Вие обаче сте.

— Ами... да.

— Ще ми покажете ли шофьорската си книжка?

— В момента не карам.

— Опитвам се да ви помогна. Възможно е да сте объркали колата. Както сам казахте, всички си приличат ужасно. Ще проверя по радиостанцията дали колата, пред която стоим, е регистрирана на вашия адрес. Нали живеете с жена си?

— Че кой друг ще живее с нея.

Не се разсмя.

— Нямам шофьорска книжка. Всъщност имам, но... е в колата.

— В колата значи.

— Заедно с портфейла ми — добавих. — Затова съм тук. Да си взема портфейла.

— Значи сте отишли да пазарувате без портфейл, така ли?

— Случва се да забравям разни неща — отвърнах. — Жена ми обаче...

— Жена ви не е тук.

— В магазина е. Всъщност е на опашка. Чака да ѝ занеса портфейла си, за да плати с моята кредитна карта, а не с нейната.

— Хубава история — каза полицайката.

— Дано само има щастлив край.

— Ами хайде да вземем портфейла ви и да влезем в магазина.

— Точно там е проблемът.

— Аааа. Там ли е проблемът?

— Знам, че звучи глупаво! Не стига, че си забравих портфейла в жабката на колата ѝ, където си живеят хиляди други неща, а после тя ме праща да го взема...

— Заради кредитната карта.

— ... заради кредитната карта, и двамата забравяме, че за да отворя колата, ми трябват ключове, които обаче са у нея.

— Значи портфейлът ви е заключен на сигурно място.

— Точно така. — Повдигнах рамене и се ухилих глуповато. Започнах да се моля.

Черните очила не се отделиха от очите ми дори за миг. После тя попита:

— И какво ще правим сега?

Изад полицейската патрулна се появиха синьо-оранжеви пламъци. Чу се звук от счупено стъкло.

Ченгето се извърна леко, така че да не ме изпуска от очи, и се огледа вляво и вдясно. Не видя нищо подобно на счупено стъкло. Отново фокусира тъмните си очила изцяло върху мен и точно в този миг забелязах тънката струйка дим зад рамото ѝ. Издигаше се откъм капака на полицейската кола. Замириса на изгоряла гума.

Пламъците от самоделния коктейл Молотов, изработен с подръчни средства от аптеката, подпалиха предната гума на патрулката...

И тя гръмна. Ченгето се извъртя и извади пистолета си. От колата се издигаше черен дим. Експлодиралата гума вкара част от запалителната течност при двигателя. Пламъците стигнаха до горивната камера на колата.

Взривът изби предния капак на патрулката.

Ченгето залитна към мен в пътечката между две коли.

Бум! Резервоарът на колата се превърна в огнена топка.

Ударната вълна повали полицайката на земята.

Аз също паднах.

Стълб оранжев пламък и черен дим се издигна към небето. Тръсъкът от взрива задейства алармите на близките коли.

Дотук с тайните операции. Колко ли бяха успели да заснемат охранителните камери?

„Ставай!“ Пламъците бушуваха. Замаяната полицайка лежеше в краката ми с лице и ръце по-червени дори, отколкото усещах моите. Отвсякъде идваше миризма на разтопена гума, бензин, горещ метал и... опърлена коса. Ударната вълна бе избила пистолета от ръката ѝ. Видях я, че опипва асфалта да си го намери.

„Тя е от добрите“.

Издърпах я по-далеч от пламъците. Все още замаяна, тя се опита да се изправи на колене. Изтръгнах микрофона на радиостанцията, метнах го надалеч и извиках:

— Отивам за помощ!

Хукнах към аптеката на търговския център.

Щом изскочих от облаците дим, Зейн — тъкмо той бе приготвил и хвърлил бутилката със запалителна течност — ритна стъклото на шофьорската врата на едно БМВ. То стана на паяжина. Вторият му ритник го изби. Ръсел бръкна вътре, отвори колата и използва отвертка вместо ключ. Двигателят запали. Ръсел и Зейн подкараха краденото БМВ през паркинга покрай удивената тълпа зяпачи, събрала се около димящата полицейска патрулка. Хейли и Ерик ме пресрещнаха. Колата със счупеното стъкло спря колкото да се вмъкнем на задната седалка и даде газ далеч от черния дим, виещите аларми и сирените на пожарните, насочили се към търговския център.

32.

— Вижте на какво приличам! — извиках от задната седалка на краденото БМВ, докато Ръсел направляваше колата през смрачаващите се покрайнини на Ню Джърси.

— Останало ти е по половинка от всяка вежда — осведоми ме Хейли от едната ми страна.

— Освен това си хванал тен — добави Ръсел.

Зейн запази мълчание на предната седалка.

Вятърът духаше здраво през липсващото стъкло на шофьорската врата.

— Справях се чудесно! — извиках отново.

— Напротив — възрази Ръсел и направи ляв завой, без да знае къде точно отива. — Винаги си мислиш, че се справяш страхотно, когато говориш с жена, но грешиш.

— Това не беше жена! — извиках.

— Виждаш ли — отвърна Ръсел. — Значи съвсем си изперкал.

— Беше ченге!

— Точно! — отвърна Зейн. — И това ченге насмалко не ти щракна белезниците. — Той поклати глава. — Добре че пратихме Хейли и Ерик да те прикриват. Ако мацката с тъмните очила те беше прибрала в колата си, щяхме да видим дяволи по пладне. Какво си мислеше, да я поканиш на вечеря докато те претърсва ли?

— Насмалко не ме подпали!

— Вярно, че малко се поизсилих с хвърлянето. Исках да я метна пред патрулката, така че да няма щети и същевременно да виждаш какво точно става.

— Но взривът си беше класика — обади се Ерик.

— Лудница — съгласи се Ръсел.

— Сега вече и полицията знае...

— Не толкова, колкото щяха да научат, ако те бяха закопчали — отбеляза Зейн. — Разполагат само с описание на гражданин, опитал се да спаси живота на зашеметена полицайка, чиято кола е взривена.

— И със сигнал за крадена кола.

Уличните лампи в Ню Джърси светнаха. Платното се задръсти от коли, но все пак продължавахме да се движим.

— Поне карта да си бяхме взели — обади се Ръсел: взираше се в улиците и къщите наоколо, част от лабиринта от градски, общински, щатски и федерални пътища пред нас.

— Дръж океана отляво — каза Зейн и посочи една стрелка, според която плажът бе на километър и половина в онази посока.

Вечерта премина в нощ и вятърът, нахлуващ през избития прозорец на краденото БМВ, стана още по-студен. Следвахме пътя и поемахме ту наляво, ту надясно. Разчитахме единствено на интуицията си, за да отгатнем къде е океанът. На моменти бяхме убедени, че черните му вълни се простират между светлинките на сградите, прелитащи покрай избития прозорец на Ръсел. Дори усещахме соления мирис във въздуха. Друг път пък минавахме покрай малки магазинчета и крайпътни кръчми, които можеха и да са в Канзас, през квартали, които можеха да са в Охайо.

Движехме се вече около четиридесет и пет минути и ни се струваше, че държим южна посока по еднопосочен път покрай нови многофамилни жилищни сгради и порутени постройки. Може би от нощния вятър, нахлуващ през прозореца, или пък може би добрата ми половинка взе връх и си каза „какво пък толкова, едни вежди“, но се поуспокоих и бях на път да изтъряся някоя шега и да се опитам да съм добър със Зейн, но изведнъж Ръсел възкликна:

— Мамка му!

Погледнах надясно — ни следа от буркани на полицейски коли.

Погледнах назад — мрак и пусто шосе.

Напред — същото.

— Вдясно е чисто! — обади се Хейли на седалката до мен.

Ръсел натисна газта и БМВ-то се втурна напред, но той забави още на първата пресечка и завъртя волана наляво. Спуснахме се покрай пуст парк, направихме още един рязък ляв завой и поехме бързичко по еднопосочна улица, обратно на посоката, от която идвахме...

Ръсел скочи на спирачките толкова внезапно, че всички се килнахме напред, само за да ударим тил в облегалките.

Спряхме на тъмна еднопосочна улица в посока обратна на онази, която трябва да държим. Пустият парк се простираше някъде вляво от нас. Вдясно се издигаше бетонното тяло на огромна сграда, простряла се между две пресечки. Покривът ѝ сякаш се опитваше да докосне звездите. От другата ѝ страна трябваше да е океанът.

Ръсел отвори вратата и изпъна врат, за да огледа по-добре покрива на сградата.

След секунди се прибра в купето и каза:

— Олеле... майчице!

И пак натисна газта. БМВ-то литна напред. Ръсел насочи колата към едно обръщало във формата на подкова пред бивша военноморска болница, строена през Втората световна война, понастоящем превърната в хотел.

— Чакайте ме тук! — викна и хукна към фоайето.

— О — казах глухо, когато влезе в хотела. — Добре.

Слязох от колата. Огромното черно пространство на една пресечка от нас трябваше да е океанът. От лявата му страна се простираха дълги дъсчени пътеки. Отдясно се извисяваше огромна изоставена постройка. Вдигнах очи нагоре и потърсих онова, което бе забелязал Ръсел, но видях единствено голям изгаснал неонов надпис с думите:

ДОБРЕ ДОШЛИ В...

— Влизай в колата — викна Ръсел, вече тичаше към БМВ-то.

Дори не се замислих дали да прочета надписа докрай. Подчиних се автоматично. Все пак той бе шофьорът.

— Само на пет пресечки!

Ръсел даде газ и полетяхме в посоката, в която отивахме първоначално, преди той да види *каквото бе видял*. Порехме нощта с рев, без да изпитваме и капчица съмнение в шофьора ни.

Краденото БМВ направи ляв завой и продължи по широка улица, в средата на която имаше място за напречно паркиране. Една кола излезе и Ръсел моментално се напъха на нейното място. Слезе и

изпъшка, все едно тъкмо е правил страхотен секс. Пресече улицата и се запъти към дълга едноетажна сграда, построена от тънки сиви тухли и оброчена с бели тенти. Вървах след него. Той внезапно падна на колене и разпери ръце, сякаш току-що е пристигнал в обетованата земя.

На една от белите тенти имаше голям надпис с черни букви: „Каменният кон“^[1].

По-долу, на черен фон с по-малки бели букви, бе написана „Кафе и бар“.

Ръсел продължаваше да стои на колене. До ушите ви достигаха звуците на заведението — китарни сола, думкаци барабани и дрезгав глас на певица.

— Не — казах аз.

— Какво пък толкова — обади се Зейн. — Нали все някъде трябва да хапнем.

— Добре — въздъгнах. И чак тогава се сетих какво трябва да е гласял изгасналият неонов надпис:

ДОБРЕ ДОШЛИ В АСЪРИ ПАРК, НЮ ДЖЪРСИ

— Трябва да хапнем. Всичко ще е наред.

Ерик закрепил покривалото на резервната гума на мястото на липсващото стъкло на шофьорската врата. На входа платихме куверт и пристъпихме в помещение с черни тухлени стени, бирени изпарения, цигарен дим и цветни светлини. Тапицираната стена зад сцената бе изрисувана с голям бял кон. Групата забиваше пред тълпа от около двеста колежани и студенти с разветви коси, пред около двайсетина бачкатори, пред хора около трийсетте, като Ръсел, Ерик и мен. Един чернокож, по-възрастен от Зейн, мина покрай нас, подпираше се на бастун. Проправихме си път до задния бар. Пясъчнорусата барманка със слънчев загар, изрязан потник и обеща на пъпа ни вдигна пръст да изчакаме.

Китарите и барабаните влязоха в такт и завършиха подобаващо поредното парче.

— Благодаря ви, много! — каза солистката на групата, която свиреше и на китара. Водопад от черни къдрици падаше около лицето ѝ с цвят на слонова кост и стигаше до ниско изрязаната черна тениска. Носеше черни дънки и сандали с дебела подметка. — Благодаря ви, че сте дошли да ни чуete тази вечер! Надявам се, че харесахте последното парче. То е мое и се казва „Секс в крадена кола“.

Чуха се няколко ръкопляскалия.

— Сега ще направим малко почивка, но скоро ще се върнем с кавъри на любимите ви парчета и няколко наши, които съм сигурна, че ще харесате. И дано да съм права, иначе просто ще ми разбиеете сърцето. — Разтегна пурпурночервените си устни в усмивка, за да покаже, че се шегува, но истината бе, че говореше съвсем сериозно. — Нали помните какво пише на тентата: ние сме „Тери и бегълците“.

Барманката се наведе и попита:

— Какво да ви дам, приятели?

Красноречивият ми жест свали усмивката от лицето ѝ.

— Без алкохол!

— Аз ще пия една бира — каза Зейн.

— Аз също — обади се и Ръсел.

— Нека да са четири — каза Хейли и като кимна към Ерик, добави — Нашите светли.

— Добре — предадох се. — Но само по една!

— Може ли да хапнем нещо? — попита Зейн.

— Нещо бързо и засищащо — отвърнах. — Най-вече бързо.

— Гладът, човече — каза барманката, — е лоша работа. Имаме спагети. Домати, наденички и сос от чушки. Става бързо, но ако се окапеш, прилича на кръв.

Обърна се и тръгна към полицата с празни чаши, закрепена на декорираната с американското знаме задна стена, като същевременно издиктува поръчката ни по закрепения до устните ѝ микрофон.

— Ами ако някой се вмъкне в БМВ-то? И го вземе? — прошепнах на Зейн.

— Да открадне крадената ни кола? — Той кимна към певицата и композиторка Тери, която отиваше към другия край на помещението, за да се прегърне с три приятелки. — За секс?

— Не е смешно! И не ми е до песни!

— Напротив — отвърна той и ми подаде бира — Отпусни се.

Ръсел се набута помежду ни и попита:

— Имате ли представа къде сме?

— Доста надписи има — отвърнах.

— Не, човече, имате ли представа къде сме! Има места, където магията се носи във въздуха. Където изкуството се среща с публиката и заедно се извисяват. Като сцената на фестивала в Нюпорт или „Котън Клъб“ в Харлем или клуб „Кавърн“ в Хамбург, където са свирили Бийтълс, или тексаските долнопробни барове, от които са излезли Ханк Уилямс и Бъди Холи — или мамка му, Глоуб Тиътър, още от време оно.

— Стига лирически отклонения — отрязвах го. — Спри се малко и недей сравнява вмирисан на бира бар с шарени лампички, пияни колежанчета, отрудени бачкатори и някаква разгорещена рокаджийка с Шекспир.

— Ей, американските поети отдавна оставиха писалките и грабнаха китари.

— А ако не могат да пеят?

— Като Боб Дилън ли?

— Уилям Карлос Уилямс написа истински стихове след атомната бомба, телевизията...

— Този беше от Джърси, нали? — прекъсна ме Ръсел. — Фен на Синатра? И е свирил тук?

— Ето, момчета! — Димящите чинии със спагети с червен сос тракаха на бара.

— А това място — прошепна Ръсел — това място... когато съм бил още бебе, през седемсетте, и работническата музика въстава срещу черните костюми... Тази сцена... Спрингстийн.

Ръсел поклати глава.

— Може би, ако не ми пукаше, че светът ще отиде по дяволите. Ако бях повярвал, че думите и музиката ми биха го направили, вместо да си дам задника на Чичо Сам. Искам да кажа, че бях добър рокаджия — съм добър, и това свърши чудесна работа на Чичо. *Моите умения*, с които прикривах *висшите му цели* в тъмните улички и... Но може би — продължи той, с очи, попиващи всички инструменти, наредени пред огромния бял кон, изрисуван на стената. — Може би. Ако.

Зейн грижливо го измъкна от опасните дебри на това какво е можело да бъде.

— Яж.

Ръсел се подчини, а Зейн ми прошепна:

— Колко пари ни останаха?

— Не много — отвърнах. — Автобусът, мотелът, нещата, които взехте от магазина...

— Добре. Дай ми стотачка.

Очите му ми казаха да го направя. Той взе парите, махна на барманката да се приближи и я попита:

— Къде е управителят?

Барманката посочи една издокарана жена с медноруса коса.

Зейн си проправи път с лакти през тълпата до нея. Тя го остави да говори, после хвърли недоверчив поглед към нас. Каза му нещо.

— Какво прави? — прошепна ми Хейли.

Зейн разбута тълпата, стигна до певицата Тери, която седеше в компанията на приятели и групата си, и ѝ каза нещо. Тя му отвърна рязко. Той настоя. Тя сви рамене в знак на съгласие.

Зейн ѝ даде стотачката от общата ни каса.

Върна се при нас и каза на Ръсел:

— Хайде, уредено е. Хващай китарата. Ти си на ход.

— Какво? — попита Ръсел.

— Сцената на „Каменният кон“ е твоя.

Ръсел се втренчи в него. В мен.

Думите се изляха направо от сърцето ми:

— Давай. Не се чуди.

За момент, продължил цяла вечност, Ръсел ни гледаше втренчено, с май насълзени очи.

После се обърна и тръгна към сцената.

Вляво от мен меднорусата управителка каза нещо на озвучителя — пултът му бе на стената срещу сцената. Край на почивката. Той се запъти към работното си място.

Ръсел застана пред сцената. Поколеба се. Направи голяма крачка и се озова сред китари и барабани, йониката и белия кон на стената.

От другия край на залата Тери и групата ѝ наблюдаваха скъпите си инструменти.

Ръсел плъзна пръсти по една лъскава електрическа китара. Окоето му обаче хвана обикновена класическа китара с микрофон. Взе я.

— Ами ако не е добър? — обърнах се към Хейли.

— Ще се сгромоляса с гръм и трясък. По-добре, отколкото да не опита. Всички се сгромолясват.

Но все пак пресушихме бирите.

Озвучителят насочи прожектора към Ръсел и настрои микрофона за изпълнение на живо.

— Ууу! — извика барманката зад нас и изръкопляска. — Давай, старче!

— Това е за теб! — казах на Зейн.

— За всички нас е! — получих отговор.

Ръсел подръпна струните и от китарата се разнесе нестройно дрънчене.

Тълпата се умълча притеснено. Хората на дансинга се размърдаха, с надежда, че ако всички млъкнат, човекът на сцената ще се разкара.

И тогава — *о, тогава* — Ръсел им взе акъла.

Изля сърцето си и им даде нещо, което никога не бяха чували. Огнените струни на китарата му забиха класическо парче на Ричард Томпсън:

*Чувствам се страхотно,
знам, че ще разбия нечие сърце тази вечер.
Чувствам се страхотно,
знам, че няма да си тръгна сам тази вечер.*

На третия куплет вече му бяха верни до гроб, а пръстите му продължаваха да танцуват по струните.

Зейн се промъкна до управителката, тя се разсмя, вдигна лявата си ръка и закима в знак на извинение.

„Зейн!“ помислих си щастливо. Точно! Възползвай се докрай от пробива си! Ти си на ход.

Ръсел изсвири последния акорд. Направи крачка назад и си пое дъх.

Публиката полудя — крещяха, ръкопляскаха, свиркаха.

Над главите на хората в препълнената зала забелязах, че Тери и колегите ѝ са станали на крака и аплодират.

Ръсел изтръгна от китарата цял водопад акорди. Обяви, че следващото парче е „Всичко за теб“ от „Систър Хейзъл“. Начена интродукцията, а Тери се спусна към Зейн, натъпка банкнотата ни в джоба на ризата му, скочи на сцената и грабна един микрофон точно докато Ръсел пееше:

— Имаше време...

Тери не забави отговора си и изпя:

— ... когато бях толкова объркана...

Ръсел веднага пое предизвикателството и продължи:

— Всички пътища...

— ... водят към теб... — изпя Тери.

После двамата в хор:

— Не мога да обърна гръб и да си тръгнаааа...

Останалите от групата също се качиха на сцената и зазвуча втора китара. Кийбордистът подаде на Тери нейната, а барабанистът вдигна палките и отброи няколко такта.

Цялата група се включи в парчето, а публиката зарева от удоволствие.

— Хайде на купона! — извика барманката.

Ерик тутакси се метна в тълпата, за да изпълни заповедта.

Хейли скочи след него и издаде нова заповед:

— Стой плътно до мен! Ще слушаш само моите заповеди!

И двамата се включиха в танците. Ерик махаше ръце, изпаднал в екстаз, тъй като най-прекрасната жена на света танцуваше с него и вместо да умира, се смееше.

На дансинга имаше поне двеста души. Срещу сцената се намираше кабинката на озвучителя. Представляваше остъклено помещение, високо на стената, натъпкано с електроника — лампички, потенциометри, копчета. Озвучителят ми кимна да се присъединя към него, за да мога да се наслажда на шоуто от най-хубавото място в клуба.

Групата на сцената свиреше финалните акорди на „Всичко за теб“.

Ръсел завърши с: „да-дааа-да-дааа“ и начена друго парче, което веднага напомни за Кийт Ричардс и класиката на Ролинг Стоунс „Сатисфекшън“.

Тери го дари с лъчезарна усмивка. Абаносовочерните ѝ къдри се разлюляха. Тя изви бедра към мъжа с черното кожено яке, а групата ѝ

поде парчето за онова, което не може да получи.

Зейн, Хейли и Ерик не спираха да танцуват на дансинга.

От мястото си в кабинката на озвучителя хвърлих поглед над главите на публиката към входната врата — една жена, която виждах за пръв път (също като Деря), влезе в клуба и промени живота ми.

Единствената разлика бе, че се намирах в „Каменният кон“, а не в Куала Лумпур, Малайзия, преди единадесети септември.

Жената бе Кари, а не Даря.

Кари нахлу в „Каменният кон“. От двете ѝ страни застанаха двама мъже с дълги палта. Цялата ѝ фигура — от късата руса коса до лицето ѝ на преследвач, тъмното яке и черните обувки — бе обвита от някаква магическа аура. После някаква космическа сила отгърна реверите на якето ѝ и извади на показ кобура под мишницата. В този миг бях убеден, че е от Управлението. В мен не остана и капчица съмнение, че тя и хората ѝ са идеалните ни убийци.

[1] Известен рок клуб с жива музика, основан през 1974 г. — Б.пр. ↑

33.

— Са-тис-фекшън! — ревеше Ръсел на сцената на „Каменният кон“. Тери размахваше буйните си къдрици, а останалите от групата тактуваха с крака, ръце и глави.

Кари и двамата ѝ колеги спряха до вратата, колкото хищните им очи да свикнат със специфичното осветление в заведението. И двамата ѝ убийци носеха дълги палта. Този с кафявото кожено бе плешив, а здравенякът с промазания шушляк се кипреше с модерна прическа.

— Хей, хей, хей! — дереше се Ръсел.

Тълпата на дансинга скачаше от удоволствие.

Ерик „купонясваше“, както му бе наредено — пълничък очилат мъж, който скачаше без никакъв ритъм и лудешки размахваше ръце над главата си, сякаш се опитва да докосне звездите. Танците с Хейли внасяха радост в робското подчинение на Ерик. Що се отнася до нея, тя, изглежда, също си прекарваше страхотно, макар и под претекст, че е на дансинга единствено за да наглежда Ерик.

Бяха странна двойка — смахнат на вид бледолик и класна чернокожа мадама.

Кари ги забеляза в тълпата.

Излетях от кабинката на озвучителя. Съзрях келнер, понесъл табла с празна купа от спагети. Пъгнах няколко банкноти в ръката му и закрепих тежката табла върху дясната си длан.

Вдигнах таблата пред носа си, така че да скрива лицето ми от преследвачите.

Зейн стоеше до управителката. В пистолета му имаше три куршума — по един за всеки убиец, макар той все още да не ги виждаше заради тълпата в заведението. Усети обаче припрените ми движения и се обърна към мен тъкмо навреме, за да види закрепената на дясната ми ръка табла и левия ми пръст, който прокарах през гърлото си.

На сцената Ръсел и Тери се опитваха да импровизират, опрели рамене и приближили глави до един микрофон. Просто бяха в друг

свят, далеч оттук.

Вдигнах три пръста към Зейн. Свих двата и остана да стърчи само показалецът. Очертах сфера с дланта си, за да наподобя гърда. Едната е жена. Вдигнах два пръста и наподобих ножица, после ги насочих надолу. Двама мъже.

Зейн кимна, че е разбрал, и сви юмрук, с което ме подкани да действаме.

Китаристът Ръсел коленичи на сцената пред Тери. Краката ѝ пречеха на преследвачите да го видят, но от друга страна, той също не ги виждаше.

Озвучителят в кабинката на отсрещната стена потопи цялото заведение в мрак и пусна лъч с червени и сини светлини към двойката на сцената. Разбутах омагьосаната от шоуто публика. Опитах се да си намеря подходящо място, като през цялото време се молах някой да не се сети, че келнерите не носят черни кожени якета и работата им не е да разхождат мръсни чинии по дансинга, вместо да ги носят в кухнята.

На десетина метра от мен Кари се наведе към здравеняка с модерната прическа, сложи ръка на ухото му и очевидно му нареди нещо. Той се размърда и си запроправя път към изхода.

„Иска да се обади по телефона, но тук е прекалено шумно, така че ще излезе навън, за да викне подкрепления!“

Блъснах се в някакъв човек, който ми викна: „Ей, я повнимателно!“ Запровирах се между масите и покрай витрините с клубни тениски за продан в посока към изхода.

Шушлякът на здравеняка се развя зад него, докато той бързаше към мрака навън.

Озвучителят реши да пусне мигаща бяла светлина. Хората в заведението се превърнаха в черно-бели призраци, танцуващи на забавен кадър под оглушителна музика. Животът стана черно-бял, а светлината се заредува с непрогледен мрак.

Светлина — здравенякът вади мобилния телефон от джоба си.

Мрак — нищо не се вижда.

Светлина — здравенякът приближава телефона до ухото си.

— Опа! — извиках и се престорих, че залитам насреща му.

Метнах таблата. Мръсните чинии политнаха към него. Той отскочи и порцеланът се пръсна в краката му.

Пръстите ми докопаха гръкляна му.

Очите му се извъртяха. Ударих го с ръба на дланта си в слепоочието. Мозъкът му се размъти. Отпуснах натежалото му тяло върху един стол до празна маса. Ударих го по тила, за да се застраховам.

Ръсел продължаваше да стои на колене на сцената, но сега наклони тялото си назад и заприлича на опънат лък.

„Телефонът е на пода. Намери го! Ето го. Прекъсни набирането!“

Здравенякът кротуваше на стола. Откачих кобур с пистолет от колана му и го закачих на моя. Извадих друг пистолет изпод мишницата му и го затъкнах отзад в панталона си. Двата резервни пълнителя от кобура под мишницата преминаха във вътрешния джоб на якето ми. Резервните пълнители от колана му пък закачих на моя. В единия джоб на шушляка му намерих светлинно звукова граната, а в другия — електрошокова палка. Прибрах и двете. Взех също документи, портфейл и отделно пачка банкноти. Напипах предпазна жилетка под ризата, но нея нямаше как да взема.

Кръстосах ръцете му на масата и натиснах лицето му в тях. Седнал така, между мръсни чинии и празни бирени бутилки, здравенякът приличаше на нормален човек, който има тежка нощ в клуба.

Отново се мушнах в тълпата и съзрях гърбовете на Плешивия и Кари. Хейли танкуваше с гръб към тях. В очите на Ерик се четеше единствено радост от живота.

Хейли огледа тълпата над главата на Ерик. Забеляза, че Зейн е притиснал пистолета към бедрото си. Разбра. Пристъпи към Ерик, без да спира да танцува, и извика нещо в ухото му. Лицето му посърна.

По-близо. Приближавах се. Вече бях само на три метра от гърба на Плешивия.

В този момент озвучителят реши да смени осветлението и пак пушна цветните светлини. Хейли затанцува още по-енергично, а на сцената Тери обкрачи Ръсел. Снижаваше се все по-близо към него след всяко поредно: „и опитвах!“, което изпяваха заедно. Тълпата ги следеше като омагьосана.

Кари и колегата ѝ се приближиха към Хейли.

Тя им показва среден пръст, окъпан в синя и червена светлина.

И хукна към една врата до сцената, над която с червени неоновы букви пишеше „Авариен изход“.

Кари и Плешивия се втурнаха след нея.

Ерик се спусна към преследвачите.

Плешивия се извъртя и посрещна атаката на Ерик с електрошокова палка. После продължи след шефката си и целта им.

Двамата със Зейн подхванахме Ерик. Пъгнах пистолета, който бях затъкнал в колана на кръста си, в ръката на Зейн и го оставих да се оправя с инженера, който и без това имаше опит в шоковата терапия. Насочих се към аварийния изход.

Нахълтах през вратата и се озовах в осветена кухня с гигантски фризер и свеж полъх на ветреца иззад ъгъла...

„Сатисфекшън“ продължи да гърми от колоните, а аз се гмурнах в нощта. Излязох в двор, заобиколен с висока дървена ограда. В единия край на двора се издигаше сцена — Хейли тъкмо се изкачваше по стъпалата ѝ. Кари бе по петите ѝ. Зад тях тичаше Плешивия.

Усети опасността зад гърба си и се извърна да я посрещне.

Вътре, на другата сцена, Ръсел и Тери отново изпяха в хор: „не мога да!“ Тя се изправи и отстъпи, а той скочи на крака с доста половко движение от онези по време на упражненията ни в Замъка. Ревящата тълпа откъсна очи от певицата...

А Ръсел съзря Ерик отпуснат на един стол.

Тери и групата ѝ изсвириха последния акорд на „Сатисфекшън“.

Гръмналите аплодисменти излетяха през задната врата към сцената на двора, където нямаше публика, която да види как Плешивия вдига рязко крак, за да ме ритне.

„Назад, блок... блокирай следващия му удар, хвани... Изпуснах!“

Плешивия пробва удар с крак, но моят пое удара и го отблъсна. Успях да стъпя на земята преди него, хвърлих се напред и забих пръсти в пиццата му. Той извика от болка, но все пак се дръпна от удара ми, преди да го е наранил сериозно. Ръцете му изчезнаха в джобовете на палтото.

„Оръжие!“ Метнах се на гърба му с идеята да сваля палтото надолу, така че да не може да извади ръце от джобовете, омотан в собствената си дреха.

Вместо да се опита да ми попречи и да ми даде секундата, от която имах нужда, за да го ударя по главата, той просто изпъна ръце и позволи на палтото да се свлече по тях.

Не си губи времето, за да посяга към кобура под мишницата си. Ръцете му се стрелнаха към мен. Блокирах го повече с мисълта да не му позволя да се добере до оръжието си, отколкото да го удрям. Той предприе контра...

Зейн го цапардоса по тила с някакво алуминиево кошче за боклук.

Плешивия заби нос в бетона под краката си. Изпружи ръце.

Зейн го цапардоса още веднъж.

Аз се втурнах нагоре по стълбата.

Там ме чакаше невероятна гледка. Непрогледна нощ на брега на океана. Над главата ми — милиони блещукащи звезди. Тъмна студена вода, простряла се докъдето ти виждат очите. Ниски жилищни сгради на около три пресечки разстояние, с топли светлинни в прозорците. Щипец вятър. Две страхотни жени, вкопчили се една в друга върху празната дървена сцена.

Задължителният курс по ръкопашен бой бе дал на Хейли достатъчно умения, за да зашемети Кристоф, преди да му размаже главата с дивашка ярост.

Кари обаче бе на съвсем друго ниво. Беше притиснала Хейли почти до ръба на високата три метра сцена. Хейли вдигна ръце и се пробва с два прави удара с крак, преди да завърши серията с юмручен удар, както пише в учебника. Блондинката Кари просто я нямаше там, където попаднаха ударите. Тя блокира юмручния удар и върна един в абаносовото лице на Хейли. Хейли се стовари на сцената като чувал с картофи.

Изненадващият ми удар с длан между лопатките на Кари трябваше да ѝ изкара въздуха и да я накара безпомощно да разпери ръце, далеч от оръжието.

Тя обаче се извърна, блокира ръката ми и изрита към чатала ми.

Успях да отместя целта ѝ, така че ритникът попадна в хълбока ми.

Посегнах към лицето ѝ, за да я накарам да блокира, вместо да посяга към пистолета. Тя замахна с другата ръка. Избягнах я, както и опита за ритник в капачката. Опитах се да я залъжа, тя не се върза и ми прати десен прав, който спрях с лявата си ръка. Леко назад, после напред, като в *тай чи као*, удар с рамо в гърдите ѝ. Тя залитна назад, но сграбчих ръката ѝ. Останахме така за миг, като фигуристи на лед.

Дръпнах я обратно, тя полетя към мен с преплетени крака, подложих хълбок и с прием от джудото я хвърлих през гръб. Стовари се право на голите дъски на сцената. Погледнах замаяните ѝ зелени очи и мекото розово на бузите. Преди да е успяла да си поеме дъх, я завъртях по очи, издърпах ръцете ѝ зад гръба и я натиснах с коляно между лопатките.

Зейн издърпа Хейли на крака и ми подаде електрошоковата палка, изпаднала от джоба на Кари.

— Приспи я!

— Не! — възразих и издърпах пистолета от кобура на колана ѝ.
— Ще я вземем за заложничка!

— Ти си луд! — каза Хейли.

— Така е, но това е друго.

В левия джоб на якето на Кари открих белезници, а в десния — ключове за тях. Докато закопчавах ръцете на гръба ѝ, за миг ми хрумна, че може да е ченге, но трите различни карти и заглушителят на пистолета бързо ме успокоиха. Зейн ми помогна да я изправим на крака.

Прекрасните ѝ зелени очи изгледаха първо него, а после и мен. Бяха като кремък.

Слязохме от сцената.

Плешивия все така си кротуваше на цимента с единствената разлика, че джобовете му бяха пребъркани. Дишаше, но Зейн заяви:

— Този не е проблем.

Вдигна кафявото кожено яке на Плешивия от земята и от движението неговото собствено палто се отвори. Забелязах, че е накачил всички оръжия на поваления преследвач около кръста си. Зейн завъртя кафявото кожено палто и го наметна върху раменете на Кари, за да скрие белезниците около китките ѝ. Закопча най-горното копче и дрехата заприлича на пелерина. Вмъкна пистолета си под палтото и го опря в гръба ѝ.

— Ако ти хрумне някоя глупост, може да прекараш остатъка от живота си в инвалидна количка.

Трудно е да си представиш смъртта. Виж, куршум в гръбнака...

Зейн я подкара пред нас като жив щит.

През кухнята, покрай фризера с размери на гардероб, около ъгъла, обратно в задимения и задушлив клуб, където Ръсел помагаше

на Ерик да се изправи. Феновете тупаха Ръсел по гърба. На сцената Тери и Бегълците го аплодираха. Пистолетът на сестра Смърт издуваше задния джоб на Ерик. С помощта на Ръсел той се включи в процесията ни към изхода.

На сцената Тери сякаш не можеше да повярва на очите си.

Ръсел си тръгва. Обръща се да ѝ хвърли прощален поглед. И да повдигне рамене.

— Ако на улицата има още от твоите хора, ще стане голямо меле — прошепна Зейн в ухото на Кари.

Тя продължи да върви. Не каза „да“, „не“, „моля те“. Страшно готина.

Излязохме на студената нощна улица в компанията на уличните лампи.

Не последваха изстрели. Не се чува сирени. Нямахме светлини от прожектори в очите ни.

Зейн подаде на Ерик ключовете от колата на Плешивия.

„Ти-тик!“ Фаровете на една кола, паркирана близо до краденото ни БМВ, проблеснаха.

— Не можем да вземем тяхната кола — казах. — Може да има джиписес.

Ръсел взе ножа на Плешивия и изтича до колата на преследвачите ни. „Пссст“, изсъска намушканата гума. Побързахме да идем до БМВ-то. Зейн бутна Кари към мен, не губи време да маха покривалото на гумата от шофьорската врата, а вместо това скрита прозореца на другата предна врата. Стъклото стана на паяжина. Той го изрита отново и този път то падна в купето. Зейн бръкна и отключи колата. Ерик се вмъкна, изхвърли счупеното стъкло, поигра си няколко секунди със стартера и запали. Зейн набута Кари на задната седалка. Хейли се качи при нея. Ерик влезе от другата страна. Зейн се намести до Хейли, а Ръсел зае предната седалка. Аз се метнах зад волана, изкарах колата назад и изчезнахме в нощта.

Наоколо се заредиха парчета мрак и улично осветление.

— Къде сме? — извиках.

— В Ню Джърси! — извика Ерик.

— Луди сме! — извика Ръсел.

— На мушка сме! — извика Зейн.

— Живи сме! — извика Хейли.

Пресегна се през пленницата ни и удари Ерик по рамото.

— Какво ти става?

Ерик се сви, а Хейли се наведе към него и започна да му крещи:

— Да не би случайно да си станала *нормален*? Наредих ти нещо, а ти не го изпълни. Преди да отвлека вниманието на госпожица блондинката, ти казах да се погрижиш за себе си. — Отново го удари. — А ти какво направи? Погрижи ли се за себе си? **НЕ!** Наруши заповедта, и то по възможно най-глупавия начин. Хвърли се след тях да ме спасяваш. Божичко, каква глупост! Да не си посмял да си просиш куршума с подобни рицарски дивотии!

Ерик се сви още повече. Хейли обаче не спираше да беснее.

— Обясни какво направи!

— Изпълних заповедта — отвърна той, като доказателство, че е направил точно това.

— Глупости!

— Аз... не мога... опитвам...

— Не, не го прави. Веднъж вече го направи с глупавия си отговор.

— Заповедта беше... ти каза: „Погрижи се за себе си“. Няма себе си, ако си... ако ти...

— Разбра — измърмори Зейн.

Хейли вече можеше да спре, да се облегне на седалката и да добави доста по-меко:

— О, Ерик...

В огледалото за обратно виждане забелязах как очите ѝ се насълзяват и как кима.

— Майната му на това! — избумтя Ръсел и се извъртя на седалката, за да покрещи и той, този път на пленницата ни. — Ти въобще имаш ли някаква представа какво направи? — На слепоочието му пулсираше една вена. — Щеше да ми излезе късметът! Всичко вървеше страхотно. Аз съм надрусан, а тя е прекрасна. И изведнъж се появяваш ти и прецакваш всичко!

— Не се горещи, нищо нямаше да стане — обади се Зейн.

— Щеше!

— Нямаше!

— Не виждаш ли, че Зейн те будалка — извиках.

Ерик се хвана за облегалката ми и проточи врат между мен и Ръсел, така че да ме погледне в лицето.

— Виктор! Той не може да прави така!

— Явно може — обади се Зейн.

— Не може! — изкрещя Ерик.

— Чуйте ме всички! — извиках. — Кои са трите вълшебни думички!?

Всички луди си затвориха устата.

Колелетата гълтаха, пътя. Вятърът бучеше през двата избити прозореца. Усилих парното до последно, но нямаше ефект. Все едно че бяхме на Северния полюс.

— Явно съм попаднала точно където трябва — обади се Кари.

34.

— Как ни открихте? — извика Ръсел на пленницата ни. Носехме се по някакъв двулентов междуградски път, оброчен с дървета.

Кари гледаше нощта, която се стрелкаше насреща ѝ през предното стъкло.

— Колата ни! — възкликна Ръсел. — Вик, в тази кола има устройство за проследяване при кражба!

— Не — отвърна Зейн и насочи химикалката — фенерче, откънатата от Плешивия, към лист хартия, задигнат пак от него. — Това е списък на барове и нощни клубове южно от Ню Йорк. „Каменният кон“ е под номер девет, а първите четири са зачеркнати. Има имена на управители и телефонни номера, добавени на ръка.

— Стандартна процедура — изкоментирах. — Във ФБР, както и в ЦРУ, издирваме бегълците с помощта на хобитата им — какво си правил преди, какво харесваш... Абонаменти за списания, на кого си се обаждал, а в днешни дни на кого си писал имейли или в какви сайтове си влизал, с кого си се срещал, места, на които можеш да си намериш работа.

— Някой е проследил мечтите ти — каза Зейн на Ръсел.

После метна батерията от телефона на Кари през прозореца на Ръсел, а апарата — през моя.

— Лошо е да се прави боклук — обади се Ерик. — Нарушаваш закона.

— Ох, ох, сега я загажихме — отвърна Зейн. — Вик, има ли фарове зад нас?

— Още не.

Ръсел изгледа свитата на задната седалка Кари и изръмжа:

— По каква система ни търсихте? Колко екипа?

— Нека всички запазим спокойствие и може би ще успее да ви помогна... — каза Кари.

Дружният ни смях заглуши последните ѝ думи.

— Вик — обади се Зейн, — добре ли я обискира?

— Тъъ... Не. Само я обезвредих и я закопчах. Ей сега ще отбия, за да...

— Не, не, продължавай.

В огледалото за обратно виждане видях, че Хейли говори с хора, които не са в колата. Зейн се поразмърда, премести Хейли до вратата и зае мястото ѝ до Кари.

— Мога да го направя внимателно — обърна се той към пленницата ни — или грубо.

— Най-добре въобще да не го правиш.

Зейн свали кафявото палто от раменете ѝ и го подаде на Ръсел, който пребърка джобовете, сви го и го метна през прозореца.

Палтото излетя и полите му се разпериха като криле на прилеп.

— Не усетих да има предавател — осведоми ни Ръсел.

— Ако носи предавател — обади се Ерик, — най-подходящото място са обувките.

Една черна обувка изхвърча през прозореца на Ръсел, а другата през моя.

Пътят и огледалото за обратно виждане се боричкаха за вниманието ми. Бялата маркировка летеше насреща ми, а погледът ми се изкушаваше да следи ръцете на Зейн, които опипаха дясното ходило на Кари, пробягаха по глезена и продължиха нагоре...

Бялата ивица на маркировката стана жълта, което означаваше завой.

— Остави Хейли да я претърси! — извиках.

— *Дано да си струва. Дано...*

— Заета е — отвърна Зейн и опипа бедрото, пръстите му продължиха да пълзят нагоре...

Насреща ни изникнаха жълти фарове и след миг префучаха край нас.

Тялото на Кари се стегна. Зейн опипа слабините ѝ с длан и пъкна пръсти под колана на панталона. Пръстите му тръгнаха да обикалят талията...

— Опааа! — възкликна той и лявата му ръка хлътна в панталона зад гърба на Кари.

Чу се звук от разлепване на лепенка.

Зейн протегна намерената кама към мен и Ръсел, за да я разгледаме на светлината на таблото.

— Пластмаса в платнена кания. Двойно заточено острие. Минава през всеки метален детектор. Ако ръцете ѝ са вързани отзад...

— Пропуснал съм го — казах. — Съжалявам.

Очите ми затърсиха очите на Кари в огледалото за обратно виждане, но открих само мрак.

Разминахме се с нови фарове в насрещната лента.

Зейн не откри кобури под мишниците. Пусна ръце по корема ѝ.

— Хейли! — извиках, като внимавах да не се ударим с камиона пред нас, който даваше десен мигач.

— Още я няма — осведоми ме Зейн и прокара длан по гърба на Кари. — Какво е това?

— Сутиен — отвърна тя. — Презрамки.

— Ерик? — каза Зейн.

Прелетяхме покрай разклона, в който бе изчезнал камионът.

— Възможно е — отвърна Ерик. — Микрофони.

— Не — каза Кари.

— Ако не стигна докрай, няма да ме уважаващ — отбеляза Зейн.

— Глупости.

Зейн вдигна пластмасовата кама пред лицето ѝ.

— Това *глупости* ли са?

И напъха камата под блузата ѝ.

Непрогледен мрак. Насреща ми се стрелкат бели линии.

Звуци от рязане на плат в тишината на крадената кола.

Един прерязан сутиен излетя от прозореца на Ръсел.

Ръцете на Зейн опипаха голите гърди на Кари под блузата. После ѝ каза мило:

— Не се притеснявай, можеш да си поплачеш.

— Ти пък какво знаеш. И какво ти пука?

Тъмният асфалт продължи да лети насреща ни. През счупените прозорци духаше леден вятър.

35.

— Замислете се — каза Кари, докато колата се провираше през някакъв потънал в мрак краен квартал. — Аз съм страхотен шанс за вас! Имате голям късмет, че ме открихте!

— Така ли било? — попита Зейн.

На една пресечка намалихме. Вляво светеше розов неонов надпис.

— Не така.

Зейн може би продължаваше разговора си с Кари или ми даваше наставления. Подкарах през квартала — беше доста занемарен, строен още след Втората световна война.

— Трябва да си откраднем нова кола — обади се Ръсел.

— Не! — възрази Кари. — Аз съм вашият начин да останете живи. В края на краищата затова съм тук, нали? Ще звъннем един телефон и ще уредим спасението ви. Без специални части. Без наемни убийци. Можем да ползваме и вашите хора от Мейн. Ще им обясните всичко.

— Ей, момчета — обади се Зейн, — някой някога да е повярвал на обясненията ви?

— Двадесет и пет часа в денонощието — отвърна Хейли, вече бе излязла от вцепенението си.

— Добре тогава, забравете за обясненията — отвърна разпалено пленницата ни. — Мислете за оцеляване. Преди да се срещнем в „Каменният кон“, ви издирваха за две убийства, които по всяка вероятност са извършени с едно и също оръжие. Искате ли да ви кажа каква беше задачата на екипа ми? — продължи тя и сама отговори на въпроса си. — „Открийте ги, обезвредете ги и ги върнете“.

Може би лъжеше, а може би не.

— Шефовете не искаха шум и бъркотии. Беше ги грижа единствено всички да се приберат.

— Накъде да карам? — попитах на следващия ъгъл. — Навсякъде има само къщи.

— Сега вече — продължи Кари — бягате от закона, лепнахте си етикет на убийци, които могат да действат отчаяно, жестоко и на всичкото отгоре са параноици. Вържени сте с петте пистолета на екипа ми, както и с амуниции, гранати...

— Значи викаш, шефовете искали всичко да стане без шум и бъркотии? — обади се Ръсел.

— Гранатите са светлинно звукови — отвърна Кари. — Нищо в сравнение с това, което ви чака по-нататък. Ето, ние например имахме електрошокови палки. Познайте дали колегите след нас въобще са си направили труда да вземат нещо подобно. Обезвредихте двама агенти. Отвлякохте мен. Шефовете ще ме отпишат като ранена или мъртва. Сега вече ще ви подгонят като бесни кучета.

Продължавахме да караме по тъмните заспали улици на Америка.

— Така значи — каза Ръсел. — Аз пък си мислех, че сме най-добрите от котилото.

— Бяхте — отвърна Кари.

Минахме покрай една къща тъкмо когато лампите ѝ изгаснаха.

— Точно това усложнява нещата за всички — продължи Кари. — По същата причина, ако не ми позволите да ви върна, ще пуснат в ход тежката артилерия.

— Любимата ми артилерия — прошепна Зейн.

„Дали Кари си дава сметка колко ирония има в шегата на Зейн? — зачудих се. — Дали знае, че «тежката артилерия» въплъщава едновременно мечтите и страховете му? Дали знае, че опасенията за изнасилване, докато ръката му я опипваше, са напълно излишни поради лудостта му. Дали си дава сметка, че моята собствена лудост не ме възпря да...“

— Погледнете вляво! — извиках и натиснах спирачките, като рискувах някой да забележи червените светлини. — Ръсел, виж онази стара къща с големия гараж и оградата. Пред вратата има нахвърляни вестници. Кутията е задръстена от поща.

— Разбрах!

— Ще завия наляво и ще разузнаем.

Ерик изключи лампата в купето. Ръсел се измъкна навън и затвори вратата толкова внимателно, че почти не се чу звук. Избягна

светлината на фаровете, стопи се в нощта и изчезна от огледалото за обратно виждане още преди да направя левия завой.

Започнах обиколки в квартала. На седмата Ръсел изникна от сенките на старата къща, махна ми да спра и когато изгасих фаровете, изтича към нас.

— Лудница! — прошепна. — Трябва да дойдете да видите!

— Хейли — казах и изгасих шумния двигател, — поеми волана. Ерик, провери белезниците.

Двамата с Ръсел се промъкнахме между гаража, долепен до къщата и оградата на съседите. Не изляяха кучета. Задната врата изскърца, промушихме се през нея и се озовахме в кухня, застлана с балатум.

— Беше отворено — прошепна Ръсел.

— Това са крайните квартали — отвърнах шепнешком, — но все пак...

— Проверих горния етаж — продължи да шепне Ръсел и заобиколи хладилника. — Има три празни спални и една баня. Тук долу са трапезарията, холът, кабинет със старо бюро и тази кухня. Мислех, че съм сам.

Пистолетът, окачен на колана ми, внезапно ми се стори тежък поне сто килограма.

Ръсел откря една врата в кухнята. През нея се процеди лъч светлина. Лъхна ме миризма на гараж — бензин, гуми, масло, циментов под, прах, инструменти, миризма на трева, заседнала между ножовете на косачката още от миналото лято.

Може би и още някаква миризма.

— Няма прозорци. Проверих — осведоми ме Ръсел.

— Какво...

— Влез.

Думата „гараж“ доста подценява помещението, в което се оказахме. По-скоро приличаше на пещера с неоново осветление. Мечтата на всеки автомонтър — с място, достатъчно за четири коли. По протежение на двете стени беше опнат по един огромен тезгях. Имаше огромни червени сандъци за инструменти. Хидравличен крик. Подвижни лампи. Туби с масло. На една от стените бяха окачени регистрационни номера от всеки щат.

В центъра на гаража, като крал, разположил се удобно на трона си, се мъдреше бял кадилак модел '59-а. Отвореният преден капак правеше колата да прилича на огромен раззинал паст звяр.

Мъртвецът стоеше на колене. Беше подпрял чело на една туба с масло. Имаше къдрава бяла коса, носеше сини дънки, дънкова риза и сива вълнена жилетка.

— Обзалагам се, че е сърдечен удар — каза Ръсел.

От климатика в ъгъла ни лъхна топъл въздух.

— Изстинал е — каза Ръсел, — проверих го.

Изгледах го.

Той изгледа мен. После каза:

— Ще стане.

Кимнах.

Ръсел тръгна към кухнята. Изгасих осветлението. Гаражът потъна в мрак и изведнъж се изпълни с миризми. Миризма на бензин и студен метал, на масло и бетон, на топлата струя въздух, която галеше косъмчетата по врата ми. Чувах единствено дишането си и ударите на сърцето си. И ударите на сърцето на мъртвеца, подпрял глава върху тубата с масло. Точно срещу мен стоеше огромната звероподобна бяла кола, раззинала капак да ме погълне, макар че мракът поглъщаше и двама ни. Макар и да не виждах очертанията ѝ, тя бе тук. Знаех го. Знаех също, че тя знае за присъствието ми в гаража ѝ. Знаех какво иска. Знаех, че не мога да ѝ откажа.

Точно тогава разбрах, че коктейлът от хапчета вече не действа.

„Ако аз започвам да откачам, какво ли става с другите?“

Повече от четири дни по пътищата. Дори и без хапчетата, които купихме от училището, би трябвало да изкараме поне още два дни. Сега обаче...

На металната врата на гаража се почука. Същия сигнал използвахме в Замъка, за да покажем на Малкълм, че някой от нас е отишъл да го види.

Натиснах копчето.

Машинката вдигна вратата на гаража. БМВ-то чакаше на алеята, с изгасени фарове. Веднага щом крадената ни кола се вмъкна вътре, затворих вратата. Хейли изгаси мотора.

Включих лампите в гаража. Всички се наредихме около беловласия труп.

— Това можеше да съм и аз — каза Зейн.

— Да — отвърна Ръсел, — но не си. Изглежда, смъртта е накарала нашия човек да коленичи като за екзекуция и му е отнесла главата.

— Смъртта винаги прилича на екзекуция — обади се Хейли.

— Никой да не го пипа — предупреди Зейн. — И внимавайте какви ги вършите. Не бива да привличаме вниманието на съседите или на патрулиращи ченгета.

— Ерик — казах аз, — спри климатика в гаража.

Ръсел откачи едно навито въже за простиране от стената. Двамата със Зейн вкараха Кари в къщата. Хейли зае пост до тъмния прозорец на хола. Аз открях входната врата и прибрах вестниците и пощата от верандата. Разходих се из къщата. Включих някои лампи.

— Името му е, по-скоро е било, Хари Мартин — казах на оперативната в хола.

Ръсел пазеше Кари в една от спалните горе, възможно най-далеч от изхода. Нямах проблем с това. Ръсел и Кари — сами в спалня. Изглеждаше ми напълно нормално за нашето положение. Не ги мислех.

— На седемдесет и една години — продължих да разказвам за човека, на чиито столове седяхме. — Доколкото мога да кажа, никога не се е женил няма деца. Собственик на бензиностанция. Обичал да играе боулинг. Проверих телефона му. Пет обаждания за последните шест дни, три от тях без номера.

— Телефонни търговци — обади се Ерик.

— Другите две са отпреди няколко дни. Единият номер е на местна аптека, а другият е частен дом.

— Вероятно просто са му връщали обажданията — каза Зейн.

— Явно никой не знае, че е мъртъв, защото никой не го е било грижа дали е жив — отбелязах. — Дори и някой друг, освен нас да е забелязал вестниците и пощата на верандата, просто е махнал с ръка.

— Ами съседите? — попита Хейли.

— На хладилника е закачил с магнит три детски пастелни рисунки — отвърнах. Погледнах разкривените имена на децата под тях, после забелязах абитуриентските им снимки на стената.

— Съседски деца — каза Зейн. — Отдавна отлетели.

— На другите снимки са родителите му или баба му и дядо му. Приятели от шестдесетте и седемдесетте. Куче с коледна шапка на главата, снимано тук в хола. На телевизора се вижда президентът Клинтън. Тази е най-скорошната.

— На календара в кухнята няма записано почти нищо — каза Хейли. — Час при лекаря, при зъболекаря. Следващите няколко седмици са празни. Докога ще останем?

— Поне до утре — отвърнах. — Кари има право...

— Ако това е истинското й име.

— Както и да е, права е — продължих аз. — Щом онези от „Каменният кон“ се свестят и докладват за случилото се, всички ще минат в повишена бойна готовност и ще изпратят потери след бесните кучета.

— Колко можем да останем преди... — Хейли кимна към гаража. — И не говоря само за миризмата.

Повдигнах рамене, защото сърцето и мислите ми бяха на горния етаж.

36.

— Съжалявам — казах на Кари.

— Сигурно го казваш на всички момичета, които отвлечаш.

Лежеше върху белия чаршаф на тясното легло, русата ѝ коса бе пръсната по бялата възглавница. Носеше черна блуза и черни панталони, беше боса. Закопчаните ѝ с белезници ръце бяха върху корема ѝ. Бе вързана за леглото с въжето за пране от гаража. Приличаше на мумия. Не откъсваше очи от тавана.

— Кари Руд истинското ти име ли е?

— Защо?

— Мога да ти викам всякак, но искам да знам коя си всъщност.

— Значи всичко, което се предполага да направя, е да си кажа името, чина и серийния номер.

— Ако правиш само това, което се изисква от теб, рано или късно се превръщаш в робот.

— Засега ми е добре.

— Да — отвърнах на прикованата за леглото жена. — Виждам.

— А ти как се справяш с лудостта си? — попита Кари.

Повдигнах рамене. „Не ѝ казвай, че ефектът на лекарствата вече не се усеща“.

— И ти ли, като Ръсел, ще се разскачаш из стаята и ще ми крещиш?

Може би вече бе започнала да се досеща, че сме на прага да се сринем.

— Ръсел няма да ти направи нищо лошо, освен ако...

— Ако поставиш „освен ако“ от едната страна на уравнение, резултатът най-вероятно ще е „кой знае“.

— Опитваме се.

— Какво се опитвате?

Ето как ѝ разказах за доктор Фридман. За кръвта в ухото му. За сестра Смърт и за засечката на Ръсел, и за удара на Зейн, който се опитваше да си спаси живота, но всъщност помогна на сестрата да

сложи край на своя. За матриците. За това как праметнахме телефонната операторка. За Кайл Русо.

— Вие двамата с Ръсел поне си изяснихте някои неща — каза тя.

— Ти ли стоеше пред онзи апартамент в Ню Йорк?

— Разбира се — отвърна Кари.

— Ще ми се да зная кога лъжеш.

— Ще ми се да зная кога си луд.

— Какво е да работиш за Управлението в наши дни? — попитах.

— А защо си мислиш, че работя за ЦРУ?

— Не съм глупак. Заглушителите и различните карти за самоличност не са по вкуса на ФБР. Освен това, ако Управлението бе позволило на Бюрото или на други ченгета да ни гонят, със сигурност щеше да има нещо по въпроса в новините. Така че ти и екипът ти сте от старата ми Фирма и действате под прикритие.

— Фирмата е страхотно местенце. — Тя ми се усмихна съучастнически. — Божичко, няколко такива като вас ще ни дойдат добре. След единадесети септември наеха още началници със скъпарски костюми и вратовръзки, вместо да вземат хора, които умеят да вършат работа. Сега обаче най-сетне всички разбират, че хората като вас са прекалено ценни, за да ги пропиляваме с лека ръка.

— Браво, почти се хванах.

Тя повдигна рамене, доколкото ѝ позволяваха въжетата, и попита:

— Сега ли ще се опиташ да изкопчиш отговор на въпросите си?

— Едва ли знаеш отговора на единствения въпрос, който ме интересува. А дори и да го знаеш, сигурно ще ме излъжеш. Така че какъв е смисълът?

Трябваша ѝ три минути, за да клъвне.

— Добре, предавам се. Кажете сега какъв е единственият ти важен въпрос?

— Чудя се дали не работиш за някой продажник на служба в Управлението — казах. — Това е единствената възможност да си ни открит враг. Ако доктор Фридман е убит от външни хора, тогава цялото Управление и ти включително сте окей. Вие сте просто куршуми, които са прелетели покрай целта. Но ако някой продажник е видял сметката на доктор Фридман, тогава или си една от тях, или си им марионетка. Но поне невинна марионетка.

— Вие сте хората, които ме вързаха с въжета.
— Нашите няма да ги отвържа. Що се отнася до другите, нямам нито времето, нито... нервите да разбера какви точно са.
— И какво според теб, аз продажница ли съм?
— Не.
— Защо?
— Прекалено си добра.
— Не чак толкова. Хванахте ме.
— Не съм казал, че си съвършена. Имах предвид... инстинкти, вяра.
Тя извърна поглед.
— Какво ще кажеш за колата в гаража? — попитах възможно *най-безразлично*.
— Белият кадилак?
„Слава богу! Истински е!“
— Сигурно си мислите, че ако видят толкова екстравагантна кола, хората ще се загледат в нея, а няма да обърнат внимание на пътниците. Няма да стане обаче.
— Налага се да работим с това, което имаме — отвърнах.
— Какво ти е на веждите? — Кари се намръщи.
— Нищо им няма. Не се притеснявай. Играх си с огъня.
— Да не се притеснявам значи.
— Не искаме да ти направим нищо лошо. Няма да позволя.
Когато Зейн...
— Той не ме докосна така, както мъж докосва жена. Поне това му признавам.
— Абсолютно! — отвърнах. — Няма начин да го направи. Не би го направил. Той е добър човек.
— А ти?
— Понякога.
— Да — отвърна тя, — виждам.
„Това трябва да означава нещо! Не би го казала просто ей така!“
— Виктор? *Виктор!*
— А? Ох. Да?
— Защо го правите? Знам, че сте... объркани, но от друга страна, имаш право, не сте наивни, умни сте и знаете как стоят нещата. Можете да предвиждате събитията. А всичко това...

— Тогава ни се стори най-правилното решение.

— А сега?

„Да — помислих си. — А сега? Вече четири дни сме по пътищата и започвам да се отнасям. Ами другите... Може да не издържим цяла седмица, преди всичко да се разпадне“.

— Какво ще правите с мен? — попита Кари.

— Тъъ...

— Можем да измислим нещо — каза тя.

— Добре.

— Първо обаче трябва да ме развържеш.

— А, не. Няма да стане.

— А какво ще стане?

— Мога да ти кажа, но ми се ще да ми повярваш.

— Вик... Казаха ми всичко за вас. Знам за Малайзия и за онази жена...

— Деря — помогнах й.

Кари поклати глава.

— Отваря се една врата и — Бум.

— Така стават хубавите работи.

— Предполагам. — Кари повдигна рамене, изгледа ме и продължи: — А какво те е прихванало сега?

— Не чу ли? — попитах с пълното съзнание, че това не е нито времето, нито мястото да й казвам всичко. — Луд съм.

— Знам за двата ти опита за самоубийство. Разбирам болката ти.

— Дано се лъжеш — прошепнах.

— Ако говориш за...

— Заспивай — казах и тя долови хладните нотки в гласа ми. — Аз съм първа смяна. Ще съм наблизко. Ще те пазя.

— Или нещо такова.

— Да — отвърнах. — Да.

Изгасих лампите. Настаних се в един стол. Свих ангелските си крила и потънах в мрак.

37.

Декемврийски следобед на 1999-а. Дъждът се лееше като из ведро върху интернет кафето „Блейд рънърс“ в Куала Лумпур. Чужденците, намерили убежище в този малайзийски оазис, не обръщаха внимание на бурята. Перуанската певица Таня Либертад изливаше сърцето си с някаква испанска балада от тонколоните на бара, разположени до благоуханна пръчица със силна миризма. Един китаец от Хонконг се бе заел да разкаже играта на всички лоши в някаква компютърна игра. Двадесет и шестте градуса навън със сигурност щяха да се покачат веднага щом дъждът спре и слънцето превърне всичко в тежки изпарения.

Седях с лице към вратата и се лигавех над една бира. Две австралийки зад гърба ми хленчеха как трябвало да идат в Тайланд и да се напушат с опиум, вместо да си пропиляват коледната ваканция в „шибаната скучна Малайзия“. Изгарях от желание да грабна мелбърнския им вестник и да прочета заглавната статия за някакви самовлюбени тийнейджъри, които убили съучениците си в Колорадо, сякаш животът е компютърна игра. Мисията ми обаче не включваше интерес към жълтите хроники.

Часовникът ми показваше четири и седемнадесет.

„Всяка минута“, казах си.

Звънецът над вратата издрънча.

Деря се появи от дъжда. Сви чадъра си и не престана да се залива от смях с двете си колежки. Отръска дългата си коса с цвят на канела от дъжда и в този момент разбрах, че съм изгубен.

Деря и колежките ѝ си избраха маса. Не личеше да са ме забелязали, но пък жените са царици на дискретността.

Звънецът над вратата издрънча.

Вятърът довя Питър Джоунс, толкова мокър, че човек никога не би предположил, че е прекарал под дъжда само колкото да пресече улицата. Избърса капките от лицето си с пресилено демонстративен жест.

Първото, на което спря очи, бяха несъмнено Деря и колежките ѝ.
— Момичета! — възкликна Питър. — Толкова сте предвидими!
На път за работа спираш за нещо дълго и хладно или горещо и влажно
и... О, Божичко! Та това е Виктор!

Жените на масата, около която се завъртя Питър, обърнаха очи
към мен.

— Вик! Какво правиш тук? Не, чакай малко, какво правиш там,
когато аз съм тук и точно днес празнувам?

— Настанявай се — изкомандва ме Питър и натика един стол
между себе си и Деря.

Русата англичанка, която по-късно Питър представи като
Джулия, попита:

— И какъв е поводът за празнуване, Питър?

— Поводът е — той се отпусна на стола си и се ухили, — че най-
сетне се прибирам у дома!

Шабана бе най-възрастна от трите и говореше с бомбайски
акцент:

— А какво се случи със законите в Ню Йорк? Ти, разбира се, си
невинен и никога не би вкарал екстази в Щатите.

— Във всеки случай не като хапчета! — пошегува се с ужасена
физиономия Питър.

— И как стана така — продължи с въпросите Шабана, — че след
две години те пускат да се прибереш?

— Да кажем — отвърна Питър и махна да му донесат бира, че
достоверен източник ми разкри как съдията най-сетне е прогледнал за
истината.

— И все пак — обадох се аз, — ако не внимаваш в картинката,
светлината в края на тунела може много бързо да изгасне и да останеш
в по-гол ям мрак дори отпреди.

— Абсолютно! — Питър се изправи на стола си. — Абсолютно
си прав. Познават ли се всички?

Побърза да сложи нещата в ред, като избълва няколко имена,
посочи всички поред и завърши с:

— А това, Виктор, е Деря Самади.

Канелената ѝ коса обрамчваше слабо лице и изящно оформена
челюст. Кожата ѝ имаше слънчев загар с цвят на мед, а очите ѝ
приличаха на планински езера.

— Американец си, нали? — каза тя.

— Някои неща не могат да се скрият — отвърнах.

— Можеш поне да опиташ — повдигна рамене Деря.

— Виктор не е такъв — защити ме Питър. — Той е болезнено откровен. Познаваме се само от едно ужасно автобусно пътешествие, но...

— Спокойно, Питър — казах.

— ... но — продължи невъзмутимо той, вероятно подтикван от яба^[1], вкарани контрабандно от Банкок — веднага си паснахме, макар че заниманието му е да се мотае из Азия и да търси кого да пребие.

— Типично по американски — забеляза Шабана.

— Не — възразих аз. — Бойните изкуства са основани на хармонията и не проповядват насилие. За пръв път дойдох в Азия с една литературна стипендия. Последните пет години бях в Тайван. Преподавам английски и ставам за посмешнице в доста училища. През последните няколко години практикувам предимно тай чи.

— А, освен това забравих, че е и поет! — продължи да дрънка надрусаният Питър.

— Наистина ли? — попита Деря.

Вдигнах рамене в опит да наподобя реакцията ѝ отпреди минута:

— Да речем, че имам надежда.

— Значи ето на кого ще се обадя, когато се отчая — обади се англичанката Джулия.

Любезната ми, но студена усмивка ѝ даде да разбере, че нямам интерес към отчаянието ѝ, и тя насочи вниманието си към бирата.

Това ми даде възможност да насоча своето към Деря.

— А ти откъде си?

— От Турция. Успяхме да създадем едно женско училище с пари от неправителствени организации и фондации, без да се месим с политика и религия...

— Да бе! — пошегува се Шабана. — Обяснявай на жените, че имат право на глас и са независими, и после иди разправяй, че не се месиш с политика и религия.

Деря и Шабана се ухилиха и чукнаха чашите си с чай.

Питър изръкопляска:

— Чуйте каква страхотна идея ми хрумна! Откога ме гоните да пренасям мебели в училището ви. Вик, имат си супер училище. Освен

това работата им заслужава адмирации, особено пък в тази мюсюлманска държава. Както и да е, знаете, че кръстът ми за нищо не става...

Жените дружно се разсмяха.

— Не бъдете гадни — усмихна се гузно Питър. — Искам да кажа, че Виктор е здрав като бик.

Джулия извади усмивка, остра като кама.

— Идеята си я бива. Да използваме мускулите за нещо по-съзидателно от бой.

Отбих удара й:

— Точно така. Въпросът не е какво умееш да правиш с тях, а за какво ги използваш.

Питър обсеби разговора, сдъвка се с Джулия, пусна цял залп майтапи и накрая всички се разхилиха.

Деря просто се тресеше от смях.

Сутрешните маймунски писъци под верандата ми ме завариха буден. Блокчето, в което ме набута Управлението, бе на околостроителното на Куала Лумпур. Апартаментът бе осеян с късчета от предполагаемата ми автобиография, в опит легендата ми да изглежда възможно най-достоверна. Лаптопът бе вързан към държавна линия чрез една от десетките пиратски сателитни чинии на покрива на сградата. Бе пълен с кодирани съобщения: „Свързах се с човека. Движа се по план“, пишех аз. „Пълен напред. Действай по усмотрение“, гласеше отговорът от Лангли.

Маймуните крещяха в клоните на дърветата, които почти докосваха балкона ми, така че животинките като нищо можеха да се хвърлят на врата ми и да ме ухапят. Или пък да ми метнат някоя змия, която да свърши мръсната работа вместо тях.

Предната вечер местихме мебели докъм десет — съвсем приличен час за Куала Лумпур, където едно от основните „дневни“ занимания е да се скриеш от изгарящото слънце. „Ние“ бяхме Джулия, Шабана и Питър с калпавия кръст. Също така Деря и аз. Прибрах се в апартамента си към полунощ. Призори трябваше да съм в беседката на двора и да се упражнявам, като смесвам иначе безобидните упражнения на тай чи с бойни техники, нужни ми, за да изпълнявам

тайните си функции. Вместо това стоях на верандата с чаша кафе, а маймуните се скъсваха да пицят.

По небето се търкаляха виолетови облаци.

Управлението ме бе снабдило с една очукана тойота, която стоеше в подземния гараж на блокчето, и с мотоциклет, скрит в телевизионен сервиз в Бангсар — квартала на чужденците. Аз обаче предпочитам да ходя в града с автобус по магистралата от летището на Куала Лумпур. Беше дело на строителна фирма, свързана със заможен саудитски герой от войната срещу съветската инвазия в Афганистан, водена с финансовата подкрепа на Щатите. Въпросният саудитец бе висок и слаб като върлина, с брада и религиозен плам в очите. Казваше се Осама Бин Ладен.

Заваля насред път. Автобусът пореше локвите към сърцето на Куала Лумпур. От прозореца се виждаше отводнителна канавка, прокарана успоредно на шосето. Зад канавката имаше канализационна тръба. Зад нея се издигаше стена, увенчана с бодлива тел. Тя обгръщаше цели градчета от мизерни коптори, по чиито ламаринени покриви дъждовните капки биеха непрестанно като влудяващ барабан и където децата на Малайзия сричаха Корана в училищата.

Деря и колежките ѝ влязоха в „Блейд рънърс“ в 4:19. Тя беше с бяла риза и камуфлажен панталон. Шабана и дори и Джулия ми махнаха и даже не се спогледаха, когато Деря се приближи към масата ми. В крайна сметка книгите, които ѝ предлагам, щяха да ѝ помогнат да води уроците по английски (освен това машинопис и компютърна грамотност). Шабана преподаваше програмиране и се занимаваше с въпросите на предпазване от нежелана бременност и женски болести. Джулия бе специалист в счетоводството.

Днес бях без бира. Пиех кола. Деря си поръча чай без захар — малайците го обожават до такава степен, че са готови да поръсят с него дори пуканките си.

Първата книга, към която посегна, бе английски превод на класическа китайска поезия — можеше да го ползва с китайските си ученици. После взе една с меки корици и каза:

— Не го знам този Уилям Карлос Уилямс.

— Американски поет. Починал още преди да сме се родили. Денем практикувал медицина, нощем — поетическо изкуство. Досуц

като герой от комикс. Любима тема за дисертация, която никога няма да напиша.

Лицето ѝ блесна, когато вдигна едно томче, което хитреците от ЦРУ „опърпаха“, като го поляха с вода и го изсушиха със сешоар.

— Имаш английски превод на Руми^[2]! Той промени живота ми! Навсякъде го разправям! Един ден, бях още в колежа в Анкара, си вървя по улицата и от някакъв прозорец над главата ми чувам стиховете на Джалаледин Руми по радиото! Вълшебство! Отвори ми очите!

— Имала си късмет.

— В Америка пускат ли поезия по радиото?

Ръсел все още бе някъде в бъдещето, така че отвърнах:

— Не.

— Колко тъжно. — Тя сведе очи и отпи от чая си. — Наистина ли си поет?

— Ако съдим по хората, които са ме чели — не.

— Това няма значение. — Тя присви устни почти незабележимо и кимна към чантата ми. — Носиш ли някои от стиховете си?

Повдигнах рамене.

— Аааа. Разбирам. Трябваше да се сетя, нали си американец. Какво се предполага да направиш? Да ме поканиш у вас да разгледаме... как се казваха тези... като татуировки...

— Да не би да имаш предвид литографии?

— Точно така! Правилно. Литографии — засмя се жизнерадостно тя. — Но за подобни срещи правилната дума май е татуировки.

— Нямам.

— Представяш ли си? Да си сложиш нещо, което ще носиш цял живот. Нима можеш да си сигурен, че нещо ще има едно и също значение за теб, докато си жив? — Тя отпи от чая. — Това ли мислеше да направиш? Да ме поканиш някъде, за да ми прочетеш стиховете си? Това ли е номерът?

— Не мисля да ти продавам номера.

— Докажи го.

Списанието, което извадих от черната си чанта, наистина бе измачкано от разгръщане. На овехтялата му синя корица пишеше:

„Нордърн Ревю“. За разлика от литературната ми стипендия в Азия, съдържанието му не бе инсценирано от ЦРУ.

— Аз само... — прошепна Деря. — Не. Радвам се, че не ме заведе на друго място, за да ми го покажеш. Радвам се, че знаеш за татуировките. Въпреки това си го донесъл. И добави: — Дай да видя.

Отгърнах първата страница и ѝ показах „Дом“ — двадесет и четири строфи, посветени на птиците, които имали неблагоразумието да свият гнездо в дърветата на ада.

— Бях млад — отвърнах на питащите ѝ очи. — Морето бе до колене.

Обърнах нова страница.

— Това го написах след две години.

Прочете осемте строфи на „Тъжното огледало“, за това как „всички ненаписани стихове звучат прекрасно“.

— Хубавото е, че постепенно се отърваваш от усещането, че онова, което имаш да кажеш, е ужасно важно — отбеляза тя. — Но ти си прекалено млад, за да има чак за какво толкова да съжаляваш.

— Мислиш ли?

— За теб, американецо... да, мисля. — Тя затвори списанието. Подаде ми го. Подари ми широка мила усмивка. — Ето че видях татуировките ти.

Изправи се. Прибра трите книги с чужди стихове в чантата си с тетрадки и учебници. Вътре носеше и покривало за лице и глава, в случай че ѝ се наложи да ходи в мюсюлмански квартали.

— Кога мога да те видя пак?

— Още не сме се разделили, а вече питаш. Много скоро.

— Нищо не е достатъчно скоро — казах, преди да успея да се спра. — И... не се казвам „Американецо“, а Виктор.

— Знам — отвърна тя и се обърна да си ходи.

Видях гърба ѝ и чух:

— Утре. На същото място. По същото време.

„Утре“ дойде сама.

Двайсет минути говорихме за сума ти глупости, докато „Блейд рънърс“... ни отесня. Ветрецьт галеше голите ни ръце с температура от 24 градуса — достатъчно ободряващо, за да ни окуражи да се качим на автобус, да го сменим и да слезем, заливащи се от смях, на централния парк на Куала Лумпур, в квартал на име „Златния

триъгълник“. Разхождахме се сред тропически цветя, а градът наоколо блестеше.

Две черни кули от стъкло и метал, свързани с триъгълен мост във формата на тръба, се извисяваха на зашеметяваща височина в небето над градините и хълмовете на Куала Лумпур.

— Кулите „Петронас“.

— Да — отвърна Деря. — Наели са японски и корейски строителни фирми и са ги накарали да ги вдигнат по-високо от онези, които имате в Ню Йорк.

— Световният търговски център.

— Точно така. Какво благородно състезание, нали? Много по-възвишено, отколкото да се съревноваваш коя страна по-добре ще нахрани и образова хората си, и то без да погазва законите.

— Знаеш ли нещо за архитектурата? — продължи тя и след като поклатих глава, ми обясни: — Етажите са оформени като осемлъчевата звезда на исляма, а петте колони символизират петте стълба на исляма. По какъв дизайн е направен Световният търговски център?

— Чиста печалба на квадратен метър. — Повдигнах рамене.

— Колко странно.

Тръгнахме в хладните сенки на кулите.

— Защо избра точно Малайзия? — попитах.

— Ако възнамеряваш да се прибиращ у дома... тръгвай. Освен това — добави тя — след пет години тук осъзнах, че правителството не се занимава с разрешаване на проблеми, а просто с преразпределението им. То направлява процеса, не се опитва да го спре. Няма значение, че може би имах бъдеще в политиката. Знаеш ли, че Турция е по-прогресивна страна от Щатите? Ние избрахме жена за министър-председател, макар и не с моя глас. Исках да... да...

— Докоснеш истинския живот.

— Да! И да помогна на хората сега, когато имат нужда, а не...

— Не някъде в необозримото бъдеще, след хиляди „ако“.

Тя отметна няколко кичура на канелената си коса и ме изгледа.

Не издържах дълго така и казах:

— Значи Малайзия...

— Приятел на приятел с прекрасна идея, малко пари и нужда от работна ръка.

— И много, много далеч от дома.

Засмяхме се.

— Ние не разказваме небивалици — каза Деря. — Особено пък на жените, които идват при нас. Предлагаме им помощ и не очакваме да се мятат през обръчи, за да я получат. Ако усилията ни правят живота им по-добър, дори със съвсем мъничко... значи все пак сме постигнали нещо.

— Всичко, което можеш да направиш, е всичко, което можеш да направиш.

— Понякога обаче може и трябва, как го казвате... да настъпиш педала.

Сърцето ми се сви. Психиатрите от ЦРУ, занимаващи се с оценяване на кадрите, имаха право и бях на вярна следа.

Поехме по една пясъчна алея. Над главите ни надвисна мълчание от милиони неща, които имахме да си кажем.

Тя го наруши първа:

— Четох твоя доктор Уилямс. Май не е любимият ми американски поет.

Пяскът скърцаше под обувките ѝ.

Издържах около десет крачки.

— Опитваш се да ме накараш да попитам ли?

— Естествено.

Разсмяхме се толкова бурно, че се запревивахме. Деря се облегна на голата ми ръка — първото ни докосване. Спряхме се и тя ми се усмихна и каза:

— Емили Дикинсън.

Смехът ни разцепи въздуха.

Един мъж с грижливо подстригана брада и ежедневен костюм, каквито в Куала Лумпур носят предимно бизнесмените, мина покрай нас. Намръщи се. Можеше да е малаец, можеше да е мексиканец, евреин, арабин, европеец. Имаше брада, работа, уверена походка и каменно сърце.

„Запомни го“. За стотен път си пожелах да разполагам с подкрепления и хора за бързо реагиране. Изгледах намръщения непознат и попитах:

— Този пък какъв му е проблемът?

— Смехът на висок глас плаши хората. Смеещите се не подлежат на контрол. Губиш илюзията, че всичко е под контрол, докато

планетата ни се лута кой знае къде из космоса. А може би, може би дори се смеят на теб.

Деря извърна очи.

— А може би се е намръщил на нас. Чужденци. Държим се като равни.

Тя не се опита да мине само с намека и добави:

— Християнин ли си?

— Не съм си попълвал сам кръщелното — отвърнах. — А изборът, който правя, не може да се вмести в никакви рамки или да бъде отменат с чавка във формуляр.

— Аллах да пази от хора с оръжие и формуляри — отвърна тя и разби сърцето ми, защото психолозите от ЦРУ се оказаха прави.

— А ти ще ме попиташ ли?

— Не ми пука. За това имам предвид.

Тя се усмихна.

— Но може би все пак искаш да знаеш.

— Повечето американци си мислят, че мюсюлманите са един дол дренки — продължи Деря. — Не могат да разберат, че съм просто жена и въпреки нещата, с които се занимавам, си оставам... Мисля, че ни наричат „невойнстващи мюсюлмани“. Още една чавка в квадратче. Ако наистина е *писано*, значи съм там, където трябва, и ще бъда съдена по делата и сърцето си.

Намръщеното небе се прокашля и ускорихме крачка.

— Виктор? Идва Коледа и не знам... имаш ли планове...

— Учителят по тай чи, при когото дойдох да уча, излиза във ваканция до след Нова година. Каквито и чувства да ми навява Коледа... Мисля, че без сняг просто не е същото.

Стигнахме една автобусна спирка и се скрихме под навеса. И двамата знаехме, че трябва да превключим на друга вълна, за да стигнем на място, където да прекараме нощта.

Тя погледна към мен, но не в мен.

— Чудех се... Покривът на училището протича все повече всеки ден. Сградата, разбира се, не е наша, а отношенията ни с хазяина са много сложни. Нещата са по-различни, отколкото изглеждат. Официалният собственик е бумипутра — „син на земята“, кореняк малаец. Ние си имаме вземане-даване с управителя, който е индиец и малко нещо си пада по Шабана. Дори доведе дъщерите си, за да ги

научим за какво служат презервативите и противозачатъчните. Мислим си обаче, че истинският собственик е китаец, достатъчно хитър, за да знае, че ако отговорът на молбите ни за ремонт е „не“, рано или късно ще оправим покрива за собствена сметка.

Автобусът се зададе и тя побърза да попита:

— Как си с чука и пироните?

— Най-малкото — казах, докато вратите на автобуса се отваряха, а на хиляди километри от нас стратезите в ЦРУ се потупваха самодоволно по раменете — мога да се преструвам, че ме бива.

— Ние обаче не можем да си платим — отвърна тя и бръкна в чантата си за монети за билет.

— Ей — казах и се качих след нея. — Весела Коледа.

Работата на покрива ми даваше възможност да следя какво става в небето. Оказа се лесно да си намеря и други занимания в триетажната бетонна сграда с дупки по стените и течащи кранове. Предполагаше се да съм незабележим в училище, пълно с жени, но това се оказа невъзможно, така че още първия ден се озовах в часа на Деря по машинопис.

Влязох на пръсти, но усетих как цялата стая настръхна. Всички се преструваха, че не ме забелязват. Ученичките й стояха на груби чинове с компютри от каменната ера по тях.

Половин дузина от питомците на Деря бяха индийки, някои с кастови точки по челата, други облечени със сари. Имаше четири китайки, които се опасяваха, че времето им да станат *уважавани възрастни* опасно приближава, и се надяваха чрез заниманията си тук да забавят неизбежното. Другите жени носеха панталони или поли, или традиционно малайско облекло, което показваше, че са от семейства на бумипутра. Шест жени бяха увити с плат от главата до петите и единствено очите им оставаха достъпни за всички. Едната носеше зелени обувки.

На петия ден от новата ми операция с учителките вече бяхме екип. Ядяхме заедно, ходехме в „Блейд рънърс“, гледахме пиратски филми на видеото им. Винаги се настанявах до топлото тяло на Деря. Тя отмяташе кичурите от челото си с пръсти и уханието ѝ изпълваше ноздрите ми.

„Потвърди напредъка“, писаха ми от Лангли.

„Напредъкът потвърден“, отговорих. Майната им, знаех какво правя.

Не седмия ден по програма имаше само два часа преди обяд. След като те свършиха, Шабана се качи при мен на покрива и ми каза да слеза, за да обядваме по-рано.

— Но до дъжда ни остават не повече от три часа — възразих.

— До дъжда винаги остават не повече от три часа — отвърна тя.
— Идвай.

Заведе ме в претъпкания с какви ли не неща офис. На сгъваемата масичка в средата на стаята се мъдреше хилаво изкуствено борче и кутии, увити във вестници. Компания им правеше храна, купена от съседното кафене — пилешка яхния, плоски питки, които се топят в къри — казват се „роти канаи“, както и пържени спагети „мее горинг“. Червената пластмасова кофа, която подлагаха под дупката в покрива, бе пълна с лед и тайландска бира.

Деря въведе Джулия.

— Божичко! — възкликна Джулия. — Какво е това?

— Щастлива Коледа! — отвърна Деря.

— Весела — поправи я Шабана.

Джулия, трогната до сълзи, се разкудкудяка:

— Не биваше да си правите труда за двама неверници като американчето и мен. Не си падаме особено по традициите. Въобще не трябваше да... И какво, само това ли намерихте?

Всички се разсмяхме.

— Благодаря ви — обърнах се към двете жени и добавих само към Деря: — Благодаря ти.

Тя се изчерви.

— Отваряйте подаръците — нареди Шабана и ни раздаде бири.
— За всеки има по два.

— Първо Джулия — настоях аз.

Деря ѝ подаде един от опакованите във вестници пакети и от него излезе дъждобран „Гортекс“.

— Това е... това е...

— Най-вероятно крадено — обади се Шабана, — при положение че ни струваше само една вечеря. Сега вече нямаш никакво извинение да се разкарваш мокра до кости.

Вторият подарък на Джулия бяха две пиратски видеокасети, номерирани 1 и 2.

— Знаем, че си падаш по онзи актьор Сам Нийл, въпреки че е стар и австралиеца — каза Деря. — Това е някакво телевизионно шоу, което е правил, докато сме били в детската градина. За британски шпионин преди Първата световна война.

— Ааа, доброто старо време — усмихна се Джулия. — Когато Британия се е разпореждала тук. Както, между другото, и в родния ти град, Шабана. Да не говорим за Афганистан и петролните залежи във всички онези държави, които сме създали — Саудитска Арабия, Иран и Ирак, Израел, та чак до Африка. Както и през локвата до твоето местенце, проклет янки.

Чукнахме се с бирите и ни обзеха все хубави спомени.

— Владей, Британия! — възкликна Джулия. — В Британската империя слънцето никога не залязва. Ние, римляните, Александър и Чингис хан. Това сме. Длъжна съм да кажа, че макар славата и богатството да ми липсват, все пак се радвам, че нечи други оръжия и кръв поддържат реда на добрата ни стара планета. Макар че, ако имаме късмет, вече сме видели края и на последната империя на този свят.

— И на оръжията и пропагандата — допълни Шабана, която обичаше да ми изнася лекции за рекламите на „Пепси“ и „Кока-кола“, за невръстните сексимволи на конвейер, за цигарите и „Майкрософт“.

— Сега е Виктор — прошепна Деря.

Първият подарък, опакован във вестник, се оказа тъничка опърпана стихосбирка с твърди корици. „Избрано от Уилям Карлос Уилямс“. Първо издание.

— Беше преоценена в книжарницата. Само два рингита^[3] — отвърна Деря на протестите ми, че подаръкът е прекадено скъп. — Явно американските поети не са много на почит тук.

Вторият ми подарък бе стъкло преспапие с миниатюрен макет на Ню Йорк в него — Емпайър Стейт Билдинг, Статуята на свободата, Световния търговски център. Преспапието се побираше в дланта на Деря и когато го раздруса, градът потъна в облак снежинки.

— Весела Коледа — каза ми тя. — Сняг.

Обърна стъкълцето, за да ми покаже лепенката „Произведено в Малайзия“ на долната страна.

— Да не би да си мислиш, че произвеждат само чипове за американската отбранителна индустрия или лекарства за болните ви?

— Не знам какво да мисля — прошепнах.

— Това, което си мисля аз — намеси се Шабана, — е, че вие двамата трябва да се разкарате отгук, преди да е заваляло. Идете на някое истинско кино, че иначе ще продължите само да си говорите за това. Оставете щерките на кралицата насаме да напълним очи с онзи актьор със смешния акцент. И да не си посмяла да ми шъткаш, фурийо такава. Много добре знам, че вече изгледа касетите, за да провериш дали са наред. А пък бачкаторът и без това пет пари не дава за шпионски истории с хубави актьори в главната роля, нали така?

Не ни позволиха да помогнем с почистването.

— Времето върви, така че го последвайте!

Джулия ни каза кой автобус да вземем, за да идем в кино с ниски цени в Бангсар, и ни натири. Докато се изнизвахме през вратата, ме шляпна по задника.

— Това пък какво беше? — попитах Деря по пътя за автобусната спирка.

— Нищо, англичанка е.

Което с нищо не обясняваше нещата, но така ни разсмя, че не можахме да се спрем...

... едва не умряхме, докато пресичахме улицата. Светеше зелено, а ние не внимавахме много, докато не чух характерно ръмжене и не забелязах цяло ято „пчели — убийци“ — мотопеди и мотоциклети, — които, както винаги, се провираха между спрелите коли. Сега обаче платното бе мокро и гумите им се хлъзгаха към нас, към Деря...

Вдигнах я от платното и я понесох като балетист партньорката си. Спрях чак на другия светофар, а пчелите — убийци се стрелнаха през мястото, на което бяхме допреди секунди. *Жертвите предотвратени* чрез бдителност и решителни действия.

Сините ѝ очи бяха разширени от страх, вените по гладката ѝ шия пулсираха.

Първите дъждовни капки се посипаха и се качихме на автобуса.

Сместихме се на една пластмасова седалка между останалите пътници, забили нос в книги и вестници. От тонколоните, завинтени в металното купе, се носеше дразнеща музика. Усещах топлината на допряното ѝ бедро. На всяка спирка нахлуваше нова порция изгорели

газове и мокри изпарения от човешки тела. Гледахме във всевъзможни посоки, само не един към друг. Чантите стояха в скутовете ни, а голите ни ръце страняха една от друга. Возехме се. Дъждът се усили и забарабани по покрива. Улиците се задръстиха. Колите пуснаха фарове. Изтрещя гръмотевица. Избърсах запотеното стъкло и видях, че вече сме в квартал Бангсар.

Деря впи очи в мен.

— Ако не слезем от този автобус, ще експлодирам.

— Знам... знам едно място. Не е далеч. Сервиз. На един приятел е. Него го няма и ме помоли да го наглеждам и... празно е. Знам кода на вратата.

Тя измъкна от чантата си стар чадър. Автобусът спря. Задните врати отскочиха встрани. Изскочихме навън и се озовахме в баня. Притиснати един до друг. Чадърът едва покриваше главите ни. След няколко крачки обувките ни подгизнаха. Дишахме през устата, за да се спасим от удавяне.

Успяхме да се доберем до целта единствено благодарение на волята си. Сградата бе нещо като бетонен бункер, над вратата висеше изгаснала неонова табела с надпис „ТВ сервиз“. На стената имаше малка клавиатура, закрыта с метално капаче. Деря отвори капачето, а аз набрах кода. Ключалката изщрака, бутнах тежката врата и се озовахме *вътре*.

По-късно тя забеляза масите, отрупани с изтърбушени телевизори, лавиците с резервни части, сандъчетата с инструменти на първия етаж. Долови миризмата на масло, мръсни парцали и гума, прах, пластмаса. Забеляза и свряната в ъгъла моторетка.

По-късно се зачуди как въобще сме изкачили паянтовете стълби до душкабината — беше преградена с мушама. Под покрития с мрежа прозорец на покрива ни очакваше легло. Сега през него се процеждаше сивотата на небето, а вечерта щяха да светнат червени неонови тръби.

По-късно.

Вътре. Тежката врата се хлопна зад гърба ни и ние останахме притиснати, повече от бързане, отколкото от желание. Чадърът тупна на пода на сервиза. Ръцете ми разрошиха канелената й коса, устните й целуваха ризата ми. Отдръпнахме се, за да съзрем образите си в очите на другия. После, о, после се целувахме, а устните ни се опитваха да подпалят всичко.

Някак си изкачихме стълбите. Метнахме чантите на леглото.

Треперех. Не смеех да я докосна, за да не я уплаша. Носех се на крилете на блаженството.

Деря сведе очи. Заразкопчава прогизналата си синя блуза. Когато останаха две копчета, я съблече през глава. Сив сутиен на фона на медната ѝ кожа. Дясната ѝ ръка се скри зад гърба. Сутиенът се подчини на земното притегляне.

Гърдите ѝ бяха като ангелски сълзи.

Притисна дланите ми към тях. Посвети ме в тайните им. Изви гръб от докосването, зърната ѝ набъбнаха. Притиснах я до стената.

Обсипах я с целувки. Тя свали панталоните си и ги метна встрани с един крак. Откъснах ръце от гърдите ѝ, за да сваля мократа си риза и да изритам подгизналите си обувки. Деря трескаво разкопча колана ми и голите ни тела затанцуваха към леглото.

Докато стигнем дотам, целунах устните ѝ поне милион пъти, обходих гърдите ѝ с език, поех кадифените ѝ зърна в устата си. Тя изстена, притисна бедра към моите и прошепна:

— Сега!

Аз обаче долепих устни до корема ѝ, до пъпа, чрез който бе дошла от онзи свят до този. Стаята ухаеше на солено море и на нас. Кожата ѝ имаше вкус на мед, напълно в съответствие с цвета си. Тя зарови пръсти в косата ми и изви гръб, за да сваля бикините ѝ. Целунах вътрешната страна на бедрото ѝ.

Тя изстена, каза нещо на турски, извика името ми. Изви тяло, издърпа ме нагоре. Напипах чантата ѝ и измъкнах презервативите, дадени от Шабана. Сложих си един съвсем естествено, без притеснение. Целувахме се. Ръката ми не преставаше да снове между гърдите и мокрия ѝ полумесец. Деря уви крака около моите, бутна ме на леглото, седна отгоре ми и ме насочи. *Напред-назад*, ръцете ми милваха гърба ѝ, галеха бедрата. Канелената ѝ коса висеше над мен като върбови клонки, устните ѝ изгаряха лицето ми с целувки, а бедрата ѝ не преставаха да се движат. Косата ѝ пореше въздуха, бедрата ѝ ритмично се блъскаха в мен, а аз не можех да откъсна ръце от гърдите ѝ. Тя притисна дланта ми към сърцето си, стисна зърното на гърдта си с моите пръсти и свърши преди мен.

Изстена. Върна се от онзи свят в реалността. Отпусна се върху мен, зарови лицето ми под косите си и допря парещия си дъх до врата

ми. Дъждът продължаваше да барабани по покрива. Капчици пот тупаха по кожата ми. Деря ме прегърна и ме задържа в себе си.

Продължавахме да лежим прегърнати, пръстът ѝ помилва бузата ми.

— Радвам се, че няма никой — прошепна тя.

— Аз съм тук.

Деря притисна пръст към устните ми.

— За такива думи си има време и място. — Сините ѝ очи блеснаха. — Искам всичко между нас да е красиво.

Устните ѝ целунаха мястото, на което биеше сърцето ми, и ме обрекоха на нея.

Продължихме да се притискаме един в друг.

— Харесаха ли ти коледните подаръци? — попита отново тя.

Измъкнах преспапието от чантата на пода. Отпуснах се на леглото и го поставих върху гърдите си, недалеч от брадичката ѝ. Вперихме очи в сипещия се над Ню Йорк сняг.

— Много са хубави — отвърнах. Предпазливо и в същото време вярно. — Освен това страшно харесвам името ти — Деря.

— Означава „океан“. Море.

— Да.

Тя притисна буза към мен и се заслуша в сърцето ми.

— Какво мислят родителите ти за това? — попита Деря. — Нямам предвид *това*...

Разсмяхме се и в стаята вече се дишаше по-леко.

— ... а за теб. За тази история с бойните изкуства. За трансценденталната медитация. И за поезията. Ти не си като... не правиш като другите американци — намираш си работа, жениш се за блондинка.

— Блондинките ги надценяват.

— Разбира се, че така ще кажеш! — Тя ме сръга в ребрата. — Но какво мислят родителите ти за...

— Мъртви са. Татко получи удар, а мама почина от рак. Американски болести.

— Съжалявам!

Целунах ръката ѝ.

— Татко си отиде пръв. След година се наложи да пускам нов ковчег в земята. Нямам братя и сестри. Но нашите сигурно са

виждали... онова, което виждаш и ти.

— И какво мислеха?

— Че съм се побъркал.

Смехът ни отекна сред удължаващите се сенки в стаята. Капките дъжд удряха по покрива.

— Винаги съм бил... различен — казах. — Може би винаги съм бил луд.

— Остани си такъв.

— Добре. — Целунах я.

— Нашите живеят в Анкара — каза тя. — Имам две сестри и брат. Много ме обичат.

— Разбира се, че те обичат.

— Но се притесняват. Не точно за мен, а за това място. Толкова е далеч от къщи...

Включих настолната лампа до леглото, а тя изви снага като лъв на оскъдната светлина.

— Това място... — Огледа се. — Приятелят ти...

— Няма да го има още доста време.

— Значи е безопасно.

„Грешка! Сигурно е просто от английския й! Няма нищо общо с фразите, които си разменят шпионите!“

— Тук сме в безопасност — отвърнах аз. — Това е...

— Нашето място.

Целуна ме. Задържах устните й, отворих ги с език и оставих стъпалото й да се плъзга по бедрото ми. Пресегнах се и придърпах нейното бедро върху мен.

Усетих, че зърната на гърдите й се втвърдяват. Гласът й дрезгаво прошепна:

— Не.

Да. Пак направихме упражнението с презерватива.

— Легни върху мен — прошепна тя.

Направих го. Отпуснах тежестта си на лявата ръка, а дясната галеше гърдите й. Шепнех името й. Тя разтвори бедра и вкопчи стъпала малко под гърба ми. Проникнах в нея и продължих да го правя още много, много пъти.

Имахме още пет дни, за да изживеем лъжата си.

Пет дни. Уроци, оправяне на покрива, стискане на ръце, докато се разминаваме по коридора. Смеехме се. Снимките на специалния отдел на полицията ме показваха застанал на един ъгъл, с цъфнала на лицето ми усмивка.

Деря ме насърчаваше да тренирам на покрива на училището. „Трябва да бъдеш себе си“. Мразеше насието, но въпреки това ме накара да ѝ покажа някои неща от варианта на тай чи, който, разбира се, бях дошъл да уча в Малайзия. Освен това малко кунгфу. Помоли ме да ѝ обясня разликата между японското карате и корейското таекуондо. Научих я как да строши ръката на нападателя си, като използва силата на удара му, как да нокаутира човек с длан и без сила, как да движи краката си, така че да го свали на земята.

Една погрешна стъпка и падаш по врат.

Точно на покрива Джулия направи снимката на Деря с развени коси.

Една вечер спяхме в апартамента, който делеше с Шабана и Джулия. Романтичната тишина изчезна много преди зазоряване.

Прекарахме една нощ и в „моя“ апартамент. Ходех там всеки ден с автобуса уж да проверявам пощата на хазяина си, а всъщност за да отбивам настойчивите имейли на Лангли за „напредъка“ ми.

Останалите три нощи бяхме в телевизионния сервиз. Безопасното място. Нямах желание за нищо друго. Искях само да сме там, да си говорим за милион неща, да споделяме леглото и небето над нас. Нощи в канела и мед.

На шестия ден — работех на покрива на училището — мобилният ми телефон иззвъня.

Отсреща прозвуча китайска реч:

— Вей! Уанг ксиен шенг яо хонг ю чи се ма?

— Съжалявам — отвърнах на английски, което бе сигнал за моите хора. — Имате грешка.

Прекъснах линията. Каквото и да бяха чули подслушвачите, нямаше да им помогне. „Уанг“ не бе име на човек, а място. Освен това той не искаше боя. Цветът бе „хонг“ — червен.

Заряха работата и слязох по стълбите. Заварих Деря и Джулия да съчиняват искане за финансова помощ.

— Трябва да вървя — казах. — Днес може и да не се върна.

Деря изтича след мен и ме настигна в коридора.

— Довечера иди на нашето място — казах й. — Знаеш кода на вратата, нали? Чакай ме там.

— Наред ли е всичко?

Стиснах ръката й.

На две пресечки открих едно момче с мотопед, което се съгласи да изкара куп пари от някакъв луд американски турист, който на всяка цена трябва да стигне до гигантския магазин в китайския квартал, вероятно за среща с някоя висока американка. Вкопчих се в якето на моториста и се шмугнахме в трафика. Пътуването бе кошмарно.

Нощта бе черна като мастило, а небето — обсипано със звезди. Над локвите по тротоарите и улиците се носеха изпарения. Стоях в сянката на сградата срещу телевизионния сервиз. От прозорците на „безопасното място“ струеше светлина. Една светлинка на първия етаж и две зад завесите на втория. Зад тях ме чакаше смисълът на живота ми.

Защо не си тръгнах. Защо пресякох улицата.

Тежката врата на работилницата изщрака и се затвори зад гърба ми.

Лицето на Деря изникна иззад парапета на стълбите като лице на дете, което си играе на криеница. Тя се втурна към мен с разпасана риза, боса.

— Притесних се! — Целуна ме.

Оставих се да ме отведе горе.

— Чак като си тръгна, се сетих, че не взе нищо — продължи тя. — Нито чантата, нито дъждобрана и... съжалявам, трябваше да се сетя, но...

Махна към купчината на леглото.

— Реших да ги взема и натъпках дъждобрана ти в чантата. Когато го извадих тук, за да го оставя на закачалката, това изпадна.

Подаде ми парче хартия, което бях запазил. Повечето от надрасканите думи бяха зачеркнати. И двамата знаехме оцелелия текст наизуст.

ПУЛС

Мисля само за теб

на слънчева или звездна светлина
или когато дишам.

— Прекрасно е — прошепна тя. Изчерви се. — Трябва да ти вземем някакъв бележник, за да пишеш в него. Да работиш, можеш да...

— Вече не пиша стихове.

— Знам. Това е хайку, нали? Толкова е...

Сложих ръка на устата ѝ и отначало в сините ѝ очи не се изписа страх.

— Шшшшт.

Целувките ѝ навлажниха дланта ми. Все още не позволявах на думите ида излязат. Взирах се в сините ѝ очи, за да запомня добре как ме гледаха *преди*.

— Не можем да избираме времето — казах аз. — Избираме единствено постъпките си.

Бръчка проряза челото ѝ. Но тя не се отдръпна. *Все още*.

— Зад всичко това има само две думи, които са чиста истина — обичам те.

Деря стоеше като залепена за дланта ми, очите ѝ бяха замъглени от сълзи. Тай чи ме научи както да усещам центъра на тежестта на противника си, така и да усещам радостта в тялото насреща ми.

— Аз съм шпионин и работя за ЦРУ.

Дръпнах ръка. Усмивката ѝ се стопи, веждите ѝ се сбърчиха, очите ѝ се присвиха в опит да си обяснят невидимото.

— Какво?

— Работя за ЦРУ. Още откакто ме изключиха от гимназията. Винаги съм искал да дойда в тази част на света. Знаех китайски и се занимавах с бойни изкуства още от седемгодишен. Така че имах причина да се мотая наоколо и да се смеся с местните... И да правя онова, което трябва. Тук съм в дълбока нелегалност. Посолствата, местният шеф на ЦРУ просто знаят, че съм тук. Обиколил съм цяла Азия. В Управлението ми викат Неофициалния нелегален. По коридорите ме знаят като Пакостника или Хулиганина. Аз...

— Ти си шпионин? — Деря отстъпи.

Бях между нея и стълбите. Кимнах.

— И това не е шега? — прошепна тя.

— Нищо не е шега.

Лицето ѝ почервения, побледня, чертите ѝ се изостриха.

— Аз! Ние! И това ли е част от шпионството ти?

— Не трябваше да става така! Не трябваше да се влюбвам в теб.

— Е, слава Богу, че поне не си изкарваш прехраната с чукане!

Спусна се към стълбите, боса, просто за да стигне някъде, където да е сигурна в нещата около себе си. Направих крачка встрани. Спрях я.

Видях, че страхът измести гнева от очите ѝ.

— Деря, ще ти кажа всичко, което искаш да знаеш — заявих и отново пратих всички правила на майната им. — Първо обаче трябва да ти кажа онова, което *трябва* да знаеш.

Придърпах един стол към стълбите. Кимнах ѝ да седне. Тя се поколеба дали е разумно да се противи, така че приседна на коравата седалка. Аз се отпуснах на леглото. Създаде се илюзия, че може да се спусне надолу по стълбите и да се добере до вратата, преди да я хвана. Когато градиш доверие, всяка илюзия е от значение.

— Това, което ще ти разкажа, прилича на кошмарен филм, но е истина. Има една международна терористична организация, Ал Кайда. Сбирщина ислямски фундаменталисти, не им пука нито за исляма, нито за истинската му същност. Пука им единствено за властта. Начело на Ал Кайда стои един богат саудитец, Осама Бин Ладен. Сега е в Афганистан при талибаните, които са превърнали страната в огромен концентрационен лагер. Няма свобода. Единственият закон са думите на духовниците. Жените са заключени по къщите си. Карат ги да носят фереджета и се отнасят с тях като с... говеда — ползват ги единствено за работа и разплод. Всеки имам може да ги изнасилва и бие, когато си реши. Искат да наложат този ред в целия свят. Искат да впримчат в него мен и теб. Твърдят, че имат божествено право да го направят, също както кралете и диктаторите от кръстоносните походи и инквизицията до фашизма и комунизма. Или си с тях, или умираш. Бин Ладен обяви война на Америка през 1998. Не признава граждани или хора, които не искат да участват. През 1998 взривиха посолствата ни в Кения и Танзания. Освен това провеждат стотици други кървави операции. Точно заради Ал Кайда съм тук.

Зарових лице в дланите си. Вдигнах очи с надеждата, че ще види истината в тях.

— Влюбен съм в теб. Не трябваше да го правя, но се влюбих още... още в мига, в който те видях усмихната.

— И какво искаш? Не мога да помагам на ЦРУ с мръсните ви ръце. Знам за онези, които се преструват на мюсюлмани, а всъщност са терористи. Знам още и за Чили, Конго, Виетнам и... и не мога да ти помагам. Или — продължи тя в опит да напипа изхода — реши да ми разкажеш всичко това, защото наистина ме обичаш и ако не си откровен с мен...

— Специалният отдел на малайзийската полиция знае повече от нещата, които се случиха — отвърнах. — Когато ги притиснем, когато зададем правилните въпроси... Помогнаха ни да организираме всичко това... Чрез теб мога да се добера до...

— До какво?

Казах й.

— Не — отсече Деря. — Няма да ти позволя да ме използваш. Няма да ти позволя да й причиниш това. Няма да я предам в ръцете ти.

— Нима имаш избор? Обстоятелствата се стекоха така. Не мога да се откажа. Ще трябва да го направя по друг начин. Което означава болка и неприятности. Ти сама каза, че понякога трябва да настъпиш педала. Всеки избира страна с постъпките си. Мнозина избират да са пасивни. Ние обаче не. Знаеш ли колко невинни хора ще загинат или ще бъдат поробени от тези самозвани убийци, ако не действаме?

Отне ми около час, но Деря най-сетне се отпусна на стола и кимна. Да. Обаче ме предупреди:

— Няма да ти позволя да я нараниш.

— Никой няма да пострада. Никой няма да разбере, че става нещо. Това е успешна операция.

Тя затвори очи. Когато ги отвори, видях сълзите в тях. Прогони ги.

— И после какво? — попита Деря с режещ като стомана глас.

— После всичко свършва. Аз също. Приключвам. Подавам си оставката.

— Защо? Ще станеш звездата на ЦРУ.

— Единствената причина, поради която правя това, е, че... искам да има шанс за нас. За мен и теб.

— Как да ти повярвам?

Тази последна нощ от двадесети век прекарахме в мрак. Облечени.

Утрото на трети януари, 2000. Скрих се под покрива на училището. По страните ми се стичаше пот.

Стъпки. Приблжиха се.

Деря въведе жена, облечена от глава до пети.

Затворих вратата след тях.

Жената уплашено сложи ръце на сърцето си. Очите ѝ в тесния процепа плат се разшириха.

— Сами сме — казах.

— Не, това е само... — почна Деря.

— Забрави за госпожица Самади — обърнах се към ученичката ѝ. — Тя няма нищо общо с това.

Изстрелях името на ученичката, името на мъжа ѝ, адреса им, името на магазинчето за плочки, името на религиозното училище, в което бяха прехвърлили сина си.

Страхът я накара да седне на стола зад нея. В знак на скрито непокорство и в опит да запази поне частица от себе си, носеше приемливи за исляма зелени обувки с леко закривени нагоре върхове.

Деря крачеше нервно в сенките. С нея цялата сцена придобиваше смисъл за мен.

Що се отнася до другата жена — животът бе изтръгнат от нея.

— Специалният отдел знае за връзките ви с Ал Кайда.

— Не!

— Преди месец внезапно започваш да се обличаш от глава до пети и да носиш фередже. Специалният отдел те следи, следи дома ти, магазинчето, в което продавате ръчно изработени плочки по целия свят. Знаят, че братовчедът на мъжа ти е в Ал Кайда. Сега Ал Кайда са прострели ръка и над вас. Заплашиха ви, нали?

Тя извърна глава.

— Специалният отдел ни каза. Аз съм от американската полиция. Искат да арестуват и теб, и мъжа ти. Не им пука дали сте невинни, или не. Ние можем да ги спрем. Да ви спасим. Само ако...

— Моля ви! — изстена тя. — Имайте милост!

— След няколко дни важни хора от Ал Кайда идват да се срещнат тук, в Куала Лумпур, от всички краища на света. Срещата,

разбира се, е тайна.

— Аз съм само жена! Мъжът ми е като затворник! Ако им се възпротиви...

— Ще избият цялото ви семейство.

Тя се отпусна безпомощно на стола. Изхлипа.

— Единственият ви шанс сме ние, американците. Сега сте в капан между специалния отдел и Ал Кайда. Някой от тях ще ви убие. Освен ако ние не ви измъкнем.

— Само Аллах може да ни спаси.

— Може би точно Аллах ни праща.

Деря се извърна отвратена.

— Дошла си тук, за да те научат да работиш с компютър. Вкъщи имате интернет. Можете да прескочите филтрите на държавните компютри. Убийците на Ал Кайда използват интернет кафета, но знаят, че те не са сигурни. Местните им членове са идвали в магазина ви. Качвали са се на горния етаж. Точно там държите компютъра си. Там ще идат убийците. Трябва да разберем какво правят на вашия компютър.

— Нищо не разбирам...

Отворих длан и ѝ показах три устройства, всяко голямо колкото палец.

— След като са използвали компютъра ви... Това са носители на информация. Няма ги по магазините. Вкарваш едно във вашата машина и то ще източи имейли, интернет адреси, документи.

Счупих едно от устройствата на три.

— Ето това малко парченце съдържа информацията. То е важното. Кодовете са записани на другите. След като го счупиш, без нашия компютър никой не може да го използва или да разбере какво си направила.

— Защо правите това? Защо искате семейството ми да страда?

Деря се приближи до нас. Клекна до мен.

— Сестро, този човек те е притиснал натясно. Но не толкова, колкото те притиска Ал Кайда. Той притисна и двете ни с истината. Няма да останеш сама. Няма да те изоставя. Трябва да му се доверим и той ще ни помогне.

„Не ѝ противоречи, но не я изпускай от контрол!“

— Единствено ти самата можеш да си помогнеш.

Невинната измъчена жена свали фереджето, за да си поеме глътка въздух.

Хванахме я.

Пети януари, 2000. Над двайсет високопоставени членове на Ал Кайда пристигнаха в Куала Лумпур от всички краища на света. Прекараха дни наред в срещи в една сграда в покрайнините.

С Деря живеехме измислените си животи. Прекарвахме нощите си в безопасното ни място. Стояхме достатъчно близо, за да се виждаме. Не се докосвахме.

— Това сте вие, американците. — Дъждът барабанеше по покрива над леглото, в което лежахме разделени и с дрехите. — Само технологии и нищо друго.

— Избий си Холивуд от главата. Не можем да проникнем в компютъра им. Когато не го използват, го спират. Освен това винаги унищожават хард диска, щом се разпръснат. Тези устройства са единствената ни надежда.

Специалният отдел следеше хората от Ал Кайда. Снимаха ги. Следяха ги до интернет кафетата, а после им позволяваха да се отскубнат, за да цъфнат до магазинчето за керамични плочки. Специалният отдел бе поставил денонощен пост в отсрещната сграда.

Седми януари. Мобилният телефон на Деря иззвъня. Тя вдигна. Изслуша човека отсреща. Затвори.

— Утре.

Лесно и просто. В ежедневието на забрадената ни шпионка се вмъкна малко, но опасно разнообразие. Вечерните посещения в еретичното училище, където обикновената женица учеше технологиите на упадъчния Запад, които правоверните войници могат да използват за своя джихад.

Лесно и просто. Ще използва два автобуса. Първия взема от пазара, близо до магазинчето за плочки. Слиза, изчаква на спирката и хваща другия автобус, който я води до училището. Докато го чака, може да тръгне пеша по една странична уличка, да мине покрай телевизионен сервиз, да се спре пред будка за чай, да си вземе чаша и да се върне на спирката.

Лесно и просто. Разтрошено на парчета или цяло, устройството лесно можеше да влезе през дупката за поща на вратата на сервиза. За този час синоптиците обикновено предричаха дъжд, така че дори

някой да я следеше, надали щеше да забележи как пуска нещо в процепа, на вратата и после безгрижно се връща на автобусната спирка, докато ние и специалният отдел си вършим работата.

Лесно и просто. Телефонното обаждане до учителката означаваше, че тази вечер ще дойде на училище и че вече е свършила трудната част от работата — пъкнала е устройството в компютъра, докато никой от Ал Кайда не гледа. Сега просто трябваше да се качи на два автобуса и да повърви малко пеша.

Покрай мен.

Дъждът се изливаше над града. Милиардите сиви капчици се сипеха от небето като малки диаманти и замъгляваха уличното осветление. Безразборно паркирани коли и мотопеди, изоставени в очакване на сухото време рикши. По улиците почти не се виждаха хора.

Стоях в рамката на една врата точно срещу автобусната спирка, близо до телевизионния сервис. Сивата качулка на дъждобрана ме пазеше от пороя. Водната стена пречеше както на жената, която бях изнудил да стане шпионка, така и на евентуалните ѝ преследвачи да забележат, че ги следя.

Един автобус спря със скърцане на спирката.

Избърсах водата от лицето си. „Не виждам. Още не. Не съм сигурен...“

Една фигура изтича през улицата.

Приличаше на черна сянка. Без чадър. Тичаше. Изтича покрай мен.

„Не се издавай. Чакай. Чакай“.

Един мотопед се отдели от ъгъла, плъзна се по мократа настилка и се заби в паркирана кола. Мотористът излетя встрани, превъртя се, изправи се несигурно на крака...

И се втурна след жената. Носеше зелен дъждобран.

Близо, беше толкова близо. И двамата се намираха само на няколко крачки от сервиса, когато през пелената от дъжд видях как я настига, вдига ръка и я удря в гръб.

Тя се олюля, извърна се да хвърли нещо като въже към нападателя си, а аз изскочих от прикритието си и грабнах някаква метална тръба, захвърлена на тротоара от близкия строеж.

Зеленият дъждобран хвана нещото, което приличаше на въже, дръпна го към себе си и тялото на жертвата му го последва. Посрещна я юмрук. Тя се олюля към вратата. Той пак я удари. Жената се строполи по очи на улицата.

Краката ми цапаха в локвите. Метнах тръбата. Тя се удари в една паркирана кола, прелетя покрай главата на зеления дъждобран и се удари в стената до него. Той се извърна и видя, че тичам към него.

Побягна по улицата и се изгуби в лабиринта на смълчания квартал.

Вдигнах забулената жена от земята. Фереджето ѝ се смъкна.

Деря.

Останала без дъх от ударите, с лице мокро от дъжда, тя успя да промълви:

— Уплаши се. Звънна ми. Отидох и взех устройството... Там имаше човек от Ал Кайда... видя... позна зелените ѝ обувки. Тя се изплаши, а той тръгна след нас. Взех го, побягнах и се качих на автобуса точно преди да затвори врати. Той блъскаше, но шофьорът... не пусна. Удари един мотоциклетист... Открадна мотопеда... Тръгна след автобуса.

— Телефон! — изкрещях. — Имаше ли телефон?

— Ще убие... Спри го!

— Влизай вътре!

Миг преди да хукна, забелязах „подобното на въже“ нещо, захвърлено в близката локва. Бе дамската чанта на Деря — аксесоар, който тук носеха само чужденките. Като прибавим това към уплахата на нашата агентка със зелените обувки, нищо чудно, че онзи от Ал Кайда ги бе забелязал. Явно бе имал достатъчно мозък в главата, за да подгони чужденката, която е получила нещо. Знаел е, че винаги може да убие местната жена.

Хукнах сред море от дъжд.

Уличката се виеше в хиляди посоки и бе задръстена с паркирани пикапи, камиони и коли, мотопеди, завити с мушама, и рикши, зарязани наред пътя като барикади, докато собствениците им се бяха подслонили в чайните, докато премине дъждът. Зеленият дъждобран можеше да се е шмугнал в някоя чайна или магазин, но някак си не мислех, че е така. Бяхме в Бангсар — квартал, пълен с чужденци.

Всички западници му бяха врагове. Щеше да предпочете някое по-безопасно място, за да се скрие.

„Моля те, дано да няма телефон, моля те, моля те!“

Дъждът обаче съвсем не бе най-голямото препятствие. Колите и рикшите ми пречеха повече. Знаех, че уличката се извива почти километър и половина, преди да излезе на широк булевард. Имаше доста пресечки, но май всички бяха без изход.

Ето! Пред мен или по-скоро над мен се извисяваше изоставен скелет от бума на Куала Лумпур през деветдесетте.

Тогава фондовата борса бе в разцвет и парите се сипеха над Куала Лумпур като дъжд. Правителството бе решило, че при такова изобилие от средства не е лошо да се ремонтират улуците по покривите на Бангсар, та чужденците да не шляпат из локвите, и цялата уличка се оказа обвита със скелета. За съжаление икономиката се сгромоляса още преди да са започнали ремонтите и не останаха пари дори за демонтаж на скелетата.

Тази вечер, през първия януари на двадесет и първи век, подскочих, хванах се за едно скеле и се изкатерих на дървените дъски.

Огледах тротоарите и улицата под краката ми. Сега единствено намаляващият дъжд ми пречеше да виждам. Затичах се по паянтовите дъски, като постоянно опипвах улицата с поглед, като хищник, подгонил плячка.

Коли. Камиони. Някакъв бездомник, скрил просяшката си купичка от дъжда. Подгизнали пешеходци, които заобикаляха спрениите коли. Деца, скачащи в локва. Син неонов надпис на нощен клуб. Разтворени чадъри. Моят човек обаче нямаше чадър, а и под чадърите не се забелязваше зелен дъждобран. Не...

На половин пресечка пред мен. Зеленият дъждобран се блъсна в една паркирала кола. Извърна се. Не забеляза никой да го следи. Не вдигна очи, за да провери дали от небето не идва опасност.

Ръцете му бяха празни. И да имаше мобилен телефон, сигурно го беше прибрал.

След секунди бях два етажа над главата му. Виждах мократа му брада.

Обзе ме някакво спокойствие. Бях като ангел небесен, понесъл се в дъжда.

Уличката се стесни. Забелязах, че малко по-нататък се разширява. Долу на паважа обаче Зеленият дъждобран реши, че е попаднал в задънена улица.

Избърса водата от лицето си. Извърна се отново назад и не забеляза и следа от преследвачи. Свърна в една пресечка.

Скочих от скелето като ангел на отмъщението. Последвах го в пресечката.

Дъждът продължаваше да се лее над тесния каньон от бетон и тухлени стени. Пресечката вървеше на зигзаг. Бе застлана с излъскани камъни. Водата къркореше от прогнилите улуци. Един плъх се размина с мен. Не си направи труда да ме погледне или да каже „здрости“.

Някъде пред мен чух как нечий крака нагазиха в локва. И цветиста ругатня.

Пристъпих зад ъгъла.

Задънена улица. Стени от тухла и бетон. Зеленият дъждобран се извърна и ме видя да стоя в средата на пътя за бягство.

Смъкнах качулката на черния си дъждобран.

Може би реши, че искам да види лицето ми. Може би исках, но смъкнах качулката, за да не пречи на периферното ми зрение. Капките забарабаниха по главата ми. Бях тук. Сега. Не бях дошъл, за да си говорим празни приказки.

Той не свали качулката си. Дясната му ръка се плъзна в джоба на дъждобрана.

„Има или няма пистолет? Това с пистолета определено е риск. Ако има, съм мъртъв!“

Ръката на Зеления дъждобран изхвъркна от джоба му и чух леко изщракване.

„Автоматичен нож! Има автоматичен нож — сигурно е филипински нож за рязане на банани. Това е някакъв сокак в Куала Лупмпур, не Тихуана. Той е Ал Кайда, а не чуло^[4]. Не трябва да носи автоматичен нож“.

Тук обаче „трябва“ или „не трябва“ нямаше значение. Не и в тази пресечка.

Може би Зеленият дъждобран бе обучаван в терористична база на Ал Кайда в Афганистан. Може би беше избивал съветски войници с „Калашников“ или РПГ в прашните хълмове между Кабул и Москва.

Може би беше поставял бомби в Алжир или Филипините. Може би месеци наред го бяха обучавали на ръкопашен бой.

Всичките тези „може би“, дъждът и калдъръмът под краката ни, тиктакащите часовници на Ал Кайда и американските амбиции, всичко това влезе в уравнението. Плюс десетилетията, прекарани в складове за риба, градини и японски паркинги, паркове в Тексас и Тайпе, в американски военни бази. Плюс още нещо — това не бе първата ми задънена уличка.

Боят с нож се решава от микрони и мигове. Прекалено малко или препалено много, препалено бързо или прекалено бавно — и острието ти остава чисто и получаваш ритник в слабините.

Зеленият дъждобран се спусна бързо към мен с широко разтворени крака. Приличаше по-скоро на джудист, отколкото на боксьор. Посегна предпазливо с ножа, така че да си остави място за отстъпление. Не се пресегна докрай, за да избегне бъркане в очите или ритник в капачката.

Пробвах удар с лявата ръка, а той отстъпи като фехтовач.

Без мисъл, без план, без предварителна подготовка отстъпих и се плъзнах вдясно. Озовах се встрани от него и телата ни застанаха перпендикулярно, левият ми крак и лявата ръка образуваха права линия със слабините, сърцето, гърлото и очите му.

Зеленият дъждобран се извъртя и пробва още един удар.

Само дето аз не бях *там*. Десният ми юмрук политна напред и създадох впечатление, че тялото ми тръгва след него, но то всъщност се наклони назад, а лявата ми страна избегна острието.

Точно там попадна ножът му. Прониза въздуха.

Лявата ми ръка се стрелна покрай лакътя на ръката, с която държеше ножа, сля се с мускулите му и усили замаха, така че да го извади от равновесие. Дланта ми се изравни със сърцето му.

Той се дръпна назад, за да запази стабилност, инерцията го подхвана и...

Докато преминаваше от една точка на стабилност към друга, бутнах центъра на тежестта му.

Зеленият дъждобран се олюля и се блъсна в стената.

Отблъсна се от нея, все още с нож в ръка, и се хвърли в отчаяна атака.

Отдръпнах се от пътя му, посрещнах китката с ножа, дръпнах...

Ударих прекалено изпънатия му лакът. Чух пукането на строшената кост, болезнения вик, изтракването на ножа по камъните. Предмишницата ми се заби в гърлото му.

Зеленият дъждобран залитна, ръката му увисна, той се закашля.
В този момент видях очите му.

Ритнах го толкова силно, че отскочи от стената. Сграбчих главата му и го преметнах през рамо. Чух и усетих как вратът му се чупи.

Тялото му приличаше на остров от човешка плът в дълбоката локва на задънената пресечка. Около него се образуваха вълнички. Качулката покри лицето му. От водата не се вдигнаха мехурчета.

„Време! С колко време разполагам? Кога ще се появи някой тук?“

Пребърках набързо джобовете му. Натъпках съдържанието им в моите.

„Няма мобилен. Слава Богу, няма мобилен!“

Изхвърчах от пресечката и междуременно прибрах острието на ножа.

Дъждът продължаваше да вали. Някъде зад черните облаци слънцето залязваше. Когато стигнах телевизионния сервиз, навсякъде цареше само влага и мрак.

В локвата, до заключената врата, забелязах някаква купчинка. Наведох се и я вдигнах — дамската ѝ чанта. Забравила я беше, а времето бе прекалено гадно дори за крадци или бездомници. Пръстите ми опипаха дъното на локвата и не откриха нищо разсипано. Притиснах чантата до гърдите си и с несигурни пръсти набрах кода. Вратата изщрака и ме пусна вътре.

Тъмно. Не е светнала лампите. Добре! Свлякох се на пода, опрял гръб във вратата. Опитах се да нормализирам дишането си, пръстите ми заровичкаха из чантата.

Напипах празна опаковка от презерватив и още четири неотворени. Празна бутилка от минерална вода, мобилен телефон, гребен, шалче, фиби за канелената...

Устройствата ги нямаше. Нито цели, нито на части...

Горе. Тя е горе, а устройствата са при нея. Каза, че ги е взела и всичко е наред.

— Аз съм! — обадох се несигурно в мрака.

Не последва отговор.

Изкачих се по стълбите на четири крака като шимпанзе. Вода се стичаше от цялото ми тяло и капките тупкаха по мръсните стъпала.

Горе си помислих, че сигурно седи притаена в мрака, с бейзболна бухалка в ръка и е готова да пребие всеки, освен мен.

Опипах стената и намерих ключа на лампата.

Деря лежеше на пода, опряла глава в леглото ни. Подгизналата черна връхна дреха се търкаляше на пода. Ризата ѝ бе свита на топка — и беше ръждивочервена.

„Всичките ѝ ризи и блузи са бели или сини“.

Успя да обърне глава и ме погледна. Кичури канелена коса падаха върху лицето ѝ. Очите ѝ бавно се отвориха. Приличаха на снежинки.

— Вече не ме боли толкова — прошепна тя.

Зеленият дъждобран... не я беше удрял. Не и с юмрук. А с онова, което е стискал в него.

Не я беше удрял — беше я *пробождал*.

Взех я в прегръдките си и видях раните по гърба и корема ѝ.

— Тя е, тя...

— Тя е в безопасност, кълна се, Деря! А той... онзи мръсник... настигнах го. Той няма... не може да нарани никого вече... Няма да...

— Мислех, че ще ме хване в автобуса... После го видях с мотора... да ме гони... Трябваше да съм хитра... Счупих паметта... Хвърлих две парчета в автобуса... Третото, третото е толкова малко, толкова... знаеш ли, че големината на нещо зависи от времето? Презервативът... Шабана ще се гордее, че използвах презерватива!

— Глътнах го — каза ми. — Вода. Трябваше да... Насмалко да се задавя, но ако ме беше хванал, нямаше да намери нищо и макар че съм жена, не съм негова... щеше да ме пусне.

Косата почти закриваше лицето ѝ. Опита се да я отметне с ръка, но не ѝ стигнаха силите и ръката ѝ се отпусна. Пригладих мокрите ѝ канелени кичури, а тя ме погледна с огромните си сини очи и призна:

— От мен няма да излезе наркотрафикант.

Грабнах мобилния си телефон.

— Не искаш ли да си говориш с мен?

Кожата ѝ с цвят на мед все повече побеляваше, добиваше цвят на мляко. Усещах я как се сбръква, как се отпуска под пръстите ми.

На кого можех да се обадя?

— Не искам да говоря с никого друго, освен с теб — отвърнах и извърнах лицето й така, че да я погледна в очите.

— Ще ми кажеш ли истината?

— Винаги! Винаги, цялата истина, обичам те, обичам те, обичам...

— Оладжак вармиш. — Турската пословица, на която ме бе научила и която аз на шега превеждах на английски, макар и неправилно, като: „Такъв е животът“.

Устата й избълва още турски думи, толкова завалени, че сигурно и собствената й майка не би я разбрала.

Пое си дълбоко дъх и се върна при мен, *тук*, в ръцете ми. Стоеше си съвсем кротко, а аз целият треперех. Тя вдигна ръка, прокара пръсти по челото ми и от допира по него остана червена следа.

— Татуировка — прошепна Деря.

И се унесе, ръката й се отпусна на пода.

Не, не се беше унесла. Беше мъртва.

Стонете и хлипанията ми отнесоха със себе си и последните остатъци от вяра.

Но не и яростта.

И тогава си помислих: „Всичко това не трябва да е напразно“.

Видях сцената пред очите си, като холограмно представление, в което съм един от главните герои. Видях се как издърпвам любовта на живота си в банята, повдигам я до ръба на ваната, поставям я в нея по гръб, така както се къпеше, когато е сама — с много сапунени мехурчета и гореща вода. Наричахме баните й „италиански“, защото ми се струваше, че като я гледам да се къпе, все едно сме в италиански филм. В тази сцена обаче тя просто лежеше там. Представих си утрото, в което карам мотоциклета си през празните улици на Куала Лумпур, а дъждът се сипе върху мен и върху привързания за тялото ми вързоп на задната седалка. Вързоп голям колкото матрак, вързоп, увит със завесата от банята, в който любимата ми Деря лежеше безжизнена, с отворени очи. Също както през онова юлско утро, когато бях още на девет и чичо ми, който не бе Сам, не, казваше се Джери, та чичо Сам, застанал зад гърба ми до потока, ми каза как да постъпя с пъстървата в ръцете ми: „Давай синко, хвана я, сега довърши работата. Тя и без това няма да усети нищо“.

Всичко това обаче бе някъде далеч в бъдещето, когато се наведох над ваната с мъртвата си любима. Толкова много неща щяха да се случат утре, когато експертите от специалния отдел щяха да установят смъртта на жена, убита от избягал от местопрестъплението шофьор. Тялото бе толкова обезобразено, че се наложи да го транспортират в запечатан ковчег до родната ѝ Анкара. Със същия полет в Турция отидоха и двете ѝ приятелки, вкопчили се в изтерзания американец, който бе *лъжец, лъжец, лъжец*. Излъга, също както и хората от специалния отдел, които в името на доларите и приятелството с една висока американка си затвориха очите пред поредния инцидент в Куала Лумпур. Във въпросната странна случка един бивш крадец, който твърдеше, че най-сетне бил открил Аллах, открадна мотопед само за да си строши врата с него. Хората, които станаха свидетели на кражбата, така и не разбраха защо го направи.

Сега обаче бях тук. Не в онова бъдеще, в което щях да заровя пръсти във влажни хлъзгави неща, за да изпълня патриотичния си дълг. Не и в още по-далечното бъдеще, когато щях да тегля една майна на всички легенди и прикрития, за да **доставя** стоката на шефовете си. Сега бях тук, превит над железния ръб на ваната, в която лежеше трупът на любимата ми.

Запуших канала.

Направих го. Представих си полета на малайското семейство до Кувейт. Сигурно щяха да откажат да идат в Америка. Разкъсах синята риза на Деря, като несръчен изнасилвач.

Автоматичният нож изцрака в ръката ми. По острието му сякаш премина електрически ток в момента, в който разряза кожата ѝ в тан тиен — онова вълшебно място под пъпа, където се намира чи на всеки мъж и жена. Помня, че си повтарях, че под острието на ножа ми няма нищо. Помня, че крещях. Помня, че се опитвах крясъците ми да приличат на онова „Ки!“ с което каратеките чупят дъски. Крясъците обаче не помогнаха и последната ми капчица разум изчезна в момента, в който забих ножа.

[1] Я ба (уаа баа) — или „лудото хапче“. Синтетичен наркотик, лесен за производство и сравнително евтин. Особено разпространен в Златния триъгълник — Тайланд, Лаос и Мианмар. — Б.пр. ↑

[2] Джалаледин Руми (1207–1273) — може би най-известният суфист и един от най-големите персийски поети. След смъртта му последователите му се обединяват в суфистки орден, наречен „Мевлеви“ и по-популярен на запад като „танцуващите дервиши“. Руми оказва огромно влияние върху турската култура. — Б.пр. ↑

[3] Официалната парична единица в Малайзия. Един рингит е около 45 стотинки. — Б.пр. ↑

[4] Chulo (исп.) — непрокопсаник, бандит, убиец. — Б.пр. ↑

38.

Вторият ми опит за самоубийство започна с пътуване с хеликоптер в следобедна на единадесети септември. Двамата войници, дошли да ме вземат от Замъка в Мейн, ме пристегнаха здраво с колани за седалката. Под краката ни се простираха обширни гори. За момент зърнах елен да бяга между дърветата. Кацнахме във военна база. Небето вече бе почервеняло. Наоколо сновеше часови с камуфлажна униформа и нашарено с боя лице, въоръжен с ракети „Стингър“, земя — въздух, от онези, които працахме на бойците в Афганистан, за да избиват съветския враг. Бодигардовете ми ме качиха на военен самолет. Литнахме в небе, в което нямаше нищо, освен дим, птици и американски войници. Когато кацнахме във военновъздушната база „Андрюс“ близо до Вашингтон, небе то вече бе осеяно със звезди. Слязохме от самолета. По гърдите ни затанцуваха червени точки от оптичните мерници на снайперистите. Двамата войници ме предадоха в ръцете на двама костюмирани мъже. Отвориха ми задната врата на кола и ме сместиха между мускулестите си тела. Шофьорът бе жена, не си бе сложила парфюм. Излязохме от базата.

Подкарахме през кварталите на Мериленд. Белият дом бе на четиридесет и пет минути. До централата на ЦРУ или Пентагона се стигаше по-бързо, тъй като не се налагаше да караш из града. Разрушителната вълна от ядрена бомба, взривена, в която и да е от тези три важни сгради, не би достигнала дотук. Говорим за малка бомба.

Червенокосият агент от ЦРУ от лявата ми страна бе левичар. Поне така реших, заради пистолета му, който направо ми пукаше бъбрека.

— Имам чувството, че се движим в някакъв нов свят. — Той поклати глава.

— Така е — обади се агентът от другата ми страна.

— Дали е било така, когато са застреляли Кенеди? — зачуди се червенокосият.

— Тогава още не съм бил роден — отвърна колегата му.

„Никой от нас не е бил“, помислих си аз. Спомних си думите на Зейн, докато петимата гледахме рухването на Световния търговски център по телевизията в Замъка. По времето на Кенеди Зейн бил в прогимназията.

— Това е по-страшно — обадох се в тъмното купе.

— Тази гимназия я затвориха миналата пролет — каза шофьорката. — Нямали пари. Сега извозват местните деца с автобуси на половин час път и ги тъпчат в препълнени стаи.

Минахме покрай спряна кола, в която седяха двама мъже и се преструваха, че не са тайни агенти. Шофьорката каза някакви кодови думи по радиоуредбата и получи разрешение да влезем. Спряхме на паркинг, пълен с ванове, коли и зелени камиони, отличителните знаци на вратите им бяха облепени с непрозрачно тиксо. На покрива на сградата проблясваха аварийни светлини, а техниците явно се опитваха да настроят антените и сателитните чинии, защото те непрекъснато се въртяха. Един метален детектор бе обямчил остъклените врати на физкултурния салон. Прецених, че шансовете металният детектор да е собственост на училището са петдесет на петдесет.

Лампите на баскетболното игрище бяха между гредите на тавана. Площадката бе оградена от трибуни със скамейки. Кабелите се виеха и преплитаха като змии по жълтия паркет. На поне четиридесетте бюра, наредени по игрището, вече имаше мъже и жени, облечени по всевъзможен начин — от костюми до камуфлажни униформи. Говореха по телефони, пишеха на компютри и лаптопи, ровеха се из документи. Дърводелци отделяха бюрата едно от друго със зелени талашитени прегради и превръщаха игрището в лабиринт от едноместни килийни. По телевизионните екрани се виждаха картини на живо от купчините развалини в Ню Йорк, от димящия Пентагон, от осветено от прожектори поле в Пенсилвания. Звъняха телефони. Тръшнаха се слушалки. Чувах се викове. Имах чувството, че залата ще се взриви всеки миг.

— Днес, в девет сутринта, този кошер не съществуваше — осведоми ме червенокосият.

Един мъж, помъкнал преносима дъска за писане, ни насочи към пейките от дългата страна на игрището. Там, на петия ред, седеше шишко с измачкан костюм. Наблюдавах го двама стройни мъжаги, заели места десетина реда над него. Червенокосият ме инструктира да

седна някъде и стройните мъжаги тутакси ме включиха в обектите за наблюдение.

Стори ми се невъзпитано да не седна до шишкото. Така и направих. Зачудих се дали някога се е правил на Дядо Коледа. Разбира се, щяха да са му нужни бяла брада и бистър поглед. „И ментови бонбони“, помислих си, когато въздишката му ме лъхна на уиски.

— Виж ги само — каза той.

„На мен ли говориш?“, ми дойде да кажа с психясалата физиономия на Робърт де Ниро.

— Пъплят навсякъде като мравки — продължи шишкото. — И къде бяха вчера?

— Ще ти кажа къде — продължи той, без да ми даде възможност да отговоря. — Някъде са си чесали ташаците. И знаеш ли защо? Ще ти кажа. Защото на онези с брадите и свещената война не им трябват чисто нови изтребители. Изтребители, които въобще не са нужни на армията, но които наливат доларите на данъкоплатците в гърлото на „военнопромишления комплекс“, за който ни предупреждаваше президентът Айзенхауер. Същият този комплекс ръси долари за предизборни кампании из цял Вашингтон.

— Звучи логично — отбелязах, колкото да става приказка.

— Майната ѝ на логиката.

— Вече я пратих там — отвърнах, преди да успее да се спра.

Чак сега се обърнахме един към друг, за да се огледаме.

— Не трябва да си казваме кой какъв е — осведоми ме събеседникът ми. — Аз съм от Бюрото. ФБР. И трябва да ти кажа, че сме по-добри от тези.

Широкият му жест обгърна тълпата на игрището. Вече бяха успели да приспособят закачалките в нещо като пилони, върху които гордо се мъдреха изписани с маркер бели листове: **ФБР, ЦРУ, Митници, Тайни служби, Стратегическо въздушно командване, Департамент по транспорт, шерифи, Централен пътен контрол, Федерална администрация по въздухоплаване, Център по епидемиологичен контрол, Брегова охрана** и още куп други неразбираеми заглавия и съкращения.

— Или по-скоро, можехме да бъдем по-добри от тези — продължи шишкото. — Само дете никой не искаше да повярва на онова, което знаехме.

— Миналата година имах един информатор. Йеменец, но роден в Джърси. Искаше само едно — да докаже, че е патриот, за да си нямат семейните му проблеми с имиграционните. Беше готов доброволно да отиде в тренировъчните лагери. Заради мен. Заради *нас*. Да се замъкне в Афганистан и да разбере кой е и какво се случва там. Писарушките в Бюрото обаче казаха не. Не било „икономически оправдано“ да кихнат три кирливи хилядарки за разходи. Не било приоритет. Казаха ми, че сведенията, доставяни от информатори, не били надеждни и че най-сигурният начин да си опазим задника не е да търсим информатори, а да забравим за тях.

Съседът ми по пейка отгърна сакото си и ми предложи да споделя плоската бутилка във вътрешния му джоб.

— Не, благодаря.

— Имаш нещо против пиенето или вече си глътнал достатъчно?

Не бях успял да си глътна хапчетата след груповата терапия.

— Не обичам уиски — отвърнах.

Той ме стрелна с очи и кимна към баскетболното игрище, задръстено от униформи, значки и оръжие.

— Може пък да запалиш едно джойнтче. *С него поне* знаят как да се справят.

Нямаше как да не се разхия. Той ми направи компания.

— Не пия, за да забравя или пък за кураж — сподели шишкото.

— Пия, за да си припомня, че не мога да свърша всичко сам, дори да ме оставят да правя каквото си искам.

— Значи вината не може да е само моя — добави той шепнешком.

Не звучеше много убедено. Отпи от бутилката, после я прибра.

Към единадесет вечерта си разделихме унило една пица, донесе ни я някакъв морски пехотинец. Отидохме и до тоалетната — с придружител.

Наплисках физиономията си със студена вода и вдигнах очи, за да се погледна в зацапаното огледало.

„Гимназия. Върнах се в гимназията. С всичко, което съм научил досега“.

Придружиха ни обратно до пейките, за да гледаме представлението на баскетболното игрище.

Точно в полунощ в залата нахлуха шестима мъже и жени в скъпи костюми. Излъчваха власт. Шпионите, ченгетата и техническият персонал се стегнаха, уж забиха носове в работата си, но всъщност проточиха вратове, за да видят къде точно са се запътили новодошлите.

— Дами и господа, кардиналите пристигнаха — обяви обемистият ми приятел.

Когато групичката стигна центъра на игрището, познах един от кардиналите — най-младия, вече с побеляла коса. Той спря и обгърна игрището с поглед. Останалите петима последваха примера му и замръзнаха по местата си. Двама войници с мъка докараха една голяма дъска с листи за писане — очевидно се използваше и като закачалка, защото по нея висяха противопогази, пожарогасители и други противопожарни приспособления.

Побелелият откачи от дъската една брадвичка, размаха я над главата си и тръгна към най-близкото бюро. Пред очите на изумената публика брадвичката се стовари върху талашитената преграда, с която бюрото бе отделено от съседните.

Преградата се строши.

Няколко души извикаха уплашено, а побелелият кардинал тръгна по пътеката между бюрата. Развъртя брадвата като бейзболна бухалка и я стовари върху друга преградна стена. Извърна се и цапардоса една зад гърба си — върху нея бе окачена някаква схема. Жената на бюрото скочи и се изнесе панически. Той не ѝ обърна никакво внимание, разцепи още една преграда, скочи върху бюрото и заби брадвата в третата преградна стена с направо професионален удар.

Остана да стои върху бюрото с брадвата в ръка.

Пълната с хора зала мълчеше като омагьосана. Телефоните звъняха, но никой не им обръщаше внимание.

— Нима не разбирате? — кресна побелелият. — Стените ни докараха дотук! Капаците на очите! Интересуваше ни само онова, което се случва в собствената ни шибана килийка. Не смеехме дори да погледнем навън. Мръщехме се, когато разни хора ни носеха информация — особено пък ако не пасва на онова, което си мислим, което предполагаме, което ни се иска да се случи. Не споделяхме с никого онова, което имаме или знаем, защото ни беше грижа единствено за собствения ни двор. Заградихме се с талашитени стени,

а злодеите изприпкаха по покривите ни и убиха мъже, жени и деца, които ни се довериха и вярваха, че ще ги опазим — а ние не ги опазихме и сега са мъртви!

Хвърли брадвата на пода и изкрещя:

— Махаме шибаните стени!

Скочи от бюрото и поведе петимата си кардинали към съблекалните.

— Последвайте този човек в ада — измърмори закръгленият ми приятел.

— Вече сме там.

След половин час извикаха шишкото в съблекалнята.

Останах сам на трибуните.

Изключих се.

„Бутат ме по рамото. Някой...“

— Добре ли сте? — попита червенокосият.

— Както винаги. — Часовникът на стената показваше два. — Това следобед ли е, или след полунощ?

— Чакат ви — каза той и добави: — Нощ е.

Запромъквахме се между скамейките. Колегата на червенокосия се присъедини към нас. Дойде и трети човек, със сако и риза, но без вратовръзка, приличаше на лекар. В лявата си ръка държеше нещо, което първоначално взех за глок, но после разбрах, че е електрошокков пистолет, който може да изстреля два електрода на пет метра разстояние. Всеки електрод можеше да повали и бик.

Съблекалнята бе пълна с мъже и жени. Докато вървахме, чух женски глас да казва:

— Заклехме се, че няма да допуснем нов Пърл Харбър. Всяка година обаче, независимо кой е президент, директорът на ЦРУ се изправя пред конгреса и заявява, че са ни необходими още един милиард долара за прилична защита срещу терористични атаки. Че не са достатъчни...

Отминахме и гласът замря. По стените на душкабините висяха карти — на света и на САЩ. Звъняха мобилни телефони. Въздухът бе пълен със статично напрежение от лаптопи, факсове и други чудеса на техниката. Облицованото с керамични плочки помещение все още миришеше на наколенки, футболни екипи, потни подпльнки, мазила и радост от ученически победи.

Червенокосият почука на стъклената врата на тренинговата стая. Вътре седяха човекът с брадата и още петима началници, двама, от които — мъж и жена — също като побелелия, бяха присъствали на награждаването преди първия ми опит за самоубийство.

Побелелият ни махна да влезем, но явно всички нямаше да успеем да се натъпчем в тренинговата стая. Озовах се на твърд сгъваем стол до бюрото на побелелия кардинал, така че да се гледаме право в очите. Лекарят се облегна на рамката на вратата. Червенокосият и колежата му останаха да чакат отвън. Петимата кардинали на американските тайни катедрали стояха, послушваха се и ме оглеждаха в светая светих на училищните тренингове.

— Как си, Виктор? — попита побелелият от стола на тренингове.

— Нормално, господин Ланг.

— Помниш ли ме?

— Аз съм луд, не съм склеротик. Забелязахте ме на семинара по бойни изкуства още докато учех в колежа в Джорджтаун. Разбрах, че точно вие сте ме забелязали, едва когато ме заведоха в кабинета ви на церемонията по завършването.

Той се усмихна.

— Ти беше под неофициално прикритие. Не можехме да те доведем в Лангли.

— Аха.

— Сега — продължи Ланг — искаме да се съсредоточиш. Искаме да си спомниш. Искаме да дадеш всичко, на което си способен. В състояние ли си, Виктор?

— Може би.

Ланг посегна към една папка. Извади две цветни снимки на мъже и сложи първо едната, а после другата пред мен, за да ги огледам.

Портретни фотографии.

Двама азиатци — единият с мустаци, другият гладко избръснат.

— Може би никога не съм ги виждал на живо, но...

— Браво.

Ланг извади друга снимка и я сложи над първите две. На нея се виждаха десетина мъже, подредени за снимка, и първите двама бяха сред тях. Тази снимка вече бях виждал.

— Тази снимка е правена от специалния отдел по време на сбирката на Ал Кайда в Куала Лумпур през януари 2000. Показвали са

ми я на инструктаж.

Ланг ми изреди имената на мъжете. Повдигнах рамене. Не ми говореха нищо.

— Различни агенции са ги наблюдавали и следили още преди събирането в Куала Лумпур. По-късно идентифицирахме тези двамата като убийци. Разполагахме с неопровержими доказателства за самоличността им. Единият е пристигнал в Щатите веднага след сбирката в Куала Лумпур. Другият дойде през юли тази година. Въпреки че са ползвали кредитни карти с истинските си имена, въпреки че са свързани със самоубийственото нападение срещу самолетносача „Коул“, никой не ги е следил, защото Управлението не е осведомило Бюрото за разузнавателната информация, с която разполага.

Мълчанието му ме накара да го погледна в очите. Той продължи:

— Не искахме да се свързваме с източника, когото прехвърли в Кувейт, преди да говорим с теб.

— Тя няма да ви помогне. Цялото ѝ семейство се скри в миша дупка и за нищо на света няма да работи пак с нас.

Единствената жена в стаята се обади:

— Не подценявай красноречието ни. Не и в този момент.

— Тя не ми каза нищо, което вече не знаехме. Трябваше да направя... Да направя всичко, за да я накарам да ми помогне с компютъра.

Ланг кимна.

— Кои са тези двамата? — попитах.

Знаех същината на отговора още преди той да каже:

— Били са в групата, отвлякла самолета, който се разби в Пентагона.

— Какво имаше в устройството, което... което доставих?

— По всичко личи, че е било най-важното — измърмори един от кардиналите, въпреки че физиономията на Ланг крещеше да си държи езика зад зъбите. Кардиналът обаче бе прекалено погълнат от гняв и скръб, за да разчете мълчаливото му послание. — По време на онази среща в Куала Лумпур Ал Кайда се използвали компютъра на информаторката ти, за да преглеждат графици на полети, страници на авиационни школи, спецификации на самолети и описание на кулите

на Световния търговски център, дори са направили виртуално пътешествие в...

— Свършил си страхотна работа — прекъсна го Ланг. — Ние се осрахме. Подценихме важността на информацията и не я споделихме с Бюрото или други организации, отчасти за да гарантираме сигурността на източниците и разузнавателните методи.

— Никой...

— Никой не видя онова, което попълнихме във формулярите си и заключихме в сейфове.

— Бог да ни пази от хора с формуляри — промълвих. Но всъщност гласът бе на Деря.

— Защитата на информацията е основополагащ принцип в разузнавателната дейност! — обади се най-младият кардинал.

— Сега се чувствам много по-сигурно!

— Благодаря ти за всичко, Виктор — намеси се отново Ланг. — Онова, което направи в Малайзия, бе... нещо повече от геройство. Помагаш ни и днес, въпреки... Ти си истински професионалист.

— Дано си струва — измърморих като Хейли.

Ланг сложи успокоително ръка на рамото ми. След толкова години, прекарани в тренировки, тялото ми инстинктивно реагира на докосването и той го усети, тъй като бе голям майстор в бойните изкуства.

— Време е да се прибиращ — каза Ланг.

— Да — отвърнах и гласът ми отекна в стъклената врата на претъпканата треньорска стая.

Лекарят ме предаде в ръцете на червенокосия и колегата му. Тримата ме поведоха през коридора и през баскетболната зала с натрошените талашитени плоскости. Червенокосият вървеше от лявата ми страна и ме крепеше за левия лакът, все едно съм безпомощен старик, когото прекарва на светофара. Колегата му крачеше отдясно. Лекарят... *някъде зад мен.*

Шпионинът в мен измисли перфектната реплика за момента и ми даде достатъчно сили, за да подхвана неангажиращ разговор:

— Интересно дали пак някога ще видя шишкото от залата.

— Проклет да съм, ако знам — отвърна червенокосият. Хватката му се отпусна.

Наближихме изхода. Вървах най-отпред, така че бе логично аз да посегна да отворя вратата. Остъклената врата, от която се излизаше от училището, бе на десетина метра пред нас. Около металния детектор се суетяха петима пазачи.

Кой не би се почувствал в безопасност с всичката тази охранителна техника и пазачите?

— Елвис напуска триумфално — подметнах.

Червенокосият и колегата му се ухилиха. Отпуснаха се.

Пристъпих с левия крак и лявата ми ръка го последва, а с нея и ръката на червенокосия, хванала лакътя ми. В момента, в който лявата ми обувка стъпи на пода, отпуснах цялата тежест на тялото си върху нея и извъртях кръста си на противоположната страна. Движението изстреля дясната ми ръка и тя се стовари в лицето на другия агент като камшик. Извъртях се в обратната посока и десният ми крак последва движението и срита жертвата през кокалчетата. Агентът се стовари на пода.

Червенокосият реагира още преди да съм подкосил колегата му. Дръпна левия ми лакът. Последвах движението до един момент, след което дръпнах в обратната посока и освободих ръката си. Окървавената ми дясна длан се стрелна нагоре към челото на червенокосия.

Трябва да си призная, че бе бърз. Блокира удара ми с лявата ръка. Отдръпнах се леко и в този момент той опита удар с дясната. Хванах юмрука му и го дръпнах към мен, но той го оттегли. Натиснах го с тяло, така че усилията ни се обединиха в една посока. Щеше да полети назад, но аз го задържах с лявата си ръка. Центърът на тежестта му се измести и гръбнакът на червенокосия се огъна назад. Докато се опитваше да възстанови равновесието си, дясната ми ръка измъкна пистолета му от кобура, а дланта на лявата помогна на центробежните сили да го свалят на пода.

Пистолет. В дясната ми ръка лежеше прекрасен „Зигзауер“. Бутнах предпазителя, отворих уста и лапнах смазаното дуло. Насочих го нагоре и натиснах спусъка.

Щрак!

„Страхотно! — помислих си, докато вадех пистолета от устата си, а лявата ми ръка бързаше да вкара патрон в цевта. — Агент в ЦРУ, страшен пищов, само дето няма патрон в цевта“.

Последното, което чух в онзи ден, бе изщракването на патрона в цевта, след което електродите на електрошоковия пистолет ме върнаха в света на откачалките с милиарди волта електричество в секунда.

39.

На петия ден, откакто се превърнахме в подгонени побеснели кучета, утрото ме завари в тъмна стая, вмирисана на прах и потни дрехи. Уеднаквих дишането си с издигането и спускането на овързаното тяло в леглото.

Един вестник тупна на дървената веранда отвън.

Зейн натисна електрическия ключ на стената. Лампата светна.

— Дотук добре. — Той се ухили.

Кари се преструваше на заспала. Светнатата лампа сложи край на преструвките.

— Винаги ли си толкова весел, сутрин?

— Надявам се — отвърна Зейн.

Кървясалите ѝ зелени очи се насочиха към мен.

— Ти тук ли изкара нощта?

— Смених Хейли рано, за да съм при теб, когато се събудиш.

Кари затвори очи.

— Моля ви, кажете ми, че мирише на кафе! Обещавам, че няма да избягам или да се опитам да ви арестувам, само ме пуснете до кухнята за чаша кафе.

— Разбира се, че ще пиеш кафе! — казах.

— Не обещавай очевидни неща — каза ѝ Зейн. — Можеш да измислиш нещо по-хитро.

— Като говорим за очевидни неща — каза от вратата Хейли, — първото очевидно нещо тази сутрин е, че всички трябва да се изнесете. Тя има право на малко лично време и тъй като съм единствената друга жена тук, ще го прекара с мен.

Развързаното на Кари ни отне около петнадесет минути. Махнахме въжето, което притискаше окованите в белезници китки към кръста ѝ, но оставихме глезените вързани. Можеше да ходи, да се качва и да слиза по стълбите, но не и да бяга. Ако решише да ритне с коляно, ударът щеше да е слаб, а единственият начин да ритне бе с

подскок и с два крака — много ефектен в киното, но абсолютно безполезен в истинска схватка.

Хейли ми подаде пистолета си, последва Кари в банята и затвори вратата.

Зейн се облегна на касата.

Аз — на отсрещната стена.

Можехме да чуваме говора в банята. Можехме да разберем, ако става нещо нередно.

Откопча се някакъв цип, чухме как дрехите падат на пода.

Шурна вода.

— Е — каза Зейн.

— Е — отвърнах аз.

— Успя ли да поспиш?

По план трябваше да дежурим два часа до прозорците и два часа в стаята на Кари. На кого му пука, че малко разместих графика.

— Успях — отвърнах. — А ти?

— Горещо-долу.

Чу се шум от тоалетно казанче.

— Странни сънища? — попитах.

— Точно.

Някой пусна чешмата.

Вратата се отвори, Кари излезе, после излезе и Хейли и попита:

— Готови ли сте, момчета?

Слязохме долу.

— А бе чудя се — каза Ръсел след двайсетина минути, които прекарахме в хола на мъртвеца — защо я взехме?

„Тя“ седеше на кушетката с непроницаемо изражение и чаша димящо кафе в окованите си с белезници ръце. Сигурно преценяваше как може да използва горещата течност като оръжие, да скочи на крака и да чуе изстрелите, слагащи край на живота ѝ.

Глътна малко кафе. Пиеше го с мляко. Също като мен.

— Не можем да я наречем заложничка — каза Хейли. — Ако ни хванат... С бесни кучета не се преговаря.

— Но не можем да я наречем и пленник — обади се Ръсел. — Имаме друга цел.

— Не трябва да правим планове пред нея — отбеляза Ерик.

— Не — възразих аз. — Според мен трябва да правим всичко пред нея. Тя е единственият ни свидетел.

— Моля? — учуди се Ръсел.

— Единственият начин да се измъкнем сухи от водата е ако Управлението ни повярва — казах аз.

Хейли поклати глава.

— Ние сме „бесни кучета“.

— Точно — каза Зейн. — Значи Виктор е прав. Не можем постоянно да бягаме и няма значение дали ще хванем Кайл Русо или който там е убил доктор Фридман. Добрите момчета така или иначе ще ни гонят.

— Но ако имаме свидетел — продължих аз, — някой, на когото Управлението вярва, тогава...

Ръсел отгърна якето си и показа затъкнатия в колана му пистолет.

— Тогава какво?

— Не сме стигнали толкова далеч — каза Зейн. — Но поне знаем, че „тогава“ ще дойде.

Кари се прокашля и каза:

— Или...

— Да не би да имаш да кажеш нещо, което още не сме чували? — прекъсна я Ръсел.

Кари поклати глава.

— *Тогава* — наблегна на думата Ръсел — значи нямаш какво да кажеш.

— Още й е бесен за снощи — каза Ерик на Хейли.

— Щях да легна с жена!

— Нищо лично! — чух гласа си. — Обаче става въпрос за бъдещето на всички ни.

— За всички ни? — повтори Ръсел. — Защо не гласуваме тогава? По дяволите, нали сме се клеили да защитаваме истината, справедливостта и американската демокрация.

— Звучи разумно — съгласи се Хейли.

Замълчах. Нима можех да кажа нещо, без да рискувам да разбия групата?

Зейн бе по-скоро на моето мнение. Повдигна рамене и изсумтя:

— Тук всички сме шефове.

Ерик въздъхна:

— Не мога... да гласувам.

Притисна ушите си с длани и стисна очи.

— Чувам противоречиви заповеди от всички страни и това гласуване... направо ме побърква.

Хейли го потупа по рамото.

— Е? — каза Ръсел. — Всички, които са „за“ да я направим наш свидетел...

Двамата със Зейн вдигнахме ръце.

— Всички „против“?

Ръсел и Хейл вдигнаха ръце.

Ерик затисна ушите си още по-силно.

— Равен резултат — каза Ръсел. — И какво ще правим сега?

— Ами аз? — обади се Кари. — Аз нямам ли право да гласувам?

Спогледахме се.

— Едно проучване през седемдесетте е доказало, че психично болните са способни да вземат също толкова разумни решения по време на избори, колкото и средностатистическият американски избирател — каза Хейли. — Като се замисля — тя се обърна към нашата руса пленница с вързани ръце и крака и чаша кафе, — ти изглеждаш достатъчно средностатистическа.

— Страхотно — обади се Ръсел. — Значи ще гласуваш дали да ни бъдеш свидетел, или не?

— Много се извинявам — каза Кари, — но... какво точно ще се случи, ако гласувате да не ви бъда свидетел?

Сбърчихме чела. Присвихме устни.

— Ами... — каза Зейн — най-вероятно отрицателният вот няма да приключи с убийство.

— Е, това поне звучи успокоително — отбеляза Кари.

— Това е политика — поправих я.

— Е, какво пък толкова? Бях на път да си издействам повишение, но ако толкова искате, ще съм ви свидетел.

— Страхотно — възкликна отново Ръсел, но този път някак саркастично и злопамятно.

— Значи... сега можем да поразхлабим белезниците, нали? — Кари ни дари с ангелската си усмивка.

Спечели си единствено присмех.

— Да си свидетел е едно — каза й Зейн, — да те пуснем е съвсем друго.

— Ние сме луди — добави Ръсел. — Не тъпи.

— Аха — съгласи се Кари. — Добре. И къде отиваме? И кога?

— Никъде няма да ходим, докато не се стъмни хубаво — отвърнах аз.

— Имам идея — обади се Хейли. — Но можем да я осъществим едва малко преди тръгване.

Кари ни огледа и каза:

— Значи... тази вечер?

Ние със Зейн повдигнахме рамене.

— И какво ще правим дотогава? — попита свидетелката ни.

40.

Представете си как Кари се къпе.

Банята на горния етаж. Ерик закова прозореца. Кари не можеше да счупи стъклото или да откърти релсата на завесата, без да вдигне шум. Капакът на тоалетното казанче е страхотен да цапардосаш някого отзад, но малко неудобен за схватка очи в очи. Извадихме от банята всички дезодоранти и тубички с лекарства на мъртвия ни домакин.

Облегнах се на стената в спалнята на горния етаж и вперих очи във вратата на банята. Бях достатъчно близо, за да чувам течащата вода, викове, звън на счупено стъкло и други шумове, и същевременно на почетно разстояние, така че да не ме изненада евентуално нападение откъм банята. За нейно добро, предпочетох да взема електрошоковия пистолет, а не глока от кобура си или зигзауера на Хейли.

Представете си как Кари се къпе.

Не успях да прогоня образа от главата си.

В интерес на истината, дори не се и опитах.

Хейли влезе в банята с Кари, за да я наблюдава по-отблизо. Седна на шкафчето до вратата, далеч от обсега на жената във ваната. Далеч от ръцете на смътните очертания зад завесата, които се въртяха под горещата струя на душа.

Кари подложи лице под водата. Струята потъмни русата ѝ коса. Капчиците се затъркаляха по голия ѝ гръб. Парата се виеше около лицето ѝ, около затворените ѝ очи, около кожата на голите ѝ рамене, около врата, плъзгаше се надолу към...

„Опасна е като гърмяща змия!“

Зейн се качи по стълбите с чаша за кафе в ръка.

Влезе в стаята и увисна над главата ми.

— Не трябваше ли Ръсел да е тук?

— Трябваше — отвърнах, но не помръднах от мястото си. Опитах се да изглеждам спокоен. — Обаче нали ѝ е малко ядосан, а и с цялото това къпане...

Кимнах към вратата на банята.

— Не се тревожи — успокой ме Зейн. — Тя не е негов тип.

— Да, но пък е минало доста време и ако не можеш да си с човека, когото обичаш...

— Чакаш.

„Горкичкият“, помислих си.

Водата в банята продължаваше да шурти.

— Мислиш ли, че успяхме да я убедим? — попитах.

— Не. Но няма къде да ходи, така че ще трябва да ни следва.

Разклати чашата и нещо в нея потропа.

— Хейли ти ги избра, преди да влезе там — каза Зейн и кимна към затворената врата на банята.

В чашата се мъдреха три цветни хапчета.

— Последна доза за всички — добави Зейн.

— И после какво?

— Точно.

Изгълтах хапчетата.

Душът в банята спря и тръбите изгъргориха.

Каналът изсмука водата от ваната.

— Ела да видиш какво намерихме. — Зейн кимна към стълбите.

— Добре — отвърнах. — Ей сегичка ще слеза. Ти тръгвай.

— Ще постоя тук. Ще ти правя компания. — Кимна към вратата на банята. — Трябва да внимаваме с нея. Хич не е безопасна.

Изправих се още преди вратата да изщрака и да се отвори.

Кари носеше синя джинсова риза от гардероба на мъртвия домакин, собствения си черен панталон и бели маратонки, които ѝ бяха поне с два номера по-големи. Нави ръкавите на ризата по голите си ръце и каза:

— Приличам на клоун.

— Всички сме така — успокой я Зейн.

— Изглеждаш страхотно — уверих я. — Освен това миришеш хубаво. На чисто. На свежо.

— Поне имаше неразпечатана четка за зъби.

Хейли също излезе от банята и застана на достатъчно разстояние от Кари.

Сложих белезниците на пленницата ни. Завързах ѝ краката. Вързах белезниците за въжетото, увито около глезените ѝ.

Когато приключих, Кари каза:

— Предпочитам да изглеждам естествено.

Двамата със Зейн отворихме уста едновременно, но с различни реплики:

— Хубаво. — Той.

— И аз. — Аз.

Хейли поклати глава.

— Е, вече си имате занимавка. Мой ред е да се изкъпя.

Поведохме Кари надолу по стълбите. Бавно, стъпало по стъпало.

— Като съберем нашите пари и онези 123 долара, които намерихме тук... — започна Зейн.

— Трябва да оставим нещичко в портфейла му — казах. — Не искам, когато го открият ченгетата, да си помислят, че тук са влизали хора да го преджобват.

— Хора може и да са влизали, но не сме били ние. С парите от хората на Кари вече разполагаме с четири хиляди и сто, плюс цял буркан монети. Оръжие не открихме.

— Че какъв американец е бил? — обади се Кари.

Гледахме я как слиза по стъпалата — едно след друго.

— Ерик откри достатъчно храна, за да си сготвим — продължи Зейн. — Можем да вземем минерална вода, шоколадови десерти, фъстъчено масло и сандвичи с желирано месо. Също и витамини.

— И няма валиум? Нито прозак или либриум, или зонатас, или...

— Няма.

— Че какъв американец е бил — повторих думите на Кари.

Слязохме на долния етаж и Зейн насочи пленницата ни вдясно. Кари ни поведе към малкия кабинет. Срещу вратата имаше старо бюро с вдигащ се плот.

Зейн взе една кутия за обувки и ми я подаде. Нещо в нея изтрака.

— Има доста хапчета за главобол, а документите, които открих в бюрото, се връзват с това в кутията.

Слънчеви очила. Десетки слънчеви очила. Авиаторски очила с огледални и неогледални черни лещи. Очила с ластични ленти и масивни рамки от ерата на битниците и с модерни метални рамки. Евтини очила, купени от разпродажби, с рамки, имитиращи костенуркова черупка и обикновени почернени стъкла. Бабешки очила с кръгли лещи, като онези, които носеше Джон Ленън. Черни

медицински очила, които лекарите слагат на пациентите си след очень преглед. Очила без рамки, които се прикрепват към обикновени очила с диоптри, за да ги направят слънчеви.

— Страдал е от неспецифична загуба на умбра.

— Моля?

Зейн кимна към бюрото и струпаните отгоре му документи.

— Боледувал е от нещо, което лекарите наричат неспецифична загуба на умбра. Потвърждават го епикризите, застраховките, изследванията... Всичко е черно или бяло, или смесица от двете. Като деня и нощта или онези китайски символи на ин и ян — двете сълзи, вкопчени една в друга.

— Това е символът на тай чи ти — казах. — Но всяка от крайностите съдържа точка от другата.

— Не и ако страдаш от неспецифична загуба на умбра. Умбрата е най-тъмната част от сенчестата зона, тоест най-тъмната зона, през която влиза светлината. Той просто бавно е губил умбрата си.

— Искаш да кажеш, че е ослепявал?

— Да, само че не е отивал в мрака, а в светлината. С всеки ден тя е ставала все по-ярка. Скоро е щяла да изтрие всички форми и цветове. Щял е да вижда единствено безбрежна белота.

Кари пристъпваше от крак на крак. Наблюдаваше ни.

— Заслепен от светлина — казах. — Но тогава...

— Ей, момчета — обади се Кари. — Имате ли нещо против да поседна?

И кимна към дървения стол с колелца, избутан до стената зад бюрото.

Погледнах Зейн. Той също ме изгледа.

— Вижте — продължи тя, — снощи не спях много.

Изгледа ме продължително.

— Не помниш ли? Ти беше в стаята.

Огледах бюрото за нещо скрито между писмата, рецептите, епикризите и данъчните декларации. Една от преградите под вдигнатия плот на бюрото бе натъпкана със сметки за ток и телефон още от времето на първия Джордж Буш. Под купчината сметки напипах нещо дълго и твърдо.

Оказа се нож за отваряне на писма — един от подаръците, които собствениците на бензиностанции, като нашия мъртъв домакин, често

получават. Острието бе тъпо, макар че със силен удар сигурно можеш да го забиеш поне на петнадесет сантиметра в нечие тяло. От едната страна на дръжката бе гравирано логото на петролна компания: „С нас колата ти е в добри ръце!“. Твърдение, което бе доразвито на още един ред: „Така че ни я повери, за да си добре и ти!“ От другата страна на дръжката бе изографисано фирменото лого, както и годината — 1963. Времето на „Бийтълс“ и Лий Харви Осуалд.

Претеглих ножа за писма в дланта си. Кари не ме изпускате от очи.

— Това нямаше да ти помогне особено.

— Не е сигурно — отвърна тя.

Зейн прибра ножа в кутията с очилата. Издърпах стола иззад бюрото и го побутнах към Кари.

— Сядай тук и бъди послушна. — Обърнах се към Зейн. — Какво друго открихте?

Той ме поведе към отсрещната стена на стаята, окичена с огромна цветна карта на четиридесет и осемте американски щата, без Аляска и Хаваите. Някои от градовете и селата, особено тези в близост до родния му град в Ню Джърси, бяха обозначени със сини кабарчета. Червени кабарчета бяха забити на места като Сан Франциско, Сиатъл, Чикаго, розова линия в Аризона, където според мен бе Големият каньон, и едно синьо ъгълче на Монтана, за което Зейн каза, че било националният парк „Глесиър“.

— Червените са повече от сините.

— Обзалагам се, че сините са местата, на които е бил, а червените — на които е искал да иде. Но нали е ослепявал.

— С всеки ден — отвърна Зейн. — По-скоро бързо, отколкото бавно.

— Никога е нямало да отиде на местата, на които не е бил. Никога е нямало да ги види.

— Виждам ги е всеки ден. — Зейн кимна към картата. — Ето тук. В крайна сметка пътят винаги е повече от времето.

„Скръц!“ Метал и дърво, стол и под.

Извърнахме се. Кари се бе навела над бюрото, скрила лице в окованите си с белезници ръце.

Кихна, после вдигна глава и каза:

— Извинявайте.

Завъртях стола ѝ толкова бързо, че рязкото движение отлепи краката ѝ от пода.

— Еха! — възкликна тя. — Благодаря за возенето, но когато някой кихне, е нормално да му кажеш „Наздраве“.

— Стани!

Празният стол се изтъркаля няколко сантиметра назад.

Сграбчих ръцете ѝ — беззъбите си бяха заключени, а въжето — все така здраво вързано за тях. Подритнах въжето между глезените, а тя се олюля напред и щеше да падне върху мен, ако дясната ми ръка не я бе задържала далеч от пистолета на кръста ми. Напъхах пръсти в джобовете на ризата ѝ и не напипах нищо, освен гърдите ѝ.

Кари ме прониза със зелените си очи.

— Защо първо не попита дали може?

Прокарах пръсти по колана ѝ и почувствах как свива коремните си мускули.

— Чухме, че столът ти изскърца — каза Зейн.

— Когато се помръдна — допълних и огледах бюрото и разпръснатите по него неща. Не забелязах никаква промяна.

— Защото кихнах — обади се тя зад мен. — Добре де, може би преди това. Столът е стар. Старите неща скърцат. Ти поне го знаеш, Зейн.

— Не и без причина.

— И какво сега, ще ме застреляте ли? Може да съм се размърдала. Може да съм трепнала точно преди да кихна. Това е просто спазъм на тялото. Единственото подобно нещо е...

— Приключихме тук — казах и я насочих към изхода.

Този ден ни бе отреден, за да го прекараме заедно в нормална къща. Прахме. Ядохме сандвичи с риба тон за обяд. Спахме и стояхме на пост. Зейн пробва всички столове. Прекара по малко във всяка стая. Хейли похвали мъртвия ни домакин, че не е имал компютър.

— И какво толкова щеше да спечели, ако си имаше компютър? — попита тя и кимна към вратата на гаража, зад която Ръсел и Ерик майсторяха нещо, а домакинът ни си стоеше все така коленичил, опрял глава върху тубата с масло.

Постоянно се мотаех около Кари, дори и когато не ми бе работа.

Вечеряхме като истинско семейство, на кухненската маса. Освен металните вилицы и лъжици си имахме и ножове. Имахме си чинии,

които могат да се строят. Чашите бяха от стъкло, а не от безопасна пластмаса. Ерик ни стотви пилешко, извадено от фризера, бял ориз, който Ръсел настоя да яде с кетчуп, царевица от консерва и черешов пай, също от фризера. Хранихме се на светлината на свещи, които ни обливаха с меко бяло сияние.

— Отвън се вижда, че в кухнята свети нещо — каза Кари и остави вилцата на масата с окованите си ръце. — Хората могат да разберат, че има някой.

— Хората ще предположат, че всичко е както трябва — отвърнах. — Ако излезеш вечер на улицата в родния си град, да речем, и погледнеш прозорците на къщите и апартаментите наоколо, си даваш сметка, че въпреки светлините всъщност нямаш представа какво се случва в тях.

— Къщите са пълни с мъртъвци — каза Ръсел. — Дори и когато прозорците им светят.

— Така не е честно — каза Хейли. — Има къщи, пълни с хора, които никой не забелязва.

— Възрастни хора — добави Ерик.

— Тийнейджъри — каза Кари.

Изглеждахме я изненадано. Тя вече не бе толкова млада.

— Знам. — Тя се изчерви. — Тийнейджърите са шумни навсякъде по света, но това е само защото се опитват да не са самотни. Някои деца пък полагат огромни усилия да превърнат обикновения си живот в нещо... в нещо...

— Нещо по-специално — помогна ѝ Зейн.

Кари се съсредоточи върху чинията с ориз, явно в опит да не дрънка.

— Оказва се значи, че и през твоята глава минават такива неща. — Ръсел ѝ се усмихна.

— А защо да не минават? — отвърна Кари. — Аз съм нормален човек.

И петимата настръгнахме.

Ръсел се наведе над масата към нея, без да обръща внимание на погледа, с който му казвах да си стои кротко, да я остави на мира и да остави всички ни да приключим вечерята на спокойствие.

— Добре — каза той на свидетелката ни. — Щом си нормален човек и щом си такъв специалист по това какво се случва в къщите на

другите хора... Кажете тогава, какво става в къщите на хора като нас? Хора, които не са толкова млади, но не са и стари.

Кари вдигна зелените си очи и изгледа всички ни поред.

— Хора като нас не живеят вкъщи.

Металните вилици и истинските ножове издрънкаха в чиниите.

Остатъците от пилето вече не миришеха апетитно.

По-късно, към полунощ, Хейли каза:

— Трябва ми просто мъничко късмет.

Шестимата, облечени за път, стояхме втренчени в телефона на бюрото.

— Предния път стана — каза Ерик.

— Сега обаче Кайл Русо е имал на разположение пет дни, за да почисти — отбелязах. — Да си изгради алиби.

— Може би е решил, че всеки по-нататъшен ход увеличава опасността да го разкрият и че е по-безопасно да остави нещата на самотек — предположи Ръсел. — Да остави природата да си свърши работата и да остави нашата блондинка и колегите ѝ да се погрижат за нас вместо него. В крайна сметка ние сме шайка ненормалници.

— Бесни кучета — поправи го Ерик.

— Да — съгласи се Ръсел. — Струва ми се, че дори самите ние му помагаме.

Хейли вдигна слушалката и набра номера, записан върху една от кафявите матрични карти за сестра Смърт, а Ръсел изтича и застана на пост до прозореца в тъмния хол.

Хейли изслуша механичния глас, който я осведоми с какви възможности разполага, натисна един бутон и изслуша ново изброяване. Натисна нов бутон и пак заслуша.

— Ужасно мразя да чакам, докато някаква машина ми казва какво трябва да направя — прошепна Зейн.

Хейли натисна следващ бутон или по-скоро бутонът поиска от нея да го натисне.

— Проследяването на обаждането или функцията за изписване на номера все още не са се задействали — каза Ерик.

Кари ни наблюдаваше.

Хейли набра десетте цифри на номера, взет от мобилния телефон на сестра Смърт.

— Сега вече сме на сцената — обади се Ерик. — Ако въобще някой ни гледа.

— Имам чувството, че никога не съм слизал от сцената — прозвуча гласът ми в стаята.

Хейли каза:

— Натиснете „нула“, за да говорите с човешко същество. Колко добре измислено.

Ударите на сърцата ни отброяваха времето, което не смеехме да пилеем.

— Ало, здравейте, обаждам се от къщата на баща ми извън града — каза Хейли с пълното съзнание, че нейното „в града“, не е нито Бомбай, нито Белфаст, нито друго място, в което въпросният американски мобилен оператор е разположил счетоводния си отдел. — Искам да ви дам адреса тук, за да можете да ми изпратите копие от сметката, та да си платя навреме.

Продиктува адреса на мъртвия ни домакин, който щеше да потвърди самоличността на обаждания се.

— Значи сметките са две, така ли? Нека тогава проверим още веднъж и двата адреса.

Зейн хвана здраво бележника, за да може Хейли да напише спокойно адреса, който ѝ издиктуваха.

— Добре — завърши Хейли. — Значи, както се казва, всичко е тип-топ.

Затвори и се обърна към нас:

— Това момиче така се смееше, че или е страхотна актриса, или наистина няма представа за проблемите с мобилните телефони.

— Нас все още ни няма — отбелязах. — В крайна сметка всичко се следи от машини, не от нея. Може да са съобщили за мястото, да речем, преди минута.

— Или въобще да не са съобщили — отвърна Хейли, докато бързахме към гаража. — Като се замисля, и мен са ме учили така. Сестра Смърт, или който там ѝ е набавил мобилния телефон, го е купил на името на фирма, за да скрие самоличността ѝ. Сега обаче имаме адреса на фирмата.

— „Берлоу Сървисиз Инк.“ — каза Зейн. — В Уитън, Мериленд.

— Предградие на Вашингтон — поясних, докато излизахме. — Близо до околоръстното.

Ръсел притича от поста си до прозореца, за да се присъедини към нас. Изгаси лампите.

— Добре де — намеси се Кари. — Значи сестрата, която... която според вас е убила доктора, е имала мобилен телефон на името на някаква фирма. И какво от това? Може да има хиляди причини.

— Само една от тях има значение — отвърнах и отворих вратата от къщата към гаража. — И тя ми говори, че сме на прав път.

— Сега вече ще познаем целта, когато я видим — допълни Зейн.

— Блазе ти — каза Ръсел и побутна Кари към гаража, — че имаш умни приятели като нас.

В гаража светеха всички възможни лампи. Затворихме вратата. Втренчихме се в мъртвеца, отпуснат върху тубата с масло.

— Забравих му името — обади се Хейли.

— Аз пък въобще не искам да го знам — каза Ръсел.

— Не — възрази Зейн. — Трябва да го запомним.

— Хари Мартин — помогнах им. — Името му е Хари Мартин.

— Благодаря — обърна се Ерик към трупа.

— Започва да мирише — отбеляза Кари.

Краденото БМВ бе вдигнато на крик на метър и половина над циментовия под. Капакът му зееше отворен, гумите стояха в ъгъла на гаража, а двете предни врати с липсващи прозорци бяха подпрени на извадената от купето предна седалка. Крадените номера на крадената кола висяха закачени на стената сред други такива.

— Да оставим на ченгетата малко работа — казах, — но да им подсказем и най-лесния път към правилните отговори.

Полицайте нямаше да открият в къщата документите на БМВ-то, оставено за ремонт. Нямаше да открият и шофьорската книжка на Хари Мартин, която кротуваше в портфейла на Зейн. Снимката на шофьорската книжка приличаше на Зейн единствено по бялата коса. Едно от малкото предимства на старостта е, че хората са в състояние да те идентифицират само по бялата коса. Зейн носеше същото яке като човека на снимката. Под него криеше кобур с пистолет. И най-сетне, в къщата на Хари Мартин нямаше никакви документи, които да доказват, че човекът някога е притежавал кадилак, модел 1959 година.

Кадилакът блестеше на светлината на лампите. Беше бял и дълъг. Лъскав и лъчезарен. Внушителни перки на задницата, увенчани с червени стопове. Четири прекрасни гуми, намазани със сажди, и

резервоар, пълен с бензин. Напълнихме багажника с „аптечките“ и плячката, събрана дотук.

На задната седалка, която бе в състояние да побере четирима, седнаха трима. Зейн се настани зад мястото на шофьора. Кари седна до него, все още с вързани крака и стегнати в белезници ръце. Той се обърна към нея и ѝ каза:

— Да знаеш, че ще те хвана.

Тя вероятно знаеше, че се опитва да ѝ прави психоатаки и да я принуди да се съсредоточи само върху него и да забрави за евентуалната опасност от нас, ако опита някой номер. Не каза нищо. Ерик се качи от дясната страна.

Нямаше нужда да гласуваме, за да седна зад волана. Хейли се настани до мен с пътните карти на Хари Мартин в скута и забодеше една от белите матрични карти над предното стъкло. На нея с черни букви пишеше: **Кайл Русо**.

— В случай че вземем да забравяме — поясни тя.

„Ох-ох — помислих си. — И на теб ли ти липсват хапчетата?“

Ръсел единствен остана навън, за да изгаси лампите в гаража. Остана да свети само лампата на тавана на купето. Ръсел се качи на предната седалка, затръшна вратата и ни обгърна пълен мрак.

Останахме неподвижни в продължение на една дълга секунда.

— Сложете си слънчевите очила — обади се Ръсел.

— Но тук е тъмно като в рог, а вън е нощ! — възрази Кари от задната седалка.

— Е, и? — отвърна Ръсел. — Този път ще започнем стилно.

Чухме, че Ерик се подчинява и защипва слънчевите очила, които бе взел от кутията с обувки, към рамките на очилата си с диоптри.

Кари си пое дъх, за да протестира срещу пръстите на Зейн, които опипваха лицето ѝ, за да ѝ сложат слънчеви очила, но явно размисли и преглътна обидата.

Усетих, че Хейли мърда на седалката до мен, нямаше нужда да ми казва, че е готова.

— Сега вече сме стилни — заяви Зейн от задната седалка.

Очила с модерен дизайн цъфнаха на физиономията ми.

Ключът сякаш погъделичка пръстите ми да го завъртят.

Двигателят на кадилака изръмжа.

— Отваряй — казах на Ръсел.

Той натисна бутона на дистанционното.

Черната преграда се отмести от предницата на колата ни с пъшкане и скърцане. Студената нощ нахлу в гаража и донесе отблясъци от улични лампи, цветни светлинки от телевизори в прозорците на съседите и бляскави звезди.

— Ето на това вече му викам пътешествие — възкликна Ръсел.

41.

Кари избяга в сутрешната мъгла на шестия ден.

Свалихме слънчевите очила още щом излязохме от гаража и с помощта на картите, взети от мъртвия ни домакин, открихме един щатски път без барикади от полицейски коли и тайни агенти с вечно разкопчани палта върху бронираните жилетки. Страняхме от междущатската магистрала, където движението постоянно се наблюдава. Заредихме в една семейна бензиностанция, чиито собственици бяха прекалено носталгични по отминалите дни, за да си сложат охранителни камери. Хванахме един път към пустошта, наречена Пайн Барънс.

Нощната мъгла танцуваше в светлината на фаровете. Пътят се стрелкаше право напред. Не забелязахме други коли. Предимно мълчахме. Никой не спеше.

Нищото, през което пътувахме, стана от черно-сиво. Мъглата се процеждаше между хилави борове и дъбове, обрамчили пътя. Бяхме на прага между деня и нощта. По едно време Зейн се обади:

— Трябва да... спрем.

— Пак ли? — попита Ръсел.

— Пих доста кафе — въздъхна Зейн. — Освен това вече пътуваме от часове.

— Няма проблем — каза Хейли. — И мен ме назори.

Белият кадилак слезе от главния път и пое по един страничен. Под гумите заскърца чакъл. Спряхме. Вдигна се прахоляк.

Раменете ми горяха, гърбът ми бе схванат, десният крак ме болеше. Слязох от колата и изстенах. Другите също се изнизиха навън и се запротяха. Зейн помогна на вързаната Кари да се измъкне.

Тишината обгръщаше всичко, белезникавата мъгла криеше върховете на дърветата. Свежият въздух изпълни дробовете ни като манна небесна. Миришеше на борове и мокра кора.

— Не се вижда на повече от десет-петнадесет метра в гората — каза Ръсел.

— Не се тревожи — успокой го Зейн. — Тук сме си само ние. Ей сега се връщам — додаде към мен.

— Идвам с теб — обади се Хейли.

— Щом като тя отива — каза Кари, — ще ида и аз. Това май ще е последната ми възможност да го направя, нали, момчета.

— Тогава ще дойда и аз — обадох се.

Зейн ме изгледа с непроницаемо изражение.

— Ръсел — добавих, — ключът е на таблото.

— Няма проблем — отвърна Ръсел. — Двамата с Ерик ще се оправим. Само гледайте да свършите по-скоро и да се разкараме оттук.

Отправихме се към гората, която граничеше със заблатена местност.

— Накъде да вървим? — попита Хейли.

— Няма значение — казах. — Гората стига чак до пътя.

Чакълът под краката ни се смени с влажна пръст, изгнили листа и камънак. Всяка стъпка отприщваше миризми на кал и прогнили клони. Струйки мъгла се виеха около глезените ни. Едва виждахме през клоните на дърветата и сивкавата пелена. Мъглата се състи. Издигаше се от влажната земя, докато не започна да поглъща десетметровите борове, току-що отърсили се от прегръдката на зимата. Някъде там, над главите ни, трябваше да е небето и изгряващото слънце.

Чу се плясък от крила на невидими птици.

Поведох групата по най-лесния възможен път. Кари доста се поизмъчи с вързаните си крака по пресечения терен. Продължихме напосоки още двайсетина метра.

— Хайде стига вече сме вървели — обади се напрегнато Зейн.

— Трябва да открием подходящо... ето тук.

Гората се отдръпна и откри пред очите ни полянка с големината на тенис корт. Един дъб бе ударен от гръмотевица и поваленият му дънер му бе разцепен на две като чатал. Всяка от половините се бе превърнала в удобна пейка.

— Това е нашето място — каза Хейли.

Зейн потропваше нетърпеливо с крака, докато гледахме как Хейли води вързаната ни пленница към поваления дъб.

Кари се насочи към далечния край на дъба. Хейли поизостана. И двете бяха с гръб към нас.

И двете надзърнаха през рамо.

— Хайде стига сте зяпали! Вършете си работата! — нареди Хейли.

Двамата със Зейн се обърнахме към притихналата, впримчена в мъгла гора. Чух как си разкопчава ципа и аз — защо пък не — също свалих моя. Чухме как Хейли и Кари свалят панталоните си.

Урината затрополи по листата.

— Аааа — въздъхна Зейн.

Присъединих се към него, а той каза:

— Не можеш да се противиш на природата.

Зад нас Хейли знаеше, че Кари е приключила бързо, и сега полека-лека се оправя, така че самата тя наруши утринната тишина с мощна струя. Привърши, изправи се и се наведе, също като Кари, за да си вдигне панталона и да се оправя и *тогава...*

Кари... *Развързани ръце! Развързани крака!*... Опря дясната си ръка на дънера, праметна се през него и се озова очи в очи с Хейли. Използва инерцията от скока, за да се завърти на левия си крак, да направи ново завъртане и да скъси разстоянието между себе си и изненаданата си пазителка. Десният ѝ крак изсвистя във въздуха и бялата маратонка на мъртвеца удари Хейли в лицето.

Хейли залитна и щеше да падне дори без да се е препънала в дънера.

Нещо дълбоко в нея обаче просто отказа да *падне*. Наречете го воля. Наречете го опит. Наречете го кураж. Докато политаше към влажната земя, Хейли измъкна пистолета от колана си, хвърли го към нас и изкрещя.

Двамата със Зейн се извърнахме, все още с ръце на дюкяните, но с идеята да ги запълним с нещо по-практично от това, което държат в момента.

Видях Кари приведена до дънера. Видях *развързаните ръце*. Видях я как стрелка с очи Хейли, ядосана, че я е лишила от пистолет. Видях я как се извърта и хуква с *развързани крака* през дърветата.

Не стреляй, не трябва да стреляш по нея!

Махах с ръце, за да разбутам клоните от пътя си. Прескачах дънери. Подхлъзнах се на камък, но продължих да тичам през гората. Чух, че Зейн търчи някъде зад мен. Зърнах синята риза на Кари през

клоните и мъглата. Чух тежкото ѝ дишане, трошенето на клонки и тежките стъпки.

Клонките ме удряха през лицето. Деряха челото ми. Блъснах се в едно дърво. Тичах. Влажният горски въздух нахлуваше в дробовете ми на огромни порции. „Кари е в страхотна форма!“ Не мисли. Не спирай. Тичай. Хвани я. Трябва да я хванеш.

Преследвачи и бегълка се стрелкаха между дърветата в мъглата. Очите ни търсеха трескаво. Видях я, че се оглежда за пролука в гъсталака и се чуди в коя посока да поеме. Знаеше, че я гоним, че я виждаме, и за миг се изправи пред нас в цял ръст.

Мъртвецът ни помогна да я хванем.

Тя прескочи тясното корито на един пресъхнал поток, но големите маратонки я подведоха — едната се подхлъзна. Докато се изправяше и се опитваше да запази равновесие върху влажната земя, обувката се плъзна встрани, а глезенът ѝ потегли в другата посока. Кари извика, а ние изскочихме от дърветата на десетина метра зад гърба ѝ. Тя се втурна към няколко тополи.

Видяхме, че куцука, но продължи да тича още трийсетина метра с навехнат глезен през дърветата. Измъкна се от храсталака и се запрепъва по някакъв чакълест път. Пак се подхлъзна и падна по очи. Изправи се. Закуцука напред по пътя, който се губеше в мъглата. Не спря. Не се предаде.

Докато не кацна на мушката на пистолета ми.

— Стой! — извиках.

Чу, че обувките ми скърцат по чакъла зад гърба ѝ. Забави крачка и спря.

— Не ме карай да стрелям! — изкрещях.

Чух шум от прекършени клони зад гърба си.

Приятелчето ми Зейн изскочи на пътя. Измъкна пистолета и извика:

— Недей!

Кари вдигна във въздуха изподрасканите си ръце. Беше оставила белезниците и въжето до разцепения дънер на дъба. Отмъкнала кламер от бюрото на мъртвия ни домакин и през цялото време го крила под горната си устна. Когато клекнала до дървото, отключила белезниците и развързала въжето. Сега ръцете ѝ бяха празни и ги вдигна, за да ги разгледаме добре, преди да се обърне към нас.

Видя, че съм застанал на средата на пътя, леко присвил колене, стиснал пистолета с две ръце.

Видя и Зейн, изникнал от шубраците на три метра вдясно пред мен. И той я държеше на мушка.

Телата ни образуваха триъгълник в мъгливото утро на чакълестия горски път.

Внезапно ме връхлетя прозрение.

— Недей! — изкрещя Зейн.

„Има предвид Кари“, помислих си и на свой ред извиках:

— Кари! Край с глупостите! Всичко свърши!

— Никой да не прави нищо! — изкрещя отново Зейн.

— Не е време да умираш! — казах аз. — Сега е моментът да бъдеш истински шпионин!

— Какво? — попита Кари.

— Какво? — повтори като ехо Зейн.

„Дръж здраво пистолета!“, искаше ми се да му изкрещя, защото забелязах как дулото му потрепва. Сигурно бе уморен не по-малко от мен. С пресъхнало гърло, с учестено дишане, със сърце, което заплашва да изскочи от гърдите. Сигурно ни беше по-лесно да успокоим дишането си от Кари с издрасканите ѝ ръце, с навехнатия глезен, с обезумелия поглед, уловил дулата на два пистолета, жадни да ѝ пратят оловни целувки.

Кари проследи как се придвижвам бавно към нея, с дуло, насочено в сърцето ѝ.

— Коя си ти? — извиках. — Какво правиш?

Пистолетът на Зейн се поколеба между мен и Кари.

— Виктор! Ти си тук! С нас! Не се изключвай, човече! И моля те, спри! Не мърдай повече! Трябва да спреш!

Стоях на пет метра от Кари, в средата на чакълестия път. Зейн бе застанал близо до дърветата, пистолетът му потрепваше като валмата мъгла. Отново викнах на Кари:

— Коя си ти?

— Какво искаш да кажеш? — Тя ме зяпна. — Знаеш коя съм.

— Точно!

— По дяволите всички тези лъжи! — извиках. — Забрави легендата си и другата си легенда. Забрави задачата си и истинската си задача. Забрави дали си искала да ни хванеш, или да ни убиеш.

Забрави националната сигурност и онова, което трябва да знаеш; забрави, че не трябва да те хващат и че не трябва да се дъниш пред шефовете; забрави за кариерата, забрави всичко това и погледни нещата от друг ъгъл!

— Вик — обади се Зейн, пистолетът му продължаваше да е все така несигурен. — Спокойно...

— Знаеш ли кои са? — попитах тихо Кари, за да не ме чуят нечий скрити в мъглата уши.

Тя премигна, повдигна рамене.

Това означаваше, че дори и да е на страната на лошите, все още имаме шанс.

— Ти си шпионка — продължих. — А това означава, че си нашето спасение.

— Моля? — възкликнаха Кари и Зейн в един глас.

— Шпионинът трябва да разбере истината.

Тя поклати глава.

— Но вие няма как да знаете дали не играя двойна игра, ако някой въобще играе двойна игра.

— Ще поема риска — отвърнах. — Вече става прекалено сложно.

Свалих пистолета.

Зейн вдигна пистолета си нагоре.

— Ти си шпионин — продължих към Кари. — И си тук, на майната си, в мъглата. С нас. Добре, пратена си да ни ликвидираш. Не ми пука защо, от кого и как. Сега това няма значение. Сега си говорим направо. Ти си нормална, ние сме луди — и какво от това?

— В този момент, ако съберем *защо* с достатъчно на брой *какво*, се получава *защо не* — продължих. — Защо всички сме тук? Защо умря доктор Фридман? Ако сме го убили ние, тогава какво се е случило със сестра Смърт? Ако не сме взели пистолета, с който е застреляна, *от* нея, тогава откъде е дошъл? Ако пък сме го взели от нея, тогава защо го е имала? Дали са я претърсвали основно, включително ректално? Не мисля. В крайна сметка тя е работила временно в психиатрична клиника. Защо мобилният ѝ телефон е купен на името на някаква фирма, точно както пише в дебелия книги? И кой е Кайл Русо.

— Просто име, надраскано на бяло картонче, закачено над предното стъкло на кола, открадната от мъртвец.

— Точно — отвърнах с думите на Зейн, като се надявах, че и той схваща накъде бия. — Но защо?

— Защото е възможно. Понякога това е единственото и напълно достатъчно обяснение за случващото се.

— Много си готина! — прошепнах.

Кари се изчерви. Очите ѝ най-сетне се откъснаха от пистолета в ръката ми.

— Какви ги дрънкаш?

— Същността на твоята операция, на всяка операция, е знанието. Ако просто ни хванеш или застреляш, ще си останеш същата невежа като преди. Тук и сега имаш възможност да си себе си и да свършиш онова, което трябва.

— Моля?

— Бъди шпионин. С нас. Шпионирай ни.

— Да не би... Предлагаш ми да се присъединя към глутницата ви бесни кучета?

— Не ставай смешна. Ти си нормална. Но вече си ни свидетел. Превърни го в предимство и направи нещо повече от това да се мъкнеш с нас, докато ние правим един дявол знае какво.

— Или пък да си остана на този чакълест път. Мъртва. — Каза го, без дори да мигне.

— Можем да те застреляме по всяко време. Избери нещо по-добро, по-умно, по-истинско. Бъди ни свидетел. Бъди себе си. Бъди шпионин. Разбери онова, което не знаеш.

— И после?

— Когато стане „после“, постъпи така, както намериш за добре. Докладвай на шефовете. Остани доволна от работата си.

— Ако ви помогна, най-вероятно няма да мога да се измъкна.

— Никой не се измъква — отвърнах. — И така, какво избираш?

— Прав е — обади се Зейн. — Направи го. Ако не друго, трябва да си с нас, за да си свършиш работата възможно най-добре. Защото ние ще продължим, а твоят край няма да е по-щастлив от нашия.

— И ще... ми се доверите... да тръгна с вас?

— Разбира се, че не — отвърнах. — Просто ще ти повярваме, че си шпионин.

— Ами ако... — каза Кари.

— Ако, ако, ако! — изкрещях. — Ела с нас и разбери. Или хващай пътя.

Махнах с пистолета зад гърба ѝ.

— Мамка му! — изруга тя.

Някой зад гърба ни извика! Беше Хейли:

— Съжалявам, че закъснях.

Всички се извърнахме и я видяхме между дърветата и пътя. Отпуснати ръце, объркан поглед, потна тениска, изподраскано лице.

Понесе се по чакълестия път като мъгла. Плъзна се към нас неумолимо като зората, приближи се все по-близо и по-близо.

— Съжалявам, Вик. Съжалявам, Зейн.

— Няма проблем — отвърнах, а тя ме подмина и се насочи право към Кари...

... и опря дулото на пистолета в челото на бялата жена.

Замръзнах. Нищо не можех да направя. Всички замръзнахме.

— Съжалявам — повтори Хейли, а Кари виждаше единствено бялото на очите ѝ. — Преби ме веднъж — добре, стават грешки. Преби ме втори път и вече започвам да ставам смешна.

Хейли освободи предпазителя и пъкна куршум в цевта с едно движение.

Кари потрепна от опряния в челото пистолет, а чернокожата жена се усмихна.

— Номерът е в третия път — продължи Хейли и натисна пистолета, така че дулото му отпечата нещо като трето око на челото на Кари. — Трети път — майка и баща, нали така?

Нямаше да ѝ помогне ловко движение, нито пък усмивка от съдбата. Каквото и да направеше Кари, Хейли все пак щеше да има време да натисне спусъка и да прати куршум в красивата ѝ глава.

— Значи разумният избор — продължи Хейли, — *хитрият избор, добрият избор, нормалният избор, шибаният шпионски избор* е... просто да натисна спусъка. Да предприема превантивна атака. Проблемът е... решен. Възможността да изгубя бъдещите си схватки с теб — ликвидирана. Вярно, че така или иначе умирам, но ще е по-добре да умра на свобода и така най-сетне всичко ще си струва.

Не мога да помръдна. Не мога да се обадя. Не мога да мисля.

— Дааа!!! — извика Хейли и блъсна дулото на пистолета толкова силно в челото на Кари, че тя залитна. — *Само дете не съм нито разумна, нито хитра, нито нормална!*

Тя се извърна и — **Бум!** Натисна спусъка. Продължи да го натиска, докато не изпразни пълнителя — **Бум! Бум! Бум!** Изстрел след изстрел, куршум след куршум. Гилзите летяха и подрънкваха в чакъла, а куршумите прорязваха мъглата и клоните на дърветата. Найсетне пистолетът изщрака безпомощно, а Хейли остана сред ехото от изстрелите, сред барутните изпарения, сред изненаданата гора, сред мъглата. После каза спокойно:

— Свърших мунициите.

Взех пистолета от вдървената ѝ ръка и казах:

— Трябва да вървим.

Бип! Бип! Бип! Писъкът на автомобилен клаксон проби мъглата. Ерик ни викаше — изстрелите означаваха война. Война, която се молеше да е спечелена от добрите. Ръсел пък се втурнал сред дърветата с пистолет в ръка, готов да застреля всеки инакомислещ, мярнал се пред него.

Хванах Хейли за ръка и тя не се възпротиви. Двамата със Зейн прибрахме пистолетите си, а аз затъкнах празния ѝ зигзауер в колана си. Чак тогава осъзнах, че това е същият модел, с който бях опитал второто си самоубийство.

— Е — обади се Кари. — Едно нещо поне с ясно. Колата е натам.

42.

Кари седна зад волана.

— Сигурен ли си? — попита, когато ѝ отвориш шофьорската врата.

— Аз лично се чувствам като пребит, а предполагам и останалите не са в по-добра форма — отвърнах.

— Кажй ѝ, че ако ни прецака, ще ѝ прострелям капачката — обади се Ръсел.

— Кажй ѝ го сам — отговорих. Бях на предната седалка между Кари и Зейн.

— Ей, русата — каза Ръсел. — Ако ни...

— Разбрах.

Тя запали кадилака, изпълзя от страничния път и ни качи на главния.

Возехме се. Оставихме гласовете и музиката от радиото да властват в купето. Слушахме новините и се опитвахме да открием нещо, което ни засяга. Без успех. Не сменяхме станцията, докато не свърши поредното хубаво парче. Колите около нас се стрелкаха на юг с такава скорост, каквато им стискаше на шофьорите. Ние се придържахме към ограниченията.

— Защо му трябва на човек да дърпа дявола за опашката повече от разумното? — попитах.

— Точно.

Ръсел намести слънчевите си очила и се обади:

— Понякога дяволът те дърпа за опашката.

— Мога ли да получа някакви други очила вместо тази медицинска измишльотина? — попита Кари и посочи медицинските очила на носа си, с които лекарите проверяват зрението. — Слънцето блести право в очите ми.

Зейн ѝ подаде очила в стил „Бони и Клайд“.

Кари ги сложи и се обърна към мен:

— Треперят ли ти ръцете?

— Вече не — отвърнах. В интерес на истината, всяко мускулче на тялото ми бе напрегнато.

— А Зейн — тя погледна покрай мен — изглежда необичайно... спокоен.

— Предполагам — каза той.

Кари върна очи към платното, но забелязах, че не пропусна да хвърли поглед към задната седалка в огледалото за обратно виждане. Хейли бе отпуснала глава на рамото на Ерик. Ту отваряше, ту затваряше очи, устните ѝ не спираха да се мърдат беззвучно. Ръсел стоеше от другата ѝ страна и по същия начин мърдаше устни, само дето, в неговия случай, думите повтаряха куплетите на парчетата по радиото.

— Мисля, че трябва да се стегнете — обади се отново Кари.

— Може би сме прекалено стегнати — забеляза Ръсел.

— Така е — съгласих се. Ръцете ми определено не трепереха. — Това ни е проблемът.

По радиото пуснаха „Не се тревожи, скъпа“ на „Бийч бойс“.

— Може би и Брайън Уилсън е имал същия проблем — каза Ръсел, докато солистът на „Бийч бойс“ изливаше душата си от тонколониите за това как я бил успокоен от любимата си. Ръсел бе надул парчето „В леглото (също като Брайън Уилсън)“ в отделението, за да подразни доктор Фридман, точно преди Ерик да извика неговото „ох-ох“. — Може би ако Брайън не се е съпротивлявал на лудостта си, нямаше да свърши така.

— Страдал е! — възразих аз. — Правил е това, което е смятал, че ще му помогне.

Ръсел повдигна рамене.

— В такъв случай какво ще кажеш за песните му?

Една електронна табела на пътя пред нас предупреждаваше всички с големи букви:

ОПАСНОСТ ОТ ТЕРОРИСТИ.

СЪОБЩАВАЙТЕ ЗА ВСИЧКО ПОДОЗРИТЕЛНО.

— Мислиш ли, че може да става въпрос за нас? — попита Зейн. Никой не отговори. Профучахме под табелата.

Километрите се търкаляха покрай нас. После кадилакът забави.

— Наближаваме пункта за събиране на такси в Деллауер — каза Кари. — Съвсем скоро е.

Хора, които събират таксите. Шофьорите подават банкноти. Казват си по нещо.

Зейн подаде на Кари пет долара.

Шейсет километра в час, четирийсет, трийсет. Кари се включи в колоната коли, пълзяща към будката, в която една униформена жена прибираще подадените ѝ банкноти.

— Полицай! — обадох се. — Стои точно от другата страна на будката.

— Не го виждам — каза Зейн и за момент си помислих, че съм започнал да халюцинирам, но Зейн бързо избяга тази мисъл от главата ми. — Аха, ето го! Не! Двама са!

Белият ни кадилак внезапно се почувства впримчен в потока коли, пъплещи към будката.

— Облегнали са се на колите си и си приказват — казах.

— Да — подкрепи ме Хейли. — Може би просто си приказват.

— Не мислете за тях и няма да ви забележат! — призова ни Ерик.

Обърнахме се към техническия ни гений и попитах:

— Наистина ли?

Ерик повдигна рамене.

Шест коли, пет, четири. Кадилакът пълзеше към будката за такси. Жената в нея носеше бяла риза, закичена със значка. Дали носеше и пистолет?

Ръсел се размърда на задната седалка. Лявата му ръка се плъзна зад уж заспалата Хейли. Умееше да стреля еднакво добре както с дясната, така и с лявата ръка.

Кадилакът спря пред будката. Жената взе петте долара на Кари, върна ѝ рестото и каза:

— Каква хубава стара кола.

— Благодаря — отвърна Кари. — Върви в комплект с хубав стар съпруг.

Двете жени се разсмяха и потеглихме.

Полицайте, изглежда, също оцениха шегата и също се засмяха.
Не забелязахме да ни обръщат особено внимание.

Двамата с Ръсел надникнахме в огледалата.

— Не видях да натиска бутони, да си записва нещо, да спира работа — каза Ръсел.

— Но правят снимки — обади се Ерик.

— Вярно — съгласих се. — Но дори и да са ни снимали, докато някой си направи труда да погледне снимките, вече ще сме далеч.

— Значи единственото, с което ще разполагат, е снимка на невероятно дискретната ни кола — заключи Ръсел. — Кога сме били там и накъде сме поели. Нищо страшно.

— Точно.

— Полицейските патрулки са все още там — докладвах.

— Има още едно място за събиране на такси при тунела на Балтимор — каза Кари. — Оттам нататък пътят е безплатен.

— Добре се справи — похвалих я.

— А ти какво очакваш — отвърна тя, без да ме поглежда. Не беше въпрос.

В Балтимор също нямаше проблеми с плащането на таксата. Гмурнахме се в тунел под залива Чесапийк — мрачна дълга дупка, облицована с жълти плочки, зацапани до безобразие от прах и сажди. Слязохме под морското равнище и тъпанчетата ми изпукаха. Следвахме подскачащите червени стопове пред нас и избягвахме да гледаме жълтите светлини на фаровете в огледалата.

После се стрелнахме нагоре към синьото небе. Пътят се изви към облаците като крило на чайка. Балтимор постепенно се изгуби зад гърба ни. Бляскавите му небостъргачи заграждаха залива, от който корабите вече не отплаваха към други пристанища, натоварени с американска стомана. Шишкото от баскетболната зала, по време на втория ми опит за самоубийство, се закле, че въпреки закътания си залив Балтимор си оставал страхотно местенце за трафик на хероин.

— След половин час сме във Вашингтон — каза Кари.

Километрите отново полетяха под гумите.

Заредиха се табели за приближаващото околоръстно шосе.

— Накъде да карам? — попита Кари.

Хейли отвори една карта и каза:

— Уитън е... на запад по околоръстното.

Кари премести колата в дясната лента. Скоро пътят се раздвои.

— От кой изход да изляза?

Никой не отговори. Колата продължи да се носи по широкото шосе.

— Вие всъщност имате ли план? — попита Кари.

— Чак пък *план* — отвърнах. — Имаме идеи.

— По дяволите — изруга тя и продължи да направлява кадилака сред останалите коли по пътя, обкръжил столицата на най-могъщата държава на света. — В такъв случай мога ли да предложа нещо?

Съгласихме се и тя се шумгна във втория изход. Включихме се в трафика и минахме покрай десет метрова бяла статуя на Исус. Свърнахме по улица с висок мрачен жилищен блок от едната страна. Автобусната спирка пред него бе приютила трима мъже — приличаха на пакистанци и явно чакаха превоз, за да отидат на нископлатената си работа. Минахме покрай паркинг, на който група мъже, събрани от всички щати южно от Тексас, разтоварваха камион.

— Спри пред онзи магазин и ще намеря кого да питам — обади се Зейн.

Белият кадилак спря пред магазин, в който продаваха яйца, мляко, памперси, сода, презервативи и лотарийни билети. Ресторантът от едната страна на магазина предлагаше гватемалски ястия, а конкурентното заведение от другата — мексиканска кухня. До мексиканския ресторант се гушеше магазинче от типа „Всичко за един долар“, с английски и испански надписи по витрините. На отсрещната страна се бе свила барачка, в която продаваха китайска храна за вкъщи, както и пържени пилета и италиански полуфабрикати. Продавачът се криеше зад бронирано стъкло. На ъгъла до него се бе сместило заведение за разносване на пица по домовете. В розовия магазин на ъгъла от нашата страна на улицата продаваха алкохол.

— Мислех си, че предградията на Вашингтон са... не знам — каза Зейн. — По-различни.

— Времената се променят — отвърнах. — Градовете също.

Зейн слезе и тръгна към магазина за алкохол.

Мина точно покрай една негърка с лимонено зелени шорти и бяла тениска със златист надпис. В дясната си ръка размахваше пластмасова чаша, а устата ѝ не спираха да дърдорят. Думите долетяха в купето през отворения прозорец:

— ... и това събиране е **незаконно**! В тази чаша няма нищо, освен диетична кола. — Погледът ѝ срещна моя. — Ето и обирджиите пристигнаха!

Не биваше да я гледам, тъй като трябваше да прикривам Зейн. Оставих се на цветовете и миризмите на улицата, докато Зейн не дотича обратно.

— Открих една виетнамска бръснарница. От доста време не съм говорил езика, но се оказа, че старецът навремето е служил при нас. Обясни ми къде трябва да идем.

Зейн ни каза да тръгнем по една улица с дървета по тротоара. Минахме по мост, прекосихме парк, подминахме бензиностанция. Покрай нас се заредиха добре поддържани къщи с изящни градини и задни дворове. Една руса госпожа, чието родословие сигурно стигаше до времето на Джордж Вашингтон, намести дъщеричката си в бебешката седалка на колата под погледа на етиопската детегледачка.

— Два свята в един — изкоментира Ръсел.

Завихме по по-тъсна уличка.

— Само два ли? — попитах.

— След петстотин метра, вядно, би трябвало да има полицейски участък — каза Зейн.

Хейли заразгръща картите.

— Сигурни ли сте, че се движим в правилната посока?

Кари намали и каза:

— Ако искате, можем да питаме ей тази жена.

„Ей тази жена“ бе побеляла дама на около шестдесет — вървеше по тротоара в нашата посока. Всъщност посоката не ѝ бе съвсем ясна, тъй като се спирате, обръщаше се, правеше няколко крачки назад, махаше ръце и клатеше къдравата си глава като птиче, което се опитва да измъкне упорит червей от земята. Изчервените ѝ устни не спираха да се мърдат и за миг.

— Нищо чудно, че не могат да ни намерят — забеляза Ръсел, докато минавахме покрай ръкомахащата възрастна дама. — На всеки ъгъл има поне по един луд.

Подминахме полицейския участък с наредените пред него патрулки и на следващата пресечка завихме вядно. Автобусната спирка на ъгъла бе пълна с хора от всички краища на света. Понесли куфарчета или обемисти найлонови пликосе, вперили очи в огромния

бял кадилак от времето на автомобилното охолство. Минахме покрай „параклис за метафизична медитация“, настанен в помещения, ползвани преди от застрахователна агенция, покрай бръснарница, на чиято врата висеше възрастен италианец със синя престилка, покрай книжарничка за комикси с плакати на Супермен и Батман по витрината, както и с изображение на поредното Супермомиче с щръкнали гърди. Паркирахме пред някакви магазини, строени за нуждите на модерния ни двадесет и първи век.

— Ерик — казах, — иди със Зейн. Знаеш какво ни трябва.

— И аз ще ида — обади се Хейли. Знаеше, че е добре да стои близо до Ерик.

Зейн взе няколко монети от запасите ни за автомата за паркиране и тръгна към магазина.

— Тази работа не ми харесва — обади се Ръсел. — Паркирахме се тук на средата на улицата и на всичкото отгоре се разделихме.

— Пък и аз съм зад волана — допълни Кари от предната седалка до мен.

— Аз пък съм точно зад теб — забеляза Ръсел. — Май почваме да свикваме заедно.

— Съгласен съм, че не е много разумно да сме тук — казах аз, — но нямаме особено голям избор.

Ако часовникът ми бе връстник на кадилака, сигурно щеше да прави „тик-так“. Тези времена обаче отминаха. Животът вече не е работа и почивка, твърд и после мек. Секундарникът обикаляше циферблата с досадното монотонно „тик, тик, тик“.

Седяхме и се потяхме в хладното купе на белия кадилак в пролетния следобед. Наоколо минаваха коли. Градски автобус. Закъснели за обяд хора хапваха в мексиканското кафене. Не следващата пресечка се издигаше стоманеният скелет на недовършена сграда. По най-високото ниво се разхождаше някакъв работник с каска, ловък като въжеиграч. Аз пък си седях в колата, открадната от мъртвия ни домакин.

„Тик, тик, тик“.

Хейли се появи от магазина с бяла пластмасова торба. Ерик я последва с още две торби. Зейн завършваше процесията с празни ръце, готов за действие.

— Бог да благослови всички — каза Хейли, когато се прибраха благополучно в колата, а Кари завъртя ключа в стартера. — Живеем във времена, когато можеш да си купиш три мобилни телефона, заредени и готови за употреба, срещу пари в брой.

Белият кадилак се включи в движението.

— Страхотна идея — обърна се Зейн към шофьорката ни.

— Благодаря — отвърна Кари.

По устните ѝ заигра усмивка на професионална гордост — не успя да я скрие.

Ерик направи етикетчета на трите мобилни телефона и ги кръсти „Алфа“, „Браво“ и „Чарли“.

— Могат да се зареждат и в кола — каза Ерик, докато ги програмираше така, че да могат моментално да се свързват един с друг.

— След колко време ще стигнем? — попита Хейли.

— Двайсет минути — отвърна Зейн.

Грешка. След шестнайсет минути спряхме на паркинга на магазин за матраци на Джорджия Авеню — стара, традиционно търговска улица.

— Оттук не можем да ги видим добре — казах, — но за сметка на това и те не могат да ни видят оттам.

— И все пак ми се иска да нахълтаме направо и да забием — въздъхна Ръсел.

— Не се и съмнявам — отвърна Хейли, — но все пак сестра Смърт е получавала само пощата си тук. Освен това сме шпиони, а не командоси.

— Да, да, да.

„Тик, тик, тик“.

— Ако не се върнем... — започнах.

— Ще дойдем да ви приберем — отвърна Ръсел.

Мобилният телефон „Алфа“ бе в ръката ми. Натиснах бутона за бързо избиране на „Браво“ и единадесет „тик“ по-късно телефонът в ръката на Ръсел иззвъня. Пъхнах апарата в горния джоб на коженото си яке. В левия бях пъхнал една светлинно звукова граната и пълнители, а якето ми едва прикриваше глока, прибран в кобур на десния ми хълбок.

Двамата със Зейн слязохме от колата.

Ръсел зае мястото ни на предната седалка, за да ни прикрива.
Изглеждаше така, сякаш се е родил там.
— Да тръгваме — чух гласа си.

43.

— По дяволите! — изругах.

Двамата със Зейн стояхме между един миниван и някакъв семеен джип, вперили поглед в адреса, който Хейли бе успяла да изкопчи от счетоводния отдел на мобилния оператор.

— Какво става? — изпраща приглушеният глас на Ръсел от десния джоб на якето ми.

— Не говори по време на операция! — отвърнах на човека, който не бе с нас. Не че се налагаше да си припомним основни шпионски правила. Не и сега.

Колите фучаха около нас по натовареното авеню.

Четири витрини ни гледаха втренчено иззад паркингите си. Втората витрина отляво надясно се перчеше с адреса, изкопчен от Хейли, а до него, с по-големи букви, бе изписано:

ПОЩА ЗА ВАС!

— Това е обикновена пощенска кутия — каза Зейн. — „Берлоу Индъстрийз, апартамент 413“ всъщност е пощенска кутия 413. Нищо и половина.

— Може би нищото е повече, отколкото изглежда на пръв поглед — отвърнах. — Прикривай ме.

Бутнах стъклената врата на „Поща за вас“ и влязох. Над главата ми издрънчаха звънчета.

Пред мен стоеше тезгях, който очевидно играеше ролята на „бизнес център“. Зад тезгяха се виждаше стая с две бюра, на които се разполагаше персоналът на фирмата. Зад бюрата се простираше дълга маса с рула кафява опаковъчна хартия, тиксо, моливник, пълен с ножици, стила и маркери. На съседна маса бяха разположени два факса

и компютър. На стената бяха окачени пет размера картонени кутии за пратки, както и мостри на опаковъчна хартия за подаръци. Сред останалата стока, изложена на показ, фигурираха етикети, три вида тубуси, различни размери пликосе за писма.

От лявата ми страна се издигаше метален шкаф, разделен на пощенски кутии с всякакви ключалки. Всички гледаха към улицата и всяка разполагаше със собствено малко прозорче. Прокарах разсеян поглед по кутиите и лесно открих номер 413. Прозорчето показваше, че е празна.

Върнах вниманието си към офиса и огледах двамата служители.

На по-отдалеченото бюро седеше оплешивяващ негър. На стената зад гърба му висеше снимка на някакви мъже във фабрика. Пред него се мъдреха фотографии на съпругата и трите му деца. Изглеждаше уморен. Носеше маслинозелен пуловер.

Жената, с червени обувки, вдигнати на бюрото по-близо до тезгяха, бърбореше по мобилния си телефон. На тази възраст трябваше да е в колеж. Сигурно обуваше избелелите си дънки с ниска талия единствено със сапун. Зелената ѝ блуза с мъка удържаше плътта, надвиснала над колана на дънките. Носеше много спирала и червило. Рошавата ѝ късо подстригана коса бе боядисана във всички цветове на дъгата.

Прокашлях се. Изкашлях се още веднъж, този път по-силно.

Тя каза в слушалката:

— В смисъл че аз го гледам като тресната, а той направо...

— Извинете! — казах аз.

Мъжът с маслинозеления пуловер вдигна очи от папката пред себе си и видя как девойката с мобилния телефон вдига пръст към мен и продължава разговора си:

— В смисъл че това въобще не е така, защото аз просто съм...

Зеленият пуловер затвори уморено очи, после и папката пред себе си. Взе я и се запъти към мен. Когато мина покрай бюрото на телефонистката, остави папката пред нея и каза:

— Триш, моля те, прибери папката с активните клиенти.

— В *смисъл*? — обърна очи към него Триш, но бързо върна вниманието си към телефона: — Не, не говоря на теб. Няма нищо. В *смисъл*, тук трябва да свърша малко работа... Да, *така направи!*

Зеленият пуловер посочи един нисък зелен шкаф за документи и й каза:

— Ето там.

— Няма проблем! — усмихна му се бегло Триш и отново се зае с разговора: — В смисъл че не. Няма начин!

Зеленият пуловер прогони мислите за самоубийство от главата си и дойде при мен.

— Извинявайте. Дъщерята на шефа. Върви в комплект с фирмата.

— И аз това гледам.

— Какво обичате?

— Чудя се дали да не си наема пощенска кутия при вас.

— Разбира се — отвърна той и изрецитира месечните, тримесечните и годишните такси.

В ъглите нямаше охранителни камери, нито пък безобидни на пръв поглед неща, зад които можеха да се крият такива.

— Малко се притеснявам за имиджа на фирмата — продължих. — Какви хора си наемат кутии при вас?

— Всякакви — отвърна той и ми подаде едно заявление.

— Благодаря — отвърнах и прибрах бланката в джоба с амунициите. — Какво ви е работното време?

— Отваряме сутрин в шест и вечер затваряме в единайсет. През това време винаги има човек тук. Преди предлагаме двадесет и четири часов достъп до кутиите, но много ги разбиваха и се отказахме.

— Лошо. От колко време сте в бизнеса?

— Има дни, в които ми се струва, че въобще не съм тук. Друг път двете години, през които паркирам колата си отвън, ми се струват като цяла вечност. — Той кимна към снимката на стената зад бюрото му. — Преди бях производствен директор в една фабрика за облекло. Имах петдесет и седем подчинени, повечето свестни хора. Първо компютрите се заеха да отговарят с „да“ или „не“ на половината от въпросите, за които пишех отчети. После собствениците преместиха фабриката в някаква безмитна зона в Мексико.

— В смисъл че това е положението. Забрави — каза Триш.

— Поне все още съм началник — добави Зеленият пуловер.

— Е, какво да се прави.

— Най-смешното в цялата работа е, че сега и хората в Мексико сърбат същата попара. Фабриката се мести в Китай. — Усмивката на черното му лице подсказваше, че не му е много смешно. — Добре поне, че не си губих времето да уча испански.

Засмях се. Кимнах за довиждане и после, все едно че току-що ми е хрумнало, добавих:

— Всъщност аз си търся и офис, така че ако предлагате стаи...
— Направих широк жест към тавана. — Може би предлагате и тази услуга.

Той поклати глава.

— Тук сме само на един етаж.

— Така си и помислих — отвърнах. — Е, довиждане.

Излязох през стъклената врата на улицата.

44.

— Свършени сме! — въздъхна Зейн.

Седяхме облежнати на микробуса в паркинга пред „Поща за вас“. Колата пречеше на Зеления пуловер да ни види през прозореца. Триш нямаше да ни види дори да се залепим голи за проклетия прозорец.

— Какво става? — обади се гласът в джоба на якето ми.

Какво става.

Слънцето топли лицата ни в хладния пролетен следобед. Притискаме гърбове в ламарините на микробуса. Наоколо мирише на асфалт, изгорели газове и нерви. С всеки удар на сърцето ми по авенюто профучава кола, физиономиите отвътре ни гледат безизразно. *Вууф* — минава поредната кола.

През трите ленти на платното, водещо на север, през тясната бетонова преграда между платната, през трите ленти на платното, водещо на юг, се простира огромен магазин от бетон и стъкло във формата на буквата С. По витрините му са се наредили десетки магазини. Магазин за еврейски стоки. Магазин за козметика. Магазин за работно облекло — ново и втора употреба, с манекени, облечени в престилки на медицински сестри. Виетнамски ресторант с лекъосани червени завеси, дръпнати докрай. Следващата витрина е изрисувана с червени дракони, около които е изписан някакъв кунгфу стил, който виждам за пръв път. Китайски магазин за зеленчуци, препълнен със стока, която заплашва да счупи витрината. Магазин с матови стъкла, на които е закачен плакат — „Видеокасети, DVD, списания за възрастни“. Над непрозрачното стъкло на вратата виси неонов надпис:

койот

Какво става.

Вууф.

Ами ако операцията ни вече е приключила? Ако просто няма какво друго да направим, къде да идем?

Вууф.

Ако ни хванат? Получаваме пет ковчега. А Кари...

Вууф.

Раменете ми увиснаха, забих поглед в паважа.

Вууф.

— Виктор? Вик! Не се изключвай точно...

Вууф. Слънчице, весели цветове... прохлада.

— Ами ако кутията не е била само на сестра Смърт? — Кимнах към магазина за работно облекло. — А, Зейн? Вероятно е открила кутията заради униформите, но от друга страна, мястото е идеално за нашата работа. Имаш спирка на метрото на петнадесет минути пеша, а околоръстното ти е на пет минути с кола. Пощенската кутия не е избрана, защото ѝ е близо до вкъщи или до фалшивата работа в болница „Уолтър Рийд“. Мястото е подходящо за шпиони — наоколо не се навъртат тълпи любопитни и имаш бърза връзка във всички посоки. Ключалката на кутията е с шифър, така че не ти трябва ключ. Може би не е единствената, която е използвала кутията. Може би тук идват и други като нея. Ако хванем такъв, ще ни помогне да се доберем до Кайл Русо.

— Струва ми се, че вече почваш да фантазираш.

— Не виждам каква друга възможност имаме — отвърнах. — Освен това нима имаме какво да губим?

— Тук си прав.

— В такъв случай да го правим. — Кимнах към „Поща за вас“ и извадих мобилния от джоба на якето. — Не са те виждали там. Не че ако попаднеш на Триш, има някакво значение.

45.

— Целият съм кафяв! — възкликна Ръсел след половин час.

Седяхме скупчени около белия кадилак, скрит на последната редица на огромния паркинг до метростанцията.

— Точно така трябва да изглеждаш. — Хейли се подсмихна. — Кафява риза, кафяв панталон и гъзарска кафява бейзболна шапка.

— Това не е бейзболна шапка! — отвърна Ръсел. — Ако носех бейзболна шапка, щях да приличам поне на колежанска откачалка, а не на лайнън идиот.

Ръсел изсипа в шепата на Зейн купчина монети, няколко смачкани банкноти и касовата бележка от магазина за работно облекло. Зейн прибави рестото от своите покупки в „Поща за вас“ и подаде всичко на Ерик, който щеше да остане отвън. Ако се случи нещо лошо, парите винаги могат да помогнат на хората, осигуряващи прикритието, да избягат.

Зейн избра няколко дребни монети от шепата на Ерик...

Хвърли ги с широк жест из огромния паркинг на метростанцията.

— Какво правиш? — учуди се Кари.

— Нали знаеш, че ако намериш паричка, е на късмет — отвърна Зейн. — По-суеверните смятат, че ако монетата е с герба нагоре, не бива да се взема, тъй като носи нещастие. Аз обаче не съм чак толкова краен.

— Но вярваш, че намерените монети са на късмет, така ли? — продължи Кари.

— Вярвам в късмета. Наречи го самоувереност или позадълбочена преценка на вероятностите, или каквото искаш, но ако си мислиш, че си късметлия, то шансът да *извадиш* късмет е по-голям.

Кари премигна объркано.

— И защо хвърляш монети?

— Защото извадих късмет. Опитвам се да го споделя с другите.

— Тикнали са те в лудница — каза Кари, — семейството ти е мъртво, единствените ти приятели са пълни откачалки, така и не си успял да се влюбиш и наричаш това късмет?

— Това, че съм девствен, не означава, че не съм се влюбвал.

— О, извинявай, Зейн! Чела съм досието ти, така че... Извинявай, това беше гадно от моя страна.

— Виж сега — отвърна Зейн, — аз се чувствам късметлия дори докато стоя на този паркинг и слушам заяжданията ти.

Колите продължаваха да фучат по авенюто.

— Нищо чудно, че са ви заключили. — Кари поклати глава.

— И сега съм просто монета, която си намерила на улицата — усмихна се Зейн.

— Готови сме — обадох се. — Ако нещо се прецака...

— Ще дойдем да ви измъкнем. — Хейли подрънка ключовете на кадилака.

След пет минути Зейн, Кари и аз влязохме спокойно, без да бързаме, в еротичната видеотека с неонов надпис „Койот“ в търговския център на Джорджия Авеню. Дръпнах вратата от матово стъкло и задействах някакъв гневен и дразнещ звънец.

Цялата лява стена бе заета от рафтове, задръстени от шарени видеокасети, подредени тематично. Над тях висяха красноречиви снимки на човешки същества в акробатични пози. В дъното на магазина имаше врата, закрыта със зелена завеса. От двете страни на вратата бяха наредени дискове. Касата бе разположена вдясно, а зад нея отново бе пълно с видеокасети. От тавана висеше цветен телевизор. На екрана му гола блондинка с огромни щръкнали гърди раздра бялата риза на мускулест хъшлак с татуирана змия на гърба. Вратата зад нас се затвори. Досадният звънец спря да дрънчи. Потънахме в синкавата светлина на екрана, евтиния мокет, уханието на боров ароматизатор и цигарен дим.

Бледият плужек, който се измъкна иззад касата, щракна зипото си и запали цигара. Лицето му бе обрасло с равномерна тридневна четина.

Кари забеляза един клиент — мъж с костюм и вратовръзка, впил жаден поглед в касетите от раздел „Садо-мазо“. Приблужи се, сви устни и духна леко във врата му.

Костюмарят се обърна, видя *истинска жена* и очите му се разшириха от изненада.

Кари размаха картата си и каза:

— Имам и белезници.

Клиентът скри лицето си в шепи и притича покрай нас на път за изхода. Бутна вратата, задейства звънеца и изчезна там, където нямаше да го е срам да покаже очи.

— Време е за плащане — обърнах се към човека зад касата.

Димът от цигарата му се къдреше към тавана. Размахах служебната карта на единия от хората на Кари и продавачът намали звука на телевизора с дистанционното.

— Идваме от името на Чичо Сам.

— Федерални сме — допълни Зейн и размаха служебната карта на другия колега на Кари.

Картите с емблемата на ФБР, както и останалите две, присвоени от нас, си бяха истински, за разлика от лъжците, които ги носеха.

Лъжци като нас. Продавачът обаче се хвана и премигна невъзмутимо насреща ни. Мисля, че полицейският кобур на кръста ми помогна да сме по-убедителни.

— Вече се отчетохме — отвърна продавачът. — Главно на местните, но сме дали каквото трябва.

— Само дете ние нищо не сме видели — каза Зейн. — Освен това организираме ново първенство. Трябва да се включиш и при нас.

Продавачът засмука цигарата си и огънчето бързо напредна към пръстите му.

— Или?

— Или викаме и другите състезатели — уведомих го. — Данъчните. Нравственият отдел. Момчетата от бюро за изпиране на пари. Хрътките от отдел „Изчезнали“ с компютрите и снимките им. Хората за борба с рекета, на които откъгнахме бюджета и сега са гладни като вълци.

— И най-вече — добави Кари и го изпепели с очи — те вземаме на мушка.

— Веднага — поясних аз. — Не те познаваме. А ти не искаш да се запознаваш с нас.

— Аз просто бачкам тук.

— Няма значение — каза Зейн. — Когато хванат, той вършее.

Продавачът изгаси цигарата си.

— За какво точно говорим?

— Какво има на горния етаж? — попитах аз.

— Склад. Старо бюро, два стола, боклуци. И кенефът е там.

— Добре звучи — отбелязах.

— Сега вече е наше — обяви Зейн. — За колкото си поискаме.

— И — добави Кари — никой не знае, че сме горе. Нито тъпите ти клиенти, нито шефът, нито собствениците, нито истинските собственици, нито управителят на търговския комплекс. Имаме доста голям екип, така че трябва да забравиш за всички. Никой не знае, че сме горе, дори и ти.

— Ами ако ми се ходи до кенефа?

— Вдигаш ръка и питаш — отвърна Зейн.

— Скапани куки — изруга продавачът. — Всички сте едни и същи.

— Какво ти е работното време? — попитах.

— Каквото си го направя. Идвам към единайсет, за да хвана обяда. Затварям малко след като си тръгнат последните вечерящи. Ако огладнея, си поръчвам пица или си вземам китайско от съседния магазин. Но не възнамерявам да ви храня.

— Няма проблем, ще си носим закуска — успокоих го. — Трябват ни обаче ключове и кодът на алармата.

— Ключовете струват пари.

Метнах две двайсетачки на тезгяха.

Парите изчезнаха в джоба му, а една връзка ключове — в моя. Кари надраска изрецитираните кодове за алармата на гърба на бележка за наем на касети.

— И още нещо — казах аз.

— Вие винаги имате по още нещо.

— Хубав надпис сте си измайсторили, но защо „Койот“?

— Съкращение от „Купете още йебане от тук“.

— Сбъркали сте „ебане“.

Запалката му щракна и запали поредния бял пирон за ковчега му.

— Е, не е толкова страшно.

Позволихме на отровния дим да надуе платната ни и да ни отпрати към завесата в дъното на магазина.

— Колко окуражаващо е да срещнеш честен млад човек в наше време — казах, когато се качихме в склада на еротичната видеотека. — Тук е точно толкова мизерно, колкото го описа.

— Но ти пък се оказа прав — забеляза Зейн, когато разбутахме празните кашони, дръпнахме двата сгъваеми стола от металното бюро и ги настанихме пред прозорците. — Вярно, че е мръсничко, но се вижда чудесно.

Зейн застана пред прозореца, извади бинокъла от джоба на жилетката си, насочи го над покривите на колите към „Поца за вас“ от другата страна на Джорджия Авеню и каза:

— Почти разчитам думите по устните на Триш — продължава да говори по телефона.

— Аз също — отвърнах, очите ми танцуваха около Кари. — Точно сега казва „в смисъл“.

Зейн поклати глава.

— По света има толкова много хора, които говорят за себе си, в смисъл че са герои от някакъв филм.

— Всеки има нужда от опора в живота — отбелязах.

— Така ли? А нашата каква е? — попита Зейн.

Внезапно подът под нас завибрира от женски глас, усилен от тонколони.

— „Леле! Не съм си и мечтала, че ще имам такива готини съседи! Влизайте, момчета!“

Премигнахме на парцали.

— Ще го спре, като си тръгва — успокои се Зейн.

— Е, прикритието си е прикритие — въздъхна Кари. — Така поне долу няма да ни чуват.

— „Тъкмо щях да си вземам душ. Искате ли да ми изтриете гърба?“

Натиснах бутона за бързо избиране на „Бета“ и долепих телефона до устните си. Ръсел вдигна и казах:

— Готови сме. Действай.

— „Ооо, дааа!“

След пет минути по Джорджия Авеню се появи куриер с кафява униформа. На дясното си рамо носеше дълъг около метър и половина картонен тубус, кафяв и нашарен с бели ивици, които можеха да

служат и за други цели, освен да предупреждават околните пешеходци за извънгабаритния товар.

— Един такъв голям тубус е просто чудесен шпионски инструмент — казах, докато следях придвижването на Ръсел към „Поща за вас“. — Слагаш го на рамо и имаш извинение да щъкаш навсякъде, да влизаш, където си поискаш. Ако пък си сгънеш малко коленете, все едно че ужасно ти тежи, охраната дори ще ти отваря вратата.

— Не разчитай обаче на Триш да си мръдне задника — промърмори Зейн и продължи да оглежда „Поща за вас“ през бинокъла. — Мислиш ли, че ще се сети, че преди малко купих тубуса от нея?

— Няма начин — отвърнах.

— „Мммм, сега е мой ред“.

— Влизаш и излизаш — суфлираше Зейн, без да отлепя очи от бинокъла. — Хайде, Ръсел! Какви ги вършиш? Триш сложи тубуса просто прекрасно. Облегна го на стената, така че да го виждаме. Пъхна розовия плик в кутията... Какво пра... Не! Не говори с управителя!

— „Аааах!“

След четири минути Ръсел излезе от „Поща за вас“. Застана пред витрината, погледна през авенюто към прикритието ни над еротичната видеотека и дълго се вира в часовника си. Отдалечи се.

Две минути след това вече беше при белия кадилак с Хейли и Ерик. Извади телефона си и ме набра. Вдигнах.

— „Ооо, миличък, да-да, точно така, по-силно!“

— Вик? — каза Ръсел. — Какво чувам?

— Нищо не чуваш! Защо се мота толкова? Трябваше само да влезеш и да излезеш!

— „Да, съкровище“.

— Да де... Обаче успях с един куршум да убия два заека. Казах на управителя, че имам доставка за мотел до метростанцията на Джорджия Авеню, но съм забравил името. Той ми изреди всички мотели в радиус от три километра. Така или иначе, управителят ме вижда за последно. Ако се срещнем пак... Никой не помни лицата на куриерите.

— „Голкова е хубаво!“

— Добре — казах аз. — Добре, проучи мотелите и избери този, в който най-добре ще скрием кадилака. Взemi две, не, три стаи и кажи, че сме за семейното събиране на Хари Мартин. Накарай Ерик да направи график на дежурствата, така че... въз...

— Така че русата никога да не остава насаме с някой от нас — довърши Ръсел.

— „Оооо, дааа! Точно така! Никога не ми е било толкова хубаво!“

— Ей, Вик — добави Ръсел, — прави каквото ще правиш, че вече просто не мога да дочакам реда си.

46.

Седяхме на съгъваемите столове пред прозореца на втория етаж на еротичната видеотека и следяхме с бинокъл всички клиенти на „Поща за вас“.

— Колко е часът? — попита Зейн, без да откъсва поглед от обекта ни.

— Четири и четиридесет и две — казах, след като си погледнах часовника.

— Започват задръстванията — забеляза Кари и изгледа неспирния поток коли по булеварда. — Някои щастливци се прибират у дома.

— И ние ще се приберем — успокоих я.

— Ами ако никой не вземе тубуса? — попита тя.

— По дяволите — включи се Зейн. — Ами ако някой го вземе? Наоколо не минават много таксита. Колата ни е в някакъв мотел поне на двадесет минути оттук. Ако вземат тубуса, най-много да видим лицето на човека и евентуално номера на колата му. Няма да успеем да го проследим, освен ако не вземе автобус или не тръгне с метрото.

— Това е положението — заключих аз.

Кари съблече черното си палто и го преметна през облегалката на стола. Носеше кашмирен пуловер на Хейли. Беше ѝ тесен и така се бе изопнал около голите ѝ гърди, че мигом забравих петте очи на сестра Смърт и балоните на блондинката, която се кълчеше на телевизионния екран под нас. Кари бе затъкнала празния валтер на сестрата в колана на панталоните си, за да изглежда по-истинска в ролята на федерален агент.

Прокара пръсти през късата си руса коса, протегна се. Можеше да използва протягането като възможност да се метне отгоре ми, но не го направи. От тоалетната се носеше миризма на амоняк. Тя ме изгледа. Усмихнах ѝ се окуражаващо.

Зейн вдигна бинокъла и го насочи към обекта на наблюдението ни.

След четири минути каза:

— Току-що влезе клиент. Отиде до пощенската си кутия, провери я, не намери нищо и си тръгна.

— Никога не знам да се радвам ли, или не, когато пощата ми е празна — обади се Кари.

— Може да е бил разузнавач — предположих.

— Можех да съм претендент — цитира Зейн Марлон Брандо от „На кея“.

Кари забеляза усмивките ни и попита:

— Какво е да си луд?

— Същото, каквото и за теб — отвърна Зейн. — Всички са различни. И същевременно еднакви.

— Когато си луд, сякаш живееш като насън — допълних аз. — Но може би сега сънуваме, а лудостта е истинска. От значение е единствено онова, което правиш.

— И онова, което те прави щастлив — каза Зейн.

— Щастлив? — попита Кари. — Да ходиш и да бръщолевиш по улиците? Да прекараш живота си в килия с тапицирани стени?

— Тя знае за Малкълм — казах на Зейн.

— И ти наричаш това щастие? — попита Кари, без да отрече, но и без да потвърди думите ми.

— Щастieto на един е ад за друг — отбелязах. — Не можеш да си представиш с какви работи свикват хората. Не там, където е Малкълм, там, откъдето идваме ние... Бих казал, че по-скоро се опитваме да сме щастливи.

— Всичко започва с опити — повдигна рамене Зейн. — След като избягахме, след като преживях жегата в метрото...

— Каква жегата в метрото? — прекъсна го Кари.

— Няма значение. Важното е, че се оправи с малко помощ от приятелите си.

— Не отричам, че очевидните неща ме побъркват. — Зейн извърна глава и се взря през стъклото. — Катастрофата, в която загинаха родителите ми. Скокът с парашут и провисването от онова дърво в джунглата, където гледах как убиват приятеля ми просто защото ми е хрумнала тъпа идея, пърженето в адската горещина, точно както ми обещаха монахините; копаенето на гробове; бомбардировката, която ми покъса нервите... Страхът и болката ми

дойдоха в повече и затова ми побеля косата. После ме натъпкаха с хероин и ме пренесоха през джунглата като маймуна. Всичко това ме подлуди, но какво пък, всеки си носи кръста.

Отвън един камион наду клаксон.

— Онова, поради което *останах луд*, е вярата, че трябва да нося кръста си вечно. Борех се с всичко и всички, за да задържа на раменете си товара, който ме смазва. Да продължа да го нося каквото и да се случва, и никога, никога да не плача. Защото иначе...

— Иначе какво? — попита Кари.

— Ако се освободиш от товара си, губиш всичко — отвърна Зейн и отново впери очи в прозореца. — Някои хора имат нужда да стигнат дъното. Аз се разтопих в метрото, където Вик, Ръсел и непознатите ме възпряха да тръгна да удриям всичко наоколо. Безразборното трошене и удряне е друг начин да задържиш товара на гърба си. Присъствието им там обаче ми помогна да запазя самообладание. Така че се наложи да захвърля товара от раменете си. Когато си поех въздух, все още бях в метрото. Със захвърлянето на кръста и сълзите светът не свърши. Бях на същото място, но... вече не бях същият.

— Убийството на доктор Фридман ме върна в изходно положение — продължи Зейн. Тъжната му усмивка се отразяваше в зацапаното стъкло на прозореца. — Той не го заслужаваше. Мисля си, че доктор Фридман бе най-големият ми късмет.

Зейн погледна през бинокъла към „Поща за вас“, свали го и го остави на перваза. Обърна се към Кари:

— А ти?

— Аз не съм луда.

— Радваш ли се, че пощенската ти кутия е празна, или не?

— Няма значение — отвърна тя. — Вместо да приключи задачата си, тя ме приключи. Няма значение дали съм луда, или не. Прецаках нещата и сега прецаканата съм аз.

— Не знам дали си прецакана — отбеляза Зейн, — но със сигурност не си прецакала нищо. Наложил се да се справиш с реална ситуация, а не с някакви предположения. Според мен това е достатъчно, за да се гордееш със себе си.

Тя го изгледа втренчено.

— Знаеш ли кое е най-важното нещо сега? — продължи Зейн.

Кари поклати глава.

— Луди или не, трябва да хапнем.

Тутакси съзрях възможността и казах:

— През няколко магазина има виетнамски ресторант.

— Имам чувството, че съм пак във Виетнам — въздъхна Зейн и ми подаде бинокъла. — Което означава, че аз трябва да осигуря вечерята. Искаш ли нещо специално? — обърна се към Кари.

— Не, само да е топло и много.

Звънецът на долния етаж издрънка и веднага щом вратата зад гърба на Зейн се затвори, Кари ме попита.

— Винаги ли е бил такъв?

— Да. Не.

Тя се настани на стола му. Загледахме се към улицата през зацапаното стъкло. Сами.

— Е... — Махнах с ръка към мръсния задръстен с боклуци склад на еротичната видеотека, към колите по булеварда, към кървавочервения залез. — Как я караш?

— Ами... Никога преди не бях мислила, че ще попадна на такова място.

— Никой не го мисли — отвърнах аз. — Когато говорят за „преди“, американците обикновено имат предвид гимназията. За останалия свят „преди“ е или когато са се хранили за последен път, или когато са останали гладни за последен път. А ти какво имаш предвид, като казваш „преди“?

— Вчера. Майната й на гимназията. — Тя поклати глава. — Гимназията е нещо като забавачница за американците. Винаги си мислим, че можем да се преродим в друг човек — по-умен, по-хубав, по-богат, по-влиятелен. Останалите хора по света се опитват да станат по-добри сега или да направят живота си по-сигурен в този момент. Сигурно затова за нас „преди“ означава някъде в юношеските години. Продължаваме да си мислим, че има време да пораснем и да станем други хора.

— Каква искаш да станеш, като пораснеш?

— Искам да съм жива — отвърна тя и свали бинокъла, но не откъсна очи от прозореца. — Искам да съм някъде... някъде *там*.

— Явно не си представяш *там* като *тук*.

— Абсолютно — съгласи се тя. — Преди исках просто да се измъкна. Да ида на някое необикновено място. Да направя нещо

повече от това просто да си изживея живота. Да направя повече от това, на което всички смятат, че съм способна.

Тя се изсмя.

— И какво стана? Сега си рискувам задника, за да си „изживея живота“. Най-сетне се озовах на „необикновено“ място. В склада на еротична видеотека в компанията на двама луди.

Остави бинокъла на перваза.

— Най-големият майтап е, че има смисъл в това да си „изживееш живота“. — Усмихна се криво. — От друга страна, какво ли пък разбирам аз. Аз съм просто момиче с празен пистолет.

— Къде си израсла?

— Какво ще ме питаш после? За зодията ли? Какво ми предричат звездите?

— В покрайнините? В центъра? В малко градче? Във ферма?

— Аха, не се предаваме. Пречупи съпротивата на пленницата си, като я накараш да сподели интимни подробности от живота си, и така се сближи с нея.

„Рискувай всичко“.

— Ако искаш да си ходиш... тръгвай.

Зелените ѝ очи не мигнаха. Моите също.

— Не — отвърна тя. — Ще пропусна вечерята.

Извърнахме поглед към булеварда и светлините на „Поща за вас“.

— В Уисконсин — отвърна Кари.

Сърцето ми заплашваше да изхвъркне.

— Омъжена ли си?

— Ти как мислиш?

— Имаш ли... Имаш ли си някого?

— Винаги можеш да си имаш някого. — Тя поклати русата си глава. — Не, няма никой.

— И аз съм така.

— Я, каква изненада.

— Това му е лошото на шпионския живот — казах аз. — Много е трудно да намериш човек, който е повече от „някой“.

— Все си мислиш, че има време — отвърна Кари. — Дори и когато знаеш за времето онова, което знаем с теб. За единадесет секунди мога да убия човек, при това с голи ръце. Дай ми пистолет и

главата и сърцето му стават мои на секундата. Няма нужда да е на два метра от мен, достатъчно е да го виждам.

— Всички сме на секунда от смъртта — отбелязах. — Виж мен например.

— Не смятай, че не мисля за това. Всички мислим. Но когато чуем за... провали като твоя, просто си казваме, че ти е дошло времето.

— Времената се менят.

— И смилат хората с колелетата си.

— Аз все още съм тук.

— Да — отвърна тя. — Въпреки че се опитах да те хвана. Положих доста усилия.

— Пожелавам ти повече късмет другия път.

Тя премигна.

— Обичаш ли поезия?

— Никога не съм се замисляла за това.

— В такъв случай си късметлийка. Имаш толкова много да учиш и... и...

„Какво, какво става?“

— Виктор! Вик!

Кари се навежда към мен. Все още съм на твърдия сгъваем стол и светлината зад прозореца угасва, но тя се навежда още по-близо, надига се от стола си...

— Вик! Изключи се...

— Да, но сега пак съм тук. Винаги се връщам.

— Засега. От колко време не сте си вземали лекарствата?

— Ако питаш Ръсел, от скоро. Не се притеснявай. Ще се оправим.

— И Ерик и Хейли ли?

— Те двамата са като едно цяло.

— Как точно си го представяш? — попита Кари.

— Виждаш ли? Ето че разбираш от поезия.

Тя погледна през прозореца.

— Долу току-що спря полицейска кола без отличителни знаци.

Клекнахме до перваза на прозореца и се загледахме към паркинга под нас.

Един оплешивяващ мъж с евтин сив костюм затвори вратата на крайслер с две антени на покрива. Огледа се на всички страни, сякаш за да се убеди, че е сам. После се запъти към „Койот“ и изчезна от полезрението ни.

Дразнещото бръмчене на досадния звънец ни уведоми, че вратата се отваря.

— Няма да се оставя да ме приклепват тук! — заявих и измъкнах глока от кобура.

— Ами Зейн? — попита Кари.

Вдигнах лявата си ръка, за да я накарам да замълчи.

Минахме на пръсти по бетонния под като мишки в бърлогата на котка и се спуснахме надолу по дървената стълба, която като по чудо чу молбите ни и не изскърца. Спряхме. Единственото, което ни делеше от еротичната видеотека, бе мръсната зелена завеса.

„Мирише като мокра вълна“, помислих си и прилекнах, така че да виждам през процепа между завесата и рамката на вратата. Кари клекна до мен. Нямаше да ѝ позволя да дойде, ако не ѝ вярвах. Можеше да наднича над главата ми и да споделя процепа, през който се свързвахме с външния свят.

Видяхме ченгето — побутваше някакви видеокасети на рафта срещу тезгяха — и восъчното лице на продавача.

— Тук сигурно има повече неща, отколкото трябва да виждат очите ми. Но не се тревожи, няма да го споменавам в доклада си.

— Вие ченгетата винаги сте много добри с мен — измърмори продавачът.

Зейн отвори вратата и задейства звънеца.

Ченгето се извърна и видя мъж, който влиза през вратата. Движението отгърна сакото му и извади на показ полицейската значка, закачена на колана, която уведомяваше всички почтени, жалващи се или пострадали граждани кой е всъщност. Мозъкът му регистрира изображението на белокос непознат с решителен поглед и дясната му ръка инстинктивно се плъзна към хълбока.

— Какво, по дяволите, носиш в тези торби? — изръмжа ченгето.

Зейн премигна и отвърна:

— Храна. Виетнамска.

— Носиш храна... тук?

Зейн сигурно си помисли, че сега не е моментът да се прави на федерален служител нито пред ченгето, нито пред продавача, така че отвърна:

— Ти не огладняваш ли?

— Огладнявам, но знам къде и кога да ям.

Зейн намигна на полицая и каза:

— Хората като нас могат да ядат, където си искат.

„Има си хас — помисли си продавачът. — Шибаните ченгета правят каквото си наумят.“

Ченгето явно бе от проклетите. Намръщи се и каза на белокосия чудак:

— Да не би да се опитваш да ми кажеш нещо?

В прикритието ни зад завесата Кари ме избута...

Втурна се във видеотека.

Едва успях да се прикрия, така че да не ме види нито ченгето, нито продавачът. Както и Зейн. Стисках пистолета до челото си и се притиснах към стената зад завесата.

— Божичко — отвори уста Кари и се включи в сцената. Ченгето, продавачът и Зейн я изгледаха. — Тази тоалетна е просто отвратителна.

„Да ви го начукам — помисли си продавачът. — Не стига, че я ползвате без пари, ами и претенции“.

Улови обаче посланието в погледа на федералната агентка да не се закача с нея и изгледа как се приближава до другите две куки и казва на белокосия:

— Оправих се и без помощта ти.

„Да бе — каза си продавачът, — сякаш можете да свършите нещо сами. Все искате подкрепления“. Все пак бе достатъчно умен, за да знае кога да си държи езика зад зъбите.

— По дяволите! — възкликна местното ченге. — И жена ли има с теб!

— Какво ти става? — попита Кари. — Мислиш, че не мога да се оправя сама ли?

Ченгето пламна или се изчерви, зависи от гледната точка.

— Мисля си, че...

— Мисля си, че тук няма никакви проблеми — сложи му думите в устата Зейн.

Кари също реши да суфлира и додаде:

— Поне не и такива, с които не можем да се справим.

— Не можем, е доста сериозно казано — допълни Зейн.

— Ей! — намеси се най-сетне ченгето. — На мен ли говорите?

— А ти да виждаш други тук? — отвърна Зейн.

Притиснах дулото на пистолета до бузата си.

— Така като гледам, сигурно говорим на теб — тросна се Кари.

— Да не сме луди да си говорим сами? Или пък да имаме сериозен проблем?

— Като например да се е появил някой точно когато най-малко очакваш — обади се отново Зейн.

— Затова трябва да си подготвен — добави Кари.

— Но някак си все не се получава — каза Зейн.

Ченгето бе ветеран от хиляди разпити и бързо се сети, че тези двамата, изникнали изневиделица във видеотеката, се опитват да му кажат нещо, без всъщност да го казват направо. Значката му явно ги бе изплашила, което беше добре, но от друга страна, трябваше да ги накара да играят по свирката му. Полицаят преглътна сухо.

— Понякога неочакваните неща се случват като по книгите.

— Да — съгласи се Кари. — Ей така, изневиделица. Дори не си струва да се пише за тях.

— Ей! — извика ченгето. „Трябва да покажа на тези нещастници кой командва парада“. — Вие какво, да не искате сега да пишем нещо?

— Не — отвърна Кари. — Макар че, като се замисля, може да излезе доста интересна история.

„Точно така — помисли си продавачът с восъчнобледото лице. — Пазете си задниците, куки такива“.

Зейн отново се усмихна.

— Да не би да ви задържахме?

Ченгето изтълкува думите като *самопризнание*, замаскирано като *предложение за сделка*.

Продавачът изтълкува думите като *подигравка*, замаскирана като ритник в задника.

Ченгето вдигна пръст към двамата смахнати, чието предложение за сделка подсказваше, че са достатъчно умни, за да забравят, че някога са го виждали, особено пък тук. За всеки случай ги предупреди за последно:

— Умната!

„Леле-мале! — помисли си продавачът, докато дрънченето на звънеца, задействан от напускащото местно ченге, дразнеше слуха му. — Дори ги предупреди! Един тежкар предупреждава други. Точно както в тъпите полицейски сериали!“

Зейн се обърна към продавача:

— Този май не е лошо момче.

— Да бе — съгласи се продавачът, знаеше, че ченгетата винаги се подкрепят. — Истинско слънчице. Също като вас.

— Бъркаш — възрази Зейн. — Тоя не е и наполовина луд, колкото съм аз.

— Покрий се — обади се Кари.

Тръгнаха към завесата, а аз прибрах пистолета в кобура.

Изнизавме се нагоре по стълбите, обвити в ароматите на азиатската кухня.

— На косъм — каза Зейн.

— Че и по-малко — съгласи се Кари.

— Значи новините са добри — обадох се и магнах капачетата на пластмасовите чаши чай.

Двамата ме изгледаха и отвориха кутиите със свински шишчета, положени върху дълги дебели и леко сладки оризови спагети.

Ръсел звънна и получи разрешение да се присъедини към нас. Забеляза празните кутии от храната.

— Ядохме някакви морски деликатеси в едно странно място между мотела и метрото — а бе, като извадено от филм от четирийсетте. Паркирахме кадилака под един навес. Не се вижда от улицата и не могат да го забележат от хеликоптер. Дойдох с метрото.

— Сам ли?

— Сам-самичък. — Той посочи Зейн и Кари. — Вие двамата се прибирате с метрото. Според графика на Ерик последната смяна за днес се пада на мен и Вик. Нарисувал съм ви карта и съм ви купил билетчета.

— Само за двамата? — попитах.

— Това е единственият начин да скрием кадилака. Ако Хейли бе дошла с мен, за да ги върне обратно, трябваше да оставим Ерик сам на произвола на телевизионните реклами от съседните стаи. Не й се щеше

да му нареди да си ляга и да не прави нищо друго, докато се върнем, за да се погрижим за него. Той блуждае някъде из небесата.

Кари ме изгледа.

— Освен това — продължи Ръсел, взе бинокъла и го насочи към осветените прозорци на „Поща за вас“ — рано или късно ще трябва да поверим русата само на един от нас. Зейн просто трябва да я качи на метрото. Нищо повече.

— Мисля, че ще се справя — каза Зейн.

47.

В нощната тишина затрака влак.

Шумът идваше от телевизора в еротичната видеотека под нас.

Навън стоповете на колите оцветяваха мрака в червено.

— Следенето е пълна скука — заяви Ръсел.

Управителят на „Поща за вас“ бе сменен от достопочтен възрастен господин с вратовръзка, който търпеливо очакваше клиенти в осветения офис. С помощта на бинокъла установихме, че чете книга, но не успях да различа заглавието.

— „За къде пътуваш?“ — долетя женски глас от долния етаж.

— Какво кара една жена да се влюби? — попитах Ръсел.

— Ако знам отговора, ще съм идеалният шпионин.

— „Не можем да го направим тук“ — обади се отново женският глас от телевизора.

— Жените си мислят, че онова, което ни кара да си падаме по тях, е... — Ръсел посочи пода с пръст.

— „Какво носиш под роклята?“

— Божичко, ако беше толкова просто, колкото е долу — въздъхна Ръсел.

— „Оооох-ааааах!“

— Моля те, Господи, нека чуваме само тракането на влака! Или само чукането! — замоли се Ръсел.

Господ отвърна на молбите му.

Каза **не**.

Тракането на влака в нощта. Въздишки и стонове. „По-силно!“ и „Даааа!“ Всички тези звуци се носеха на фона на някаква евтина джазова музика, композирана на компютър, от онези, които пускат в асансьорите и на фона, на които бездуховните палят свещи за по-голям уют.

— Има едно основно правило във вселената — заяви Ръсел. — Не се ебавай с музиката.

— Жени — казах и замълчах в търсене на подходящо продължение.

— Забрави — пресече ме Ръсел. — Не ми говори за любов.

— Че кой ти говори за...

Той скочи на крака. Извърнах стола си, така че да мога да наблюдавам едновременно осветените прозорци на „Поща за вас“ и краченето на Ръсел из помещението.

— Жени — каза той. — Какво съм преживял... Ако знаеш какво *всъщност* съм преживял. Онова, което се случи в Ню Йорк... Човек би си помислил, че ще си навлека проблемите на Зейн. Не онези с топлото и кошмарите. Не. Големият му проблем. Извадих късмет, но...

— Онова, което ме гризе... Мразя тази шибана музика! — Ръсел погледна вбесено към пода. Закрачи още по-нервно, но музиката продължи да се носи през тънкия под.

— Съгласен съм, че прекрачих границата, но го направих от любов, не е ли така? От любов към страната си. Към свободата. Към справедливостта. Онова момиче стоеше овесено в кенефа и... Превъртах, но превъртах от любов. Не можех да я спася и трябваше да я обичам достатъчно, за да...

Ръсел тропна гневно по пода.

— Стой тук! — казах аз.

— Къде, на майната си, ще отида! Не виждаш ли, че сме затворени тук. Вършим си шибаната работа. Защото обичаме да го правим. Защото обичаме да не ни го правят. Защото сме влюбени в тръпката. Защото...

Отново тропна по пода.

— Жени! — казах на фона на музиката от порнофилма. — Любов!

Ръсел се надвеси над мен. Вдигнах ръка, за да го отблъсна, и напрегнах мускули в готовност да скоча от стола. Опитах се да почувствам енергията на тялото му и в същото време да не изпускам от очи осветените прозорци през булеварда — възрастният мъж седеше, унесен в книгата.

— Онова, което ме подлудява, е мостът на любовта — прошепна Ръсел достатъчно ясно, за да го чуя въпреки тъпата музика. — Ами ако винаги трябва да изминаваш разстоянието от любовта до смъртта?

— Ами ако любовта винаги предполага убийство? — връхлетяха ме думите му.

— Проблем — прошепнах.

— Чакай малко.

Той изскочи от стаята и ме остави на пост сам.

„Няма страшно, всичко ще е наред. Ръсел преодоля проблема си, а в тялото му сигурно са останали все някакви успокоителни. Дори и да е луд, лудостта му надали се изчерпва единствено със стореното през войната...“

През булеварда: „Възрастният все още си седи кротко, четете си книга, сам е, колите минават по Джорджия Авеню, идва време да затваря, всичко ще е наред!“

Подът вибрираше от тракането на влака. Нисък — свирката на локомотива? Актьорите от филма?

Бум!

Счупено стъкло, дрънчене... тишина.

Тропот от крака нагоре по стълбата. Извадих пистолета от кобура.

Ръсел влезе.

— Докъде бях стигнал... А, да, до връзката между любовта, смъртта и младостта. Та в Ню Джърси разбрах, че това не е само налудничаво, но и тъпо.

— Ръсел... В телевизора ли стреля?

— Само веднъж.

— А продавачът?

— Има си метла и стои без работа. Казах му да си попълни формуляр за обезщетение.

— Ами ако се обади на някого?

Ръсел се извърна от прозореца. Очите му мяхаха мълнии.

— Ти щеше ли да се обадиш?

Нощта бе тъмна. Вперихме очи в прозореца.

— Следенето е пълна скука — въздъхна Ръсел.

48.

Полунощ. Абсолютната граница между днес и утре.

Вървим по лимонено зеления коридор на втория етаж в мотела, който е във Вашингтон, окръг Колумбия, на една граната разстояние от границата с Мериленд.

Ръсел. Аз. Коридор, пълен със затворени врати.

— Знаеш ли кое ми харесва най-много в шпионските филми, в които някой следи някого? Винаги нещо се случва — каза той, килимът поглъщаше шума от стъпките ни. — Главният герой винаги вижда какво се случва.

— Че за какво ти е герой, който няма хабер какво става?

Кофеинът от студената кола в ръката ми ми играеше по нервите.

Ръсел ме изгледа.

— Добре де, все някъде в теб трябва да има и капчица съчувствие за герой, който няма хабер какво става.

— Сигурно си прав — отвърнах.

— Да — каза Ръсел. — Сигурно.

Спря пред стая 2J. Надписът „Моля не безпокойте“, увиснал от златистата топка на вратата, си имаше близнаци по бравите на съседните две врати.

— Ти си тук, с мен. Ерик и Зейн са в съседната стая. Хейли и русата са ей там, до стената.

— Казва се Кари.

— Няма значение. Като знам колко лабилен е Ерик, Зейн сигурно ще си спи сам-самичък. Ерик вероятно вече се е сгушил на пода до леглото на Хейли. Голяма работа. Значи русата остава за нас двамата.

Хейли подаде глава в коридора, притисна пръст към устните си, махна ни, че всичко е наред, и се скри.

— Наистина ли искаш да останеш на пост?

— Все някой трябва да остане.

— Лудница. Пак извадих късмет. Цели пет часа сън.

— Вдигни Ерик и Хейли в пет, закарай ги до поста и се връщай да спиш. Преди да тръгнеш, бутни Зейн, за да поеме поста.

Ръсел ми кимна и се усмихна някак тъжно. Вратата на стаята, зад която ме очакваше легло, тракна под носа ми. Табелката с надпис „Моля не безпокойте“ весело се залюля.

Машината за лед в дъното на коридора изщрака.

Макар да бях дяволски изморен, не посмях да седна. Закрачих по коридора към прозорците в дъното и се забавлявах да побутвам окачените по вратите табелки. Когато стигнах до стълбите в другия край и се обърнах, всички табелки висяха неподвижно. Толкова за дирята ми в живота.

Нощта нахлуваше от прозорците по стените. От едната страна се виждаха високи постройките, израснали около мотела, построен по времето, когато да си на двадесет минути с кола от Белия дом означаваше, че си извън града. Другият ред прозорци гледаше към обширен паркинг, прострял се до железопътната линия и до линията на метрото. Зад тях се издигаха офис сгради, нашарени с прозорци на работохолици. Самотни жълти фарове тъжно обхождаха улиците. Момчето на рецепцията каза на Ръсел, че след зората на двадесет и първи век някакви изнудвачи със снайпер повалили невинен гражданин на пет пресечки оттук. Ченгетата обаче ги хванали, така че трябваше да се притесняваме само от убийци, които познават лицата ни.

Разклатих колата и си погледнах часовника — четири минути след полунощ. Ако бях извадил правилните късметчета, след по-малко от четири часа можах да се пъхна в леглото и да заспя жив.

Колата в бутилката шушнеше. Не беше виновен кофеинът. Нито нощният хлад.

„Колко ли несигурни се чувстват останалите? Утре е седмият ни ден без лекарства. Като не броим хапчетата от Ню Йорк, Зейн изчисли, че ще изкараме само седем дни“.

Гледах се как крача из коридора на мотела. Все едно че се гледах на кино.

Първата табелка „Моля не безпокойте“ се размърда само от течението на тялото ми.

Вътре бе Кари. И Хейли. И може би... Долепих ухо до старата дървена врата. Да, определено се чуваше мъжко похъркване — най-

доловимият шум. Ерик спеше. Долових обаче и женски въздишки, които ме обнадеждиха, че и жените сънуват сладки сънища.

Втората табелка „Моля не безпокойте“ помръдна, преди да стигна до нея. Нямахше нужда да долепям ухо до старата дървена врата на 2L, за да чуя приглушените звуци отвътре. *Зейн*. В Мейн кошмарите го мъчеха години наред. Сега продължаваше да води битката си сам. Леглото скърцаше, а в коридора се чуваха стонове, които можеше да са „Не! Не!“ или „Ох! Ох!“ Не можех да направя нищо, освен да продължа по коридора. Да се надявам, че ще успее да се пребори с кошмарите от съботната нощ.

Третата табелка „Моля не безпокойте“. Късно. Ръсел вече спеше зад нея.

Продължих. Стигнах до другия край на коридора. Стоях на пост до тъмните прозорци и затворените врати. Ръцете ми трепереха. Поне знаех къде съм и какво се случва и това ми помагаше да се преструвам, че се гледам на кино.

„Още миг и слънцето ще изгрее“.

49.

Брадясалият продавач изчака, докато звънецът престане да дрънчи и вратата се затвори зад гърба ми и пред сутрешното слънце. После попита:

— Какво е това?

— Кафе. — Измъкнах картонената чаша от прегръдките на трите й другарчета и я сложих на тезгяха пред него. Две ленти широко тиксо кръстосваха екрана на телевизора и скриваха дупката от куршум. — От специалното — с горещо мляко. Струва не повече от шепа патрони.

— Можеше да ми вземеш капучино — каза той и кихна, погъделичкан от силния аромат на кафето.

— Можех, не можех, това ти взех — отвърнах и се насочих към завесата в дъното на помещението.

Той изчака, докато стигна до нея, и подхвърли:

— Все едно че ми пука.

Пет пари не давах дали му пука, така че се качих при Хейли и Ерик.

— Благодаря — посрещна ме Хейли и кимна към прозореца. — В неделя сутрин явно не са претрупани с работа. Чернокожият управител се появи към шест. Триш се довлече в девет и двајсет и две и май й се скараха, че е закъсняла. Никой не е пипал тубуса.

Ерик си седеше с чашата в ръка и ни наблюдаваше.

— Давай, братле — обърнах се към него. — Пий си кафето.

Той кимна. Опита усмивка. Залепи устни за чашата кафе с мляко.

— Как спа? — попитах го. — Знам, че си се преместил при Хейли и Кари. Зейн вероятно ти е бил благодарен, че си го оставил да се разполага сам в стаята, особено пък с кошмарите му.

Ерик набръчка замислено чело. Отвори уста да каже нещо, но Хейли го отрязва:

— Ерик, дай поничките от бюрото. Вик може би е гладен.

Ерик послушно направи пет крачки в указаната посока.

— Магазинът за понички на ъгъла бе единственото отворено нещо, когато Ръсел ни докара сутринта — каза Хейли. — Благодаря, че си си направил труда да намериш по-хубаво кафе. Къде са другите?

Ерик ми подаде плика с понички. Избрах си една с шоколад.

— Изметохме се от стаите, за да си помислят, че сме отишли по работа. Другите отидоха в една обществена пералня. Могат да се изперат или просто да си повисят на воля, без никой да им обръща внимание.

— Ей, Ерик — каза Хейли. — Защо не идеш до тоалетната? Сигурно искаш да се измиеш.

Без да промълви и думичка, Ерик ни остави и се насочи към малката стаичка до стълбите.

Изчаках го да влезе вътре и попитах:

— Как е той?

— Справя се някак. Целият този шум наоколо просто го разкъсва. Постоянно чува заповеди, постоянно му натрапват някакви мнения, отвсякъде се носят гласове, като че ли пашите и онзи в главата му не са достатъчни. Става му все по-трудно да е такъв, какъвто е всъщност.

— Никога няма да бъде свободен — казах. — И ти го знаеш.

Хейли сведе очи.

— Надявах се, че тук, преди да умра, може би ще успея да му помогна да закрепне, така че един ден...

— Този „един ден“ за него е сега. Времето с теб.

Очите ѝ се насълзиха.

— Всички знаете, че е гениален, но това се отнася за способностите му. Истинското му „аз“ идва от сърцето. От природата му. Никой не може да избяга от природата си. А неговата природа е любовта. Чистата любов. Самопожертвувателна, непоколебима любов.

— Заради това е служил на страната си като шпионин.

— Да. И точно природата му го е отвела към мъчителя му, към личния му ад. Това е наградата за жертвоготовността. Това е справедливост с главно „С“.

— А ти как си? — попитах и се престорих, че поклащам чашата си, защото ми харесва да гледам кръгчетата в кафето.

— Имам чувството, че смъртта ми приближава все по-бързо и по-бързо. Надявах се, че ще остана с вас до края. Че мога да завърша

поне това. Но като гледам с каква скорост напредваме...

— Стига де! — прекъснах я. — Нали сме тук. Извървахме толкова път заедно.

Тя ми подари измамната усмивка, която майките даряват на децата си, за да омекотят удара на неизбежното.

— Не съм във форма, но се държа.

Хвърлих поглед през улицата. Тубусът все още си кротуваше там. Когато върнах погледа си в стаята, Хейли ме гледаше.

— А ти как си? — попита ме.

— Според мен се справяме чудесно — отвърнах. — А сега и с Кари...

— Забрави за нея. — Хейли поклати глава. — Тя не е за теб.

Вълнението промени тона ми:

— Какво говориш?

Хейли изкара нова усмивка.

— Животът здравата те е подредил. Тръснал е труп на мястото ти за тайни срещи. Подлудил те е от болка. Не е честно. Не е справедливо. За пореден път. Знаел си, че труповете не са в полза на нас невинните. Да позволиш нещо да се случи, е все едно сам да го направиш. И все пак си натиснал спусъка.

— Знаеш ли защо се хвърли на Кари? — продължи тя. — Защото тя си ти. Хладнокръвна, студена, безмилостна, хукнала нагоре по стълбата на кариерата. Тя нахлу в живота тис гръм и трясък. Тя е изгубената ти в Малайзия идентичност. Непокколебимостта ти. Тайната любов, от която имаш нужда. И всичко това въплътено в нещо повече от жена. Болката от загубата на Деря те е накарала да придадеш още по-голямо значение на Кари... За една секунда в „Каменният кон“ си въобрази, че тя е манна небесна. Наградата ти за толкова години страдание. Или ще те просне мъртъв, или ще ни измъкне от кашата и плюс това ще те обича. Но каквото и да се случи, връзката с нея ще те върне към живота.

— Но знаеш ли какво ще ти кажа, убиецо — въздъхна Хейли. — Тя въобще не е ангел. За теб тя е просто пистолет без патрони с руса коса.

В тоалетната се чу шум от течаща вода.

Исках да й кажа колко много бърка.

Онова, което всъщност казах, бе:

— Знаеш какво се случи с последния ни психоаналитик.

— Аз вече съм в катафалката и пътувам към гробищата.

Водата в тоалетната спря.

— Вече можеш да излезеш, Ерик — извика Хейли.

Предпази го от необходимостта да казва каквото и да било, докато Ръсел не дойде и не ги прати при Зейн и Кари в кадилака.

— Ще трябва да изкараме две смени — каза Ръсел. — Всеки път, когато се разнасяме с този бял звяр, привличаме внимание.

— А какво ще правят останалите цял ден?

— Откъде да знам — отвърна той и впери очи в прозореца. — Следенето е пълна скука.

Обяд. Хамбургери и мазни картофи от някакво заведение за бързо хранене на две пресечки от нас. Продавачът с восъчнобледото лице яде пица с пеперони и пресни домати. Дълъг следобеден припек. Кървав залез. Трафик. Един автобус изкашля цял облак дим. Свински шишчета с джинджифил и бели оризови спагети. Двайсетина издрънчавания на звънеца, предизвикани от мъже, които крият лицата си. Стотина поглеждания към чернокожия управител. Хиляда изгледа от Триш, бърбореща по мобилния си телефон. Двайсет и седем клиенти в „Поща за вас“. Тринайсет от тях провериха кутиите си. Никой не докосна тубуса, обвит с бяла лента и сгушен зад тезгяха.

— Следенето е пълна скука — забеляза за пореден път Ръсел.

Часовникът ми показваше 10:01, а през булеварда възрастният служител прекарваше поредна вечер, унесен в романа си.

— Шпионирането означава да виждаш разни неща.

— Шпионирането означава да вярваш, че има какво да се види. Ти още вярваш ли?

— Тубусът е все още там.

— Ами ако никой не дойде да го вземе? Ами ако наблюдаваме някаква пощенска кутия, използвана единствено от мъртва жена? Ами ако никой, освен нас не го е грижа за тубуса?

— А ти над какво мислиш, че си блъскам главата по цял ден, когато не те слушам да крачиш напред-назад или да се оплакваш от гадната храна или смърдящия кенеф, или...

— Не ми се прави сега на *добрия войник!* Вместо това *погледни нещата в очите и...*

От долния етаж долетя мъжки глас.

— Ей! Вие там горе! Идвам.

Ръсел ме погледна:

— Да не е решил да става доброволец?

— Не, по-скоро иска да иде в кенефа. Пак.

Ръсел все пак се отдръпна до насрещната стена. Аз заставах така, че да мога едновременно да държа под око стълбите и прозореца. Коженото ми яке бе метнато на стола, а пистолетът висеше на колана ми, така че целият свят да го вижда.

Продавачът се качи при нас. Бледен, все със същата черна четина по лицето и главата. Тениската му бе с френска рисунка на „Фантастичната четворка“^[1], а дънките му — все едно извадени от кофа за боклук. Носеше червени маратонки и намръщена физиономия.

— Е, къде е? — попита той.

— Кое къде е? — отвърна Ръсел.

— Не говоря на теб, каубой. Питам човека с кафето. Сделката си е сделка. Къде е?

— Нямам представа за какво говориш — отвърнах и метнах поглед към „Поща за вас“. Възрастният господин си седеше сам-самичък. — Не са те арестували.

— Но ме изпочупиха. Ти го чу. И го видя. Обещахте ми нещо, после всеки си трайка, така че идвам да си взема формуляра.

— Какъв формуляр?

— Формулярът за обезщетение. Ей, живеем в Америка. Това си е напълно законен бизнес. Чупи — купи. Вие го счупихте. Каубоят ми се закле, че ще ми даде формуляр за обезщетение. Никой обаче не ми дава нищо, така че идвам да си го търся.

— Обезщетение ли? — Яростта в гласа ми накара Ръсел да се отлепи от стената. — Искаш обезщетение? Мислиш, че ти дължим нещо? Че правителството... За един шибан телевизор!

— С дистанционно — уточни той.

— Дистанционно? И си дошъл да търсиш формуляр? За да те обезщетим за загубите, които си понесъл в интерес на националната сигурност? Да, това ще реши всички проблеми. Добрее, да видим дали имам формуляр за обезщетение.

Той кръстоса кльоцавите си ръце пред гърдите си и заяви:

— Да, за това става въпрос.

Бръкнах в джобовете на панталоните си.

— Тук няма нищо!

Пъхнах ръка в един от вътрешните джобове на якето си.

— Я, и тук няма!

Опипах и другия вътрешен джоб и открих сгънато парче хартия.

— Чакай малко! — Извадих листа на мъждивата светлина сред стотиците фалшиви филмови фантазии. — Я да видим какво има тук?

Разгънах листа с церемониална тържественост и видях фирменото лого в горния край:

„Поща за вас — искане за наемане на пощенска кутия“.

Метнах дяволит поглед към продавача:

— Май открих едно формулярче!

Ръката ми описа широка дъга и завря листа под носа му.

— Ех, мамка му! — изругах и вперих загрижените си очи в намръщаното му лице. — Май в бързината съм взел погрешна бланка.

Знаех, че ме наблюдава как се вирам в бланката с указания, празни редове и кутийки за поставяне на чавки.

— Дааа, май така е станало...

И тогава прозрях какво всъщност виждам.

— Моя грешка — прошепнах едва чуто.

— Моля? — обади се Ръсел. — Вик... *Братче*, добре ли си?

Вдигнах очи от бланката и погледнах продавача.

— Благодаря.

— А?

Ръсел ме гледаше, сякаш съм си изгубил ума.

— Ще ти пратим формуляра по пощата.

— А защо не ми го донесете? — попита продавачът. — Пощата вече не е онова, което беше.

— Защото утре няма да сме тук. Имаме почивен ден.

— Почивен ден ли? Вие наистина не сте добре. И това ми било държавни служители.

— Такива сме си. — Кимнах към Ръсел. — Колегата ми ще дойде с теб долу, за да запише адреса, на който да пратим формуляра. Ще ти даде и малък аванс.

— В брой ли? — погледна ме продавачът и метна поглед и на Ръсел. — Ами... Ами този аванс ще го пишете ли някъде, защото...

— Не се тревожи, ще е за наша сметка — уверих го.

— Добре, става. Разбрах — отвърна продавачът и тръгна надолу по стълбите.

Ръсел ме изглежда така, сякаш наистина ме мисли за пълна откачалка, но все пак последва момчето.

Аз тутакси натиснах бутона за бързо избиране на телефона.

Пет извънпявания. „Какво, по дяволите...“

— Да! — каза запъхтяно Зейн.

— Какво правите? Няма значение — казах аз. — Стягайте се. Имаме работа.

[1] Американски филм от 2006 г. на режисьора Тим Стори. — Б.пр. ↑

50.

Полунощ. Седмата поредна граница между деня и нощта, откакто сме на свобода.

Двамата със Зейн лежахме като командоси, притиснати към лекия склон зад паркинга и над канавката в близост до надземната линия на метрото. Гушихме се в сенките между стълбовете на осветлението. Под покрива на близката тухлена сграда светеше самотна гола крушка. Светлината изчезваше още преди да стигне бурените около канавката. От процепите между сградите проникваше уличното осветление на Джорджия Авеню.

Когато избягахме от Замъка, Зейн смяташе, че без лекарства ще издържим не повече от седем дни. Дори и с помощта на хапчетата, купени от Ню Йорк, тръпките, които ме побиваха, ми казваха, че не е далеч от истината.

„Натискай“, казах си, легнал на земята в студената нощ. Можехме да натиснем, можехме да се измъкнем. Можехме да овладеем положението. Понякога лудостта си има и предимства.

— Влаковете на метрото минават на интервал от тридесет и две минути — каза Зейн. — Значи имаме двадесет и една, преди поредният влак да изтрещи отгук и някой случаен пътник да ни забележи през прозореца.

Бе скрил бялата си коса под черна скиорска шапка с дупки за очите. Купи я от същия денонощен супермаркет, от който взехме и проклетите ръкавици.

Бели градинарски ръкавици. Огромни, от дебел плат, неудобни. Изглеждаха смешно дори и на ръцете на Зейн.

— Приличам на Мики Маус — оплака се той.

— Мики Маус е коварно мишле — прошепнах.

— Да, мен със сигурност ме прекара.

— Хейли каза, че в магазина имало само такива. Явно това е положението в истинския свят — вземаш каквото има.

— Дано само не се налага да вадя пистолет, че я загажихме.

Два тъмни силуета изникнаха иззад ъгъла на една сграда.

Ръсел и Ерик. Проснаха се до нас.

— Всичко е наред — прошепна Ръсел. — Не видяхме да има кабели за аларма. Няма и камери, също както каза. Може да имат инфрачервени лъчи или датчици за движение, но не ми се вярва, при положение че не са си направили труда да сложат обикновена аларма.

— Така е — съгласи се Ерик.

— Ще стане! — окуражих ги. — Мислете си за Уотъргейт. Тогава хората, които са направили удара, са се постарали всичко да изглежда като обикновена кражба с взлом.

— Я ми припомни какво им се е случило в крайна сметка? — обади се Зейн.

— Станали са кинозвезди.

— Но не са се бутали в осветена кутия от стъкло, разположена на една от най-оживените улици в град, който никога не заспива.

— Но пък ще ни е по-интересно — възразих. — Освен това сме по-добри.

Носехме си подсилени найлонови торби за боклук.

— Ерик, след като заобиколим сградата. Ръсел ще ти даде знак да отключиш. — Знаехме, че ще успее дори с простичките си самоделни инструменти. Все пак заповедта си е заповед. По-скоро се притеснявахме колко ще се забави и колко време ще остане под погледите на случайни минавачи. В края на краищата обаче всяка операция крие риск. — Когато влезем, знам в кой шкаф да ровим. Ръсел, ти почваш да разхвърляш, да вадиш чекмеджета, да хвърляш хартия по земята, да обръщаш...

— С две думи — да се забавлявам. Спокойно, знам как се тараш.

— Зейн, ти си отцепка. Мотай се по тротоара, все едно че се опитваш да хванеш такси.

Двата ни мобилни телефона поддържаха конферентна връзка с Хейли, която седеше зад волана на белия кадилак със запален двигател. Бе паркирала пред един супермаркет, осем пресечки по надолу по Джорджия Авеню. Кари седеше на предната седалка, готова за стрелба. Ако се проваляхме, ако ни хванеха, поне свидетелката ни щеше да се измъкне и да разкаже какво всъщност се е случило.

Три палеца с бели ръкавици се вдигнаха във въздуха.

— Тръгваме! — казах.

Втурнахме се покрай тухлената стена на сградата като плъхове с бели ръкавици. Надникнах зад ъгъла. По обрамченото с магазини и супермаркети Джорджия Авеню нямаше пешеходци. Нищо чудно, при положение че те не бяха много и през деня. Потокът от коли и в двете посоки бе секнал. Прозорците на големия магазин отсреща тъмнееха. Синият неонов надпис на „Койот“ бе угаснал, мъждукаше единствено рекламата на виетнамския ресторант.

Излязохме иззад ъгъла. Зейн се отдели от нас, за да заеме поста си на тротоара. Двамата с Ерик тръгнахме рамо до рамо и заоглеждахме остъклената фасада на „Поща за вас“, а Ръсел...

Ръсел изтича встрани от нас, сякаш следваше Зейн.

— Какво, по дяволите...

Преди да успее да довърши, Ръсел се извърна към нас и към „Поща за вас“. Беше облякъл дългото си кожено палто. Белите ръкавици вдигнаха яката на палтото около врата му. Ерик потръпваше до мен и чакаше сигнала на Ръсел, за да се захване с ключалката.

Ръсел си пое дълбоко дъх. Чух, че си мърмори:

— Онези от Уотъргейт са помияри.

Втурна се право срещу витрината на „Поща за вас“. Полите на палтото му се развяха зад него. Приближаваше се... по-близо, по-близо.

Ръсел скочи, извъртя се във въздуха и удари с гръб стъклената витрина. Белите ръкавици полетяха към затворените му очи, за да ги предпазят.

Тряс! Тялото му мина през стъклото. Той се строполи по гръб пред тезгяха, стъклата се посипаха по плочките на пода и по него.

— Майка му стара! — извика Зейн от тротоара.

Втурнах се през дупката. Стъклата захрущяха под обувките ми. Погледнах надолу.

Ръсел, с черно кожено палто, черни панталони, черни обувки, закопчан до горе, надянал ръкавици, лежеше на пода с разперени ръце, омекотили удара от падането.

— Ръсел! Ръсел, можеш ли...

— Божичко — изпъшка той и бавно се размърда, отвори очи. — На кино изглежда много по-лесно.

— Истинският живот боли. Добре ли си?

— Поне не съм по-зле от друг път.

Помогнах му да се изправи.

— Всичко стана за миг — обясни той. — Така намаляваме риска да ни забележат, докато отваряме ключалката. Освен това ченгетата надали ще повярват, че дребни крадци като нас са добри с шперца. Такива ги има само в Холивуд.

— Хайде стига дрънка, просто обърни всичко останало нагоре с краката.

— Ох. Добре.

Метнах се през тезгяха и когато се приземих от другата страна, хвърлих поглед към огромната дупка, зейнала във витрината...

Там Ерик послушно се опитваше да отключи с шперца.

— Ерик! Забрави тази заповед! Вече сме вътре! Помогни на Ръсел.

Зеленият шкаф. Управителят или бе накарал Триш да прибере папката от онзи ден, или сам бе свършил работата. Тъпчех онова, което ми се струваше ценно, в чувала, а другите документи пръсках из въздуха с божествено благоволение: „Да бъде дъжд от хартия!“ Ръсел пхна един портативен телевизор от бюрото на Триш в торбата си, нарина и няколкото парцалени кукли, които през миналото десетилетие бяха ценени от милиони нормални американци като кюлчета злато. Аз претършувах бюрото на управителя и внимателно свалях семейните му снимки, така че стъклата им да останат здрави „като по чудо“. Изхвърлих джунджуриите от чекмеджето му и сложих една монета с герба надолу. Набутах пет двадесетдоларови банкноти малко по-навътре. По прищявка на някакъв невероятен късмет, последвал неприятностите от обира, управителят щеше да открие, че очевидно крадците са пропуснали да вземат личните му пари, които е забравил, че има.

— Готови сме! — извиках. — Да вървим.

Изхвъркнахме от потрошената „Поца за вас“ Зейн хукна след нас към сенките и пътеката покрай железопътните релси...

Белият кадилак фучеше в нощта. Червените светлини на светофарите се сменяха със зелени. Стоповете на колите пред нас чезнеха в пресечките на предградията. Фаровете, летящи в другото платно на Джорджия Авеню, ни подминаваха като малка гара. Хейли караше, Кари седеше до нея, а Зейн допълваше тройката на предната

седалка. Аз се возех отзад, в средата. Вляво от мен Ерик преглеждаше откраднатите документи на светлината на фенерчето си.

**ПОЩА ЗА ВАС — ИСКАНЕ ЗА НАЕМАНЕ НА ПОЩЕНСКА
КУТИЯ**

Корпорация „Берлоу“ чинно бе попълнила всички данни. Включително мястото, където с тлъсти букви пишеше:

Съгласно разпоредбите на федералното законодателство, всички пощенски кутии или пощенски адреси, наети за целите на получаване на писма, пратки и т.н., доставяни от куриерски фирми или лично, могат да бъдат наемани само от физически или юридически лица, които са в състояние да предоставят постоянна адресна регистрация.

Постоянна адресна регистрация.

— Източно авеню, номер 709 — прочете Ръсел. — Апартамент 402. Вашингтон, окръг Колумбия.

Ерик разгърна една карта на коленете си, а аз хванах фенерчето.

— Близо сме — каза той. — Два километра на юг и километър на изток. На границата с Мериленд.

— Какви други документи има? — попита Зейн.

— Ксерокопие на чек, с който е платен годишният наем. Датата е отпреди... пет седмици.

— Чекът е на приносител — допълних аз. — Издаден е от банка в... Парктън, Мериленд.

— Това е забутано градче близо до океана, с два светофара в него — обади се Кари. — На половин ден път от Вашингтон.

— От чекове на приносител можеш да разбереш само коя е банката, но не и кой всъщност плаща — казах аз.

— Събраната информация май не си струваше кражба с взлом — забеляза Кари.

— Ще видим.

Погледнах картата и дадох на Хейли наставления как да стигнем до постоянната адресна регистрация на корпорация „Берлоу“, от която сестра Смърт бе получила мобилния си телефон.

Бялата кола се плъзна в нощта.

— Тук ми изглежда познато — каза Кари.

— Нормално — казах. От двете ни страни, покрай широкото платно, се редяха къщи. — Работила си извън щабквартирата на Лангли във Вирджиния, но всичко навътре от околоръстното, без значение дали е Мериленд, или Вирджиния, си е един голям град. Това, че Лангли е извън околоръстното, е просто опит на Белия дом да скрие кирливите си ризи.

— Не е това — възрази тя. — Завий сега вляво!

Ерик се размърда на седалката до мен, но аз стиснах ръката му и казах на Хейли:

— Завий.

Белият кадилак взе остър завой и се насочи към добре осветен пътен възел, на който се събираха пет платна от различни посоки, а имаше и надлез за камиони.

— Спирката на метрото — прошепна Кари.

— „Поща за вас“ е на няколко крачки от друга спирка на метрото — казах. — Ако човек планира добре операцията си, е логично да...

— Карай натам — прекъсна ме Кари.

Хейли я послуша, откри Източно авеню след една пресечка, направи ляв завой и пое в същата посока, в която вървахме преди първия ляв завой, подсказан от Кари.

— Приближаваме се — каза Зейн от предната седалка. — Най-много още две пресечки.

— Паркирай тук — нареди отново Кари.

Хейли набута кадилака на едно празно място зад някакъв джип.

— Ти ли поемаш нещата оттук нататък? — попитах Кари.

— Май е прекалено късно за това — отвърна тя. — Но не мога ли поне да проведе една бърза разузнавателна акция?

— Давай. — Усмяхнах се, но тя не ме видя от предната седалка.

— Ще направим две влюбени двойки — каза Кари.

Ерик изгаси осветлението в купето, а Хейли отвори вратата си.

Зейн се измъкна от предната врата и Кари го последва.

Ние с Ръсел също излязохме от колата, но той само се премести отпред, зад волана. Двете жени, Зейн и аз се събрахме пред предната броня. Плъзнах ръка около талията на Кари.

— А... — каза Зейн.

— Няма проблем — обади се Кари и аз изгледах многозначително Хейли, а тя поклати неодобрително глава. — Вие ще се движите зад нас, ще ни прикривате и ще ни държите изкъсо, точно както пише в дебелите книги.

Зейн прегърна Хейли през раменете с лявата си ръка. Така оставяше ръцете ѝ свободни, а и неговата десница всеки миг можеше да грабне пистолета. Моята дясна ръка също бе свободна и макар с лявата да пречех на Кари да се движи свободно, пистолетът ѝ и без това бе празен, така че на кой му пука. Според дебелите книги можех да я направлявам и да я избутам встрани от опасността, ако се наложи. Притисках я до себе си, усещах ребрата ѝ под дланта си.

Тръгнахме като две влюбени двойки на път за къщи — една пред друга, като впряг коне пред карета. Нищо наоколо не помръдваше. Тихо. Спокойно. Сенките ни се плъзгаха по тротоарите, където не се виждаха нито кучешки изпражнения, нито пък кървави петна.

Часът на влюбените. Улици, окъпани в изкуствена светлина. Навсякъде из града барманите се сбогуваха с последните си клиенти, които си тръгваха с някого, за когото се надяваха, че и на сутринта ще им е толкова скъп, или сами — с надеждата по-бързо да забравят тази вечер. Няколко заведения все още светеха като последен пристан за сомнамбули и таксиджии. Телевизорите в къщите и ниските жилищни блокове наоколо бяха тъмни, дори и без дупка в екрана и две кръстосани ленти върху него. Някакво невидимо псе изляя два пъти, но някак си не звучеше искрено.

Вървахме в тази погранична територия, където се пресичаха толкова много пътища. Не можеше да се каже, че вървим във вчерашния ден, и със сигурност не бяхме навлезли в утрешния, така че трябваше да сме днес. Улицата не изглеждаше като от пощенска картичка, но не бе и някакво клиширано предградие. Наблизо имаше спирка на метрото и еднофамилни къщи с покрити веранди и широки морави. Отляво бе Мериленд, отдясно — окръг Колумбия. Пред нас се простираха две пресечки на един от най-централните квартали със

сладоледен салон, магазинче за видеокасети под наем, магазини за дрехи, шивашко ателие, очен лекар и училище за йога. На един почти празен паркинг доловихме миризма на марихуана. Другите миризми — на бетон, изстинал асфалт и коли — ни следваха непрестанно, докато се разхождахме по Източно авеню и гледахме номерата на сградите.

— Трябва да е ей там, от лявата страна — прошепнах.

Там беше — пететажна сграда, подобна на огромен сандък от сив бетон, кацнала на един ъгъл над два пресичащи се тротоара.

— Мамка му! — прошепна Кари, когато приближихме. Притисках топлото й тяло, уханието на косата й изпълваше гърдите ми с всяко вдишване. — Мамка му, мамка му, *мамка му!*

— Пресичаме.

Кари поведе. Застанахме на отсрещния тротоар, точно срещу входа.

— Мамка му! — повтори отново тя и поехме по страничната улица.

Не откъсвах очи от сградата. Минахме покрай входа, покрай оградата със заключена порта, покрай паркинга зад нея, на който дремеха четири коли и два микробуса без каквито и да било надписи или отличителни знаци. Отминахме и следващата сграда — триетажна постройка от жълти тухли, която се обитаваше от адвокатска кантора и застрахователна компания, или поне така гласяха табелките на входа. В края на пресечката се мърдеше голям магазин на име „Ауейк“. Витрините му бяха декорирани с таитянски статуи с издължени лица в компанията на един каменен Буда и две кимона.

— Спукана ни е работата — заключи Кари и ни поведе обратно към белия кадилак. — Да се разкараме оттук.

Ръсел подкара. Хейли и Ерик бяха на предната седалка до него.

— Това място е от нашите — каза Кари, настанена отзад между мен и Зейн. — Секретно е. Не фигурира в никакви регистри или справки.

— Кой сте вие? — попита Зейн, макар всички да се досещахме за същността на отговора.

— Аз не съм в отдела по сигурността, не съм дори в оперативен отдел. Числя се към екип, който действа по улиците. Част сме от отдела за специални акции. Това е полувоенно формирование на Управлението със задача...

— Управлението вече не използва ли специалните части? — прекъсна я Зейн: навремето бе служил в тях.

— Използва ги, но вече си има и собствени войници. Аз и няколко други жени никога не сме били пращани например в Афганистан, за да подготвим почвата за военните, но в градски условия нямаме равни. Работим с армейските отряди „Делта“^[1]. Ние сме модерните ниндзи. Групи от по трима, въоръжени с всичко, което ни трябва, и...

— Чакай малко — прекъсна я Ръсел. — Съкращението на отдела ви е ОСА, така ли? Гледай ти каква си осичка!

— Не ми пука какви бюрократични етикети ми слагат — отвърна Кари. — След единадесети септември всичко се обърна надолу с главата. Войните зад океана, мироопазващите операции, борбата с тероризма, сините каски на ООН, съвместни секретни операции със съюзници, вътрешни схватки за по-голям бюджет и надмощие, новият департамент за вътрешна сигурност, драпането на всяка федерална служба да си създаде собствено звено за борба с тероризма, за да има с какво да се пъчи... Всичко е толкова хлъзгаво и засекретено, че надали някой въобще има понятие какво точно прави.

— Но сградата, която току-що видяхме, ти е позната, така ли? — попита Зейн.

— Наша е — отвърна Кари. — На ОСА. Държим няколко офиса на петия етаж. Това е, така да се каже, полева база — далеч от любопитни погледи, но достатъчно близо до главното управление. Вършим си бюрократичната работа, без да съществуваме реално. Идвала съм тук само веднъж. Има различни паравани — лекарски кабинет и офис на консултантска фирма, които да обяснят потока от хора, в случай че някой се интересува какво става. Но никой никога не е питал. Хората си живеят в собствените си светове и мислят, че Вашингтон винаги играе по правилата.

— Това означава — продължи тя, — че вашата сестра Смърт... е била с *две прикрития*. Трябваше да се сетя още щом ми показахте адреса, но... Постоянният адрес на регистрация на корпорацията не на Източно авеню в окръг Колумбия, което всъщност е едната страна на сградата. *Двойното прикритие* е, че ОСА използва Адел Авеню, чийто адрес е в Мериленд, но де факто сградата е една и съща. Ще е голямо

съвпадение двете организации да се намират в една и съща сграда и да не са свързани.

— *Двойното прикритие* е грешка, която ни учат да избягваме — обади се Хейли.

— В такъв случай или някой не е внимавал в шпионското училище — допълни Ръсел, — или на някой не му е пукало.

— Само че — каза Кари — нещо не се връзва. Да речем, че цялата тази каша се обяснява по един от двата начина, които според вас са възможни — предатели, шпионска група, скрила се сред нашите шпиони. Защо ще пращат сестра Смърт да убива психоаналитика ви в Мейн? Това е Вашингтон. Тук не убиват проблемите си, а просто ги повишават. Дават им отговорна работа, която в крайна сметка ще ги зарови. Оставят ги без пари. Спретват им публичен скандал.

— Добре, да речем, все пак убиваш някого, някой нещастник от екипа ти, който играе двойна игра, но не можеш да го докажеш, а и не си в състояние да го вербуваш отново и да го върнеш при врага като свой шпионин — продължи тя. — Правиш го там, където можеш да контролираш събитията. Боклукчийски камион блъска колата му на паркинга пред Белия дом. Или пък въоръжен грабеж с убийство пред пощата. Сърдечен удар у дома, когато няма кой да помогне. Самоубийство на яхтата в Чесапийк, гарнирано с бърза кремация, преди да са успели да уредят аутопсия.

— А може би някой си представя контролирането на събитията като убийство в никому неизвестна секретна психиатрия в Мейн — забелязах аз. — В случая определено не става въпрос за терористична група от сорта на Ал Кайда или пък южноамериканските картели, или Северна Корея или Куба, или който и да е друг, освен нас самите.

— Кой сме ние? — Кари поклати невярващо глава. — Вашият доктор Фридман вече е бил звезда и кариерата му е продължавала да върви нагоре. Дори ако Управлението е решило да организира убийство на собствена територия, което по принцип е почти немислимо, цялата история звучи... прекалено наивно и опасно от политическа гледна точка. В крайна сметка хората, които управляват държавата ни, не са тъпи.

— Е, това поне е успокоително — обади се Ръсел.

— Дори операцията да е нещо от рода на Иран — контри — продължи Кари, — никога няма да успееш да си осигуриш подкрепата

на достатъчно бюрократи за убийството на човек като доктор Фридман. Просто не можеш да ги убедиш, че няма да ги изритат. Пък и няма причина за убийството на такава звезда като него.

— Или поне на нас не ни е известна — каза Хейли.

— Той беше психиатър, за Бога — настоя Кари. — Единствените хора, които са се притеснявали от него, са...

— Откачалки като нас — намесих се. — Така че ставаме все по-съмнителни.

— Какво значение има вече? — попита Ерик.

— Ерик е прав — каза Зейн. Движихме се надолу по Шестнадесета улица, без определена посока. Насочихме се право към Белия дом. Белият дом, в който никой от нас не бе ходил, в който доктор Фридман така и нямаше да изгрее. — Няма значение. Направили сме каквото сме направили, работата е там, че все повече мирише на убийство, поръчано от Управлението.

— От кого по-точно? — не мирясваше Кари.

— Ако единадесети септември докажа нещо — обадих се отново, — то е, че лявата ръка на тайните ни служби често няма представа какво точно прави дясната. Понякога дори се бият помежду си.

— Все пак не мога да повярвам в теорията ви за двойните агенти и подмолната борба — отвърна Кари. — Такива неща просто не се случват.

— Напротив, случвали са се — възразих.

— Сега времената са различни — каза Кари.

— А, ясно.

Изкачихме се по една височина и светлините на Вашингтон блеснаха в стъклото ни. На двадесет пресечки надолу се издигаше бялата мраморна сграда, в която спи президентът.

— Нищо не се е променило — казах. — Не можем вечно да бягаме, но не можем и да влезем там. Ние сме група ненормалници, избягали от лудницата и издирвани за убийството на психиатъра си, а вече и за отвличане и нападение над държавни служители.

— Както и за кражба — допълни Ръсел. — С взлом.

— Не оставихме отпечатъци — успокои го Ерик. — Носехме ръкавици.

— Имаме нужда от повече разузнавателна информация, за да успеем да убедим някой, на когото му пука, в правотата си — казах аз.

— Какво имаш предвид? — попита Кари.

[1] Едно от двете американски въоръжени формирования, натоварено със задачата да провежда антитерористични операции извън САЩ. Създадено през 1977 г. от полковник Чарлз Бекуит като отговор на многобройните терористични инциденти през 70-те години. — Б.пр. ↑

51.

Следващият ден. Вторник. Ден осми от операцията ни. Точно по обяд.

Ръсел ме следваше на три крачки по тротоара покрай сивата сграда на ОСА, полите на черното му палто се развяваха зад него. По време на разузнаването на пръв поглед обикновената сграда към девет и петнадесет бе облякъл униформата си на куриер и носеше тубус. За удара ни по пладне обаче си смени дрехите.

— Не искам да умирам в кафяво — така каза.

Стигнахме до главния вход.

От другия край на сградата Ерик вървеше към страничната врата. Очилата и тантурестата фигура му придаваха вид на компютърджия. Беше успял да изработи шперц от детска електрическа играчка и сега го криеше под якето си заедно със заредения валтер на сестра Смърт.

На десет крачки зад Ерик вървеше двойка, която приличаше на баща и дъщеря. Дъщерята току-що бе боядисала косата си кафява. Белокосият баща носеше черна плетена шапка.

Двамата с Ерик бяхме сверили часовниците си и по този начин действахме едновременно и давахме темпо на хората зад нас. Те пък не ни изпускаха от поглед и оглеждаха всичко наоколо.

Бутнах вратата на главния вход и пуснах един мъж с черно кожено палто и *празни ръце* да мине покрай мен в мига, в който един компютърджия отвори страничната врата на сградата и пусна баща и дъщеря да влязат вътре. „Таткото“ огледа коридорите, а „дъщерята“ провери стълбището.

Вътре изглеждаше също както на разузнавателните снимки, направени сутринта от Ръсел и проявени за един час.

Двамата с него бавно се заизкачвахме по нашето стълбище. „Не пристигай задъхан“. Миришеше на бетон, препарат за почистване на килими и на тайно изпушени в тоалетните цигари.

Четвъртият етаж. Отворих вратата от стълбището: коридор, затворени врати на офиси... *чисто*.

Екипът на Ерик долетя от другата страна на коридора, сякаш понесен на вълните на радиостанция с танцувална музика, която измъчваше невидими служители по работните им места. Някъде иззвъня телефон. Престана.

Срещнахме се пред масивна кафява врата в слънчевия, пълен с офиси коридор.

Нашата врата — с номер 402 и единствена с ключалка, от тези, които слагат по държавните учреждения.

„Кембъл 21/25“, точно както бе предположил Ерик и както бяха потвърдили разузнавателните снимки на Ръсел. Офисите на горния етаж бяха оборудвани със същите ключалки, „Кембъл 21/25“ е само една степен по-несигурна от ключалките, които пазят оръжията за масово поразяване.

Брюнетката Кари измъкна от левия ръкав на якето си плексигласова пластина — бяхме я купили от една железария. На десния ѝ хълбок висеше зареден глок, отмъкнат от бившите ѝ колеги.

Ерик извади измайсторения в хотелската стая шперц.

Зейн измъкна пистолета си и го насочи към тавана, готов да стреля по всичко, което мръдне.

Аз приготвих електрошоковия пистолет и прошепнах в мобилния си телефон:

— Готови сме.

На другия край на линията бе Хейли — с неохота се съгласи да подсигурява пътя за отстъпление, защото според нея Кари трябваше да дойде с нас. „Каква полза от свидетеля ни, ако не види какво точно правим?“

— Чисто е — отвърна тя от белия кадилак, паркиран с работещ двигател до близката църква.

Понякога животът се свежда до една врата. До парче кафяво дърво, от което няма *връщане назад*.

Това парче дърво. Тази врата. С модерната ѝ ключалка, която подсказваше, че сме се изправили срещу по-силни от нас, срещу стражите, които ни бяха създали, притаили се в сенките. Срещу Чичо Сам.

Той имаше всичко. Очила за нощно виждане. Сателитни системи за наблюдение от космоса. Скенери с инфрачервени лъчи, които „виждат“ през стени. Сгради, натъпкани с компютри, способни да

смятат по-бързо от куршум. Самолети „Стелт“ с умни бомби за нанасяне на въздушни удари с хирургическа точност. Бронежилетки и огнехвъргачки. Милиарди долари в тайни банкови сметки. Отряди ОСА, въоръжени с автомати със заглушител. Черни хеликоптери. Имаше дори шибана атомна бомба.

И всичко това — от другата страна на вратата.

Ние имахме няколко крадени пистолета, бял кадилак, отмъкнат от мъртвец, и побъркани глави.

Издърпах една светлинно звукова граната изпод якето си и натиснах дръжката ѝ надолу. Ерик издърпа предпазителя, за да не ми се налага да пускам електрошоковия пистолет, ако трябва да я използвам. Пусна предпазителя в джоба на ризата ми с надеждата, че ще го използваме, за да обезвредим светлинно звуковата граната, *когато всичко приключи успешно.*

Обърнахме очи към Ръсел.

Той стоеше неподвижно. Сложил слънчевите си очила. Закопчал коженото си палто. Отпуснал ръце. В дясната стискаше пистолета на Кари, обезопасен със заглушител. Оръжието приличаше на абаносов самурайски меч.

Хрумна ми, че днешният ден не е добър за самоубийства.

Предпазителят на пистолета в ръката на Ръсел изщрака.

Ерик напъха наточеното острие на джаджата си в ключалката.

Кари провря плексигласовата пластина в процепа между вратата и касата и напъна резето на бравата.

Инструментът на Ерик завибрира в ключалката. Кари натисна с пластината и резето се прибра в дупката, отворена от Ерик. Той изтегли шперца и завъртя топката на бравата. Натисна.

Кари се отдръпна от вратата и насочи пистолет към единия ъгъл на стаята.

Вратата се отвори навътре и Ерик насочи своя валтер към другия ъгъл. Ръсел се втурна в стаята и заглушителят на пистолета му я обходи като трето око.

Зейн нахълта след Ръсел и покри фланга.

Аз заставах отляво и обезопасих другата страна с електрошоковия си пистолет.

Всички замръзнахме до момента, в който Ръсел прошепна:

— Мамка му!

— Какво става? — изсъска Кари от коридора.

— Влизайте! — прошепнах.

Ерик се блъсна в касата на вратата, но успя да се провери преди Кари. Тя вдигна пистолета си, така че никой от нас да не е на мушката ѝ, и също се присъедини към нас. Ококори се от учудване.

Всички се бяхме ококорили.

Празна стая. Голи стени. Гол под, покрит с бял теракот. Гол таван, като не броим стандартното флуоресцентно осветление. Един-единствен шкаф, зейнал празен.

— Затворете вратата — наредих.

Зейн затвори и изщракването на бравата проехтя в празното помещение.

Няма пленници. Няма разпити. Няма доказателства. Няма следи.

— Това трябва да е мястото! — обади се Ръсел: търсеше истината зад привидното.

— Точно.

С присъщата си предпазливост Ерик постави обратно предпазителя на светлинно звуковата граната в ръката ми.

Аз я върнах в якето и взех телефона.

— Готова ли си?

Хейли отвърна, че всичко е наред и че още е на позиция и в безопасност.

Зейн обходи голите стени на шкафа с лъча на фенерчето. Отвори и другата врата и белотата на мивката зад нея едва не го заслепи.

Кари прокара пръст по перваза на прозореца.

— Няма прах.

— Не ви ли мирише на нещо? — попитах и всички задушиха въздуха. — На препарат за чистене. Вижте стените — по-бели от сняг. Обзалагам се, че няма да открием нито един отпечатък или материал за ДНК тест.

— Дайте ми да застрелям някого! — изсъска Ръсел и се завъртя из стаята.

— Не мога — отвърнах. — Тук вече не е *там*.

— Хъм — каза Зейн, докато се приличаше на слънчевата светлина, проникваща през щорите на прозорците. — На някой хрумна ли му, че единственото нещо в стаята сме ние?

— Мамка му! — изруга отново Ръсел и насочи пистолета си към затворената врата.

— Шшшт — казах аз. — Тихо.

Затворих очи. Чух тишината на празното помещение. През плътната врата не долиташе звукът на радиото от коридора. Не се чуваше и шумът от движението долу по улицата. Нямах и помен от дрънчене на звънец от близкото училище. Не се чуваше детска глъчка от ученици по двора. Из въздуха не хвърчаха пращинки, осветени от слънчевите лъчи през щорите.

Отворих очи.

Забелязах надписа с червен маркер по белите теракотени плочки на пода.

Пет букви. Една дума.

Бягай!

52.

— Идеята е просто ужасна — каза Ръсел вечерта, докато се влачехме през гората.

— За съжаление е последната ми идея — отвърнах. Обувките ми се хлъзгаха по мокрите листа.

— Точно от това се опасявам — продължи Ръсел. — В тези времена подобен човек трябва да е оборудван с всички технологии, да има бодигардове, подкрепления, всички екстри.

— Може вече да не живее тук — отбеляза Хейли. — Може да не си е вкъщи.

Ерик не каза нищо. Продължихме през тъмната гора.

— Някой трябваше да остане при колата — обади се Кари.

— Не — възразих аз. — Трябва да сме заедно.

Налучквахме пътя си през нощния горски мрак.

Вашингтон, окръг Колумбия е пълен с гори. Най-голямата влиза в града като рог на полумесец, разполовена от шосето „Рок Крийк Паркуей“. По него богатите от северозападните квартали проникват до замъците на парите от стъкло и метал, обрамчили улица „Кей“, както и до каменните постройки на бюрократите, прострели се по Пенсилвания Авеню чак до снежнобелия купол на Капитолия. Въпреки че горската ивица между Рок Крийк Паркуей и жилищните сгради на места с не по-широка от пет пресечки, дърветата се простират с километри и са любимо място на спортуващи за здраве, ездачи, дръзки любовници, велосипедисти, елени, койоти и доста убийци.

Гората всъщност надали заслужаваше това название. Бе по-скоро горичка или парк, или долчинка, обрасла с дървета, чийто естетически вид струваше повече, отколкото усилията по отреждането ѝ за строителство. В интерес на истината, въпросната горичка дори не бе във Вашингтон, окръг Колумбия, а в Мериленд. Точно до границата се простираше шикозният квартал Бетезда, но ние не бяхме там, а в негово предградие, строено по време на Корейската война и оградено с ниска каменна стена. Предградието имаше име, сякаш извадено от

английски викториански роман, както и четири неохранявани входа, от които се стигаше до шахматно подредени огромни къщи.

Белият ни кадилак влезе през главния вход в осем и трийсет и пет вечерта. Караше Зейн, а аз му давах наставления от предната седалка. Минахме покрай окъпани в светлина къщи, в които най-вероятно мама и татко тъкмо се бяха прибрали от огромните си топли офиси, за да вечерят претоплено ядене на огромна маса с излъскан до блясък стъклен плот, за да чуят пошляпването на босите крачета на сънливите Сара и Бен от горния етаж, за да гушнат топлите им телца, облечени в пижамки, за да ги целунат за лека нощ и да ги пратят отново в леглата покрай обемистите чанти на мама и татко, пълни с важна работа, която със сигурност ще разреши всички световни проблеми.

— Нямахше да е зле да знаем адреса — измърмори Зейн.

— Забрави — отвърнах аз. — Стигането до къщата е като състезание по спортно ориентиране. Тя е доста забутана. Всъщност е нещо като бунгало. Прилича на портиерска къщурка, на помещение за слугите, нищо особено.

— В този квартал „нищо особено“ е поне милион долара — изкоментира Хейли. — Просто не знам как си го е позволил със заплатата от Чичо Сам.

— Отначало го е държал под наем години наред — обясних по спомени от празненството по случай произвеждането ми в агент, проведено в тесен кръг от кардинали и свещеници от Управлението, събрани на червено вино и сирене. — Когато наемодателят му изкарал целият си имот за продан, теглил заем и го купил. Изработил си сложна схема за издължаване и в момента отдава под наем цялото имущество само и само за да продължи да живее в бунгалото.

— Тази горичка е единствената в целия квартал — продължих, докато минавахме покрай китка дървета от лявата ни страна. — Трябва да е тук.

Оставихме блестящия от чистота кадилак под една лампа до покрит плувен басейн, огледахме осветените прозорци на близките къщи и като не видяхме никого, се шумгнахме сред дърветата.

Студената влажна горичка ни погълна. Виждахме на не повече от два метра във всяка посока и то благодарение на отблясъците на уличното осветление, отразени в небето. Кората на близките дървета бе

съвсем малко по-светлосива от лицата ни. Подритвахме камъни, настъпвахме съчки. Пролетта официално бе настъпила, но нощта явно пазеше тази официална новина в тайна. Голите стъбла на дърветата се притискаха в нас като тълпа на рок концерт или опечалени на погребение. Клоните драскаха бузи, чела, закачаха дрехи. Обади се бухал. Кой знае дали ни бе забелязал, или се занимаваше със собствени дела. Планът ни да вървим по права линия се натъкна на гъст храсталак с преплетени клони, който упорито отказа да отстъпи. Наложихме са да заобиколим по едва дол чинка.

— Вижте! — обади се Ръсел и посочи нещо вдясно.

Взрях се в гъсталака и видях бунгалото под висок стълб с лампа. И зелена морава, а в нея — бяла триетажна къща.

— Това ли е? — попита Зейн.

— Според мен да — отвърнах.

— Ако бъркаш... — прошепна Зейн.

— Бърка или не — каза Ръсел, — не сме добре.

Уверихме се, че никой не е изкълчил глезен и не се е изгубил. Разгърнахме се и напреднахме към края на горичката. Изчакахме двамайсет минути.

— Свети — прошепна Зейн. — Завесите са пуснати, така че не се вижда кой е вътре.

— Като че ли няма никой — обади се Ръсел. — Само луди като нас могат да се мотаят нощем в този студ. Е, не си въобразявам, че ако има снайперисти, ще ги забележим. Освен това не е изключено да има охрана в кола, паркирана зад голямата къща.

— Можехме да дойдем с колата — измърмори Зейн.

— По-добре, че не го направихме — каза Кари. — Можеше и да не стигнем дотук.

— От нас до къщата има петдесет метра гола поляна — изсумтя Ръсел.

— Точно.

— Ерик? — попитах.

— Възможно е да има фотоклетки, отчитащи движение. Бунгалото може да се пази с мрежа от инфрачервени лъчи. Може да има алармена система, директна връзка с охрана...

— Или пък куче — допълни Хейли.

— Майната му — прекъсна ги Ръсел. — Тръгваме ли, или ще седим тук цяла нощ?

— Тръгвайте спокойно, сякаш светът е ваш — казах и ги поведох към бунгалото.

Разгърнахме се — шестима души, излезли от гората и тръгнали през моравата към добре осветено бунгало. Вървахме бавно. Не се криехме от нищо.

Не ни пронизаха куршуми. Не чухме лай на автомати. Не видяхме сигнални ракети. Не ни осветиха прожектори. Отникъде не се втурнаха разярени немски овчарки.

Стигнахме до верандата.

Кари почука на вратата. Стоях от лявата ѝ страна. Останалите бяха наредени зад гърба ни. Кари отново почука.

Вратата на бунгалото се отвори и той застана насреща ни. Държеше дясната си ръка зад гърба, скрита от полуотворената врата. Лампите зад него, както и светлината от високия стълб над главите ни, блещукаха по побелялата му оредяла коса. Очите му се спряха на Кари.

Премигна, после видя и мен и усмивката му изтля.

Не изгубих нито миг:

— Моля те, недей! Не вади оръжие и не натискай алармата, ако дясната ти ръка е на копчето. Моля те, недей. Дай ни, дай ми поне един шанс.

Погледът му ни обходи, после се върна на Кари.

— Агент Руд?

— Да, сър.

— Моля те, каквото и да си намислил, *сър*, не го прави — казах. — Сега ще помръдна.

Измъкнах дясната си ръка иззад бедрото и му показах какво държа.

— Електрошоков пистолет — обясних. — Две дула, едно над друго, заредени със стрелички. Според Кари, тоест агент Руд, невротоксините могат да повалят човек за десет секунди. Не си в безсъзнание, но поне половин час те няма никакъв, а ние може би не разполагаме с толкова време.

— Наистина ли? — попита той.

Ръката му остана зад вратата, така че да не мога да я виждам.

— На колана си имам пистолет, сър — обади се Кари. — Вьоръжена съм. Не идвам като пленница, а по своя воля. Тези хора не представляват заплаха.

— Наистина ли?

— Директор Ланг... — почнах аз.

— Заместник-директор — поправи ме той. — Освен това длъжността ми е секретна. Какво...

— Сър — казах, — можеш да ме смъмриш след минута. Сега обаче искам да ти кажа, че си в безопасност, но идваме със сериозни намерения. Ако бяхме дошли да те убием, нямаше да стискам електрошоков пистолет и досега вече нямаше да усещаш онова, което стискаш в дясната си ръка.

— Хм.

— Нека караме поред, става ли? Но трябва да напредваме. Как ще го направим зависи от теб.

— Какво ще кажете да се върнем малко назад? — попита той.

— Ако си в състояние да го направиш, ние сме готови.

Усмивката се върна на лицето му.

— Може да помислим и за нещо друго.

— Може да ни поканиш да влезем.

— Много е разхвърляно — отвърна той. — Освен това ще е тесничко... и за шестима ви.

— Няма проблем.

— Да, и аз така чух.

Усмивнах се на свой ред, но бързо изтрих усмивката от устните си.

— Показахме, че ти имаме доверие — продължих. — Както виждаш, нося електрошоков пистолет. Освен това никой не натисна спусъка, когато отвори вратата. Сега е твой ред. Мисля, че така е справедливо.

— Справедливо ли? — Ланг се намръщи. — Това ми прилича на преговори. Не мисля да преговаряме.

— За съжаление невинаги получаваме онова, което искаме. Какво държиш? Оръжие? Бутон за алармата? Сандвич с шунка?

— Това ли ме питаш?

— В момента и двамата играем на нещо повече от въпроси и отговори. — Изгледах го твърдо и отказах да се подчиня на опитите му

да ме контролира.

Ланг повдигна рамене.

— Държа „Колт 45 автоматик“. Прекрасно оръжие с куршум за всеки от вас.

— Няма да се получи — обади се Ръсел иззад гърба ми.

Ланг се втренчи в лудия самурай с дълго черно кожено палто и каза:

— Вярвам ти. Ти беше... Съжалявам, но не помня имената на всички ви.

— Добре — продължи Ланг, — сега... бавно ще се обърна надясно, без да крия тялото си зад вратата. Ще оставя пистолета на масата. Ще отида до отсрещната стена, където няма нищо друго, освен кухненската мивка. Ще преброя до десет и ще се обърна с очи към вас и с празни ръце. Всички можете да влезете. Можете да ме застреляте в гръб или да не го направите, но ако ще стреляте, използвайте истински куршуми, а не някакви си стрелички.

Това каза. И го направи.

Когато се обърна, видя всички ни в къщата си. Вратата бе затворена.

— Е — каза Ланг и изгледа как Зейн взема пистолета му. — Агент Руд, радвам се да те видя. Първо да попитам добре ли си?

— Да, сър. Аз...

— Знаеш ли къде си? Всъщност по-важно е къде беше, откакто обезвредиха екипа ти. Между другото, колегите ти са добре, но се тревожихме за теб. Изглеждаш така, сякаш са те телепортирали в Швеция.

Сините му очи продължиха да я гледат топло, но не изпускаха и нас — влезлите в помещението, приютило кухня, трапезария и хол зад дебелите дървени стени на бунгалото.

— Стокхолмският синдром — обясних на Кари. — Притеснява се, че си изгубила волята и разума си и си преминала в лагера на похитителите.

— Това е вид лудост — добави Ерик.

— Няма начин — обади се Ръсел и отвори вратата към спалнята на Ланг, за да я огледа. — Стокхолм е друга история.

— Не се притеснявайте, разгледайте навсякъде — каза Ланг на самурая, спрял пред спалнята му.

— Виж какво — каза Зейн, — тук сме само шпиони. Не искаме да ни сервираш някаква изненада... И между другото, господин заместник-директор, не се придвижвай така *дискретно* към компютъра си.

Ланг замръзна. Усмихна се.

— Можете да ми викате Джон.

— Добре, *Джон*... — продължи Зейн и махна на Ланг да се приближи към мен. После посочи компютъра и кимна към техническия ни гений. — Ерик, провери го.

— И още нещо, Джон — добави Зейн. — Винаги ли отваряш вратата с пистолет в ръка?

— А ти с какво искаш да я отварям в тези смутни времена? — попита Ланг.

— Къде ти е охраната? — не миряса Зейн.

— Имаш предвид, освен чистото ми сърце и колта ли?

— Много добре разбираш какво искаме да знаем.

Ланг поклати глава.

— Доста доклади изчетох за пас тази седмица, но съм сигурен, че никой не разбира какво точно искате да знаете.

Зейн не го остави да се измъкне:

— Защо няма никой отвън? Къде ти е охраната?

— Аз съм бивш оперативен агент. Видял съм всичко. От бодигардове и охрана направо ми се гади. Имам чувството, че са пуснали хрътки по петите ми. Настоявам да ме освободят от присъствието си през по-голямата част от времето. Освен това всеки агент, до който може да се докопа Управлението, в момента търчи нагоре-надолу по Източното крайбрежие. Вас търсят. Каква ирония, че ви намерих просто като си седя у дома.

Ерик първо погали с очи, а после с пръсти компютъра на масата и попита:

— Има ли камери? Технически контрамерки? Аларми?

— Имам аларми на вратата и прозорците, вързани с отдела по сигурността и местните ченгета. Имам и фотоклетки за движение в тази стая, но трябва да ги включа. Паникбутон на стената до леглото, както и един тук, до кожения фотьойл.

Познавах го достатъчно добре и попитах:

— А какво няма да открием?

— Браво, Виктор — отвърна той, а очите му продължиха да опипват и преценяват Кари. — Може да не откриете бутона под бюрото с компютъра. Веднъж случайно го натиснах и след две минути... Да видим дали ще успеем да избегнем посещение от тъпла въоръжени агенти.

— Да видим — отвърнах. — Друго?

— Ще откриете дистанционното, с което си пускам нощната лампа, ако имам такава. Но нямам. Включвам си я нормално.

— Знаеш, че ще открием всичко друго — казах му.

— Успех. — Ланг ми се усмихна.

Човекът, който ме бе открил за Управлението, директорът, който тук, в скромния си дом, бе домакин на церемонията по произвеждането ми в конспириран шпионин, с толкова блясък, колкото позволяваше секретността, кардиналът на разузнавателната катедрала, който цепеше шперплатови прегради с брадва и ръководеше разпита в деня на втория ми опит за самоубийство, човекът, за когото Кари спомена, че бил поел някаква директорска длъжност в новата система за държавна сигурност, този побелял, фин, но силен мъж на име Джон Ланг, вдигна ръце, за да го претърсим в собственото му дървено бунгало.

„Хитро“, помислих си. Не чакаше да го помолим или да му наредим какво да прави. Изпълняваше неизречени заповеди. Работеше, за да спечели доверието ни. Прелъстяваше ни с помощта си. Докато...

Той улови лекото поклащане на главата ми. Знаеше, че знам. Знаеше, че знам, че знае.

„Впримчени сме в порочния кръг на онова, което знаем — помислих си, докато Зейн опипваше шпионина, с когото бяха почти връстници. — Впримчени сме в постоянна гонитба в кръг *докато*...“

Срещнах Ланг на един семинар по бойното изкуство багуа^[1] недалеч от това бунгало. Подобно на тай чи и айкидо, багуа разчита на силата на съперника, само че практикуващите го се упражняват в кръг. Грубо казано, обикалят противника си в кръг, отбиват атаките му, докато на него не му се завие свят или не изгуби ритъм или баланс, и в мига на това *докато* практикуващият багуа атакува врага с поредица убийствени техники.

„Трябва да излезем от този кръг“.

— Чист е — обяви Зейн.

— Как се чувствате? — обърна се Ланг към всички нас.

Опитваше съчувствие. Съпричастност. Близост.

— Все така луди? — продължи той.

Опитваше провокация. Предизвикателство. Дестабилизиране.

— Все така умни — отвърнах.

— Никой не е казал, че сте глупави — каза Ланг. — Точно затова всичкото това... буйстване и убийства на доктори и сестри доказва онова, което всички знаят, а именно че сте... в особено медицинско състояние.

— Божичко, как само извъртате думите във Вашингтон — възкликна Ръсел.

— Ще въртне и нас, стига да му дадем възможност — обади се Зейн.

— Според мен вече сте доста замаяни — не миряса Ланг. — Дори и да не сте луди, спирането на всички лекарства, с които са ви тъпкали, сигурно е голям стрес.

— Докато сме заедно, се държим — уведомих го и направих усилие да спра треперенето на ръцете си, с пълното съзнание, че той го забелязва.

— Както кажеш — съгласи се Ланг. — Вие сте с пистолети, не аз.

— Не — отвърнах и измъкнах колта му от колана на Зейн, преди някой да успее да каже нещо. Подадох му го с дръжката напред. — Ето, сега всички сме с пистолети.

Бистрите сини очи на стария шпионин премигнаха. Той изгледа подадения му пистолет. Не помръдна.

— Хайде — подканих го. — Вземи го.

С крайчеца на окото си улових почти незабележимото движение на Ръсел, който все още стоеше до вратата на спалнята. Знаех, че е извадил пистолета си.

— Вземи го — настоях.

Взе го. Отпусна го до бедрото си, с дулото надолу.

— Но ако го използваш — продължих, — имай куража да не ме застрелваш в гръб.

Пристъпих към мивката и му обърнах гръб. Взех една чаша от рафта и я напълних с вода от чешмата. Скрих разтрепераните си ръце.

Зад мен Кари се обади:

— Сър, ние... Те не са ни врагове.

— Така ли? — учуди се той. — Всички доказателства сочат обратното.

— Не всички — включих се отново и вперих очи през прозореца в нощта вън. — Какво държиш?

— Блъф? Лудост? Ти ми кажи.

— На какво ще повярваш?

— Това винаги е проблем. Вярвам, че стоя в трапезарията си с петима освидетелствани, избягали и способни на насилие луди, които ме превъзхождат по сила, и с един, на теория, много способен агент, който... който също е тук. На какво искаш да повярвал?

— Откажи се — обади се Ръсел. — Така няма да стигнем доникъде.

Нощта зад кухненския прозорец се раздвижи. Но не видях нищо.

— Питай — подканих го.

— Какво да питам? — попита Ланг с неподправено любопитство.

— Каквото искаш. — Извърнах се от мивката и погледнах както него, така и събратята ми по лудост и Кари. — Какво искаш да знаеш? Забелязахме, че в очите му започват да се въртят колелца.

— Защо сте тук? — попита най-сетне Ланг.

Точно в същината на ситуацията и вероятната ѝ развързка.

— Виждам, че имаш достатъчно столове. Сядай на канапето и ще ти разкажем.

Какво представление изиграхме само! Постановка, пълна с врява и безумство, със сцени, взети сякаш направо от филмите на братя Маркс. Реквизит — нощ, бунгало. Приглушена светлина, публика от един човек, приклецен на канапето си. Изиграхме ролите си превъзходно, защото освен манипулатор всеки шпионин е и актьор.

Ръсел изпя „На пода (също както доктор Фридман)“, но Зейн го прекъсна, защото изскочи иззад Хейли, за да покаже как сестра Смърт е изпълнила мократа си поръчка. Успя да предизвика писъка на Хейли:

— Внимавай с кръвта ми!

— Знам, че след като разчистихме местопрестъплението, съдебните следователи най-вероятно няма да ни повярват — включих се аз, — но в онзи миг идеята да го вземем с нас изглеждаше добра, макар и малко да съжалявам, че го окачихме на оградата.

— Аз пък съжалявам, че се вдървих и не успях да се справя със сестра Смърт — каза Ръсел.

— Забрави за това — успокой го Зейн. — Стана заради клозета.

— Заради клозета и любовта — допълних аз.

— Ако ще се разкайваме — продължи Зейн, — то запалената полицейска кола тежи на моята съвест.

— Запалената какво...? — попита Ланг.

— Огледалото — измърмори Ерик. — Счупих огледалото. Носи лош късмет. Съжалявам.

— Вината не беше твоя — успокой го Хейли и се обърна към Ланг. — Ерик се подчинява на всяка заповед. Не иска да спре, не може да спре да се подчинява, без значение какво се случва. Ето например: Ерик, обясни какво направи на помена на доктор Фридман.

Ерик скочи и почна:

— Леонардо да Винчи е създал...

— Ерик, престани и си седни на мястото — казах и той ме послуша. — Ако Хейли не внимава как точно формулира заповедите, нямаше да съм в състояние да го спра дори бунгалото да се запали. Щеше да се случи същото както с онази психиатърка.

Тайният заместник-директор на ЦРУ се намръщи.

— Каква психиатърка?

— Тя няма значение — махна с ръка Ръсел. — Вашата блондинка обаче...

— Коя? — учуди се отново Ланг.

— Аз — обади се Кари. — Боядисах си косата за дегизировка.

— Работата е там — продължи Ръсел, — че тъкмо щях да чукам и тя ме спря.

— Вие двамата? — попита Ланг.

Ръсел и Кари извикаха в един глас. Той:

— В никакъв случай!

Тя:

— Не с него!

— Но пък се сдобихме със страхотна кола! — намесих се в опит да поутоложа гнева на Ръсел. — Въпреки че собственикът ѝ бе мъртъв, колата ни прекара през всичко останало, чак до удара по офиса на ОСА тази сутрин.

— Каква оса, каква сграда? — не преставаше да се диви Ланг.

— Не, сър — обади се Кари. — Нашата ОСА. До метростанцията на Такома Парк.

— Какъв удар? Да не сте убили...

— Никого не сме убивали — отвърнах бързо.

— Е — обади се Зейн, — като не броим сестра Смърт, но то си беше производствена авария.

— И после — продължих аз, — празният офис ни каза да бягаме. Останахме без дъх.

Часовникът ми отброи няколко секунди, преди Ланг да се обади:

— Леле-мале. Значи всичко това е станало, защото сте се държали един за друг.

Повдигнахме рамене.

— Добре — продължи той. — Сега сте тук. Сега...

— Нямах ли нещо за пиене? — прекъсна го Ръсел.

— Без пиене! — извиках.

— Не се притеснявай — отвърна Ланг. — Не искам никой да се напива. Ей там в хладилника трябва да е останала някоя кола.

Ръсел се приближи към хладилника, отвори го и каза:

— Лудница! Бира.

— Не — спрях го.

Той обаче подаде бутилка на Зейн, отвори една за себе си и ми предложи третата.

Последното, което ни трябваше, бе грубости, така че отпих от златистата течност и надигнах бутилката към домакина ни:

— Благодаря.

— Господин директор — обади се отново Кари. — Те разполагат с нещо. Натъкнали са се на нещо.

— Но — възрази Ланг — не са ли все още... луди?

— Да — отвърна Зейн. — Но гледай, чудо на чудесата, все още си седим тук в трапезарията.

— Не се обиждайте — каза Ланг. — Просто се опитвам да анализирам информацията.

Зейн отпи от студената бира.

Ланг изгледа втренчено Кари.

— И си сигурна, че... пистолетът ти е зареден?

— Ето — казах и му подадох електрошоковия пистолет. Съблякох жилетката с амунициите и светлинно звуковите гранати и я

тръснах в скута му. — Прибави към това твоя пистолет и ще разполагаш с повече бойна сила от всички ни.

— Но не забравяй — обади се Ръсел с бира в лявата ръка и с празна дясна, — че качеството е по-важно от количеството.

— И аз съм на същото мнение — съгласи се Ланг. — Значи... дойдохте тук, за да се предадете?

— Едва ли — отвърна Ръсел.

— Никога — съгласи се Зейн.

— Дойдохме тук, за да спасим поне някои от нас — каза Хейли.

— Дойдохме тук, за да ти помогнем да ни помогнеш да ти помогнем — заявих аз.

— Дойдохме тук, за да хванем онова копеле Кайл Русо — допълни Ръсел.

— Кой? — Ланг премигна.

Шестимата се втурнахме да обясняваме, но Ланг пое командването:

— Млъкнете!

Посочи ме с показалеца си, сякаш не му пукаше, че ако това е пистолет, Ръсел ще го гръмне.

— Виктор, искам да говориш само ти. Разкажи ми. Без лирически отклонения, без приключенски истории. Още не мога да хвана края на похожденията ви. Разкажи ми онова, с което сте убедили агент Руд в правотата си. И ми кажи кой или какво е Кайл Русо.

Двадесет минути по-късно, след като преминах от техниката, използвана от убиеца, до чека, с който е платил за пощенската кутия и благодарение на който стигнахме до ОСА, приключих.

— Браво, Вик — похвали ме Кари. — Добре го разказа.

Ланг обаче отбеляза:

— Не сте постигнали *кой знае колко*.

— Е — обади се Зейн, — поне е нещо.

— Всичко зависи от това как ще съпоставиш фактите — продължи опитният шпионин. — И искате с това *не кой знае колко* да се явя с вас пред Управлението?

— Всъщност — намеси се Ръсел, — докато не знаем *кое какво е*, не отиваме никъде.

— И какво ще правите? — избухна Ланг. — Какво искате да направя? Трябва да имате някакъв план! Да не сте си мислили, че ще

ми се изтресете на главата и... аз ще поема командването на кръстоносния ви поход или разследването ви, или глутницата ви *бесни кучета*, или каквото там си мислите, че сте? И после всичко ще тръгне по мед и масло?

— Ами... — каза Хейли.

— Какво искате да направя? Да вкарам името на Кайл Русо и адреса на някакъв празен офис и на фирма за отдаване на пощенски кутии под наем в домашния си компютър ли?

— Можеш ли да го направиш? — попитах.

— Да не забравяме и чека на приносител от банката в онова малко градче — допълни Зейн.

— Утре — каза Ланг — мога да изпратя екип там. Близо е до океана, на три часа път оттук. Когато банката отвори, ще извадят данните си. Чековете на приносител може и да изглеждат анонимни, но банките, които ги издават, пазят сведения откъде идват парите за покритието и кой ги е купил. Няма друг начин.

— Ако организиращ екип — обадох се колебливо, — в него... ще има хора, които не познаваме.

— Колкото повече хора, толкова по-малко контрол — отбеляза Ръсел.

— Но първо... — кимнах към компютъра — наистина ли си вързан към Управлението?

— За някои неща — отвърна Ланг — Управлението съм самият аз.

— Ерик? — каза Зейн.

— Подобен компютър. Вероятно на Агенцията за национална сигурност.

— Имам го от години — отвърна Ланг. — Техните са пет поколения пред този.

— Има специален модем. Сателитна връзка. Вероятно е снабден със защити, пред които обикновените са просто детска играчка. Може да прави телеконферентна връзка, като ползва безжична камера.

— Ако те виждат, значи те виждат — каза Ланг. — Аз съм дискретен човек. Що се отнася до останалото, знам само, че работи.

— Ми тогава да го пробваме — каза Ръсел. — Ерик ще контролира нещата, така че какво имаме да губим?

Ланг седна пред компютъра. Ерик се подчини на командата на Зейн да наблюдава какво се случва, за да не довтасат лошите, и се настани до домакина ни. Хейли сложи успокоително ръка на рамото му. Ерик вкара няколко команди в компютъра, докато в долния ляв ъгъл на монитора не изскочи „прозорец“. За мен всичко изглеждаше тъмна Индия. За Ерик „прозорецът“ показваше операциите на компютъра. Той бутна клавиатурата към Ланг. Зейн застана зад домакина ни, а Ръсел се облегна на стената, откъдето можеше да наблюдава както скупчените около бюрото хора, така и затворената врата.

Аз застанах до Кари. Бирата ме бе отпуснала, така че прошепнах:

— Благодаря.

— За какво? — отвърна шепнешком тя.

— Мога ли да започна? — попита Ланг.

— Давай — насърчи го Зейн.

По монитора пробягаха разноцветни текстове и едно предупреждение отстъпи път на друго. Искаше пароли и ги получи от Ланг.

— Без помощта ти никога нямаше да го накарам да ни повярва — продължих да шепна. — Беше страхотна.

— Просто бях шпионин. Докладвах.

— Добре — каза Ланг. — Вече съм в индекса и мога да търся. Това е огромна база данни. Не само Управлението, но и Агенцията за национална сигурност, Пентагонът, Белият дом.

— И аз си заложих задника — каза Кари.

— Не мога и да си мечтая за по-приятна компания.

Ланг отвори търсачка и написа името на Кайл Русо, истинското име на сестра Смърт, сградата на ОСА и другите сведения, взети от матриците ни. Натисна „ентър“.

Кари се извърна и видя топлата ми усмивка. Поклати глава. Затвори очи. Отвори ги и каза:

— Виктор, аз не съм... не е... ти не си...

— Какво става, по дяволите? — обади се Зейн.

Всички впихме очи в компютъра — освен Ръсел, който застана нащрек до стената.

„Отказан достъп“, гласеше надписът на монитора. Зад него се заредиха цветове и образи. През „прозореца“ на Ерик хукнаха

нескончаеми редици цифрови кодове.

— Невъзможно! — извика Ланг. — Не може да ми откаже достъп. Та аз съм в Съвета по национална сигурност, мамка му! Заместник-директор на ЦРУ. Разполагам с всички правомощия!

— Системата се опитва да ни проследи! — изсумтя Ерик. — Опитва се да включи камерата!

Бам! Бам! Бам!

Кутията на компютъра на пода се удари в крака на бюрото и от нея се разхвърчаха искри. Секретният модем заподскача по плота и тупна на пода. Мониторът изпраща, стъклото му се строши и парчета полетяха към клавиатурата и бързо дръпнатите ръце на заместник-директор Джон Ланг.

Ръсел се извърна светкавично и заоглежда вратата и прозорците на бунгалото.

Остави на Зейн да долепи дулото на пистолета си до тила на Ланг, който се изправи и отстъпи заднешком от пращящия труп на машината си.

— Ти ли го направи? — изкрещя Зейн и с ловко движение измъкна колта от ръцете на Ланг.

— Какво да съм направил, по дяволите? Нали ме гледахте през цялото време! Ерик също! Някакъв ненормалник от нищото току-що гръмна...

— Аз ще те гръмна, ако... — почна Зейн. — Ерик?

Инженерът поклати глава.

— Не е правил нищо особено. Натъкна се на някакъв капан.

— Значи не е бил той? — попита Зейн.

— Търсачката му се удари в защитна стена. Всеки, който се опита да се добере до информацията, която търсихме, ще бъде отхвърлен. И проследен.

Зейн отлепи дулото на пистолета си от побелялата коса на Ланг.

— Каквото и да ви минава през главите, момчета — каза заместник-директорът, — предъвчете го още няколко секунди, преди да действате.

— Все още си жив, нали? — каза Зейн.

— Онова, което наблюдаваш, те наблюдава — измърмори Ръсел, без да откъсва поглед от вратата. — Дори камерата да не е била включена, кой знае какво се е насочило срещу нас.

— Ерик — попитах, — с колко време разполагаме?

— Зависи от хората насреща. Веднага след като е попаднал на капана, са проследили връзката дори и да не са разпознали компютъра му. Той твърди, че неговият екип идва по сигнал за две минути. Да речем, че трудно могат да се сравняват с тях или че събирането на лошите изисква повече време... Минимум три минути. Максимум... кой знае.

— Ей, какво сте намислили? — възкликна Ланг.

— Не сме ние, човече — отвърна Ръсел и посочи останките от компютъра. — Ти падна в капана.

— Точно.

— Сега вече си един от нас — казах аз. — И разполагаме с по-малко от три минути.

— Но аз съм... директор в Управлението — каза Ланг. — По дяволите! Дори съм важна клечка в Белия дом!

— И доктор Фридман е бил — отбеляза Кари. — Или поне е можел да стане, ако...

Думите, изречени от колега, който по всяка вероятност бе с всичкия си, накараха Ланг да премигне.

— Трябва да изчезваме — казах аз. — Бързо. Веднага!

— Да не вземаме нищо оттук — обади се Ерик. — Никаква електроника, дори мобилния му.

— Мога ли да си взема поне палтото? — попита Ланг.

Отвори гардероба и издърпа едно износено палто. Ерик и Зейн го пребъркаха, преди да му позволят да го вземе. После го натовариха като магаре с палтото, жилетката с боеприпасите и електрошоковия пистолет. Взехме очукания му ландровър, защото за трийсетте секунди, през които грабнахме ключовете, изхвърчахме навън и се натъпкахме в него, си спестихме петнадесет минутно лутане и препъване из гората, докато се доберем до кадилака. Зарязахме лесно откриваемия ландровър край покрития басейн, а Ланг стовари палтото, амуниците и оръжието в багажника на кадилака. Запалих белия звяр, Ерик скочи до мен, а Хейли допълни триото на предната седалка. Отзад беше съвсем тясно: Зейн, Кари, Ланг, Ръсел.

Двигателят изрева в нощта и излязохме на главния път. Поехме наляво, защото там изглеждаше по-тъмно.

Ръсел затананика:

— Та-та-та-там, та-та-та-там...

— Не сме „Великолепната седморка“! — каза Ланг — позна песента. — Просто сме седем шпиони, които бягат от някакъв призрак, залепен за тавана на крадената им кола.

— Значи имаме нужда от свое собствено парче — каза Ръсел.

— Не, имаме нужда от план — възрази Ланг. — Какво ви остана от нещата, които...

— Банката — извиках. — Сто на сто пазят документи от чековете, с които е финансирана акцията на сестра Смърт! Само на три часа път сме! Можеш да им покажеш картата си и...

— Страхотна идея. Само дето Ерик не ми позволи да си взема картата.

— Можеше да има устройство за проследяване — оправда се Ерик.

— Ами дрехите и тялото му? — попита Зейн.

— Ей, ама вие май вече прекалявате — обади се Кари.

— Хайде да бъдем професионалисти — каза Ръсел. — Господин заместник-директор... моля, съблечете се.

— Тук ли? Както сме натъпкани като сардели? Искаш да се разхвърлям по гащи в някакъв кадилак модел не знам коя година? Не мислиш ли, че ще изглеждаме малко странно?

— Трябват ми само обувките — каза Ерик. — Вероятно.

— Проверете ги, без да ги скапвате — намеси се Кари, която не спираше да се оплаква, че маратонките на Хари Мартин й били прекалено големи, а резервният чифт на Хейли й стискал.

Притиснат на задната седалка, Ланг не можеше да стигне обувките си. Зейн се наведе и ги смъкна — бяха черни китайски маратонки, — след което ги подаде на Ерик за проверка.

— Май няма нищо — произнесе се Ерик и подаде маратонките, за да ги обуят на краката на Ланг.

— Аз съм от най-високото командно ниво в Управлението — каза той. — Не съм някакъв обикновен агент, чието проследяване може да оправдае усилията и разноските.

Надзърнах в огледалото за обратно виждане и видях плетеница от ръце, крака и тела, придружени от пъшкания, стонове и извинения.

— Така няма да стане — обади се отново Ланг. — Тук отзад не се диша, а вие искате да караме три часа до някакво градче на Източното

крайбрежие и да чакаме, докато банките отворят в девет? Така сме се наблъскали, че сме като магнит за полицията. Просто сме класика в жанра — повече, отколкото е позволено и без колани. Трябва само да срещнем полицаи и когато ни спре... Не споменахте ли, че вече сте подпалили една полицейска кола?

Мигачът отговори на въпроса му.

— Къде отиваш? — попита Ланг.

— Да си вземем кола — отвърнах.

— И къде ще ходим с нея? — обади се Хейли.

— В банката. Колкото повече информация съберем, толкова по-лесно ще пипнем Кайл Русо и ще се измъкнем от цялата тая каша.

— Господин Ланг няма никакви документи — каза Кари. — Моите и на хората ми сигурно вече са пуснати за издирване. Ако ги размахаме пред служителите в банката...

— Не се тревожи — отвърнах и продължих да карам покрай редици къщи, в които прозорците вече светваха. — Ще измислим нещо.

След половин час спряхме на паркинга на голям магазин. Салонът за красота, фитнесът и магазинът за велосипеди вече бяха затворени. Паркирахме кадилака до маслинозелено волво с регистрация в Мериленд и стикер на задната броня, показващ, че хлапетата от семейството са запалени футболисти. Единствените светлини на паркинга идваха от малко магазинче, в което Хейли изкупи последните четири пакетчета, рекламирани като сандвичи. Продавачът така и не свали слушалките на уокмена си, така че Хейли лесно го убеди да ѝ позволи да си направи кафе на машината му, докато ние се изредим в тоалетната. Организирахме си пикник на предния капак на новооткраднатото волво.

— Просто не мога да повярвам — каза Ланг. — Добре, съгласен съм, че компютърът ми изгърмя. Някой го направи. Видях го с очите си. И все пак...

— Трябваше да видиш доктор Фридман — отбеляза Ръсел, докато предъвкваше сандвича с вкус на нещо средно между картон и кетчуп.

— Видях го — отвърна Ланг. — Въвлякоха ме в гонитбата ви. Видях всички... снимки от местопрестъплението. Видях го на оградата.

Поклати побелялата си глава. От устата му излизаше пара.

— Тогавашният шеф на ЦРУ — Хелмс, Кисинджър, който е бил в Съвета по национална сигурност, и Никсън са успели да скрият от всички заместник-директори, от Конгреса и от пресата, че Управлението организира преврат в Чили. Но това е било преди много години!

— Ние също сме отпреди много години — каза Зейн.

— Да, но в днешно време, след единадесети септември, сме въввлечени в огромни шпионски войни и работата ми е да знам какво прави всеки! За Бога, в Националния съвет по сигурност постоянно ме обвиняват, че прекалено се вживявам в ролята си на... паяк, който пълзи по всички мрежи. Аз организирах преструктурирането на оперативния отдел! И сега... Кой, по дяволите, може да хакне компютъра ми? Терористи от Ал Кайда или призраци от времето на Саддам или талибаните? Някакви картели? Руснаците, някой от мафиотските им структури или каквото там излиза тези дни от Москва? Може би също севернокорейците, но не и китайците, те не искат да си развалят отношенията с нас... Тогава кой?

— Ами ако ударът идва отвътре? — обади се Кари.

— Вътре сме *ние*! — настоя Ланг. — Това не е Холивуд. Няма тайна мрежа от конспиратори, които заплашват да взривят планетата. По дяволите, аз съм шеф в организация, която официално би трябвало да разплита конспиративни мрежи навсякъде по света, и въпреки че имаме най-способните и умни хора в Америка, едва успяваме да сложим ред в собствения си двор.

— Точно — каза Зейн. — Заради това възможността от вътрешна конспирация...

— Каква „конспирация“? — викна Ланг. — В истинския свят, в разумния свят винаги съществува някакъв план, някакъв график. Какъв според вас е планът на вътрешна конспиративна група, която, да речем, се опитва да направи нещо в сърцето на гигантски шпионски октопод, всяващ ужас с пипалата си?

— А защо умря доктор Фридман? — попита Хейли.

— Защо се случва всичко това? — Ланг поклати глава. — Нямам никакво разумно обяснение.

— Нас ли питаш за разумно обяснение? — обади се Ръсел. — Ние сме луди.

— Които ме водят къде? — избегна въпроса Ланг. — А, сетих се. В банката.

— Дори ако спираме да заредим — намеси се Кари, — пътуването няма да отнеме повече от четири часа.

— Писна ми вече да се влачим по пътищата — оплака се Ръсел. — Няма ли най-сетне да стигнем до нещо сигурно?

— Почти стигнахме — опитах се да го успокоя с надеждата, че не го лъжа.

— Да бе — отвърна Ръсел с пълното съзнание, че независимо дали го лъжа, или не, думите ми не носят добри новини.

— Имаме мобилни телефони, с които да поддържаме връзка — каза Зейн, — така че не е проблем да се разделим.

— Значи няма да се движим залепени като сиамски близнаци? — попита Ланг.

— Може би наистина е най-добре да се разделим — каза аз. — Като се движим заедно, ще привличаме повече внимание. Ако някоя от групите загази, другата ще знае и ще успее да се притече на помощ и да изненада противника.

— Как ще се разделим? — попита Ръсел.

— Аз вземам Кари в кадилака — отвърнах мигновено. Замислих се и добавих: — Трябва да си разделим нормалните бегълци — по един свидетел във всяка кола.

— Ерик и аз трябва да сме заедно — каза Хейли. — Така че идваме с вас.

— Господин директоре — обади се Зейн. — Ти ще пътуваш с мъжете. Печелиш предната седалка. Ръсел — ти отвори колата, ти ще я караш.

— Лудница!

— А ти? — обърна се Ланг към побелелия ненормалния.

— Аз ще седя точно зад теб през целия път.

— Не се и съмнявам — каза заместник-директорът. — Захладня, пък и вече съм стар, така че може ли да си взема палтото? — И кимна към багажника на кадилака.

— Разбира се — отвърнах и му хвърлих ключовете.

Гледахме го. Ръсел нехайно пристъпи напред. Очите му не изпускаха Ланг и без значение накъде бяхме обърнати, цялото ни

внимание бе съсредоточено върху заместник-директора. Той се скри под огромния вдигнат капак на багажника.

— Сега е моментът — прошепна Зейн. — Това е първата му възможност да контраатакува.

Изминаха двадесет и една секунди и тъкмо ми хрумна, че Ланг се бави прекалено много, когато багажникът на кадилака се затвори. Бе облякъл палтото си, без да го закопчава, така че да виждаме добре колана на панталона му. Тръгна към нас с пистолет в ръка. Държеше го за цевта.

— Ето, вземи това — каза белокосият заместник-директор на белокосия Зейн и му подаде пистолета. — Така всички ще се чувстваме по-добре, а ако ми потрябва, знам къде да го търся.

Мина покрай нас, заобиколи волвото, отвори предната врата и се настани на седалката. Затвори.

— Да тръгваме — казах аз.

[1] Багуа или Па Куа (багуа) Чанг — китайско бойно изкуство, възникнало около XVII век. Популяризирането му се свързва с първия известен практикуващ го майстор — Тук Хай Чуан. — Б.пр. ↑

53.

Нощно пътуване към утрото на деветия ден.

— Каквото и да се случи сега — обади се Хейли от задната седалка на белия кадилак, докато се носехме по тъмното шосе — това ще е краят. Когато се появим в банката, ще се озовем на територията на Ланг. Утре изпускаме положението от контрол.

— Ако доживеем до утре — отвърнах.

— Уморен съм — прошепна Ерик. — Сърцето ме боли.

— Знаем, миличък — успокои го Хейли. — Знаем.

Никога досега не го бе наричала „миличък“ или с каквото и да е друго ласкаво име. Бяхме стигнали до някакъв край.

Или до някакво начало.

Ръцете ми трепереха на волана. Имах усещането, че стрелката — показваше, че резервоарът е пълен три четвърти — лъже. По-скоро си мислех, че караме на изпарения. Колата миришеше на пот, студено кафе, пластмасови чашки, смазка за оръжие, вкоравени парчета кал, паднали от мръсни обувки. Кари беше до мен. Взрях се в мрака пред нас — беше обсипан с жълти точки — и си помислих, че надушвам люляковия й шампоан. Въобразявах си.

— Ще се оправим — казах и метнах поглед към Кари, за да покажа, че говоря на нея. — И ти имаш голяма заслуга за това. Всичко, което направи, усилията ти...

— Виктор, недей — прекъсна ме Кари, без да откъсва очи от стъклото. — Опитах се да те убия. Бях на косъм да успея.

Гумите жужаха монотонно, но аз нямах намерение да се предавам. Тя просто трябваше да прозре онова, което е писано да стане. Някога. Но със сигурност. Реших обаче да не я натискам повече и се измъкнах с изтъркана шега:

— Винаги имаш възможност да се поправиш.

— Винаги. Никога. — Кари поклати глава. — Тези две думи са ти любими. Всъщност означават едно и също нещо. Трябва ти по-голям речник, за да изразиш понятия като сигурност и време.

— „Да“ е „ад“, прочетено отзад напред — казах.

— Какво означава това, по дяволите?

— Защо питаш мен? Аз съм луд.

— Кари — обади се Хейли, — какво ще стане, ако успеем да открием нещо в банката?

— Докато карахме през града, ми хрумна една възможност — отвърна единственият нормален човек в колата. — По това време най-вероятно вече издирват Ланг. По същото време обаче в групичката ви луди има двама действателни агенти от ЦРУ. Седем гласа са прекалено много, за да бъдат пренебрегнати. А Ланг...

— Докато карахме из града, зърнах белия купол на Капитолия. Някак си изпъкваше в мрака. Мисля си, че там е следващото място, където трябва да идем, за да избегнем дулата на преследвачите си.

— Страхотно — обадох се. — Конгресът просто гъмжи от хора, на които имам доверие.

— Стига само да включиш телевизионна камера и са готови да допълзят на колене през натрошени стъкла, за да попаднат в обектива — съгласи се Кари. — Повечето са като нощни пеперуди, които кръжат около ярките светлини. Но трябва да ти кажа, че там има и хора, които работят като пчелички. Трудят се като мравки и успяват да направят нещо. Имат повече сърце и кураж, отколкото си мислиш. Ако не друго, в Капитолия можем да намерим доста влиятелни хора, които да потърсят причините за смъртта на вашия доктор. Колкото повече хора трябва да контролира Кайл Русо и колкото по-влиятелни са те, толкова по-трудно му е да действа и да ви накара да си платите за свършеното.

Ерик, навярно налегнат от спомени, прошепна:

— Не можеш да убиеш всички.

Колата продължаваше да поглъща километрите. На десетина минути пред нас се движеше друга крадена кола с двама луди и един побелял директор на шпионска организация.

— Трябва да убием малко време — каза Зейн на Кари — звънна ѝ някъде отпред от тъмното шосе. Червените стопове на разни коли от време на време се появяваха и изчезваха в стъклото. — Завиваме по изход 32 към Парктън. Излезте и вие оттам, но не се доближавайте. Нека първо намерим място, където да изчакаме банките да отворят.

Тъкмо завивахме към изхода на магистралата, когато той звънна пак и нареди:

— Минете през града и хванете един път вдясно с табела „Резерват“. Ще карате по него, докато не стигнете табелата за паркинг на кея. Би трябвало да сте тук за не повече от петнадесет минути.

— Представи си какво е да живееш на такова място — каза Кари, докато минавахме по главната улица, дълга едва три пресечки и оградена от магазини с витрини навярно от времето на Бийтълс. Къщите едва ли бяха повече от стотина. — Не си на плажа, не си в полето, не си в истински град, нямаш истински център, нямаш тръпка, която да го съживи, да го направи по-различен. Всичко наоколо избледнява ден след ден. Разни непознати всеки ден минават по главната ти улица, запътени към останалия свят. А ти какво правиш?

— Пускаш си телевизора и живееш в същото нищо, в което живеят и милиарди други хора — отвърнах. — Или си създаваш собствен свят. Или бягаш. Аз по-скоро се тревожа, че мога да умра тук, отколкото, че ще живея на подобно място.

— Ето я банката — каза Хейли.

Минахме покрай сграда от кафеникави тухли, добре поддържана морави и паркинг с електронен часовник, на който пишеше 2:37.

— Дилинджър^[1] сигурно е обожавал подобни банки — казах. — Тъмни прозорци, лесен път за бягство.

Продължихме по пътя през дърветата до паркинг, където чакаше краденото волво. Хоризонтът, където трябваше да са черно-сините води на Атлантика, чезнеше в мрак. Предната врата на волвото се отвори, Джон Ланг слезе, загърна се в палтото си, каза нещо на нашите хора в колата и затвори вратата. После се затича към нас и ме насочи да паркирам кадилака от другата страна на уличната лампа.

Изгасих двигателя. Кари отвори прозореца си.

Ланг пъкна глава в купето.

— Колко е хубаво да се разтъпче човек — каза и отвори вратата на Кари.

Тя слезе. Последвах примера ѝ.

Хейли изкара Ерик от задната седалка и той се изправи до Ланг. Заобиколих масивното тяло на белия звяр и се присъединих към тях. Миришеше на студена вода, нощ, пролетни дървета, боклук от близкия контейнер и дим от фойерверки.

— Как е Зейн? — попита Кари.

— Задръж още секунда и после ти ще ми кажеш — отвърна Ланг и добави: — Вик, Зейн мисли, че след като трябва да сме официални, аз следва да поема командването.

— Давай — казах. Кари се втренчи във волвото и от начина, по който го направи, ми се прииска да се извърна и да погледна тежките океански вълни. — Ти си шефът все пак.

Докато обикалях белия кадилак, Ланг каза:

— Ерик, Вик каза, че аз съм шефът, така че се подчинявай на всичките ми заповеди. Дръж Хейли, за да не може да бяга или да стреля, или да поеме командването.

„Какво!“ Обърнах се... погледнах... видях: Ерик здраво бе стиснал Хейли.

Щрак! Кари падна на асфалта и тялото ѝ се сгърчи...

Пиу! „Оох... нещо ме ужили“. Лявата половина на задника ми пламна, пресегнах се и напипах... стреличка.

Ланг стоеше, насочил гигантски черен пръст към мен.

„Пистолетът! Извади го... стреляй...“. Измъкнах пистолета от кобура и дясната ми ръка тръгна нагоре, но глокът внезапно излетя от вкочанените ми пръсти. Коленете ми омекнаха, олюлях се, времето и пространството се разтегнаха като дъвка, Ланг продължаваше да стои на два метра от мен, лявата ми ръка се опита да го сграбчи, да го удари, да предотврати...

Инерцията от собственото ми движение ме подхвана и ме понесе през мрака. Над главата ми се събраха черни облаци, звездите се завъртяха лудешки... Строполих се тежко по гръб, главата ми се тросна в асфалта. Пред очите ми се спусна бяла пелена.

Върнах се, пак съм тук. Очите ми виждат. Въртят се в орбитите си. Челюстта ми е схваната, устата — отворена. По бузите ми тече слюнка. Избърши... Ръцете, краката, китките, тялото — всичко е залепено за асфалта.

Щрак! Чу се наблизо.

Гласът на Ланг:

— Две стрелички би трябвало да са достатъчни за Кари. Не мислиш ли, Ерик? Не, не отговаряй! Умолителният ти глас ме дразни. Дръж здраво Хейли, макар че вече ѝ взех пистолета. Както каза Вик, аз съм шефът, а не тя.

Краката ми сякаш са от дърво. Ръцете ми сякаш са чужди.

По асфалта отекнаха стъпки. Завъртях очи.

Кари лежеше изпружена до мен, трепереше като епилептична.

Вратата на волвото се отвори. **Щрак!**

Нещо се затътри по паважа. Сянката на Ланг се наведе. Гравитацията стовари нещо тежко близо до мен. Стъпките се отдалечиха.

Вратата на волвото се отвори. **Щрак!**

Нещо друго се затътри по паважа.

— Мамка му! — каза Ланг.

Помръднах глава. Ланг стовари Ръсел на метър от мен. Ръсел миришеше на дим от светлинно звуковата граната, пусната от Ланг в паркираното волво. Заместник-директорът бе използвал времето, през което взе палтото си от багажника на кадилака, за да пребърка жилетката с амунициите и да отмъкне една светлинно звукова граната и електрошоковия пистолет, с който бе повалил замаяните Ръсел и Зейн, а после и Кари. Сега им вкара по още една стреличка.

Наведе се над мен. Бялата му коса блестеше на светлината на уличната лампа.

Приклезна, приседна, седна на слабините ми... „Не мога да дишам, трудно ми е...“

Лицето на Джон Ланг. Красиво, слабо, лице от края на петдесетте. Скрито във вдигнатата яка на палтото му. Втренчил се е в отпуснатата ми челюст. Килограмите му ми тежат. Застава на четири крака. Гледа ме втренчено. Лице в лице.

Приближава се. Лицето му се приближава. „Не мога да се движа, не мога...“ Ще ме целуне ли?

Вампир. Приближава се, сякаш е...

Но той извърна лицето си встрани. Извърна и очите си, а бузата му продължи да се приближава все по-близо и по-близо до лицето ми.

Долепи ухо до челото ми.

[1] Джон Хърбърт Дилинджър (1902–1934) — най-известният банков обирджия в САЩ. — Б.пр. ↑

54.

Тогава разбрах.

Ланг здраво притискаше ухо към челото ми.

— Не чувам никакви гласове в главата ти — каза, надигна се на четири крака и впи очи в мен, като ягуар, надвесен над плячка. — Много ли са, или е само един? Цели изречения ли казват, или само отделни фрази? А може би просто крещят по някоя дума? Или са по-скоро като... знание, което изпълва цялото ти същество...

— Ммммм... — измучах, по бузите ми потекоха лиги.

Хейли, впримчена в здравата прегръдка на Ерик до кадилака, извика:

— Какво искаш?

Ланг се изправи и се обърна към нея.

— Какво искаме всички?

Ерик изхлипа. Стисна я още по-здраво. Продължаваше да се подчинява на заповедите на шефа ни.

Пръст. Лявото ми кутре помръдна.

— Искаш да ме убиеш ли? — попита Ланг Хейли. — Стой кротко, иначе Ерик ще се почувства свободен.

— Ъъъ...

— Искаш да добавиш нещо ли, Вик? — попита Ланг и си погледна часовника. — Имаш още около двадесет и пет минути, преди да можеш да се помръднеш, но това не означава, че дотогава просто трябва да лежиш и да бездействаш. Хайде, включвай се, помогни и ти с нещо.

— Уууд... и.

— Луди? Това ли се опитваш да кажеш? — Той повдигна рамене. — Дума като всяка друга. Проблемът е, че щом измислиш име на нещо, ограничаваш възможността си да го разбереш. Е, разбирането само по себе си доста се надценява. Престани да се питаш „защо“. Отвори сърцето си за...

Наречете убийството на доктор Фридман и всичко последвало го каша, забъркана от луди.

Не вътрешна конспирация, дело на продажници, с цел да дестабилизира Америка.

Не външни злодеи, замислили удар срещу нас.

Всичко бе направено просто от петима луди — от глутница бесни кучета, манипулирани и малтретирани от свой събрат.

Ланг ме прекрачи.

Крак. Десният ми крак потръпна.

Ланг изчезна от полезрението ми. Главата ми се килна на една страна. Зейн лежеше сгърчен до проснатия Ръсел. Веднъж, по време на груповата терапия, електричарят Ерик ни каза, че електрошокът парализирал нормален човек за около двадесет минути. Зейн и Ръсел бяха обгазени, а след това обезвредени с електрошочков пистолет. Два пъти. Нямах да дойдат на себе си дълго време.

Аз, от своя страна, се чувствах като залепен за асфалта. Движех очите си, обръщах глава, усещах тръпки в един пръст и в един крак.

Вратата на кадилака се отвори. Затвори се. Извърнах глава натам. Видях, че Ланг ми се усмихва и отключва багажника.

— Вик — каза ми той, докато ровичкаше из багажника. — Ти си виновен.

„Не! Не е вярно!“

Челюст. Челюстта ми помръдна, сякаш искам, но не мога да контролирам езика си.

— Лично те открих. — Ланг хвърли палтото си на асфалта. — И аз съм вилнял из Азия. Затова те държах под око, докато се движех нагоре по стълбичката в Управлението, в Центъра за борба с тероризма, в онази измишльотина, наречена Департамент по вътрешна сигурност.

Извади от багажника жилетката с боеприпаси.

— През 1917 немските подводници са тероризирали Източното крайбрежие. Оказали сме се скандално неподготвени, което накарало Федералното правителство да реорганизира онова, което политиците и пресата наричали „безразборна каша от шпионски служби“. Едно нещо обаче винаги сме знаели — как да рисуваме абсурдни схеми.

— Идеята ми е — продължи той и нахлузи жилетката с муниции на гърба си, — че колкото повече се променят нещата, толкова повече

остават същите. Какъв е смисълът да си реалист?

Закопча жилетката. Ухили се.

Ръка. Лявата ми ръка пулсира. Устните ми бяха изтръпнали, но все пак успяха да измучат:

— ... зззз. Аааа... зззз...

— Аз? Не бъди такъв егоцентрик. — Той затъкна електрошоковия пистолет в жилетката, до светлинно звуковите гранати. — Ако говорим само за теб, ще изпуснеш цялата картина.

— Всъщност картината не е чак толкова голяма. — Той въздъхна театрално. — Когато прогледнеш, осъзнаваш, че всичко е като на кино. Заливат те лавини от онова, което е, което е *било* и което е *могло да бъде*. Ако се вслушаш в милиардите шепоти наоколо, можеш да сърфираш по тях. Можеш да се научиш да придаваш форма на вълните. Сърфистът вече не кара, а управлява.

В черната като катран нощ, на паркинга, един побелял мъж с жилетка, натъпкана с оръжие, се заклати, черните му маратонки се вкопчиха в асфалта, сякаш сърфираше по цунами, той размаха ръце, но не за да запази равновесие, а за да почувства по-добре преживяването.

Майстор на багуа, Ланг запристъпва в кръг и се преобрази от сърфист в дракон, а после обратно, докато най-сетне не възвърна образа си на белокос мъж с жилетка, натъпкана с муниции.

— Ти пропадна в някаква дупка в Мейн — каза той, — а аз се издигнах до най-високите постове на Съвета по национална сигурност в Белия дом, където ръцете ми... могат да правят чудеса.

Крак. Не мога да мърдам краката си.

— Ще разберат — успя да каже устата ми. — Ще разберат, че си луд.

— Могат да разберат единствено образа си в огледалото — отвърна Ланг.

Облизах устни.

— Доктор Фридман.

— Не можах да се преборя с това да ни натрапят някакъв си психиатър. Опитвах — месеци наред. Има и прецедент: по време на Уотъргейт високопоставени експерти по националната сигурност тайно вмъкнали психиатър в Съвета по национална сигурност, защото се опасявали, че Никсън е луд и се разхожда съвсем свободно из Белия дом, където има достъп до всичко, включително до оръжия за масово

унищожение. Според досието на доктор Фридман в Управлението той бил „откривател“. Можеше да ме „открие“.

Ланг застана под лампата.

— Не можех да рискувам. Щяха да ме затворят. Не можех да позволя на Фридман да ме превърне в поредния идиот като вас. Аз съм човек с късмет. Харесвам си се такъв.

Ръцете ми изтръпнаха. „Раздвижи ги!“

— Фридман замина за краткотраен престой в Мейн, след което трябваше да се срещнем — продължи Ланг. — Знаех, че трябва да го убия някъде, където за смъртта му ще има логично и безопасно обяснение. Ню Йорк е идеален за такива неща, но той реши да дойде направо на новото си работно място. Не можех да му позволя да се появи там, където съм аз. Освен това вие петимата просто си плачехте да ви натопя. Намерих кой да се справи с него — медицинска сестра от армията, наркоманка. Убедих я с чист патриотизъм, както и със заплахата да я натикам в затвора или на два метра под земята. Обучи я един ветеринар, който си мислеше, че работи за ОСА.

Помълча и добави:

— В свят, в който хората възприемат само онова, което някой е казал, че „трябва да знаят“, пророческите гласове придобиват невероятна сила.

Нещо се затътри по земята.

Извих врат, напрегнах рамене, за да се повдигна поне малко, и видях...

Кари — опитваше се да се изправи. Дясната ѝ ръка опипваше празния кобур.

Ланг издърпа електрошоковия пистолет, приближи се до нея и каза:

— Кротко.

И заби една стреличка в крака ѝ.

— Агент Руд — каза след това, издърпа стреличката от крака ѝ и я сложи върху купа оръжие, събрано от нас. — Лежи си кротко и слушай като добър шпионин.

Презареди електрошоковия пистолет, приближи се до Ръсел и Зейн и ги простреля по още веднъж.

Успях да се надигна на лакти. Краката, закачени към безчувственото ми тяло, се простираха пред мен. Видях как Ерик

продължава да стиска Хейли в прегръдките си, по бузите и на двамата се стичаха сълзи.

— Ти си виновен, Вик — продължи Ланг. — Дори ако долните ешелони бяха обявили смъртта на Фридман за убийство, нямаше чак какво толкова да ви се случи.

— Ти го казваш.

— Да. Казвам го като твой създател.

— А това! — Той размаха ръце. — Просто се възхитих на бягството ти! Молах се да изчезнеш от лицето на земята, наистина се молах. А какво направи ти? Вслуша ли се в предупреждението ми? Избяга ли? Не! Ужасна глупост.

— Упоритост.

— Това са само думи, думи, думи! — отвърна той. — Каква глупост са думите. Трябва да работим, а не да приказваме. Освен това, Вик — каза човекът, превърнал ме в бясно куче — аз най-последно ти давам онова, което винаги си искал. Твоят бунт и бягството от Замъка е третият ти опит за самоубийство. Само дето този път успя.

Най-накрая нещо право в целта. Трябваше просто да остана на асфалта и да приема онова, към което се стремя. Да забравя за останалите жертви на Ланг в тази черна нощ. Да не мисля за милионите хора на света, до които този вманиачен шпионин от единствената световна империя можеше да се докопа със студените си ръце.

„Не можем да избираме времето — бях казал някога на Деря. — Избираме единствено постъпките си“.

— Знаеш ли пред какво сме изправени сега? — попита Ланг, който бе впримчил мен и единствените ми живи приятели в паяжината си.

Широкият му жест обгърна всичко: светлия кръг от лампата, в който стоеше и в който аз се подпирах на лакти, купчината пистолети до вдървените тела на Ръсел и Зейн; сгърченото тяло на Кари, понесла по-голям удар и от мен; Хейли, стисната в прегръдката на Ерик до белия кадилак.

— Това, пред което сме изправени, е един отговор в развитие — обясни той. — Просто трябва да вземем всичко, с което разполагаме, и да го извъртим, за да получим истината.

— Следователите ще се объркат — продължи Ланг. — Петима избягали луди. Една невинна заложничка, доблестна агентка на ЦРУ, отвлечена и загинала при изпълнение на служебния си дълг. Докладите от лудницата в Мейн те сочат като ръководител на групата. Крадете коли, нахлувате в къщата ми. Стреляте в компютъра. Отвлечате ме. Защо? Кой знае? Нали сте луди.

— Ще проверят харддиска на компютъра ти. Ще потърсят други следи.

— Браво! — похвали ме Ланг. — Точно така, опонирай ми, за да го измислим както трябва. Но това не е проблем. Единствената причина, поради която ще прегледат компютъра ми, е да сравнят куршумите с тези от пистолетите ви. Освен това се обзалагам, че Ръсел е унищожил компютъра ми. Сам си направих защитите, така че да задействат при нормални команди, които би въвел всеки любопитен. И защитите унищожиха всичко. Що се отнася до сградата на ОСА, никой не знае, че сте били там. Остават матриците... Картончетата, които някой може да подреди така, че да установи, че аз съм Кайл Русо. Така че си мисля... Защо да не запалим един пожар?

Видях го! Прозрение! Шанс. Трупове на петима ни провесени от един кран. Стълб дим извит над големия магазин! Останки от запалена кола на среднощно шосе. Призрачен филм, прожектиран на тавана на апартамент.

Точно тогава разбрах какво се е опитвал да ме накара да приема доктор Фридман:

Понякога единственото, което е по силите на бясното куче, е да избере кой луд да надделее.

— Може би пък ще извъртя вас и действителността в една... експлозия — каза Ланг.

— Ожесточена престрелка, в резултат на която двамата с агент Руд се измъкваме. Естествено героят е тя. Грабва един пистолет и си проправя път със стрелба. Аз също се докопвам до оръжие. Не моето, разбира се, прекалено е лесно. Постарах се да не оставям отпечатъци никъде, освен по цевите на пистолетите, макар че надали ще се стигне дотам. Особено пък ако има взрив и огън.

— Чакай малко! — възкликна Ланг с блеснал поглед. — След като всичко е приключило, аз постъпвам като истински шпионин и докато чакам спасителните екипи, доблестно разчиствам бойното поле!

Правя го, за да скрия кирливите ни ризи от любопитни журналисти и сенатски комисии! И този брилянтен ход, израз на силно развитото ми чувство за отговорност, прибавен към всички останали факти, дава чистата, правдоподобна, желана от всички истина!

— Остава само още един важен въпрос. — Той се намръщи. — Кой да умре пръв.

Все така не чувствах тялото си от кръста надолу. Ръцете ми имаха сила само колкото да ме държат изправен на лакти. Въпреки това отвърнах:

— Ти.

Той извърна лице от виденията на бъдещето и го обърна към моето, долу на асфалта, като на забавен каданс. И попита:

— Наистина ли?

С всяко вдишване като че ли разкъсвах стоманени обръчи, стегнати около гърдите ми. Напънах се, поех дълбоко дъх и казах колкото можех по-високо:

— Истинската ти природа.

Бръчките по челото му станаха още по-дълбоки.

— Това сигурно е нова порция от ненормалната ви грандоманска теория за живота. Това е истинската ми природа, от което следва... какво?

Не успях да отговоря, омаломощен от усилие да дишам.

— Или може би искаш да ме попиташ „кога“? — продължи Ланг. — Кога съм осъзнал истинската си природа? Винаги съм бил... уникален. По иронията на съдбата гръмотевицата, която разтвори сетивата ми, ме порази след последната ни среща. Все още ли се опитваш да докараш опитите си за самоубийство до успешен край?

Този път успях да изхъркам по-ясно:

— Истинска природа!

— Нали и аз това ти казвам! Пробуждането ми дойде в една заседателна зала в подземие на Белия дом в нощта след единадесети септември. Ню Йорк, Пентагонът и онова поле в Пенсилвания все още тънеха в дим и прах. Най-големите умове на парализираната ни политика се бяха събрали в онази заседателна зала и всеки от тях искаше да знае *защо*.

— Тогава аз избухнах и попитах: „А защо не?“ — Той спря и ме изгледа гордо. — Повярвай ми, трябваше по някакъв начин да скрия

този изблик на мъдрост, за да остана в онази заседателна зала!

За трети път събрах сили и избълвах:

— Истинска природа.

— Каква истинска природа? — извика Ланг. — На пророци като нас ли? На шпиони? Истинската природа на шпионина е да заблуждава и манипулира, да лъже и да умира.

Гръдният ми кош пареше, тежеше. Сърцето ми блъскаше в ребрата. Главата ми бучеше... Бяло... Не се изключвай! Не мога да го кажа! Трябва да го кажа! Не мога да го направя! Нямам друг избор.

Погледът ми се откъсна от Ланг и потърси кадилака, където Ерик стискаше здраво Хейли в прегръдките си. Очите им се вкопчиха в моите. Душата ми се разкъса, но успях да изхъркам:

— Не той!

— „Не той“ означава не мен ли? — попита Ланг. — „Истинска природа“?

Лицето на Хейли просветна в нещо като усмивка и тя викна:

— Ерик! Подчини се на шефа си! Направи така, че да си струва! Дръж ме здраво, за да останем завинаги заедно!

Заповедта ѝ се сля с ужасите, на които Ерик нямаше как да не се подчини. Въплъти се в тях и ги разду до видение, оформено от истинската природа на влюбеното му сърце.

Ланг се извърна към Ерик и Хейли, защото неговата истинска природа усети опасност. Издърпа електрошоковия пистолет от жилетката и чак сега забеляза, че е празен. Бе заклет привърженик на битките от близко разстояние, така че се спусна към двамата, които се бяха вкопчили един в друг до белия кадилак.

Вдигна пистолета и стовари дръжката му върху ръката на Хейли — тя я вдигна, за да се предпази. Ерик продължаваше да я стиска през кръста. Дръжката се плъзна и се стовари върху гърдите на Хейли. Тя извика...

И сграбчи Ланг и го дръпна към себе си.

Тримата се блъснаха в кадилака. Ерик напрегна цялата сила на трътлестото си тяло, извъртя се и Ланг се оказа най-отдолу, с гръб, опрян в колата. Силата на сблъсъка изби пистолета от ръката му. Хейли го стискаше здраво с една ръка. Заби ноктите на другата в устните му, така че единствените звуци, които можеха да излязат оттам, бяха нечленоразделни стонове. Ерик продължаваше да изпълнява

заповедите си и стискаше здраво Хейли с едната си ръка, а с другата налагаше шефа си.

А шефът бе притиснат между телата на жертвите си и металното тяло на кадилака. И се мъчеше да запази равновесие въпреки ритниците на Ерик по кокалчетата. Плъзнаха се по предната врата и продължиха да се плъзгат по задната.

Побелелият шпионин напипа другия електрошоков пистолет и заби стрелите му в Ерик.

През тялото на Ерик премина електрическа вълна. Поредната порция ток разтърси плътта на човека, преживял стотици други такива. Електричеството плъзна по гърба и гърдите му, разсея се из цялото му тяло и сякаш се предаде на другите двама, които Ерик притискаше към кадилака.

Ерик потръпна, разтърси глава. Хейли се свлече с отпуснати ръце. Може би щеше да падне, но Ерик я стискаше здраво. Това означаваше, че държи и сащисания Ланг, който успя да остане на крака единствено благодарение на волята и лудостта си. Тримата се плъзнаха към багажника на колата.

Хейли напипа капачката на резервоара и изпищя:

— Ерик!

Изви китка, усуква ръка и навря пред лицата и на тримата онова, която бе успяла да откопчи: капачката на резервоара.

— Дръж ме завинаги! — извика Ерик.

Повтори ли? Попита ли? Каза ли й? Така и не разбрах.

— Да! — извика в отговор Хейли.

Ерик посегна към притиснатия в багажника на кадилака Ланг и напипа предпазителите на две от светлинно звуковите гранати в жилетката му.

Издърпа ги.

Видях как двата предпазителя литват встрани, хвърлих се на паважа и покрих главата си с ръце.

Двете гранати избухнаха като огромен бенгалски огън.

Белият звяр се разтреса от мощната експлозия, ужасяваща оранжева топка подпали нощта. Усетиха я единствено вдървените тела на четирима шпиони, разпилени по асфалта на паркинга.

55.

Разчистването на останките от общинския боклукчийски камион, взривил се до паркираната в съседство стара кола близо до кея на резервата в Парктън, Мериленд, почти приключи до единадесет и петнадесет на следващата сутрин. Ден девети от кръстоносния поход на лудите — на бесните кучета. Плещести работници в гащеризони отпратиха петимата тийнейджъри, скупчили се на входа на паркинга, с думите:

— Смърди ужасно. Двама даже повърнаха.

Момичето в групичката каза на приятелите си:

— Да бе, и аз го усещам. Вони на бензин и изгоряла гума и... уф!
Нещо като опърлена коса!

Тийнейджърите се прибраха в скучното си градче, където на никого не му се налагаше да осъжда приятелите си на смърт. Решиха, че са извадили късмет, задето никой не е забелязал бягството им от час, и за да не се издават, не казаха на никого какво са видели.

До единайсет и петнайсет овъгленият скелет на един бял кадилак, модел 59-а, бе скрит в тъмния контейнер на товарен камион и изчезна от лицето на земята, сякаш никога не е съществувал.

Разни други неща бяха натоварени в коли без отличителни знаци и също изчезнаха.

До единайсет и петнайсет местният банков директор вече бе удовлетворил любопитството на хората от ФБР, които уж разследваха някаква измама с чекове. Думите му подкрепиха нашата версия и в единайсет и петнайсет тя бе приета като достоверна и истинска от хората, започнали разследване още в мрака на нощта.

Което означаваше, че в единайсет и петнайсет въоръжената ни охрана от ОСА свали гарда и ни остави на мира — мен, Ръсел и Зейн.

Ние, трима луди, стояхме на брега на океана.

В единайсет и петнайсет небето бе синьо и безоблачно. Съвсем леки вълнички браздыха повърхността на водата. Над нас летяха птици. Вонята на пушек и изгоряла плът намаляваше с всяко вдишване.

— И двамата искаха това, Вик — каза Ръсел.
— Не им направи нищо, което да не бяха готови да понесат — допълни Зейн.
— Да де — отвърнах.
— Не е като преди — додаде Ръсел.
— Никога не е като преди.
Вълничките тихо приплясваха.
— Но и двата пъти си изиграл картите си по възможно най-добрия начин — обади се отново Ръсел.
Най-сетне реших да му повярвам и казах:
— Вероятно наистина съм труден за убиване. Май не е толкова лошо.
— Точно. И имаме дяволски късмет, че сме все още живи.
Вълничките тихо приплясваха.
Ръсел протегна ръка. Трепереше. Повдигна рамене.
— Някой да иска от хапчетата, които ни дадоха?
— Не — отвърнах. — Това „не“ ме докара дотук. С много помощ от приятелите ми.
— Всички успяхме да се избавим от фобиите си — отбеляза Зейн.
— Всички, които оцеляхме — поправи го Ръсел, втренчен в покрития със сажди асфалт.
— Жалко, че „аптечките“ останаха в багажника на кадилака — каза Зейн. — Снимката на Деря също. И преспапието.
— Може би не трябва да съжалявам — казах.
— Пък и кафето свърши — оплака се Ръсел. — Но по-добре така, че сърцето ми всеки миг ще изскочи.
— Да, и на мен. И пак... ми се пикае — каза Зейн.
— Не искам да карам — казах. — Мисля, че няма да карам още доста време.
— Ти вярваш ли им? — попита Ръсел. — Че след като свършим с разпитите, можем да не се връщаме в Замъка, ако искаме.
Не беше трудно да вдигна рамене.
— Е, нали веднъж вече избягахме. За щастие, още сме луди.
Разсмяхме се.
Над главите ни изкряска чайка.

— Е, в крайна сметка винаги могат да ни излекуват с оловно хапче — заключи Ръсел.

— Най-ефикасното лечение за психично болни. — Поклатих глава — тя все още не бе опитвала това лечение. — Имам нужда от нас. В края на краищата от цялата тая работа само спечелиха. Спасиха света от маниакален убиец, който се разхождаше на свобода из Белия дом. Ние сме доказателство за успеха им, макар и секретно.

Ръсел тръсна глава и изсумтя:

— Аз пък може и да се върна.

Двамата със Зейн го изгледахме.

— Не ми се иска да оставам — обясни той, — но... не съм сигурен, че светът е готов да ме извика на бис.

Не можах да се сдържа и разроших косата му, сякаш е по-малкото ми братче.

Той се ухили.

Кари се отдели от групичката кардинали от Управлението, дойде при нас и каза:

— Тръгваме.

— Добре — съгласих се аз. — Къде?

— Ами... — Тя погледна Зейн.

Той пък погледна мен.

Ръсел зяпаше вълничките.

— Вик — каза Зейн. — Вече не съм с теб.

— Заедно сме — обясни Кари и го хвана за ръка.

— Какво?!

Ръсел зяпаше вълничките.

— Ами... разбираш — каза Кари.

В главата ми изплуваха погледи. Думи. Звуци. Затворени врати на стаи в мотел.

— Кой друг знаеше? — прошепнах.

— Всички, освен теб — обади се Ръсел.

Извадих най-силния си коз:

— Та той може да ти е баща!

— Е, не точно — отвърна Кари.

Нещо в мен се пречупи. Нещо поддаде.

— Да си го начукам!

— Не — отвърна Зейн. — Сега обаче... аз мога. Мога. Усмивката му стопли сърцето ми.

— Лудница! — извика Ръсел и двамата плеснаха ръце като хлапета. — Хайде заминавайте.

— Точно.

Кари и Зейн тръгнаха. Тя стискаше ръката му така, сякаш е открила нещо безценно, а той я държеше с търпението на човек, който знае да чака.

Вълничките се плискаха току до краката ми.

— Казах ти, че не можеш да сваляш мацки — обади се Ръсел.

— Ти ли пък се намери да ми говориш — изсумтях.

Вълничките пляскаха.

— Е — отвори най-сетне уста той, — знаеш ли какво ще правиш сега?

Вълничките се плискаха в краката ни. Небето над главите ни синееше. Зад гърба ни асфалтът бе черен от сажди и поръсен със стъкълца. Вълните припляскваха.

— Да — отвърнах.

Благодаря ви много

Източници, вдъхновители, помощници, пътеводни светлини, жалони: Робърт Баер, Наталия Апонте Бърнс, Джон Бърдет, Лу Кембъл, Айлийн Чапман, Том Дохърти, Джони Фаго, Леора Фридман, Бони Голдстейн, Хари Гесе, Рейчъл Грейди, Крие Харви, Джеф Херод, Ирина, Тери Литъл, Джо Лансдейл, пътеводителите на „Лонли Планет“, Карл Мейлър, Сериф Мардин, Марлон Марк, „Матрицата“, Лу Мицел, Дан Молде, „Ню Йорк Таймс“, Джей Петерцел, Майк Пилгрим, Джон Помфре, Градската библиотека на Преск Айл (Мейн), Линда Кинтън, Боб Рейс, Кари Руд, Брус Сайър, Деря Самади, Ивон Сенг, Нат Собел, Джеф Стейн, „Каменният кон“, „Уошингтън Поуст“, Джеймс Уагонър, Джон Вайсман, Бил Уд.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.